POLIROM

JANE GREEN

Eu și soacră-mea

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Jane Green, *The Other Woman*

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GREEN, JANE

Eu și soacră-mea / Jane Green; trad. de Alina Popescu. –
Iași : Polirom, 2008

ISBN 978-973-46-1125-6

I. Popescu, Alina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

JANE GREEN

Eu și soacră-mea

Traducere din limba engleză
de Alina Popescu

POLIROM
2008

Jane Green n-a fost o studentă strălucită, după cum ea însăşi mărturiseşte. A descoperit scrisul imediat după absolvire, a lucrat ca jurnalistă pentru diverse ziare naţionale şi reviste din Londra, iar ocazional a făcut PR pentru film, televiziune şi tot felul de celebrităţi. La douăzeci şi şapte de ani s-a hotărît să plece de la *Daily Express* şi să scrie povestea adevărată a unei femei singure într-o metropolă. Trei luni mai tîrziu, *Straight Talking* (1997), primul ei roman, în mare parte autobiografic, a devenit peste noapte bestseller şi, alături de *Jurnalul lui Bridget Jones*, a creat fenomenul *chick lit*. Jane Green a mai publicat *Jemima J.* (1998; Polirom, 2008), *Mr Maybe* (1999), *Bookends* (2000), *Babyville* (2001; în pregătire la Editura Polirom), romane care s-au bucurat de un mare succes. Ellie, protagonista romanului *Eu şi soacră-mea* (2004), şi-a găsit în sfîrşit jumătatea ideală – ce păcat însă că Făt-Frumos are o mamă de coşmar, care o sună de cel puţin trei ori pe zi, îşi idolatrizează fiul şi îşi rezervă dreptul de a fi pe primul loc în viaţa lui, preia dictatorial controlul în privinţa nunţii celor doi, apoi, după naşterea nepoţelului Tom, pare să uite total de existenţa lui Ellie, topită de iubire pentru „băieţii ei". Ellie încearcă din greu să domolească expansiunea soacrei sale şi să-şi impună propriile reguli în viaţa de familie, însă nu se bucură de prea mare sprijin din partea soţului său, prea îngrozit să se trezească prins între ciocan şi nicovală. Astfel că Ellie, avîndu-le alături pe cele două prietene ale sale – Lisa, femeia fatală, şi Trish, familista –, încearcă să redescopere ce înseamnă să trăieşti pe picioarele tale şi ce rămîne din dragostea de la început, după dezamăgirile şi suferinţele pe care ţi le rezervă viaţa.

Mulţumiri

Doresc să le mulţumesc următorilor pentru sprijinul şi amabilitatea lor:

Lui Heidi Armitage, Maxine Bleiweis, Margie Freilich-Den şi celor de la Westport Library, lui Deborah Feingold, Dinei Fleischmann, lui Anthony Goff, Charlie & Karen Green, Stacy & Michael Greenberg, doamnei doctor Melanie Mier, lui Louise Moore, Jean Neubohn, Donnei Poppy, lui Deborah Schneider şi lui Marie Skinner.

1

Nu sînt genul care să se prefacă bolnavă. Și, deși mi-ar plăcea să spun că mă simt rău, nu mă simt. Asta dacă nu punem la socoteală emoțiile de dinainte de nuntă, nervii de ultim moment și cantitățile înfiorătoare de stres.

Cu toate astea, azi-dimineață m-am hotărît că merit o zi liberă – la naiba, poate chiar două – așa că am sunat chiar la prima oră, conștientă că, la ce mincinoasă jalnică sînt, mi-ar veni mult mai ușor s-o mint pe secretară, Penny, decît pe șeful meu.

— Vai, sărăcuța de tine, se auzi vocea ei plină de compasiune. Dar nu e de mirare, avînd în vedere chestia asta cu nunta. De la stres ți se trage. Ai face bine să te întinzi puțin undeva, într-o cameră întunecoasă.

— Așa o să fac, am răspuns răgușit, prinzîndu-mă pe loc în pînza propriei minciuni (simptomele de migrenă nu includ dureri în gît sau strănuturi false) și închizînd rapid telefonul.

Mi-a trecut vag prin minte să fac ceva minunat pentru mine astăzi, ceva ce nu aș face în mod normal. Manichiură, pedichiură, tratamente cosmetice, d-astea. Dar sentimentul de vină a cîștigat

pînă la urmă partida şi, deşi locuiesc destul de departe de biroul meu din Soho, sînt convinsă că, dacă ar fi să mă aventurez pe afară în singura zi în care mă prefac bolnavă, vreun coleg de la serviciu se va nimeri să treacă exact pe strada mea.

Aşa că iată-mă-s, într-o dimineaţă rece de ianuarie, uitîndu-mă la oribilul program TV din timpul zilei (deşi tot am nimerit pînă la urmă o chestie despre „coafuri de nuntă“ care s-ar putea să-mi prindă foarte bine), mîncînd încet dintr-un pachet de biscuiţi cu cremă (ultimul meu răsfăţ înainte să trec la o dietă severă) şi întrebîndu-mă dacă există vreo posibilitate să găsesc o maseuză – una ca lumea – care să facă vizite la domiciliu fără programare, pentru a-mi risipi tensiunea din corp.

Am izbutit să irosesc trei sferturi de oră, frunzărind anunţurile din ziarele locale, dar nu prea cred că fetele astea pot să-mi ofere ce caut eu: „discreţie garantată“, „senzual şi intim“. În cele din urmă, ajung la rubrica Matrimoniale, de pe ultima pagină.

Zîmbesc în timp ce citesc. Sigur că citesc. Oi fi eu pe punctul de a mă mărita, dar sînt încă interesată de „ofertă“, deşi trebuie să recunosc că nu am urmat niciodată calea anunţurilor matrimoniale. Dar ştiu pe cineva care a făcut asta. Pe cuvînt.

Mă cuprinde un val de căldură şi, da, mărturisesc, de îngîmfare. N-o să mai fie niciodată nevoie să le spun oamenilor că am simţul umorului sau că semăn puţin cu Renée Zellwegger (dar numai dacă fac botic şi îmi îngustez foarte, foarte mult ochii) sau că ador nelipsitele plimbări la ţară şi să mă culcuşesc în faţa unui foc de lemne.

Nu că n-ar fi toate adevărate, dar ce minunat e, ce noroc pe mine că nu mai trebuie să dau explicații, să mă descriu sau să mă prefac că sînt altfel decît în realitate.

Doamne, îți mulțumesc pentru Dan. Mulțumescu-ți Ție, Doamne, pentru Dan. Îmi strecor picioarele într-o pereche de papuci pufoși uriași, îmi dau părul pe spate și-l prind în coadă, după care mă înfășor în halatul lui de baie voluminos, în vreme ce lunec pe coridor către bucătărie.

Dan și Ellie. Ellie și Dan. Doamna Dan Cooper. Doamna Ellie Cooper. Ellie Cooper. Cînt cuvintele cu voce tare, înfiorîndu-mă la auzul sunetului lor atît de nefamiliar, la gîndul că, în ceva mai mult de o lună, ele vor deveni realitate și că, în cele din urmă, voi avea parte chiar de un final ca în povești.

În ciuda cerului înnorat, a burniței ce pare a nu ne mai părăsi în iarna asta, mă simt înseninată, ca și cum soarele ar fi răsărit brusc în fața ferestrei sufrageriei mele, anume pentru a-și revărsa căldura asupra mea.

După cum constat în prezent, necazul cu sentimentul de vină pe care-l ai atunci cînd te prefaci bolnav este că sfîrșești prin a fi prea îngrozit ca să părăsești casa și astfel îți irosești întreaga zi. Și, desigur, cu cît faci mai puțin, cu atît îți dorești să faci mai puțin, așa că, la ora două, ajunsesem să mă plictisesc și să mă simt adormită și lipsită de energie. În loc să aleg calea cea mai ușoară și să mă duc înapoi în pat, am hotărît să mă trezesc cu o cafea tare, să fac un duș și să mă îmbrac.

Aparatul de cappuccino (primit de la directorul meu drept cadou de nuntă anticipat) mă salută strălucitor din colţul pe care-l ocupă pe blatul de lucru din bucătărie, fiind de departe cel mai fascinant şi mai sofisticat obiect din încăpere, dacă nu chiar din tot apartamentul. Dacă n-ar fi Dan, nici n-aş folosi drăcia asta, în ciuda pasiunii mele pentru cappuccinoul tare şi cremos. Eu şi tehnologia nu ne-am avut niciodată prea bine. Singurul domeniu în care excelez sînt computerele, dar chiar şi acolo, acum că mai toţi colegii mei mai tineri îşi fac de cap cu iPod-uri, MPEG-uri şi Dumnezeu mai ştie ce, încep să simt că nu mai ţin pasul.

Adevărata mea problemă nu e atît cu tehnologia, cît cu documentaţia. Mai precis, cu manualele de instrucţiuni. Pur şi simplu nu am răbdare să le citesc pînă la capăt şi, în plus, aproape toate lucrurile din apartamentul meu funcţionează în cele din urmă dacă apăs pe cîteva butoane şi sper că n-o să se întîmple nimic rău. Recunosc că aparatul meu video nu a înregistrat niciodată nimic, dar nu l-am cumpărat decît ca să mă uit la casete închiriate, nu ca să înregistrez, deci, din partea mea, şi-a îndeplinit scopul în mod admirabil.

De fapt, acum că stau să mă gîndesc mai bine, nu chiar totul a funcţionat perfect... În ultimul an, n-am avut în congelator decît gheaţă şi ţurţuri, deşi cred că undeva, dedesubtul acestora, e posibil să se găsească o cutie de îngheţată Ben&Jerry's, veche de un an. Iar aspiratorul meu are acelaşi sac pe care-l avea şi acum trei ani, cînd l-am cumpărat, pentru că tot nu mi-am dat seama cum se schimbă. Am tăiat o gaură în

el odată, cînd se umpluse, şi am scos cu mîna praful dinăuntru, după care l-am sigilat cu bandă adezivă şi totul pare să meargă de minune astfel. La o adică, o să-mi spun că am economisit banii pe care i-aş fi dat pe sacii de aspirator.

Ah, da, mai e şi CD playerul de superfiţe şi superscump, în care pot intra 400 de CD-uri o dată, dar în care n-am pus niciodată mai mult de unul.

Deci, poate că lucrurile nu merg chiar cum ar trebui sau cum a intenţionat fabricantul, dar pentru mine merg perfect, iar acum îl am pe Dan, care nu va atinge nici măcar cu un deget ceva nou cumpărat înainte să fi citit manualul de instrucţiuni din scoarţă în scoarţă şi nu va fi devorat pînă şi textele scrise mărunt, pînă cînd va fi în stare să recite totul din memorie.

Aşa că, acum, Dan (dragul de el) citeşte manualele şi-mi demonstrează cum funcţionează chestii de genul aspiratoare, aparate de cappuccino şi uscătoare de rufe. Singura binecuvîntare în toată chestia asta, pe lîngă faptul că acum sînt în stare să folosesc aparatul de cappuccino, este că Dan a învăţat cum să-şi adapteze demonstraţiile astfel încît să nu dureze mai mult de un minut, timp în care eu deja m-am „deconectat“ complet, iar gîndul mi-a zburat fie la noi prezentări pentru serviciu, fie, poate, la o oază în care să ne petrecem luna de miere.

Dar trebuie să spun că aparatul de cappuccino e minunat şi, Doamne, chiar mă bucur că am fost atentă atunci cînd Dan îmi arăta cum funcţionează. L-am primit acum trei zile şi l-am folosit de nouă ori. Două ceşti dimineaţa, înainte să plec la serviciu, o ceaşcă atunci cînd mă întorc

şi una sau două seara, după cină, deşi, dacă e mai tîrziu de opt, trecem amîndoi la ceva fără cofeină.

Şi, în timp ce vărs boabele de cafea în lingură ca să pun de cappuccino, mă trezesc gîndindu-mă că-mi voi petrece restul vieţii cu un singur om.

Ar trebui să mă sperie asta. Sau măcar să mă nelinişteasca. Dar nu mă încearcă decît un sentiment de pură bucurie.

Dacă aş avea dubii în legătură cu această nuntă, în legătură cu căsnicia sau cu ideea de a-mi petrece viaţa alături de Dan, ele n-ar avea nimic de-a face cu persoana lui. Doar cu maică-sa.

2

„Eram trei în această căsnicie..."

Îmi amintesc cum o priveam pe prinţesa Diana dîndu-şi peste cap ochii aceia imenşi şi trişti, privind spre cameră şi rostind celebrele sale cuvinte. Mă întrebam despre ce naiba vorbea şi cum de reuşea să fie atît de teatrală.

Acum, cînd mai sînt doar cîteva săptămîni pînă la nuntă, ştiu exact la ce se referea, singura diferenţă constînd în faptul că eu nu mă confrunt cu o amantă, ci cu o matriarhă.

Sincer, nu mă pot decide care din variante e mai neplăcută.

L-am cunoscut pe Dan şi m-am îndrăgostit de el şi am fost de acord să mă mărit cu el, crezînd că, ei bine, mă voi căsători cu *Dan.* Dar, pe măsură ce treceau lunile, am început să înţeleg că mă căsătoresc nu numai cu el, ci şi cu mama lui şi, într-o mai mică măsură, şi cu tatăl lui, şi cu fratele şi cu sora lui.

Nu mă înţelegeţi greşit. O vreme am fost în culmea fericirii la gîndul ăsta. La început, cînd ne-am cunoscut şi Dan m-a prezentat familiei lui, am fost foarte încîntată. Mă încînta faptul că

găsisem familia la care visasem dintotdeauna, numeroasă, caldă și iubitoare, cu frați, surori și părinți care nu se despărțiseră încă și care erau fericiți împreună.

Cînd Dan mi s-a confesat, la a treia întîlnire, că mergea duminicile la masă la ai lui, m-am hotărît pe loc că el era alesul meu. Iată, mi-am zis, un băiat care încă își iubește familia. O familie atît de unită încît se strînge laolaltă în fiecare săptămînă. Ce și-ar mai putea dori o fată?

Avînd în vedere că propria mea familie se destrămase cam la vremea cînd murise mama, nu aș fi putut gîndi altceva.

Să nu credeți că fusese distrusă cea mai fericită dintre familii. Mama era alcoolică, imprevizibilă, manipulatoare și obsedată de propria persoană. Cînd era trează, era în stare să fie exact genul de mamă pe care mi-l doream: blîndă, plină de căldură, iubitoare și amuzantă. Îmi amintesc cît de mult o iubeam pe vremea cînd eram foarte mică, cum mă ducea la spectacole de păpuși, rîzînd încîntată cînd chicoteam și luîndu-mă în brațe cînd mă foiam, acoperindu-mă cu sărutări.

Dar nu era trează prea des. Părinții mei o țineau tot într-o petrecere, invitînd mereu oameni și căutînd pretexte ca să bea. Auzeam muzica și rîsetele și ieșeam adesea din dormitorul meu și mă așezam pe prima treaptă a scării, străduindu-mă să văd rochiile de seară strălucitoare fără a fi observată.

La început, era minunată cînd era beată.

— Nu sînt beată, rîdea ea, doar puțin amețită.

Dar personalitatea ei devenea mai intensă atunci cînd bea, fericirea îi era amplificată, era

mai tandră, mai vibrantă, era pur şi simplu „mai mult".

Dar, pe măsură ce trecea timpul, iar problema devenea mai serioasă, lucrurile s-au schimbat. Fericirea i s-a preschimbat în dezamăgire, dezgust, boală, iar alcoolul nu făcea decît să le sporească. Dacă odinioară fusese amuzantă, acum era posacă; dacă fusese iubitoare, acum era distantă; dacă odată mă acoperise cu sărutări, acum mă rănea cu insulte.

Cu vremea, tata s-a înstrăinat de noi amîndouă. Încerca deseori să discute cu ea, dar totul se sfîrşea într-un schimb de urlete, aşa că îşi lua haina şi pleca, lipsind ore în şir, uneori chiar toată noaptea.

Am învăţat să detectez semnele că băuse şi să-mi dau seama cînd trebuia să stau deoparte. Prieteni aveam puţini, dar erau alături de mine mereu şi înţelegeau cînd eram nevoită să rămîn peste noapte la ei, cîteva zile pe săptămînă.

Nu pot spune că eram nefericită. Pe undeva, eram conştientă că prietenii mei nu aveau mame care erau acum îngeri, acum demoni şi, deşi ocazional invidiam căldura şi stabilitatea pe care le găseam în casele lor, nu am dus lipsă de fericire într-a mea. În fond, era singurul meu cămin.

Pe 23 martie 1983, stăteam lîngă cea mai bună prietenă a mea, Alison, la ora de istorie. Învăţam despre Primul Război Mondial, iar eu căzusem într-o reverie ai cărei actori eram eu, Simon Le Bon şi dragostea adevărată. Tocmai ajunsesem la partea în care el mă privea adînc în ochi înainte să-mi dea sărutul magic, cînd Alison îmi trase brusc un cot în coaste.

Am privit-o şi am constatat că îmi arăta uşa clasei. Prin geamul acesteia, eu şi restul clasei am văzut-o pe directoare, doamna Dickinson, apropiindu-se. Un oftat colectiv străbătu clasa, căci era evident că doamna Dickinson era pe cale să intre şi, cu excepţia careului de dimineaţă, doamna directoare era o prezenţă formidabilă, văzută, dar niciodată auzită.

Sînt sigură că probabil era o femeie drăguţă, dar toată şcoala îi ştia de frică. Chiar şi puştii dintr-a şasea. Părea să zîmbească doar foarte rar şi pîndea pe coridoarele clădirii, cu părul de culoarea oţelului încadrîndu-i chipul ca un coif, cu fruntea înălţată, privind la mică distanţă 'naintea ei, cu o strălucire teribilă în ochi.

În vreme ce ne uitam cum se răsucea mînerul uşii, toată lumea încetă să mai respire. Apoi, ne-am trezit faţă în faţă cu ea. Voia să discute puţin cu doamna Packer, profesoara de istorie. Au ieşit amîndouă pe hol şi toţi colegii mei izbucniră, şoaptele lor precipitate zburînd de colo-colo prin încăpere.

— Crezi că a dat cineva de belea?

— Are de gînd să ne pedepsească?

— Ce crezi c-o fi vrînd?

— Poate i-o fi greşit cu ceva doamna Packer?

Apoi, uşa se deschise şi cele două femei intrară iarăşi. Doamna Packer era acum la fel de serioasă ca doamna Dickinson şi, chiar fără să le privesc, am ştiut că mă vor striga pe mine şi mai ştiam că aveam să aud ceva îngrozitor.

— Ellie? spuse doamna Packer cu blîndeţe. Doamna Dickinson trebuie să-ţi vorbească.

I-am simţit ochii aţintiţi asupra mea în timp ce-mi strîngeam cărţile şi mă îndreptam către

locul în care stătea doamna Dickinson și am încercat să ignor mîna blîndă de pe umărul meu, în vreme ce mă conducea afară din clasă și închidea ușa.

În vreme ce mergeam pe coridor către biroul ei, doamna Dickinson nu scoase nici un cuvînt, iar dacă aș fi fost ceva mai mare sau dacă aș fi avut ceva mai multă încredere în mine sau dacă nu m-ar fi intimidat atît de tare, aș fi oprit-o și aș fi rugat-o să mă scutească de chinuri și să-mi spună imediat ce se petrecea, dar n-am făcut asta. Mi-am tîrșîit picioarele alături de ea, cu ochii în pămînt, știind că viața mea era pe cale să se schimbe, dar nefiind prea lămurită cum anume.

Odată ajunse în birou, mă îndemnă să mă așez pe scaun și-mi spuse, cu cea mai blîndă dintre voci, că avusese loc un accident oribil și că mama murise.

Îmi amintesc că ședeam pe scaunul acela tare și mă gîndeam că ar fi trebuit să plîng. Mi-a venit în minte un film pe care-l văzusem de curînd, în care unei fete i se spusese că îi fusese împușcat calul și la felul în care aceasta izbucnise în lacrimi și sărise în sus, strigînd „Nu! Nu!". M-am gîndit că poate ar fi trebuit să fac și eu la fel, dar ar fi părut fals, iar altceva, în loc să mă uit în podea, nu știam ce aș fi putut face sau spune.

Cred că doamna Dickinson s-a simțit mai jenată de lipsa mea de reacție decît reușise ea vreodată să mă facă pe mine să mă simt. Se aștepta să plîng, dorind, cred, să poată să mă ia în brațe și să-mi ofere consolare, dar, cînd asta nu s-a întîmplat, s-a trezit că nu știa ce să facă.

Umplu tăcerea spunîndu-mi că, uneori, se petrec lucruri oribile și tragice și că tata mă iubea

foarte mult şi că mama mă va veghea mereu de undeva, din ceruri.

De multe ori mi-am dorit să nu fi adăugat acea ultimă propoziţie. A mai spus şi altele, multe, dar aceasta mi s-a întipărit în minte. *Mama avea să mă vegheze mereu din ceruri*. Ştiu că intenţia ei fusese să mă consoleze, dar ani de zile după aceea nu m-am mai gîndit la asta decît atunci cînd făceam sex. Pierdută în extaz alături de iubitul meu, vedeam din senin, spre oroarea mea deplină, cum mama se uita la mine din Rai şi trăgeam grăbită pilota ca să fim amîndoi la adăpost.

Chiar în timp ce şedeam în birou, ascultînd monologul tragic al doamnei Dickinson, mi-am închipuit-o pe mama privindu-mă şi aproape că m-am cutremurat de oroare.

Pe urmă, a venit tata să mă ia. M-a strîns în braţe şi a plîns, dar eu tot nu am reuşit să mă manifest în vreun fel. Amorţeala care mă cuprinsese era încă prea copleşitoare.

Tata a făcut tot posibilul să păstreze o atmosferă de familie aproape normală, dar, din moment ce aceasta nu existase niciodată cu adevărat, nu prea ştia, săracul, cum trebuia să procedeze.

În primele zile, s-a străduit să pregătească cina şi stăteam amîndoi cu stîngăcie la masă. Îmi punea întrebări ciudate despre şcoală, eu îi dădeam răspunsuri cît mai scurte posibil. Şi eu, şi el eram foarte conştienţi de tăcerea din jur, de lipsa urletelor şi a acceselor de furie sau a farfuriilor sparte.

După o vreme, a renunţat. Suna şi-mi zicea că lucrează pînă tîrziu sau că avea şedinţă sau alte planuri. S-a îndepărtat de mine cam tot aşa

cum se îndepărtase de mama, la fel de incapabil să comunice.

Nu pot spune că m-a deranjat. Nu atunci. Am descoperit petrecerile, drogurile şi băieţii. Dar nu şi băutura, asta niciodată. Alison dormea la mine în fiecare weekend, iar zilele de vineri şi nopţile de sîmbătă ni le petreceam urcînd şi coborînd din autobuze, în căutare de petreceri peste tot prin vestul Londrei, şi întorcîndu-ne acasă la primele ore ale dimineţii, drogate şi fericite, fără picior de părinte prin preajmă, nimeni care să ne spună ce să facem.

Tata s-a recăsătorit cînd aveam optsprezece ani. Am întîlnit-o de cîteva ori. Mary. Excesiv de convenţională. Rezervată. Cumsecade. Şi plicticoasă. Tot ce nu fusese mama. Dar părea de treabă, iar tata părea şi el fericit. Ajunsesem deja la punctul în care mă simţeam aproape orfană şi nu i-am purtat cîtuşi de puţin pică pentru că s-a recăsătorit. Nu că ne-am fi întîlnit prea des ca să am motiv.

Astăzi, cînd povestesc despre tinereţea mea zbuciumată, oamenii rîd. Nu de partea despre moartea mamei, nu, ci atunci cînd le spun că am fost o drogată, că făceam prăpăd în casă cînd dădeam petreceri şi că în primii doi ani la universitate mă culcam practic cu oricine mă dorea.

Rîdeau pentru că nu le venea să creadă. Dacă te uiţi la mine acum, în ţinutele astea impecabile şi de-un şic conservator, cu un machiaj discret şi pantofi eleganţi, cu tocul înalt, dar nu exagerat, ţi-e greu să crezi că am fost vreodată rebelă. Dan spune mereu că de-asta s-a îndrăgostit de mine, pentru că arăt ca o bibliotecară, dar dacă sapi mai adînc, Ellie cea obraznică – aşa cum îi spune el – va ieşi la suprafaţă.

Eu şi Dan ne-am cunoscut cam pe vremea cînd m-am hotărît că nu aveam să mă mărit niciodată. Petrecusem prea multe nopţi visînd la o familie, la o casă plină de copii, de rîsete şi zgomot, la un cămin care, în toate privinţele, era aproape opusul celui în care copilărisem. Pierdusem prea multe nopţi visînd la un viitor care nu se materializa niciodată, la bărbaţi care nu erau niciodată aşa cum îi doream eu.

Şi, astfel, m-am decis să mă concentrez asupra muncii mele. La treizeci şi trei de ani, eram director de marketing la un mic lanţ de hoteluri de lux. Poate le cunoaşteţi, poate chiar aţi stat într-unul din ele. Se cheamă Calden. Atît, Calden. Ştiţi, ca în chestia aia: „Staţi la Calden?". Botezate cu numele fondatorului lor, Robert Calden, ele oferă inconfundabilul stil Schrager[1] cam la jumătate de preţ, dar nu spuneţi că ştiţi asta de la mine.

Îmi plăcea la nebunie slujba mea ca director de marketing. Îmi plăcea să scriu rapoarte de marketing, stabilind obiectivele, tonul şi produsele oferite de noi şi urmărind cum eforturile mele dau rezultate.

Îmi plăcea fiorul pe care îl simţeam atunci cînd dezvoltam noi campanii de imagine pentru brandul nostru, cînd, după ce îi puneam în temă pe art directorii şi copywriterii de la agenţia

1. Ian Schrager, proprietar de hoteluri şi investitor imobiliar, creatorul hotelului butic, popular în America de Nord şi Marea Britanie, constînd în clădiri luxoase, intime şi deseori de epocă, în care sînt găzduite foarte puţine persoane, cu servicii personalizate. (n.t.)

noastră de publicitate cu privire la bazele poziționării, îi vedeam după vreo două săptămîni întorcînd-se cu prezentările, cele mai multe dintre ele, chiar și acum, după atîta vreme, lăsîndu-mă cu gura căscată prin ingeniozitatea și inteligența lor scînteietoare.

Îmi plăceau foarte mult diversele promoții pe care le organizam pentru a spori ceea ce noi numim în marketing venitul pe camera disponibilă. Găseam modalități de promovare directă pentru a momi zece la sută din cei mai buni clienți ai noștri să rămînă în hotel mai mult timp, oferindu-le, să zicem, o seară de cumpărături exclusive la Selfridges sau trei nopți de cazare la prețul a numai două.

În mod deloc surprinzător, genul de oameni care vin la Calden, adică persoane sofisticate, aflate în călătorii de afaceri sau de plăcere, profitau din plin de aceste promoții, așa că, în scurt timp, m-am transformat în copilul-minune al departamentului de marketing.

Eram mereu ocupată, aveam succes în carieră și eram fericită. În ciuda faptului că am considerat întotdeauna prietenia ca fiind ceva oarecum trecător, reușisem să-mi fac prieteni buni la birou, care mi-au devenit și mai apropiați în afara orelor de serviciu, drept pentru care viața mea socială era plină.

Și, într-o seară de decembrie, în sala de conferințe de la ultimul etaj al hotelului, din Marylebone High Street, am avut o întîlnire cu cîțiva directori de la American Express, cu care tot încercasem să iau legătura de luni de zile. Voiam să le fac o propunere de promoție pentru

deţinătorii de carduri Platinum, anume, dacă aceştia rezervau un weekend la Calden prin intermediul American Express, noi le ofeream pe deasupra o cină la un restaurant londonez de lux şi o maşină cu şofer.

Întîlnirea a decurs bine, iar după aceea am coborît cu toţii la bar, ca să bem ceva. Poate că hotelul nu era întocmai pe gustul meu (în general, le prefer pe cele tradiţionale şi mai luxoase), dar îmi plăcea foarte mult barul şi mai ales faptul că, în acel moment, era unul dintre cele mai la modă locuri în care se aduna lumea ca să fie văzută, iar eu, slavă Domnului, în ciuda taioarelor mele negre şi plicticoase, de femeie de afaceri, nu am fost niciodată întoarsă din drum de portari.

Peste tot, pe mesele joase şi lucioase sau grupate pe etajere groase, cu aspect modern, ardeau lumînări. În vazele de sticlă înalte erau fire de crini stacojii, nişte pete de culoare frapante pe fundalul albului imaculat al pereţilor.

În loc de scaune, existau canapele imense şi adînci, iar de-a lungul unuia din pereţi se înşirau mese de joc pentru table, şah, chiar şi pentru Monopoly şi Trivial Pursuit[1]. Ele constituiau unul din motivele pentru care barul era atît de la modă: prezentarea serii noastre săptămînale de jocuri (care pot spune că fusese ideea mea) fusese inclusă în *Time Out*, apoi apăruse în *Metro* şi în pagina de stil din *Sunday Times*, aşa că acum devenise aproape imposibil să mai găseşti vreun loc liber.

---

1. Joc în care înaintarea pe tablă este determinată de abilitatea jucătorului de a răspunde la întrebări de cultură generală şi cultură de masă. (n.t.)

Dar, în seara cu pricina, într-o marţi, era linişte. Am ocupat un şir de canapele plasate într-un colţişor retras, în apropierea unuia din şemineele uriaşe, în care ardea un foc alimentat cu gaz care mai că părea adevărat, şi ne-am instalat confortabil, cu cîte un Mojito pentru ei şi cu un suc de merişor cu apă minerală şi un pic de lămîie pentru mine.

Pe măsură ce încordarea afacerilor se estompa, am început să discutăm despre tot felul de nimicuri, cînd ceva mă făcu să-mi întorc capul. Aveam sentimentul că se uita cineva fix la mine, deşi mi-am dat seama de asta de-abia după aceea. În spatele meu, pe o altă canapea, şedea un bărbat care se încrunta la mine. L-am privit întrebătoare, dar el nu şi-a schimbat expresia, aşa că m-am uitat în altă parte.

Dar chiar în vreme ce mă străduiam să mă realătur conversaţiei, îi simţeam în continuare privirea încruntată aţintită în ceafa mea şi luptam cu tentaţia de a-mi întoarce din nou capul. În cele din urmă, grupul plecă (trebuiau să ajungă acasă, la neveste şi copii), iar cînd m-am ridicat şi eu, am văzut că bărbatul era tot acolo.

Se apropie de mine şi mă studie cu atenţie. Era foarte înalt şi avea o mină serioasă.

— De ce vă uitaţi fix la mine? l-am întrebat cu o îndrăzneală ce nu-mi stă în fire.

— Îmi cer scuze, dar sînt sigur că vă cunosc de undeva.

Mi-am dat ochii peste cap şi i-am spus:

— Nu-i aşa că acum ar trebui să zic „Pun pariu că asta le spui tuturor femeilor"?

Nu încercam deloc să fiu amuzantă. În clipa aceea, aproape că rînjeam batjocoritor. Eram frîntă de oboseală după o zi atît de lungă şi n-aveam chef de replici de agăţat ieftine.

— Nu, vorbesc serios. Îmi pari foarte cunoscută.

Eram pe punctul de a-i mai servi o replică, dar bărbatul chiar părea să nu glumească şi arăta uşor nedumerit.

— Cum te cheamă? mă întrebă el.

— Ellie Black.

Faţa i se lumină.

— Ştiam eu că ne-am mai întîlnit! Cam acum patru ani, la o petrecere în aer liber, acasă la Alex şi Rob. Ellie Black! Îmi aduc aminte de tine. Lucrezi la Emap, la departamentul de marketing, şi locuieşti în Queen's Park!

Rostise toate acestea pe un ton triumfător, dovedind că nu era doar o tentativă de agaţament. Avea, bineînţeles, dreptate, chiar fusesem la petrecerea aceea şi pe atunci chiar lucram la Emap. În ciuda faptului că nu-mi aminteam cîtuşi de puţin de el, am trecut de la o expresie de exasperare la una de surpriză, cu o uşoară nuanţă de plăcere.

— Desigur! am exclamat. Acum îmi amintesc de tine. Regret însă că nu ţi-am reţinut numele.

— Nu-i nimic. Sînt Dan Cooper. Lucram la departamentul de producţie de la Channel Four. Stabiliserăm să luăm masa împreună cîndva, dar... Presupun că n-am mai ajuns să facem asta, zise el, dînd din umeri.

Abia atunci mi-am amintit. La vremea aceea, ieşeam cu Hamish. Eram încă la primele întîlniri, cînd eram convinsă că el avea să fie tatăl copiilor mei, şi tocmai ne certaserăm pentru că el se

hotărîse să-şi viziteze familia în Scoţia, iar pe mine nu mă invitase.

Mă dusesem singură la o petrecere în aer liber, la casa unor vecini, prieteni ai unor prieteni, şi nu ştiam pe nimeni acolo. Cu toate astea, de îndată ce am intrat, m-am simţit ca acasă.

Dan venise ţintă la mine, cu ochii parcă mijiţi din pricina zîmbetului larg, şi mi se prezentase, oferindu-se să-mi aducă o bere. Ţin minte că mi se păruse drăguţ şi că regretam faptul că aveam prieten.

Am flirtat cu el aproape toată seara, dar fără vreo intenţie ascunsă, bucurîndu-mă de atenţia ce mi se acorda şi de senzaţia că eram dorită. Cînd am plecat, a spus că o să mă sune ca să luăm prînzul împreună. Am zis sigur că da şi că poate să mă sune oricînd la birou.

Mă dusesem la culcare cu un zîmbet pe buze şi fusesem trezită a doua zi de un telefon foarte matinal de la Hamish, care se scuza din toată inima şi-mi spunea că îi era dor de mine şi că nu-i mai stătea mintea la altceva, aşa că, fireşte, toate gîndurile mele la Dan se duseseră pe apa sîmbetei.

Pînă să sune el, după vreo două săptămîni, uitasem complet cine era. Am purtat o conversaţie stîngace, la finalul căreia am spus că programul meu în acel moment era foarte încărcat, dar că o să-i telefonez eu cînd situaţia se va mai linişti puţin.

După aceea, nu m-am mai gîndit deloc la el. Dar, stînd în barul de la Calden şi privindu-i chipul deschis şi prietenos, mi-am adus brusc aminte de el şi iată ce anume mi-am amintit:

Că atunci cînd zîmbea, zîmbea cu ochii.

Că era foarte înalt. Genul de om înalt care te face să te simţi mereu ocrotită şi în siguranţă.

Că era o persoană care se simţea bine în propria piele şi în lume.

Că, pe vremuri, avusese o pisică pe nume Tetley.

Dan Cooper mă privi de sus, încruntîndu-se.

— Nu-ţi aminteşti cine sînt, spuse el.

— Ba da, i-am răspuns schiţînd un zîmbet.

— Ba nu. Nu-ţi face probleme. Îmi pare rău că te-am deranjat.

— Dar chiar îmi amintesc. Stai!

M-am întins şi l-am apucat de braţ ca să-l împiedic să se întoarcă.

— O să-ţi dovedesc. Pe la patru ani, ai avut o pisică pe nume Tetley.

A fost rîndul lui să zîmbească. Curînd după aceea, stăteam unul lîngă celălalt pe canapea şi, pînă am plecat, trei ore mai tîrziu, mă dureau muşchii feţei de atîta zîmbit, vorbit şi rîs toată seara.

Am ieşit împreună, el a chemat un taxi şi mi-a deschis portiera.

— Ţi-aş sugera să luăm prînzul împreună, dar ştiu ce s-a întîmplat data trecută, îmi zise, iar eu am făcut ceva ce mi-e atît de puţin caracteristic, încît nici acum nu-mi vine a crede că am avut curajul.

M-am întins spre el şi l-am sărutat. A fost un sărut prelung şi uşor, pe buze, iar stomacul mi s-a strîns de emoţie. Iar cînd m-am retras şi i-am văzut chipul, i-am făcut cu ochiul.

— N-o să ştii niciodată, dacă nu încerci, am rîs eu, strecurîndu-i în mînă o carte de vizită şi lăsîndu-mă pe spate pe banchetă, în vreme ce taxiul pleca.

M-a sunat a doua zi dimineață și ne-am întîlnit la prînz. În mod normal, mi s-ar fi tăiat tot cheful, m-aș fi gîndit că e prea nerăbdător, dar nu mai eram vreo fătucă de douăzeci de ani, plină de toane. Aveam treizeci și trei de ani și destulă experiență ca să fiu în stare să recunosc un om bun atunci cînd îl vedeam.

Am ajuns să iubesc foarte multe lucruri la Dan și foarte repede. Printre ele, și nu cel mai neînsemnat, era faptul că realizam, dincolo de orice îndoială, că de-abia aștepta să aibă copii și că era, în fond, genul de tată pe care mi-l dorisem și eu dintotdeauna.

Dar îmi plăcea și mirosul lui. Faptul că mirosea întotdeauna a lămîi. Dar și că știa totul despre Arsenal și că era fericit să-și petreacă timpul cu prietenii la bar, dezbătînd cele mai fine detalii ale unui meci din 1984.

Îmi plăcea la nebunie faptul că avea o garderobă plină cu haine frumoase pe care nu le purta niciodată, căci își petrecea majoritatea timpului în tricouri de rugbi sau în pulovere imense și lălîi, dar pufoase și confortabile, haine care m-au făcut întotdeauna să mă simt minunat.

Cînd lucrurile au început să devină evident serioase, l-am dus să i-l prezint tatei. Am mers cu mașina pînă la Potters Bar și am luat un prînz cam ciudat în compania lui și a lui Mary. M-a întristat să constat că eu și tata ne înstrăinaserăm în asemenea măsură, încît nu mai exista nici o cale de a ne apropia. Dar am fost încîntată că am procedat cum se cuvenea, iar următorul pas era să-i cunosc familia.

Mă simțeam deja ca și cînd i-aș fi cunoscut pe toți din multele povești auzite, din pozele așezate

prin tot apartamentul lui Dan şi auzind vocea mamei lui pe robotul telefonic.

— Eşti sigur că or să mă placă? întrebam din cînd în cînd, în zilele de dinaintea primului meu prînz la familia Cooper.

— Sigur că da!

Dan mă săruta şi mă strîngea în braţe ca să mă liniştească.

— Or să te adore.

— Dar mamei tale nu i-a plăcut ultima ta prietenă. Cum de *ştii* aşa de sigur?

— Ai încredere în mine, *ştiu*. Şi, în definitiv, a avut dreptate în privinţa ei, nu?

Ultima lui prietenă fugise cu un actor şi se pare că mama lui Dan a spus din prima clipă în care a cunoscut-o că sigur nu e o persoană de încredere. Normal, făcuse această afirmaţie abia după ce faptul fusese consumat.

— O să te iubească, iar tu o s-o îndrăgeşti la rîndul tău. Aş putea zice că vă potriviţi de minune.

— Ha, ha, al naibii de amuzant, am răspuns, dar mă făcuse să zîmbesc şi, în ciuda faptului că sufeream un atac de panică vestimentară după altul, făcîndu-mi planuri pentru ziua cea mare, m-am trezit că eram nerăbdătoare să sosească.

Oare nu era aceasta familia pe care, în definitiv, mi-o dorisem dintotdeauna?

3

Părinţii lui Dan locuiau într-o casă mare, în stil victorian, pe o stradă liniştită şi înverzită, între Hampstead şi Belsize Park. Era casa în care a crescut Dan, iar lui îi place la nebunie că dormitorul lui a rămas al lui şi că locul e plin de amintiri din copilărie.

Într-o zi, am trecut împreună, cu maşina, prin faţa ei, iar el a vrut să intre o clipă şi să-i salute, dar eu nu eram încă gata să-i cunosc. Aveam nevoie de ceva mai mult timp ca să mă pregătesc.

Nu că mi-ar fi fost frică, dar voiam să mă placă. Adevărul adevărat e că voiam să mă *iubească*. Mai ales, dat fiind faptul că mamei lui Dan îi displăcuse prietena lui de dinainte, ţineam să mă cunoască şi să mă considere perfectă pentru el, să ştie că eu eram Aleasa.

Dan şi cu mine ştiam deja că aveam un viitor împreună şi le spusese şi alor lui cît de serios era. Deşi n-ar fi trebuit să aibă o asemenea importanţă, tînjeam să obţin aprobarea familiei lui, simţeam nevoia disperată de a fi primită cu braţele deschise şi tratată ca una de-a lor.

Simplul fapt că am privit casa pe dinafară m-a făcut să-mi doresc din suflet să-i aparţin, să fiu

legată de acei oameni. Era genul de casă la care visasem dintotdeauna. Mare, dar nu de dimensiuni exagerate, impunătoare fără să fie peste măsură de grandioasă, cu iederă drapată pe zidul de cărămidă roșie, întinzîndu-se aproape pînă la cele trei frontoane.

Ferestrele aveau geamuri cu rame de plumb, iar aleea din față era o fîșie imensă acoperită cu pietriș în mijlocul căreia, foarte inspirat, se găseau un stejar uriaș și cîteva buruieni care se ițeau ici și colo și de care îmi imaginam că se va ocupa cît de curînd grădinarul familiei.

Linda și Michael Cooper. El e avocat pledant, de fapt, chiar membru în Queen's Counsel și știu, acum că l-am căutat pe Google, că are o reputație excelentă. Lucrează în domeniul dreptului comercial, are propriul să birou pe undeva prin Middle Temple, iar în poze nu arată deloc atît de impunător și de măreț pe cît ți-ar inspira faima lui.

Chipeș într-un fel mai șters și oarecum tern, Michael, în toate pozele pe care le-am văzut în apartamentul lui Dan, e eclipsat vizibil de soția sa, frumoasa Linda.

Linda Cooper, pe numele de domnișoară Campbell, născută și crescută în Hampstead, supraviețuise Liceului de fete South Hampstead și, o opțiune ciudată pentru fetele din generația ei, studiase istoria la Oxford, dar se lăsase de facultate.

Versiunea lui Dan în privința acestei povești este următoarea : mama și tatăl lui s-au cunoscut la universitate, unde garderoba Lindei, inspirată de Biba[1], și silueta ei à la Twiggy făcuseră vîlvă.

1. Magazin de modă extrem de popular în anii '60 și '70 (n.t.)

Nu strica nici faptul că era deşteaptă, puternică şi încăpăţînată. Cînd aveai picioare ca ale ei, astea nu mai contau.

Linda era genul de fată a cărei companie era rîvnită de toată lumea, genul care rîde mereu cu capul dat pe spate şi care pare a nu băga de seamă atenţia pe care o suscită oriunde ar merge.

Michael era vedeta echipei de canotaj şi, în această calitate, avea şi el grupul său destul de mare de admiratori. De fapt, Linda îl remarcase la întrecerea anuală dintre universităţile Oxford şi Cambridge şi hotărîse pe loc că Michael urma să fie al ei.

Desigur, asta nu a fost deloc o problemă. Ceva mai dificilă a fost situaţia apărută aproape unsprezece luni mai tîrziu, cînd a rămas însărcinată.

Erau amîndoi tineri, îndrăgostiţi şi foarte convinşi că erau sortiţi unul celuilalt. Şi ce dacă trebuiau să mai facă unele schimbări?

S-au căsătorit foarte repede, la Oficiul Stării Civile din Marylebone. O rochie mini de la Mary Quant, cu talia ridicată, plus un buchet imens de trandafiri albi mascau semnele tot mai vizibile ale sarcinii Lindei.

Ea a renunţat la facultate, căci la vremea respectivă era fericită să se joace de-a soţia şi mama, iar cînd s-a născut Dan, s-a încredinţat că făcuse alegerea perfectă.

Dan încă mai are fotografii de-ale Lindei în care, deşi născuse abia de cîteva săptămîni, arăta fantastic, ţinîndu-şi protector bebeluşul în braţe şi privind plină de adoraţie în ochişorii lui albaştri (în cazul în care vă întrebaţi, acum sînt căprui).

Emma s-a născut trei ani mai tîrziu, urmată, tot după trei ani, de Richard. La vremea aceea,

locuiau deja în suburbiile Londrei, iar Linda era soţia ideală, făcîndu-şi prieteni printre toţi vecinii şi organizînd petreceri pentru copiii ei.

Dan spune că e mama perfectă şi că o adoră, după cum o voi adora şi eu. Mai afirmă şi că, în ciuda faptului că are un caracter puternic, că e încăpăţînată şi foarte sinceră, Linda e de asemenea caldă, iubitoare şi blîndă.

În pozele în care apare alături de copiii ei, e mereu radioasă. În cele cu Michael, are o atitudine ceva mai rezervată. Dan spune că ei toţi sînt lumina ochilor Lindei şi că părinţii lui sînt tot apropiaţi şi destul de fericiţi, lucru cam rar în zilele noastre.

L-am întrebat pe Dan dacă este favoritul mamei sale, dar a dat din umeri. Richard, zice el, e mezinul, iar Emma, eterna rebelă. E foarte posibil ca el să fie preferatul Lindei, dar numai din cauză că e cel mai mare dintre toţi. Ea îl sună în fiecare zi, cîteodată şi de două ori, iar el pretinde că i se confesează în legătură cu orice.

Nu ştiu dacă e ceva normal. Nu am cu ce să compar situaţia, dar dacă aş avea o mamă care să mă iubească şi care să mă considere lumina ochilor ei, sînt sigură că mi-ar plăcea şi mie la nebunie să mă sune în fiecare zi. Mi-ar fi mentor şi cea mai bună prietenă şi sînt convinsă că i-aş cere părerea în toate privinţele. Date fiind toate acestea, la început nici prin cap nu mi-a trecut că ar fi ceva ciudat, n-am adulmecat nici măcar vreo urmă de ceva nelalocul lui.

Am petrecut ore nesfîrşite interogîndu-l pe Dan în legătură cu familia lui, străduindu-mă să aflu cît mai multe despre toţi membrii înainte

să-i cunosc, încercînd să-mi dau seama ce fel de oameni sînt, ce le place și la ce se așteptau de la mine.

În cele din urmă, sosi și ziua Z. Prînzul duminical la părinții lui Dan. Plus Emma și Richard.

Criza mea vestimentară se potolise, rezultînd o ținută formată dintr-o pereche de pantaloni negri clasici și o cămașă albă, cu un lănțișor de argint la gît și cu pantofi fără toc, și ei negri. Era ținuta perfectă pentru o zi călduță de primăvară, dar arătam prea conservator chiar și pentru gusturile mele. Cum ar fi putut oare să nu mă iubească, m-am gîndit, de vreme ce arătam ca orice fată obișnuită?

În ultima clipă mi-am prins părul în coadă și mi-am aruncat pe umeri un pulover de un verde intens.

— Gata! i-am strigat lui Dan, care era la parter, bătînd nerăbdător din picior.

Am alergat în jos pe scări, iar el a început să rîdă.

— Ce e? Arăt groaznic? De ce rîzi? Rahat. Mă duc înapoi să mă schimb.

— Nu, Ellie! începu el să se scuze. E doar din cauză că arăți exact ca mama. În mod normal, tu nu te îmbraci așa, asta-i tot. Nu sînt obișnuit să te văd în haine de genul ăsta.

— O, Doamne, am gemut. E îngrozitor. Trebuie să mă schimb.

— Nu! zise el, acum pe un ton ferm. Nu mai avem timp. În plus, ar trebui s-o iei drept un compliment, pentru că mama e cea mai elegantă femeie din cîte cunosc, iar tu arăți fantastic.

— Adevărat? am întrebat, începînd să mă relaxez.

— Adevărat. Nici că s-ar putea mai bine. Or să te iubească toţi.

N-ar fi trebuit să mă mir deloc cînd Linda, sau doamna Cooper, cum îi spuneam pe atunci, a apărut în cadrul uşii purtînd pantaloni negri şi cămaşă albă, un lănţişor la gît şi un pulover oranj pe umeri. Singurele diferenţe dintre cele două ţinute erau că ea purta haine care erau clar de firmă, cămaşa era de mătase, puloverul de caşmir, iar lănţişorul din aur.

M-am tras puţin înapoi ca s-o privesc mai atent, în vreme ce ea îl îmbrăţişa foarte călduros pe Dan. După aceea, se întoarse către mine cu un zîmbet cordial pe buze. I-am zîmbit şi eu şi am ezitat puţin, neştiind prea bine dacă să-i strîng mîna sau să o sărut pe obraz şi nevrînd să fac ceva greşit.

Îi adusesem bujori, aşa că i-am întins buchetul, spunînd că eram încîntată de cunoştinţă. Ea luă florile şi-mi mulţumi, strîngîndu-mă rapid în braţe, iar eu m-am relaxat pe loc.

— Ellie, îmi spuse, luîndu-mă de braţ şi conducîndu-mă înăuntru, am auzit atîtea despre tine. Şi uită-te şi tu, adăugă, arătînd spre hainele noastre, arătăm de parcă am fi gemene!

Am rîs şi-am urmat-o în bucătărie.

— Oameni buni, a sosit Dan! anunţă doamna Cooper, iar tatăl lui Dan puse cuţitul jos, pe tocător, şi veni la mine să-mi strîngă mîna.

— Încîntat de cunoştinţă, zise el, puţin cam prea politicos, m-am gîndit, dar apoi mi-a zîmbit şi am ştiut că avea să-mi placă. Scuză-mă, continuă, ştergîndu-şi mîna de şervetul de bucătărie. M-au pus la treabă să tai roşiile şi-s plin de suc.

Am rîs, cînd deodată se auzi o altă voce, explicîndu-mi:

— Încercăm să-i dovedim că nu e doar o treabă de femei. Salut!

Emma şedea la masa de bucătărie, răsfoind un număr din revista *Hello!* şi ronţăind cu pumnul alune trase în miere, dintr-un castronel de porţelan aflat în mijloc. Îşi ridică privirea şi-şi salută fratele, apoi mă măsură din cap pînă în picioare. În secunda următoare, mi-am dorit să mă fi îmbrăcat altfel, căci mi-am dat imediat seama că mă considera conservatoare, plicticoasă şi îmbătrînită.

Şi cine i-ar fi putut găsi vreo vină, avînd în vedere că Emma, care era doar cu un an mai tînără decît mine, părea desprinsă direct din paginile unei reviste de modă? Purta pantaloni strîmţi, cu talie joasă, cizme cu vîrful ascuţit şi cămaşă strînsă pe corp, iar în păr avea şuviţe roşii.

— Eu sînt, fireşte, Emma, zise ea. Iar tu eşti, fireşte, Ellie. Ce straniu, adăugă zîmbind. Eşti îmbrăcată exact ca mama.

Tatăl lui Dan mă inspectă din creştet pînă în tălpi, apoi se uită la Linda şi izbucni în rîs.

— Doamne-Dumnezeule! exclamă el. Ce coincidenţă extraordinară.

— Ştiu, m-am strîmbat. Mă simt uşor ridicol, de parcă aş încerca să fiu mai bătrînă cu zece ani.

— Nu, arăţi foarte bine. E o ţinută clasică. Mama ar fi încîntată dacă m-aş îmbrăca şi eu ca tine. Îmi tot spune să nu mai dau banii pe haine de firmă, pentru că sînt la modă doar un anotimp şi că nu merită cheltuiala. „Cumpără cîteva articole

vestimentare clasice", zice, dar lookul ăsta pur şi simplu nu mi se potriveşte.

Îmi place faptul că Emma devine brusc vorbăreaţă şi mă face imediat să mă simt ca acasă, de parcă ne-am cunoaşte de secole.

— Dar arăţi minunat, i-am spus zîmbind. Mi-aş dori să port şi eu mai mult haine ca ale tale, dar m-aş simţi fals. Ca şi cînd toată lumea care s-ar uita la mine ar şti că nu sînt deloc la modă, ci mă prefac numai.

Emma rîse.

— Unul din motivele pentru care mă îmbrac aşa este slujba mea.

— Cu ce te ocupi? am întrebat-o, cu toate că ştiam deja.

— Sînt stilistă, răspunse ea. Specialitatea mea sînt şedinţele foto pentru reviste, aşa că mă învîrt mai tot timpul printre modele şi fotografi. De aici, nevoia de a mă integra în mediul ăsta. Dan spune că lucrezi la Calden.

Am încuviinţat din cap.

— Am fost acolo seara trecută! E o slujbă grozavă. Au un bar uluitor.

— Dacă ai noroc să intri.

— Mi-am petrecut săptămîna de după deschidere făcîndu-mi prieteni printre portari, mi se confesă ea. Acum, Luke şi Sean se numără printre cei mai buni prieteni ai mei.

— Asta pînă încep să-ţi facă avansuri şi îi respingi.

— Nu cred că ar îndrăzni, rîse Emma. Mă gîndesc că motivul e faptul că le place grozav să fie în centrul atenţiei, cînd vine vorba de gagici.

Dan veni în spatele meu şi mă cuprinse în braţe.

— Ei bine, ce părere ai de surioara mea?

— Sînt surioara ta numai pentru că sînt mai mică decît tine, pufni Emma, azvîrlindu-şi în gură încă un pumn de alune. La capitolul maturitate, te bat cu vreo zece ani. Nu ţi-a zis nimeni că fetele se maturizează mai repede decît băieţii?

— M-aş angaja într-o dispută cu tine, dacă n-ai purta cizme atît de ascuţite, chicoti Dan. Şi acum mai ţin minte cînd m-ai lovit în ouă cu pantofii ăia cu toc cui.

Emma clătină din cap şi se uită la mine.

— Îţi vine să crezi? Nu avea decît paisprezece ani atunci, dar nu m-a iertat nici acum.

— Hei, copii, îi certă cu blîndeţe doamna Cooper, în timp ce se îndrepta spre masă.

Se aşeză, trase revista spre ea ca să se uite mai în voie la cele mai recente poze cu Jennifer Lopez.

— Astăzi nu ne certăm, vă rog. E prima dată de săptămîni întregi cînd ne strîngem toţi laolaltă.

— Vrei să zici prima dată de două săptămîni încoace.

Mama lui dădu din umeri, iar Dan zîmbi.

— Deci, pe unde umblă frăţiorul ăla al meu? continuă el. Se ţine de prostii ca de obicei?

— Ah, te rog să nu începi, spuse doamna Cooper. Trebuia să se vadă cu...

— ...cu unul în legătură cu un cîine? o întrerupse Emma, iar tatăl lor, aflat în partea cealaltă a bucătăriei, îşi înăbuşi rîsul.

— Încetaţi amîndoi, zise el. Avea o şedinţă legată de o nouă afacere pe internet.

— O şedinţă? Duminică dimineaţă? Vorbeşti serios?

— Doar îl ştii pe Richard. Programul lui de lucru nu se potriveşte niciodată cu ale noastre.

— Asta pentru că nu munceşte, zise Emma clătinînd din cap. Slavă Domnului că vă are pe tine şi pe tata să-l scoateţi din încurcături, că altfel i-aş da de pomană la colţ de stradă, în fiecare dimineaţă.

— Emma! Doamna Cooper părea enervată. Dacă Richard nu şi-a găsit încă drumul în viaţă, asta nu înseamnă neapărat că şi-a ratat orice şansă. Şi nici să n-aud de chestia cu scosul din încurcături. Nu cunoşti situaţia şi, dacă nu te superi, ţi-aş aminti cine ţi-a cumpărat de curînd laptopul.

— Numai pentru că voiai să-i iei unul lui Richard şi făceai o afacere mai bună dacă luai două.

Tensiunea începuse să se acumuleze şi, cu toate că era interesant să urmăresc dinamica familiei, începusem să nu mă mai simt în largul meu, aşa că m-am hotărît să schimb subiectul.

— Doamnă Cooper, pot face şi eu ceva? Vă pot ajuta?

Ea se întoarse către mine, relaxîndu-se vizibil.

— Nu, Ellie, totul e gata. Am făcut ce-i place lui Dan cel mai mult, friptură de vită şi pîinică de Yorkshire.

— N-am ştiut că astea sînt mîncărurile tale favorite, am zis eu, privindu-l pe Dan. De ce nu mi-ai spus? Ţi-aş fi gătit şi eu.

— Ah, zise doamna Cooper ridicîndu-se. Dar nu s-ar putea compara niciodată cu ce-i găteşte mama, nu-i aşa?

M-am aşezat, încercînd să diger afirmaţia ei şi întrebîndu-mă dacă fusese o insultă sau doar

ceva ce-ar spune o mamă iubitoare, cînd mă bătu pe braț.

— Și n-ar trebui să-mi mai spui „doamnă Cooper". Spune-mi Linda. „Doamnă Cooper" mă face întotdeauna să mă gîndesc la soacră-mea.

Îi aruncă o privire scurtă soțului ei, apoi coborî vocea:

— Și, sinceră să fiu, aș prefera să nu mă gîndesc deloc la ea, dacă e posibil.

— Mami! exclamă Emma. Au trecut doar cîteva săptămîni de cînd a murit. Măcar las-o, săraca femeie, să se răcească în mormînt înainte să începi să o bîrfești.

— Ai dreptate. Îmi cer scuze. Dumnezeu s-o odihnească, vaca bătrînă, spuse Linda pe un ton suficient de scăzut pentru a nu fi auzită de soțul ei, iar Emma își dădu ochii peste cap și se întoarse la revista ei.

— Aha!

Dan sări în picioare și-și îmbrățișă călduros fratele.

— Fiul rătăcitor se întoarce.

— Richard!

Linda se repezi la el și aproape că-l îmbrînci pe Dan din drum, ca să-l îmbrățișeze și ea, după care Richard se apleacă și depuse un sărut pe obrazul Emmei. Mie îmi strînse mîna cu un rînjet obraznic.

Mi-am dat seama din prima clipă că era genul de om care ar fi putut fi achitat pînă și de crimă, de fapt, varianta mai zveltă, mai tînără și mai chipeșă a lui Dan. Cred că Dan e fermecător, dar asta mai ales din cauză că-l iubesc și pentru că e manierat și politicos. Pe de altă parte, Richard

deborda de şarm, mă aşteptam ca unul din noi să se repeadă să aducă o cîrpă ca să-l şteargă de pe podea.

— Tu trebuie să fii încîntătoarea Ellie, zise el, sărutîndu-mă şi, fără să vreau, am simţit că mă îmbujorez uşor. Slavă Domnului că Dan pare să-mi fi moştenit în cele din urmă bunul-gust.

— Bunul-gust? Încerci să pari amuzant? Ultima ta prietenă arăta de parcă tocmai venise de la un colţ de stradă din Westbourne Grove[1].

— Înţeleg că ai făcut deja cunoştinţă cu dracul de frate-meu.

Richard ridică dintr-o sprînceană.

— Cred că voiai, de fapt, să zici *dragul* de frate-meu.

M-am aşezat mai comod în scaun şi am savurat spectacolul. Michael şi Linda terminau de pregătit mîncarea, în vreme ce Dan, Rich, Emma şi, desigur, eu, observatorul de pe margine, ne aşezam la masă. I-am privit cum se ciondăneau şi rîdeau, aruncîndu-şi unul altuia comentarii ce-ar fi putut fi percepute ca insulte, dar care se topeau în evidenta atmosferă de dragoste profundă şi sinceră.

— Spune-mi, Ellie, mai ai fraţi şi surori? strigă Linda din bucătărie.

Am dat din cap plină de regret şi m-am îndreptat spre ea.

— Mi-am dorit întotdeauna o familie numeroasă, dar mama a murit cînd eram adolescentă, iar tata s-a recăsătorit.

1. Stradă comercială care traversează zona Notting Hill şi unde se găsesc diverse magazine considerate foarte la modă. (n.t.)

Linda se opri din ce făcea, iar pe chip i se citi îngrijorarea.

— O, ce îngrozitor, spuse. Cum a murit?

— Într-un accident de maşină cînd aveam treisprezece ani.

Am omis, desigur, să-i menţionez că fusese beată.

Tatăl lui Dan părea foarte şocat.

— Oribil, murmură el. Să i se întîmple un lucru atît de îngrozitor cuiva atît de tînăr.

— Biata de tine, se auzi ca un ecou vocea Lindei. Erai atît de mică. Tu şi tatăl tău sînteţi încă apropiaţi?

Am clătinat din cap.

— S-a recăsătorit şi locuieşte în Potters Bar, aşa că nu ne prea vedem. Are doi copii cu actuala soţie, deci, oficial, presupun că am, de fapt, doi fraţi vitregi. Cu toate astea, cred că nu i-am întîlnit decît de cîteva ori.

— Şi asta-i tot? se îngrozi Linda. Nu mai ai pe nimeni? Unchi? Mătuşi? Bunici?

— Nu şi nu e chiar atît de rău. M-am obişnuit, dar am visat întotdeauna să am fraţi şi surori şi să fac parte dintr-o familie numeroasă, ca a voastră.

— Bun, zise ea, cuprinzîndu-mi umerii cu un braţ şi strîngîndu-mă. Pentru că acum poţi să fii membră a acestei familii. Cum ţi se pare?

— Minunat.

Şi nu minţeam.

Prînzul a fost delicios. Şi lung. Şi zgomotos. Pe măsură ce trecea vremea, Dan, Emma şi Richard păreau să redevină adolescenţi, iar eu nu m-am putut abţine şi m-am alăturat lor, simţindu-mă ca o şcolăriţă neastîmpărată, chicotind la glumele strecurate pe ascuns, ca să nu le audă părinţii.

Nu exista nici umbră de îndoială că în casa lor cînta găina. Michael arăta uşor năucit de cele ce se petreceau, era glumeţ şi drăguţ, dar, cu timpul, începu să vorbească tot mai puţin. Motivul principal era acela că nevastă-sa îl întrerupea tot timpul.

Era clar că Dan şi Richard erau adoraţi de mama lor, care zîmbea de fiecare dată cînd îi privea. Îi punea lui Richard întrebări amănunţite despre fiecare aspect al vieţii lui.

— Deci, zici că afacerea asta pe internet o să meargă? zise ea.

Devenind brusc serios, Richard încuviinţă din cap.

— De fapt, cred că sîntem pe cale să obţinem ceva cu adevărat important, răspunse. Întîlnirea de azi-dimineaţă a mers foarte bine şi, de îndată ce clarificăm modul de finanţare, îi dăm drumul.

— Ăăă, n-aş vrea cîtuşi de puţin să fiu eu aia care-ţi toarnă apă în şampanie (Linda îşi dădu ochii peste cap imediat ce Emma deschise gura), dar ţie nu ţi-a spus chiar nimeni că serviciile online nu mai sînt de mult pe val?

— Adevărul este, Emma, răspunse Linda înainte ca Richard să apuce măcar să vorbească, că ideile bune încă n-au murit de tot. Uită-te la Amazon. Sau la Google. Dar de eBay ce zici? Abia a fost înfiinţat. Oamenii nu mai pot cîştiga sumele alea ridicol de mari pe care le scoteau în primii ani, dar dacă ideea asta e atît de incitantă pe cît o consideră Richard, nu există nici un motiv să nu funcţioneze.

— Dar asta ai spus şi despre serviciile de menaj cu care se ocupa anul trecut. Şi înainte de asta ce-a fost? Nu-ş' ce curs motivaţional?

— Au existat motive al dracului de bune pentru care astea nu au mers, zise Richard pe un ton defensiv. Mai ales din cauza momentului prost ales. De unde era să ştim noi că se înfiinţau în acelaşi timp firme similare, dar cu o finanţare mai bună?

— Ăăă... făcînd puţină cercetare?

— Emma, zise Linda cu o voce de gheaţă, eşti bună să-l mai slăbeşti puţin pe fratele tău?

— Mda, o aprobă Richard. Cînd veniturile tale vor ajunge la şase cifre, atunci să vii să mai stăm de vorbă.

— De ce, ca să mă jecmăneşti de bani pentru următoarea ta afacere? rînji Emma, iar Richard o lovi în joacă.

— Nu fi ridicolă, rîse el. De ce-aş încerca să te jupoi pe tine, de vreme ce Dan e a) mai amabil decît tine şi b) are mai mulţi bani?

— Ah, desigur, nu cumva să-l uiţi pe tata, zise Dan. El e investitorul pe care e musai să-l cîştigi.

— Tati, spuse Emma mieros, ştii tu maşina aia de care am tot vorbit în ultima vreme...

— Las-o baltă, zise Linda. Maşina ta n-are nimic. Acum, vă rog, am putea să nu mai discutăm de bani? Ce Dumnezeu o să creadă Ellie?

Eu, una, îi consider pe toţi foarte norocoşi că sînt atât de apropiaţi, că au o familie, că se pot certa şi ciondăni şi şicana ştiind că, în cele din urmă, vor fi tot împreună.

Şi, fireşte, ei nu sînt conştienţi de asta, căci e singura realitate pe care o cunosc, după cum nici eu nu o cunosc decît pe a mea.

Cît de norocoşi sînt! Şi habar n-au de asta. Mai ales Emma. Am urmărit cum se poartă în preajma Lindei, am simţit tensiunea dintre ele şi m-a întristat faptul că Emmei nici prin cap nu-i trecea că ar fi trebuit să fie recunoscătoare că avea o mamă, ca să nu mai spun o mamă ca a ei.

Dacă aş fi în locul Emmei, iar Linda ar fi mama mea, aş fi mîndră şi *foarte* recunoscătoare. Mi-aş petrece timpul cu ea şi aş lua-o cu mine în escapade la cumpărături. Am lua prînzul împreună, am bîrfi şi i-aş povesti despre necazurile mele cu bărbaţii şi dilemele legate de prieteni.

Linda e genul de femeie cu care te poţi duce la saună, în compania căreia poţi să te faci comodă şi să te bucuri de un tratament cosmetic. Cu ea, te poţi comporta ca o fetişcană, fără să te simţi cîtuşi de puţin vinovată.

Iar cînd lucrurile ar merge prost sau dacă aş fi abătută sau singură, sau cînd viaţa nu s-ar îndrepta în direcţia pe care mi-aş fi dorit-o, m-aş duce într-un suflet acasă ca să îmi dea supă de pui sau tocană de vită sau friptură cu pîiniţe de Yorkshire. Mi-aş dori să-i simt compasiunea şi prietenia, înţelegerea şi aprobarea.

Dacă aş fi Emma, mama mi-ar fi cea mai bună prietenă şi, cu toate că-mi place de Emma şi în ciuda uşurinţei cu care am conversat cu ea în timpul mesei, îmi dădeam seama că relaţia lor nu era simplă. Voiam atît de mult să-i arăt ce avea, să-i povestesc despre viaţa mea, despre cum e să nu ai pe nimeni. Pînă cînd îl cunoscusem pe Dan.

4

— Le-a plăcut foarte mult de tine, mă anunță Dan a doua zi dimineață. Nu că m-ar mira.

— Adevărat? am întrebat eu, fără a-mi putea ascunde nota de ușurare și de încîntare din voce.

— Absolut, confirmă el și zîmbi larg. De fapt, mama a zis că ești perfectă pentru mine.

— Oh.

M-am retras din locul în care mă cuibărisem lîngă el, pe canapea, și l-am privit sever.

— Nu ești, sper, un bărbat din ăia care ies numai cu fete care îi displac mamei și care se plictisesc de cele pe care ea le place?

Dan începu să rîdă.

— Nu, Ellie. Nu plec nicăieri pentru încă, hm, nu știu (se uită la ceas), cel puțin o oră.

La momentul respectiv, abia începuserăm să locuim împreună. Dan se mutase în apartamentul meu, neaducînd mai nimic cu el, dar, după cum subliniase chiar el, mai avea acasă, în dormitor, stocuri generoase, așa că, dacă simțea dintr-odată nevoia acută de, să zicem, chitara electrică la care învățase să cînte cînd avea optsprezece ani,

nu trebuia decît să dea o fugă în Hampstead ca s-o aducă.

Nu mai locuisem cu nimeni înainte de el, îmi prețuisem libertatea și muncisem din greu să-mi aranjez apartamentul așa cum îl doream.

Dar odată ce totul a devenit serios, odată ce Dan a început să petreacă șase nopți din șapte la mine, părea ridicol ca amîndoi să continuăm să plătim ipotecă și, avînd în vedere că apartamentul meu era doar puțin mai mare, dar infinit mai confortabil, ne-am hotărît că al lui ar trebui să fie dat la închiriat.

Locuiam acolo de cinci ani. Cei mai fericiți din viața mea. Era prima dată cînd realizam cu adevărat ce înseamnă să fii la casa ta, prima dată cînd știam cum e să ai o casă.

Am umblat prin magazinele de vechituri, mobilîndu-mi camerele cu extrem de puțini bani, iar weekendurile mi le-am petrecut cățărată pe scară, cu pensula de vopsit în mînă.

Cumpărasem toate revistele de design interior (*Architectural Digest*, *House & Garden*, *World of Interiors*), rupsesem paginile care îmi plăcuseră și încercasem să copiez camerele văzute acolo cît am putut mai bine, în limita bugetului meu minuscul.

Aveam colegi și prieteni care obișnuiau să se mute o dată la cîțiva ani, care se plictiseau de casele lor și voiau ceva mai mare și mai confortabil, dar eu n-am simțit niciodată nevoia asta. Știam că apartamentul meu era tot ce-mi dorisem vreodată și nici prin cap nu-mi trecea să vreau altceva.

Încă de la prima vizită, lui Dan i-a plăcut la nebunie casa (asta a fost la a cincea întîlnire,

cînd eu am gătit salată de anghinare, peşte cu roşii la cuptor şi usturoi, spumă de ciocolată cu căpşuni). Fireşte că am ajuns în pat, iar a doua zi dimineaţă am ştiut cu siguranţă că nu aveam să mă mai culc cu nimeni altcineva niciodată. Dan a spus întotdeauna că apartamentul meu era aşa cum şi l-ar fi dorit şi pe-al său, dacă ar fi avut vreun pic de stil.

Credeam că glumeşte, pînă cînd, în săptămîna următoare, am mers să-i văd casa, în Kentish Town. Am intrat pe uşa aflată la etajul al cincilea al unei clădiri imense şi-am căutat de îndată o canapea confortabilă pe care să mă prăbuşesc şi să-mi revin după ascensiune.

Dar nu era nimic. Nici urmă de mobilă. Doar cutii cu haine, o saltea pe un cadru de lemn, care în mod sigur apucase şi zile mai bune, un televizor cu ecran plat uriaş şi sute de casete video.

— Mi-e teamă că nu e prea primitor, spuse Dan, intrînd în dormitorul lui ca să-şi ia haine curate pentru următoarea săptămînă pe care avea să şi-o petreacă la mine.

— Asta ar merita titlul de eufemismul anului, am răspuns eu, şocată că cineva putea locui în astfel de condiţii. Cînd te-ai mutat aici? Ieri?

— Nu prea stau pe-acasă, zise el zîmbind.

— Clar. Dar cum se face că pe-aici nu stai prea mult, de vreme ce ţi-ai petrecut majoritatea săptămînii trecute la mine acasă? Dacă nu eşti niciodată acasă, cum de-ai găsit timp să fii cu mine mai tot timpul săptămîna trecută? Cu siguranţă n-am fost chiar aşa o mană cerească pentru viaţa ta socială, nu?

Dan rînji, cu braţele pline de cămăşi şi tricouri.

— Viaţă socială? Care viaţă socială? N-am avut aşa ceva înainte să te cunosc pe tine.

— Desigur! am exclamat, dîndu-mi o palmă peste frunte. Ar fi trebuit să-mi dau seama. În seara aia ai venit la Calden pentru că...? Aveai o întîlnire de afaceri?

— De fapt, chiar aşa e, spuse el încuviinţînd din cap. Doar ne ştii pe noi, ăştia din televiziune. De ce să ţinem o şedinţă într-o sală, cînd există un bar numai bun chiar după colţ?

— Să fiu sinceră, nu prea cred că vă cunosc pe voi, ăştia din televiziune.

— A, nu? se miră el, ridicînd din sprînceană şi dînd drumul hainelor pe podea în vreme ce se îndrepta către mine. Atunci, poate ar fi timpul să începem să ne cunoaştem mult mai temeinic.

La două săptămîni după ce Dan s-a mutat la mine, sună cineva la uşă. Era sîmbătă dimineaţă şi Dan se dusese la sală, ca să-şi facă obişnuitul program de exerciţii săptămînale, lăsîndu-mă şi pe mine, în sfîrşit, puţin singură.

Deşi fusesem entuziasmată atunci cînd venise să locuiască la mine, acum începusem să realizez ce se întîmpla. Îmi imaginasem întotdeauna viaţa împreună ca pe un fel de ideal romantic: să ne trezim unul în braţele celuilalt, să ne petrecem dimineţile de duminică rîzînd la un pahar de suc de portocale şi o felie de pîine prăjită. Oricît de ruşine mi-ar fi să recunosc, cred că ideea asta a mea s-a format punînd cap la cap diverse reclame TV cam ieftine.

Dar realitatea era alta: apartamentul era al meu, eu îl plătisem şi tot eu îl decorasem. Eu

alesesem fiece piesă de mobilier și hotărîsem cum să le aranjez. Dacă nu-mi plăcea ceva, îi schimbam locul.

Și, din senin, acum trebuia să găsesc spațiu suplimentar pentru lucrurile lui Dan, inclusiv pentru cele pe care nu le puteam suferi. De exemplu, colecția lui de postere de film înrămate. *Chinatown*, *Dirty Harry*, *Once Upon a Time in America*. Sînt sigură că ar fi arătat extraordinar în, să zicem, camera lui de cămin de la facultate, dar, să fim cinstiți, la treizeci și cinci de ani, te-ai aștepta să aibă ceva mai... ei bine, mai potrivit pentru un adult. Le exilasem pe hol, unde stăteau teanc, cu fața în jos, așteptînd ca Dan să le agațe.

Și, cu toate că înțeleg faptul că orice băiețel visează să aibă, cînd se face mare, un ecran TV cu plasmă imens, respectivul obiect nu se prea potrivea cu decorul meu atît de feminin. Dar mi-am dat seama destul de repede că nu aveam să cîștig bătălia asta în veci, așa că m-am străduit din răsputeri să ignor uriașul dreptunghi negru care trona ca o piază rea în colțul camerei.

Par egoistă? Sigur că sînt. Cine n-ar fi, după aproape douăzeci de ani de viață pe cont propriu? Eram obișnuită să fac lucrurile într-un anume fel și nu trebuise niciodată să mă gîndesc la nimeni altcineva. Înțelegeam noțiunea de compromis, doar că nu fusesem niciodată nevoită s-o pun în practică.

Și iată-l pe Dan, dînd la o parte fotografiile înrămate pe care le pusesem cu delicatețe pe combina stereo, într-un efort de a-i da un aer mai feminin și de a o încadra în restul camerei.

Și iată-mă și pe mine, uitîndu-mă la el și mușcîndu-mi limba ca să nu țip că asta e casa mea și că oricum nu voiam nenorocita aia de combină aici.

— Știu că e dificil, îmi zisese el după prima noastră ceartă, una mică, petrecută la două zile după ce se mutase. Ai locuit singură ani de zile, iar eu n-am mai stat cu cineva în casă de mult timp. Sîntem amîndoi obișnuiți să avem spațiu personal. Va dura o vreme pînă să ne adaptăm traiului cu o altă persoană. Dar, Ellie... Se întinse peste masă și-mi luă mîna. Merită efortul. Te iubesc și vreau să-mi petrec restul vieții alături de tine. Asta nu e decît un neajuns minor și trebuie să facem amîndoi un compromis.

Am încuviințat din cap, uimită că găsisem pe cineva care să mi se potrivească perfect, care să mă iubească atît de mult și care să poată să fie atît de onest în privința chestiunii ăsteia.

— Ai dreptate, am spus. Îmi pare rău.

— Asta înseamnă că pot să-mi las în continuare chiloții pe podeaua din baie?

— Ha, ha, ha. Nu întinde coarda.

Dar m-am supus fără să protestez cînd s-a aplecat și m-a sărutat apăsat pe buze.

Iar în dimineața aceea de sîmbătă, cînd a sunat cineva la ușă, m-am enervat nițel, căci abia mă instalasem ca să mă bucur de ritualul solitar al ceaiului și croasantului luate în pat, împreună cu un număr din *Telegraph*. Burnița de martie care cădea afară m-a ajutat să mai scap de sentimentul de vină, pentru că nimic nu se compară cu a rămîne în așternut într-o dimineață în care afară e urît și plouă. În plus, habar n-aveam cine ar putea fi la ușă.

Mi-am tras în grabă halatul de baie pe mine (de-o eternitate intenţionez să-mi iau un halat de casă, dar nu ştiu cum se face că nu ajung niciodată să cumpăr unul) şi, cu părul încîlcit şi ochii umflaţi de somn şi nespălaţi, m-am dus să deschid. Acolo am dat peste mama lui Dan, stînd în prag şi radiind de fericire.

— Ellie! exclamă ea, dîndu-mi un sărut pe obraz.

În timp ce eu înghețasem, umilită de faptul că mă vedea în halul ăla, ea se strecură pe lîngă mine şi intră în hol.

— Sper că nu te superi că am trecut pe la tine, dar mi-am dat seama că dacă ar fi să aştept o invitaţie de la Dan, m-ar prinde paştele cailor. Unde pot să aşez astea?

Ducea un imens buchet de lalele, pe care îl transportase în bucătărie, unde începu să deschidă dulapurile, vrînd probabil să găsească o vază.

Rahat. Bucătăria arăta ca după un bombardament. Pregătiserăm amîndoi cina cu o seară înainte, iar Dan se strecurase în spatele meu în vreme ce curăţam legumele şi-şi plimbase degetele pe interiorul coapsei mele, aşa că am lăsat baltă orice activitate de readucere a încăperii la starea ei originară, de curăţenie imaculată, şi-am dat fuga în dormitor, lăsînd totul pe a doua zi dimineaţă.

Auzisem mai demult că semnul după care poţi recunoaşte un adevărat bucătar este faptul că persoana curăţă pe măsură ce găteşte, dar, în ciuda faptului că sînt o împătimită a tuturor emisiunilor culinare de la televizor, în ciuda faptului că nu ratez nici un episod cu Gordon

sau Jamie[1] sau alţii ca ei, care şterg tocătoarele, aruncă la gunoi cojile de usturoi şi tulpinile de pătrunjel înainte să se apuce de altceva, nu s-a lipit nimic de mine.

Dar, vai, cît îmi doream în clipele acelea să mă fi străduit mai mult. Am privit dezastrul prin ochii Lindei Cooper şi mi s-a făcut pielea de găină.

— Îmi pare nespus de rău pentru dezordine, am zis cu un glas pierit, adunînd de pe masă farfuriile cu resturi uscate de mîncare şi ducîndu-le la chiuvetă. Nu-mi vine să cred că mi-ai văzut bucătăria în cea mai jalnică stare cu putinţă. Mă simt atît de jenată.

Am deschis uşa unui dulap şi i-am întins o vază pătrată de sticlă.

— Am o menajeră extraordinară, care e în căutare de ceva de lucru în plus, răspunse ea zîmbind. O s-o sun dacă vrei şi-o să întreb dacă poate veni săptămîna asta. Cum ţi se pare?

— O, minunat, am spus pe un ton stins, căci nu mă gîndisem niciodată că altcineva în afară de mine mi-ar putea face curat în casă.

Şi, sincer, cu excepţia dimineţii în cauză, îmi place să cred că-mi îndeplinesc bine obligaţiile, deşi nu avea rost să precizez asta. Dacă aş fi Linda Cooper, n-aş înghiţi aşa ceva.

— Oricum, zise ea cîntat, în timp ce rupea cozile lalelelor şi le aranja în vază cu o mînă de expert, n-o să ia decît o clipă să strîng tot de pe aici. Erai cumva pe cale să mergi la duş? Locul ăsta o să lucească pînă termini tu.

---

1. Celebrii bucătari Gordon James Ramsay şi Jamie Oliver (n.t.)

Acuma, să fim înţeleşi, ştiam că nu trebuia să iau asta personal şi că nu încerca decît să mă ajute, dar tot simţeam că eu sau talentul meu de gospodină fusese făcut cu ou şi cu oţet şi mă supărasem.

Şi mă mai simţeam îngrozitor de vulnerabilă, aşa cum eram, îmbrăcată în halatul de baie vechi şi hărtănit, cu părul în dezordine şi fără pic de machiaj. Eram conştientă că nu voi putea suporta umilinţa decît dacă mă simţeam suficient de puternică şi asta nu s-ar fi întîmplat decît dacă aş fi fost perfect protejată de armura mea, adică machiajul şi hainele.

Astfel, m-am furişat în direcţia băii, lăsînd-o pe mama prietenului meu cu mîinile pînă la coate în detergent de vase.

Am ieşit după o jumătate de oră, cu părul strîns în coadă la spate, într-o pereche de blugi şi un tricou alb, simţind că puteam face faţă oricui.

— Am pregătit nişte cafea, spuse Linda veselă, în timp ce eu intram în bucătăria care sclipea acum. Şi sper că n-o să te superi că ţi-am spălat toate vazele. Erau foarte murdare.

Iarăşi mă simt umilită.

— Linda, nu era nevoie să faci asta.

— Nu, nu. Ştiu că voi, tinerii, nu aveţi timp să faceţi curat cum se cuvine şi măcar cu atît puteam ajuta şi eu. Acum vino şi aşază-te şi hai să ne cunoaştem mai bine.

Pînă a plecat, am fost pusă la curent cu întreaga istorie a familiei Cooper şi aveam o imagine mai clară a conflictelor şi tensiunilor dintre membrii ei.

Se părea că Linda nu era chiar atît de liniştită şi împăcată pe cît crezusem la prima noastră întîlnire şi că exista, în mod categoric, un resentiment legat de faptul că nu putuse să urmeze o carieră. Ghicisem deja că era una din acele femei care-şi împlineau ambiţiile prin intermediul copiilor lor şi fiecare cuvînt al ei venea să îmi confirme ipoteza.

Linda era extrem de mîndră de Dan, care este evident tipul tînărului de succes, mulţumită diplomei sale excelente şi carierei prolifice ca producător de televiziune. Ultimul lui documentar cîştigase cîteva premii şi dăduse naştere unei cantităţi impresionante de articole de presă, pe care Linda le decupase şi le adunase într-un album.

Despre Richard spunea că încă nu şi-a găsit drumul în viaţă. La vîrsta de douăzeci şi nouă de ani, mi se pare că omul ar trebui să ştie ce are de gînd să facă în continuare, dar Linda afirma că Richard e un visător şi că va reuşi în cele din urmă.

— Şi Emma? am întrebat. E o fată atît de sociabilă şi are o personalitate foarte puternică. Probabil e fantastic să ai aşa o fiică.

— Ea e aia cu moţ în frunte. Adică, atunci cînd e bună şi cuminte, e foarte, foarte bună şi cuminte, iar cînd e rea, e de-a dreptul oribilă.

— Oribilă? Serios? Pare încîntătoare.

— Asta pentru că nu ţi-e fiică, zîmbi Linda. Ştiu că mama ta a murit cînd era foarte tînără şi te rog să nu mă înţelegi greşit, dar anii de adolescenţă pot fi foarte dificili pentru o mamă şi fiica ei.

— Da, ştiu, am răspuns. Poate că nu am avut-o pe mama lîngă mine atunci, dar am trecut prin asta cu toţi prietenii mei.

— Ei bine, Emma a fost întotdeauna o rebelă. O iubesc, fără nici o îndoială, dar nu o înţeleg deloc. Adică, acum sincer vorbind, la vîrsta ei, ar fi trebuit să se fi aşezat deja la casa ei. Uită-te la tine, Ellie. Eşti cam de vîrsta ei, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap.

— Şi ai casa ta, o slujbă bună şi independenţă financiară. Emma pur şi simplu trece de la o slujbă la alta şi de la o petrecere la alta, mutîndu-se pe la prieteni şi iubiţi după cum se iveşte ocazia. Of, nu mai ştiu. Poate că asta le stă în fire oamenilor cu spirit creativ.

Cheia se învîrti în broasca uşii de la intrare, iar eu am răsuflat uşurată. Una era să mă împrietenesc cu mama iubitului meu şi cu totul alta să o ascult plîngîndu-se de ceilalţi copii ai ei. Nu eram dispusă să mă confrunt cu aşa ceva acum, cînd abia începusem să le cunosc familia.

— Mami!

Chipul lui Dan se lumină cînd intră în bucătărie. O sărută mai întîi pe ea, apoi pe mine.

— Bleah, eşti transpirat tot, am zis, retrăgîndu-mă. Înţeleg că ai tras de fiare cu succes, astăzi.

— Aha. Fac duş imediat. Ce faci tu aici, mamă?

— N-am mai primit veşti de la tine, aşa că m-am gîndit că e mai bine să vin şi să te văd în noul tău apartament.

— E drăguţ, nu? întrebă Dan, cu un zîmbet larg.

— E o îmbunătăţire vizibilă faţă de cel de dinainte.

— Asta nici n-ar fi greu, am adăugat eu, dezamăgită de faptul că se referise la apartamentul meu doar ca la o „îmbunătăţire".

— Bărbaţii ăştia!

Linda îşi dădu ochii peste cap, uitîndu-se la mine, iar eu am simţit din nou că mi-e dragă şi mi-a plăcut teribil că fusesem inclusă în conspiraţie, cu toate că eu, una, nu prea credeam în ea.

Au trecut cîteva luni, timp în care lucrurile au fost şi dificile, dar şi mai minunate decît mi-aş fi imaginat. Îmi plăcea la nebunie faptul că aveam cu cine să vorbesc în fiecare seară, că nu mai trebuia să merg la culcare simţindu-mă singură.

Dar erau momente în care îl priveam şi fierbeam de furie. Uram faptul că eram silită să mă uit la *Familia Simpson*, cînd tot ce-mi doream era să mă ghemuiesc undeva, cu o carte. Mă călca pe nervi faptul că eu păream a fi singura care trebuia să-şi bată capul cu cina, ca să nu mai vorbesc de gătit.

Per ansamblu, aş zice că momentele plăcute le întreceau de departe pe cele neplăcute şi, deşi ne mai certam, disputele se risipeau repede şi nu au fost niciodată atît de serioase încît vreunul din noi să se îndoiască de relaţia noastră.

Pe la sfîrşitul lui mai, Dan a cîştigat un premiu important din industria televiziunii, pentru una din emisiunile pe care le-a produs. M-a sunat de îndată ce a aflat şi mi-a spus că mă va duce să luăm cina la Zuma, că trebuie să mă îmbrac frumos, pentru că mergeam să sărbătorim.

Mi-am pus o rochie neagră clasică, pe care o luasem la reducerile de la Nicole Farhi, căci

gusturile mele deveniseră ceva mai sofisticate de cînd cu viaţa de cuplu. Cînd fusesem singură, tot amestecasem hainele, bluze de la Hennes, pantaloni de la Zara, pulovere de la Joseph. Acum, în ciuda faptului că ieşeam rar la restaurante ca Zuma, aveam o viaţă socială mai plină decît oricînd înainte. Nu sînt genul competitiv, dar deseori m-am simţit uşor demodată şi prost îmbrăcată în tovărăşia iubitelor şi soţiilor prietenilor lui şi hotărîsem să mă ţin mai atent sub observaţie şi să încep să-mi cumpăr haine mai bune. Chiar dacă acestea erau la reduceri.

Majoritatea prietenilor lui Dan erau foşti colegi de şcoală. Avînd în vedere că eu mă îndepărtasem de toţi cei cu care fusesem la şcoală, mi se părea extraordinar că el încă se mai vedea cu „gaşca lui". Prietenii însemnau totul pentru el. Am ştiut chiar de la început că, dacă eu şi Dan urma să avem o relaţie serioasă, trebuia să-i „curtez" pe băieţi tot atît de mult ca şi pe el.

Unul era Simon, cavalerul de onoare din oficiu, ales în cazul în care Dan se decidea vreodată să se însoare. Hmm, amuzant, arătos şi fermecător. Nu ştiam de ce nu avea încă prietenă, dar Dan spunea că e îngrozitor cînd vine vorba de femei şi că voi descoperi singură asta în cele din urmă.

Ceilalţi erau Tom, Rob şi Cheech, al cărui nume real era, se pare, Nicholas, dar îi spuneau Cheech de atîta vreme încît, atunci cînd l-am întrebat pe Dan de ce îi spuneau Cheech, n-a fost în stare să-şi amintească. În final, am înţeles că ar avea ceva de-a face cu unele isprăvi de-ale lui, din facultate, în care era implicată şi o pipă de fumat marijuana.

Tom şi Rob erau însuraţi cu Lily şi, respectiv, Anna, iar ceilalţi aveau nevoie disperată de nişte

mîncare gătită în casă, aşa că într-o vineri, imediat după ce ne-am mutat împreună, i-am invitat pe băieţi la cină. Curînd, asta s-a transformat într-un ritual săptămînal. În fiecare săptămînă, găteam friptură în suc propriu, cu garnitură de cartofi, legume şi sos de pîine şi mă asiguram că aveam şi un desert care să le aducă aminte de zilele petrecute la cămin: plăcintă cu mere şi cremă de ou, budincă cu stafide sau prăjitură cu melasă. Planul meu de a ajunge la inimile lor prin stomac funcţiona.

Dan îmi spusese, după prima seară de vineri, că toţi cei patru băieţi căzuseră de acord că „meritam". Se părea că asta era cea mai înaltă formă de aprobare pe care o putea primi o fată şi, de fapt, eram şi prima care întrunea votul lor unanim. Am fost aşa de bucuroasă, că abia am închis un ochi.

Din fericire, ambele soţii erau foarte drăguţe, dacă nu cumva chiar genul de prietene pe care le-aş fi ales eu însămi, dar de îndată ce m-am echipat în haine mai la modă, m-am simţit aproape ca şi cum aş fi făcut parte din gaşcă de-o veşnicie.

Aranjasem să ne întîlnim la Zuma, Dan venind direct de la muncă, de la o şedinţă de redacţie tîrzie. Mă simţeam perfect în rochia mea, la modă, totuşi elegantă în noii mei pantofi Jimmy Choo. L-am urmat pe şeful de sală pînă la masă şi, în vreme ce-l aşteptam pe Dan, am comandat obişnuita mea băutură fără alcool.

El intră în grabă la cîteva minute după aceea şi se aplecă peste masă ca să-mi dea un sărut grăbit.

— Îmi pare rău că am întîrziat. Arăţi minunat, îmi spuse, iar eu am zîmbit, în timp ce lua

lista cu vinuri pe care i-o adusese chelnerul și-o parcurgea, avînd aerul că știa perfect ce face.

— Ce ne recomandați? îl întrebă el pe *sommelier*, după ce comandasem de mîncare și dădu din cap cu un aer de cunoscător cînd i se sugeră un Château Beychevelle din 1966, de parcă acela ar fi fost exact vinul pe care l-ar fi ales el însuși.

— Crezi că ne dădeau pe ușă afară dacă ceream o jumate de vin roșu de casă? i-am șoptit eu.

— Ceva îmi spune că nu e genul de local în care poți să ceri o jumate de sticlă de poșircă, rînji Dan. Nu că m-aș plînge.

— Nici eu, am zîmbit, gîndindu-mă ce minunat era să fiu răsfățată în felul ăsta. Deci, povestește-mi ce-ai făcut azi.

Am vorbit, am rîs și ne-am povestit unul altuia evenimentele de peste zi, am discutat despre viitorul nostru, ne-am împărtășit visurile personale despre ce ne va rezerva acesta și am constatat cu plăcere că ele erau comune: o casă cu grădină mare, nu mai mult de doi copii și, poate, cîndva, dacă aveam să cîștigăm destui bani, o casă la țară sau, cine știe, chiar în Franța. Am fost de acord că ar fi frumos să avem și un cîine, dar nu ceva foarte mare, nu pentru casa din Londra, adică. Eu voiam un terier alb scoțian, dar Dan a zis că ăștia sînt cîini pentru fete și că e musai să avem măcar un labrador de talie mică.

A venit și a trecut și vremea desertului, după care a urmat cafeaua cu lapte, moment în care Dan a devenit brusc serios.

— Ce s-a întîmplat?

Am privit cum i se scurge culoarea din obraji, iar tenul îi căpăta o tentă ușor verzuie.

— Te simţi bine? O, Doamne. E de la mîncare? Ce-i cu tine, Dan? Vorbeşte.

Dan îşi drese glasul şi, cînd se întinse peste masă şi-mi luă mîna, am ştiut. Jur pe ce-am mai sfînt că, imediat ce l-am auzit, am ştiut ce urma să se întîmple şi sînt convinsă că am încetat să mai respir preţ de cîteva secunde. În clipa în care şi-a început discursul gata pregătit, despre cum şi-a dorit dintotdeauna să se căsătorească, dar cum nu credea că va găsi vreodată fata potrivită, inima îmi bătea atît de puternic, că abia îl mai auzeam.

Desigur, am spus da.

5

Am luat un taxi pînă acasă, sărutîndu-ne şi ghemuindu-ne unul în celălalt pe bancheta din spate, în vreme ce eu îmi ţineam mîna ridicată, ca să-mi admir inelul de logodnă. Mă simţeam atît de ciudat să port un inel pe degetul acela, un inel atît de frumos încît voiam să-l arăt tuturor oamenilor pe lîngă care treceam.

Metoda lui Dan nu fusese aceea evidentă, anume de a mă duce la un magazin de bijuterii şi a mă întreba ce inel îmi place, dar îşi amintise că odată, pe cînd răsfoiam o revistă, îi indicasem un inel care arăta de-a dreptul uluitor.

— Nu-mi vine să cred că ţi-ai amintit! repetam eu întruna, ţinîndu-mi mîna la nivelul feţei şi privind sclipirile diamantului în lumina felinarelor de pe stradă. Nu-mi vine să cred că ai făcut aşa ceva.

— Am vrut să-ţi fac o surpriză, spuse Dan, sărutîndu-mă pe urechea stîngă, şi m-am gîndit că nu ar mai fi acelaşi lucru dacă n-ai purta inelul.

— Ai dreptate. Probabil că nu ar mai fi fost totul atît de real. O, Doamne! am ţipat, cuprinzîndu-l cu braţele. O să ne căsătorim!

În timp ce intram în casă, începu să sune telefonul. Am ridicat receptorul şi am auzit vocea Lindei la celălalt capăt al firului.

— Ei bine? ciripi ea fericită, în vreme ce mă uitam bănuitoare la Dan.

— Ei bine? am întrebat la rîndul meu.

— Ei bine, familia mea s-a mai îmbogăţit cu o fiică?

— Da, Linda, am zîmbit.

Ei îi scăpă un ţipăt ascuţit şi-l chemă pe Michael la telefon.

— Felicitări, Ellie, îmi ură el cu căldură. Ce veste minunată, ştiu că voi doi veţi fi foarte fericiţi împreună.

Apoi, Linda luă iarăşi receptorul.

— Sînt atît de entuziasmată! exclamă ea. De-abia aştept să m-apuc să pun la cale nunta. O, Doamne, cînd e ziua cea mare?

— N-am nici cea mai vagă idee, am rîs. Încă nu am vorbit despre asta.

Chiar în timp ce rosteam aceste cuvinte, mă gîndeam: „Despre ce naiba vorbeşti? *Tu* pui la cale nunta? Asta e nunta mea. Am treizeci şi trei de ani şi sînt director de marketing la Calden. Dacă nu pot să-mi planific singură nunta, atunci care dracu' mai e şarmul?".

— Ce zici de o zi din iarna asta? întrebă Linda. Ştiu că nu mai sînt decît vreo şapte luni pînă în decembrie, dar *ador* nunţile de iarnă. *Atît* de elegante! Ai putea să ai ca flori de nuntă nişte trandafiri de culoarea vinului roşu şi am dispune de timp berechet ca să pregătim totul.

— Eu şi Dan va trebui să vorbim despre asta, am răspuns. Dar, de îndată ce vom stabili o dată, tu vei fi cu siguranţă prima care va afla.

Nu m-am mai obosit să-i mulţumesc că se oferise să ne ajute, precizînd că ne vom descurca noi, dar mi-am făcut nod la o batistă imaginară, ca să nu uit să-i zic asta în viitorul apropiat.

— Ah, ştiu, ştiu, nu e treaba mea. Doar că aştept de atîţia ani să organizez nunta Emmei şi evident că nu am avut ocazia, dar acum pot face asta pentru tine.

— Ştiu.

Mi-am înăbuşit un sentiment dureros de vină. În fond, nu încerca decît să fie drăguţă şi oare n-ar trebui să fiu mai recunoscătoare că era atît de încîntată?

— Înţeleg foarte bine. Dan e chiar aici, vorbeşte cu el, am zis şi i-am întins receptorul lui Dan, rămînînd prin apropiere pînă ce îşi luă rămas-bun.

— Dan, am spus încet, imediat ce închise, părinţii tăi ştiau că urma să-mi ceri mîna?

— Tata nu ştia, dar mama era la curent, zise el cu o faţă ruşinată.

— A.

Era ciudat că nu fusesem eu prima care aflase de asta. Oricît de ridicol ar putea să sune asta, era ca şi cum Dan îşi pusese mama pe primul plan. Sînt conştientă că mamele au relaţii speciale cu fiii·lor, dar acum eu eram cea mai importantă femeie din viaţa lui. Faptul că-i spusese mai întîi ei însemna că ea redevenea prioritatea lui, iar asta mă deranja. Din orice unghi aş fi privit situaţia, sentimentul rămînea acelaşi, dar ştiam că, dacă mi-aş fi exprimat gîndurile cu voce tare, Dan ar fi zis că e ridicol. Probabil că aşa şi era, dar nu-mi puteam înăbuşi senzaţia că fericirea îmi fusese într-un fel ştirbită.

— Îmi pare rău, zise el. Și eu am vrut să le fac tuturor o surpriză, dar a trebuit să-i dau instrucțiuni bijutierului mamei cum să lucreze inelul, așa că a fost nevoie să-i spun și ei.

— Ah, OK, înțeleg. Numai că a fost foarte bizar să aud telefonul sunînd imediat ce-am intrat în casă și să realizez că mama ta, evident, știa.

Dan își duse mîna la inimă cu un gest solemn.

— Jur că dacă ne mai logodim vreodată, n-o să mai afle nimeni înaintea ta. Cum sună asta?

— Ridicol.

Dar cuvintele lui avuseseră efectul dorit. Am zîmbit cu gura pînă la urechi și m-am lăsat luată pe sus, într-o îmbrățișare.

— Bun. Acum hai să-i sunăm și pe ceilalți.

Mai întîi l-a sunat pe Richard, apoi pe Emma și în cele din urmă, pe băieți. Mi-a trecut și mie receptorul de fiecare dată, ca să pot fi și eu felicitată, apoi îmi lăsă telefonul ca să-mi pot suna și eu prietenii. Nu că ar fi fost mulți în categoria asta. Mă obișnuisem să pun munca înaintea vieții personale și nu mi se păruse niciodată ciudat că, aparent, nu aveam alți prieteni în afară de colegii de serviciu. Dar am sunat-o pe Sally, cea mai bună prietenă a mea de la birou, și pe Fran, de la PR, care știam sigur că va fi încîntată.

Nu eram hotărîtă dacă să-l sun sau nu pe tata. Nu vorbiserăm decît de două ori în ultimul an și, în ambele cazuri, conversația fusese stînjenitoare. Mă invitase la Potters Bar, la prînz, dar fusesem ocupată în perioada aceea și, în plus, nu prea avuseserăm ce discuta. De fiecare dată, conversația se îndrepta rapid către punctul mort

în care întrebam „Şi ce mai zici?“, dar nici unul din noi nu prea mai găsea nimic de spus. Dar e tatăl meu şi, oricît de ciudată e relaţia dintre noi acum, mă gîndesc uneori la copilărie, la cît de mult îl iubeam şi cum era cavalerul meu în armură strălucitoare. Cînd mama era „bolnavă“, cum spuneam noi, tata se îngrijea mereu de mine. El venea să asiste la piesele puse în scenă cu stîngăcie, la şcoala generală. El venea să discute cu profesorii atunci cînd se iveau probleme, iar cînd eram bolnavă, tata îmi dădea medicamente cu linguriţa şi-mi alina suferinţa. Încerc să nu mă gîndesc prea mult la vremurile alea. Pierderea mamei a fost şi aşa destul de greu de îndurat, dar, cînd mă gîndesc şi la tatăl pe care l-am pierdut, părintele pe care l-am cunoscut în copilărie, durerea devine aproape insuportabilă. Abia reuşesc să împac imaginea acelui tată cu aceea a omului cu care acum mai vorbesc doar ocazional, aşa că nici nu încerc prea des. Mă gîndesc foarte rar la trecut, deşi într-acolo se îndreaptă majoritatea conversaţiilor noastre, pentru că, în fond, asta e tot ce mai avem în comun.

Am ales calea cea mai uşoară. Am sunat într-adevăr, dar abia a doua zi dimineaţă, cînd ştiam că era la serviciu, iar Mary ducea copiii la şcoală. Am lăsat un mesaj pe robotul telefonic şi-am spus că sper să-l văd curînd, că îmi poate telefona la birou, unde am posibilitatea să resping apelurile sau să-i spun secretarei că sînt într-o şedinţă.

Cu toate astea, am făcut ce trebuia.

La serviciu, toată lumea se agită din cauza mea. Femei pe care abia de le cunosc gînguresc

întruna despre inelul meu de logodnă, toţi vor să audă povestea, dacă Dan a îngenuncheat atunci cînd m-a cerut (nu) şi cînd anume ne gîndim să facem nunta.

La prînz, Fran şi Sally insistă să-mi cumpere şampanie, deşi, aşa cum glumeam, e în contul firmei.

— Ia gîndeşte-te puţin, zise Sally, plimbîndu-şi privirea prin bar, ăsta e locul în care v-aţi întîlnit prima dată.

— Ştiu.

Fran zîmbi cu gura pînă la urechi.

— Asta înseamnă că mai sînt speranţe şi pentru tine.

Sally este, în esenţă, genul care-şi dă întîlnire pe bandă rulantă, în timp ce Fran e măritată cu Marcus de cinci ani. Au doi copii împreună, Annabel şi Sadie, locuiesc într-o casă în Notting Hill, invidiată de toate prietenele ei, iar Fran mai are şi reputaţia de a fi una dintre cele mai tari PR-iste din oraş.

Te şi bagă în răcori, cel puţin la o primă întîlnire. E îngrozitor de în pas cu moda, afişînd cu ostentaţie cele mai noi creaţii vestimentare de firmă. La prima noastră şedinţă, în care, chipurile, ea trebuia să pună umărul la afacerea noastră, m-am simţit ca o micuţă cerşetoare, în comparaţie cu ea. Dar, cu cît am ajuns s-o cunosc mai bine, cu atît am început s-o plac mai mult. De fapt, nu prea se înţelege bine cu femeile, dar, odată ce s-a decis că te place, va face orice pentru tine. Mă ia mereu peste picior pentru faptul ca nu am o viaţă socială, pentru tendinţa de a fi cam strînsă la pungă, cum zice ea, şi, cu toate că nu o văd prea des în afara biroului („viaţa" cu care se

laudă pare a gravita mai ales în jurul copiilor), îmi place să iau des prînzul cu ea şi să bem ceva.

Sally, care de regulă ne însoţeşte în sus-pomenitele ocazii, a petrecut ore în şir întrebînd-o pe Fran dacă poate să-i găsească pe cineva ca Marcus, iar Fran îi mai face din cînd în cînd lipeala cu cîte cineva, dar nu funcţionează niciodată. Sally încă îl mai aşteaptă pe Făt-Frumos. În opinia ei, dacă nu aude muzică de viori în clipa în care el o sărută, atunci respectivul nu e sufletul ei pereche. Are parte de cele mai extraordinare, mai minunate şi mai romantice poveşti de dragoste, dar, de îndată ce îşi dă seama că iubitul ei e doar un om ca toţi ceilalţi, i se spulberă visul şi se hotărăşte că în nici un caz nu poate fi Marea Dragoste.

— Cu toate astea, spune Sally, clătinînd din cap, încă nu-mi vine să cred că l-ai cunoscut pe bărbatul cu care te vei mărita în locul ăsta.

— Glumeşti? încep eu să rîd. Tocmai tu zici mereu că ai slujba perfectă – cei mai seducători bărbaţi din Londra sînt chiar aici, sub nasul tău.

— Mda, ştiu, zice ea, şi chiar sînt seducători.

Ne oprim o clipă toate şi privim în jur, remarcînd numărul semnificativ de bărbaţi arătoşi aflaţi în barul Calden.

— Dar buni de însurătoare? Nu prea cred.

— N-ai dreptate, spune Fran, comandînd încă o sticlă de şampanie. Ce încerci tu să spui este că bărbaţii pe care îi alegi tu nu sînt buni de însurătoare. E clar că nu e vorba de *locul* în care îi alegi, ci de *genul* pe care îl alegi.

— Eu aş spune că mă descurc, pufneşte Sally. Ce zici de Alex? Amîndouă aţi spus că e foarte drăguţ.

— E, o aprob. Chiar tu ai afirmat că nu-i mai suporţi cascada neîntreruptă de glume. Sincer, eu am fost de părere că era o partidă al dracului de bună. Şi, hai să recunoaştem cinstit, omul te adora.

— Are dreptate, zice şi Fran, dînd din cap. Alex era grozav.

— Asta pentru că tu nu erai nevoită să-l asculţi prăpădindu-se de rîs tot timpul. Doamne, mă scotea din minţi.

— Dar *nu e unul* care să nu te scoată din minţi, observă Fran. Trebuie să mai cobori ştacheta sau o să ajungi fată bătrînă şi nebună.

— Tu n-ai coborît-o deloc pe a ta, răspunde Sally. Nici una din voi nu a făcut asta, nu, Ellie?

— OK, poate că nu am coborît ştacheta, zise Fran, dar sînt lucruri care mă scot şi pe mine din minţi la Marcus, care m-au înnebunit deja, dar nu l-aş părăsi din cauza asta.

Sally şi cu mine devenim pe loc curioase.

— Ce fel de lucruri? întreabă ea.

Fran comandă pentru toate cafea cu lapte degresat.

— OK. De pildă, faptul că face treaba mare cu uşa de la baie deschisă şi se aşteaptă să vin şi să sporovăiesc cu el în timp ce e ocupat cu asta.

— Bleah, exclamăm eu şi Sally la unison, căci ea nu ajunsese niciodată în acel stadiu al unei relaţii în care să contemple o asemenea perspectivă, iar eu încă mai eram oarecum pudică în privinţa obiceiurilor legate de igiena personală.

— Exact, aşa e. Şi-i tot repet lui Marcus că asta nu e nici inteligent, nici amuzant, şi uneori mă aduce la exasperare, dar îl iubesc şi trebuie să accept şi asta.

— Tu *cu siguranță* că ai părăsi pe cineva pentru una ca asta, am spus, privind-o fără ocoliș pe Sally.

— Poți să pui pariu, răspunde ea îngrozită. Cine se ușurează în public merită trimis la plimbare. Și altceva ce mai face? întreabă ea, aplecîndu-se, ca și mine, spre Fran, cu un rînjet diabolic.

Fran oftează.

— Sally, da' știi că ești de plîns?

— De unde să știu ce anume ar trebui să suport și ce nu, dacă o femeie măritată de atîta vreme, ca tine, nu-mi spune?

— Bine. Trage vînturi în pat.

— Încet sau zgomotos? sar eu în ajutor.

— Nici măcar. Cît se poate de tare și de revoltător. Mă jur pe ce-am mai sfînt că fundul bărbatului meu e cea mai distrugătoare armă din dotarea acestei țări.

Sally clătină din cap.

— Scuză-mă, dar nu cred că ar trebui să suporți așa ceva. E dezgustător.

— Păi, știu că tu nu ai tolera asta, rîse Fran. Și ăsta e un aspect al problemei tale. Marcus e doar un simplu om. Face lucruri dezgustătoare ca noi toți, iar căsnicia nu e finalul fericit și romantic pe care ți-l închipui tu.

Sally se întoarce către mine.

— Ești sigură că vrei să te măriți? Adică, gîndește-te și tu, acum Dan pare bărbatul ideal, dar așteaptă vreo cîteva luni și-o să înceapă să se scobească în nas și să se șteargă pe perne.

— Dar face asta deja, spun eu cu inocență, în timp ce Sally cască ochii cît cepele. Doamne, Sally, o lovesc eu în joacă. Ești așa de credulă.

Mă rog, sînt de acord cu Fran. Tu chiar le dai papucii imediat ce fac ceva ce nu-ţi place.

— Doar pentru că v-aţi pricopsit amîndouă cu nişte împuţiţi dezgustători, nu înseamnă că trebuie să vă imit.

— Adevărat, dă Fran din umeri. Poţi oricînd să devii lesbiană.

— Aş putea, dar ar fi păcat să las atîţia bărbaţi de izbelişte.

Fran se întoarce spre mine.

— Deci, proaspăt logodita Ellie, cea cu preasclipitorul diamant pe deget. Cum îţi prieşte logodna şi ce fel de nuntă crezi că o să ai?

— Dă-mi şi mie un pic de timp, rîd eu, că nu m-am logodit nici de douăsprezece ore. Întreabă-mă din nou săptămîna viitoare şi-o să am o imagine mai clară. Cît priveşte nunta, viitoarea mea soacră şi-a exprimat deja preferinţa pentru o nuntă hibernală...

— Nu! exclamă Sally, cu o expresie oripilată. Spune-i că nu e treaba ei.

— N-aş putea face asta, am răspuns zîmbind. Oricum, e tare drăguţă şi sînt convinsă că o să fim bune prietene.

Fran pufneşte într-un asemenea hohot de rîs, că împroaşcă toată masa cu cafea.

— O, Doamne, îmi pare rău. Îşi şterge ochii, apoi se întinde să mă bată uşurel pe mînă. Uneori eşti atît de naivă.

— De ce? Pentru că într-adevăr îmi place viitoarea mea soacră?

— Tuturor le plac viitoarele lor soacre, afirmă ea cu tărie, căci ura nu se instalează decît după căsătorie.

— Dar tu nu-ţi urăşti soacra, zice Sally. Credeam că voi două vă înţelegeţi foarte bine.

— Acum n-o urăsc, dar aş spune că, în cel mai fericit caz, ne tolerăm reciproc. Sincer, e mult mai uşor cînd nu trebuie să avem de-a face una cu cealaltă.

— Dar de ce? întreb eu, extrem de nedumerită. Nu am priceput niciodată chestia asta cu soacrele. De ce trebuie să existe neapărat animozitatea asta? De ce nu vă puteţi împăca?

— De ce e cerul albastru? dă Fran din umeri. Şi iarba verde? Unele lucruri... aşa sînt, pur şi simplu.

— Nu pricep de ce tu nu te împaci cu a ta, dar în cazul meu e altfel.

Fran ridică din sprînceană.

— Nu, chiar aşa este. Aminteşte-ţi că eu nu mai am mamă de douăzeci de ani. În tot timpul ăsta, am visat să intru într-o familie exact ca asta. Şi ştii ceva? Linda e încîntătoare şi m-a primit cu braţele deschise în familia ei. Nici nu-mi imaginez că aş putea avea vreodată vreo problemă cu ea.

— Şi nu te deranjează că a simţit nevoia să-şi exprime preferinţa pentru nunta *ta*? pluseză Fran.

— Cred că încearcă doar să mă ajute. Şi, la drept vorbind, nu m-ar deranja să fac nunta la iarnă.

— Sînt perfect de acord, zice Sally. Nunţile de primăvară sînt aşa de *fumate*. Nunţile de iarnă pot fi minunate şi foarte elegante. Focuri de buşteni, nuanţe închise de roşu şi violet, lumînări aprinse, mai adaugă ea şi se pierde în reverie.

— Înţeleg că intenţionezi să apelezi la serviciile lui Sally, rîde Fran, ştiind că Sally excelează în calitatea sa de organizator de evenimente la Calden şi că anul ăsta a pus deja la cale două dintre cele mai impresionante nunţi din lumea celebrităţilor.

Sally se trezeşte brusc din visare.

— Mi-ar plăcea enorm să mă ocup de nunta voastră, spune ea plină de entuziasm. Nu am mai organizat nunta unei prietene de ani de zile. Şi ne-am şi distra de minune.

— Asta înseamnă că nu o să fie jilţuri de cristal şi nici porumbiţe albe? am avertizat-o eu, referindu-mă la ultima nuntă pe care o organizase şi care apăruse în toate ziarele din ţară, unele dintre cele mai importante motive fiind acelea că fusese de un prost-gust desăvîrşit şi costase enorm.

— De cîte ori trebuie să-ţi repet că acele jilţuri nu au fost ideea mea? se apără ea. Le-am tot spus că e un pic exagerat, dar, în fond, ei achitau nota de plată.

— Lasă-mă să discut cu Dan, am zis. Nu ne-am logodit decît de un minut şi mă simt deja copleşită. Dar îţi mulţumesc că te-ai oferit. Îţi sînt teribil de recunoscătoare şi ştiu că o să faci o treabă minunată. O să te anunţ ce-am hotărît, OK?

— Desigur, răspunde Sally. Scuze, nu am vrut să insist. Ştiu şi eu că e o experienţă copleşitoare. Deci, zice ea, aplecîndu-se spre mine vădit interesată, ai idee cum o să arate rochia pe care o s-o porţi?

— Cum a fost la serviciu? mă întreabă Dan, cînd mă sună după-masă.

— Sînt complet înecată în şampanie, rîd eu, luptîndu-mă deja cu o durere de cap iscată de faptul că băusem mult prea mult în timpul zilei. La tine?

— Sînt complet înecat în bere, răspunde. Am ieşit la un pahar să sărbătorim, la prînz.

— Asta înseamnă că putem să mergem la culcare mai devreme diseară?

— Absolut. Ai mei au zis că vor să treacă puţin pe la noi, ca să ne felicite în persoană, dar, în afară de asta, cred că o să mîncăm ceva la pachet, ne uităm la televizor şi mergem la culcare.

— Gînd la gînd cu bucurie. Acum ştiu de ce am acceptat să mă mărit cu tine.

— Dan!

Linda îl îmbrăţişează, iar Michael îmi zîmbeşte cu căldură şi mă strînge stîngaci în braţe.

— Felicitări, îmi spune el la ureche, înainte să se retragă. Nici că aş putea fi mai fericit pentru voi.

— Ellie!

Linda se întoarce spre mine şi, în vreme ce mă ia în braţe, cred că încep să-mi dau seama cît de mult greşeşte Fran, cît de norocoasă sînt că am pe cineva ca Linda şi că nu aş putea vreodată să o urăsc, indiferent ce-ar face.

— Am cumpărat şampanie, spune Michael, iar eu şi Dan ne uităm unul la celălalt, fără să spunem un cuvînt.

— Aveţi pahare de şampanie?

Linda şi Michael dispar în bucătărie, iar eu clatin din cap în direcţia lui Dan.

— Avem pahare de vin, zice el, privind spre mine pentru a primi confirmarea.

— Păi, acum măcar ştim ce să le spunem oamenilor să vă cumpere drept cadou de logodnă, rîde ea.

Cadou de logodnă? Care cadou de logodnă? Despre ce naiba vorbeşte? Adică, mă aştept la cadouri de nuntă, desigur, dar de cadouri de logodnă n-am mai auzit.

Mă uit la Dan, care dă din umeri. E clar că nici el n-are habar.

Linda şi Michael se întorc cu patru pahare de vin şi deschid sticla de şampanie. Toarnă amîndoi şi ni le întind pe ale noastre, după care le ridicăm toţi ca să toastăm.

— Pentru Dan şi Ellie, spune Michael, iar noi zîmbim şi ne prefacem că sorbim, deşi numai mirosul de băutură îmi cam întoarce stomacul pe dos.

— Bun, acum tatăl tău şi cu mine vrem să discutăm ceva cu voi.

Linda se uită la Dan, apoi la mine.

— Ştiu că obiceiul e ca familia miresei să plătească pentru nuntă...

Mă abţin să afişez vreo expresie, căci, în fond, trăim la începutul secolului XXI, nu în anii '60, şi, ca să fiu cinstită, în pofida situaţiei în care se află familia mea, presupusesem că eu şi Dan ne vom ocupa de toate cheltuielile.

— ...dar tatăl tău şi cu mine n-am sfătuit îndelung şi-am dori să facem noi asta. Nu, nu vreau să aud nici un cuvînt. Ştim că intenţionaţi să vă mutaţi din apartamentul ăsta micuţ şi să vă luaţi unul mai mare, aşa că ar fi mai bine să vă economisiţi banii. Un eventual refuz nu se acceptă, încheie ea pe un ton triumfător.

Dan se uită în direcţia mea ca să-mi vadă reacţia, iar eu privesc spre el în acelaşi scop.

— Ăăă, mulţumesc, se bîlbîie el înainte să-i sar în ajutor.

— Mulţumim! spun eu, mergînd la fiecare şi sărutîndu-l. E cel mai frumos cadou pe care ni l-aţi fi putut face. Aveţi perfectă dreptate în privinţa dorinţei noastre de a ne muta, e startul perfect pentru viaţa noastră de oameni căsătoriţi. Generozitatea voastră este incredibilă.

Linda pare peste măsură de încîntată.

— Minunat, spune ea, bătînd din palme. Vai de mine, sînt atîtea de făcut, că nici nu ştiu bine de unde să încep. Ne-am înţeles că nunta va fi la iarnă, nu-i aşa, Ellie?

Înghit în sec, încuviinţînd din cap. Doar plăteşte toate cheltuielile de nuntă, ce drept am eu să cer ceva cu care n-ar fi de acord? Oricum, Sally chiar zicea că nunţile de primăvară sînt fumate, iar a mea sînt convinsă că va fi încîntătoare.

— Va trebui să ne apucăm de liste, continuă ea. Trebuie să ne gîndim la un restaurant, la furnizori, la flori. O, în ultima vreme, am auzit lucruri minunate despre Absolute. A, şi mai este şi biserica. Poate ar trebui să sun mîine. Să vedem: Claridges ar fi superb, dacă sînt liberi, Connaught e prea mic. Poate la Mandarin Oriental. Sau am putea încerca la Searcy's.

Parcă ar fi apăsat cineva pe butonul „Play", aşa îi turuie gura. O ţine tot pe-a ei, în timp ce eu o privesc năucită, iar Dan dă din umeri.

Nu pricep o iotă din ce vorbeşte. Nu credeam că eu şi Dan vom fi genul de persoane care s-ar duce la Claridges. Eu mă gîndeam mai degrabă la o nuntă discretă undeva, la un oficiu de stare

civilă, urmată de o recepţie la Calden, dar Linda nu se mai opreşte din turuit şi cred c-o s-o mai las o vreme să se bucure de visul ei.

Mai e destulă vreme să-i aduc la cunoştinţă că noi nu asta ne dorim, că nunta noastră va fi discretă, că, la urma urmei, eu şi Dan sîntem cei care se căsătoresc şi că vor trebui să se conformeze dorinţelor noastre.

Da, mai e timp pentru asta.

6

Tom îi spusese lui Dan că organizarea unei nunţi echivalează cu lansarea unui bulgăr de zăpadă pe coasta unui munte. Cu cît înaintează, cu atît creşte în dimensiuni, pînă ce ajunge de necontrolat, şi că Dan ar face bine să nu-i stea, Doamne fereşte, în cale.

Iar asta ca să nu mai punem la socoteală tevatura şi stresul cauzate de încercările noastre de a cumpăra un apartament nou. Îmi iubesc casa, dar ne-am decis să începem de la zero într-o locuinţă nouă, un loc *al nostru*. Aşa că m-am străduit să-mi menţin apartamentul curat ca lacrima, pentru oamenii care veneau să-l vadă (iar asta nu-i lucru uşor, vă asigur) şi am tot răsfoit paginile de imobiliare, chinuindu-mă să înghesui toate vizionările în dimineţile de sîmbătă.

La trei luni după ce m-am logodit, mă văd nevoită să admit că îl înţeleg perfect pe Tom.

— De-asta angajează lumea pe cineva ca mine, s-a enervat Sally cînd i-am mărturisit cum mă simţeam.

Mă iertase, în cele din urmă, că nu apelasem la serviciile ei, dar asta numai pentru că Linda părea total stăpînă pe situaţie şi nu se simţea nevoia unui profesionist.

— Dragă, dacă ţii morţiş, putem foarte bine să plătim noi pentru tot şi apoi eşti liberă să faci cum doreşti, spunea Dan de fiecare dată cînd pomeneam de faptul că nu eram aproape deloc implicaţi în organizarea nunţii şi că ea nu avea decît o vagă legătură cu noi, cu mine.

— Nu, nu asta vreau să spun, venea invariabil răspunsul meu, pentru că şi preţurile o luaseră razna, iar în clipa de faţă, după ce rezervaseră hotelul, aleseseră meniul şi hotărîseră în privinţa florilor, nu mai aveam chef să iau totul de la capăt.

În plus, nu mă simţeam în stare să mă cert cu Linda. Personalitatea ei era atît de puternică încît, atunci cînd lua o hotărîre, nu părea nimeni dornic să obiecteze. Mai puţin Emma, desigur, iar ăsta era clar motivul pentru care nu se împăcau deloc.

Am fost martora unor certuri teribile între Linda şi Emma. Teribile pentru că urăsc confruntările, pentru că întotdeauna am considerat că scandalurile de genul ăsta duc inevitabil la o ruptură definitivă. Dar, cam la o zi după, întreaga tensiune se risipea, iar ele redeveneau, dacă nu prietene, măcar mamă şi fiică.

O iubeam pe Emma. Unul dintre cele mai fericite aspecte ale căsătoriei mele cu Dan era că primisem un frate şi-o soră de-a gata, iar Dan era foarte apropiat de amîndoi, aşa că presupun că era inevitabil ca şi eu să devin la fel.

În Emma, am găsit sora pe care mi-am dorit-o dintotdeauna şi cea mai bună prietenă de care nu ştiam că aveam nevoie pînă să o cunosc pe ea. Îmi plăcea că nu o speria nimic, că vedea

totul în viață ca pe o aventură, că nu își făcea griji pentru nimic și se bucura de toate.

Inițial, o vedeam doar duminicile, la părinții lui Dan, dar apoi își luă obiceiul de a suna ca să vorbească cu Dan și întotdeauna sfîrșeam prin a sporovăi puțin. După un timp, începu să treacă pe la noi în weekend și, cu cît ajungeam s-o cunosc mai bine, cu atît mă simțeam mai în largul meu în preajma ei.

Ne întîlneam la prînz la Calden sau într-una din cafenelele din Marylebone High Street, iar ea mă punea la curent cu viața ei spectaculoasă și cu ce cuceriri mai făcuse, iar eu mă străduiam să nu fiu invidioasă. Nu că aș fi renunțat la un stil de viață similar atunci cînd îl cunoscusem pe Dan, ci mai degrabă perspectiva dispăruse cu totul: nu voi mai avea nicicînd posibilitatea de a merge prin cele mai tari cluburi sau să mă culc cu bărbatul pe care *Cosmopolitan* l-a declarat de curînd unul dintre cei mai rîvniți burlaci din Marea Britanie.

Nu că aș fi vrut vreodată așa ceva. Dacă aș fi avut chef, aș fi putut să merg la Calden în fiecare seară, amestecîndu-mă printre celebritățile de care vorbea Emma, despre care citești la rubrica de mondenități în fiecare dimineață, dar chiar și atunci cînd am avut ocazia să fac asta, eram mai degrabă interesată să mă culc devreme, ca să fiu gata să încep o nouă zi de muncă în zori.

Acum cîțiva ani, am fost invitată la o reuniune a colegilor mei de școală și, săptămîni în șir, m-am gîndit serios să mă duc. Eram curioasă să văd ce se alesese de foștii mei colegi de clasă, dar, totodată, simțeam că nu se scursese destul timp și știam că nici n-am fi pășit bine în sala

de adunare şi ne-am fi întors la răutăţile şi la „bisericuţele“ pe care le avuseserăm la şaisprezece ani.

Dar, mai presus de orice, mă gîndeam ce surprinşi vor fi toţi să mă vadă, să vadă cît mă schimbasem. Îmi imaginez că se aşteptau să dea cu ochii mai degrabă de cineva ca Emma: o fată petrecăreaţă şi prea puţin dornică, sau poate incapabilă, să se aşeze la casa ei.

Nu m-am dus. Emoţiile pe care le-aş fi încercat văzînd cît de mult sau cît de puţin se schimbaseră şi cum mai arătau zilele astea nu au cîntărit mai mult decît teama că ei vor fi dezamăgiţi de mine sau surprinşi.

Cîteodată, şi eu mă mir, dar, de cînd l-am cunoscut pe Dan, rareori am mai rîvnit la acele nopţi alimentate de cocaină şi aventuri trecătoare, şi chiar şi atunci cînd s-a întîmplat, ştiu că a fost doar pentru că iarba pare mai frumoasă în grădina vecinului; povestea vieţii Emmei sună fantastic, deşi sînt convinsă că pe mine nu m-ar face fericită.

Sună Emma într-o joi dimineaţă, pe la unsprezece jumătate.

— Bună, Ellie, eu sînt. Tocmai am terminat cu hainele în Portland Street şi mor de foame. Vrei să mîncăm ceva de prînz?

— Absolut.

Arunc o privire la sendvişul Pret à Manger şi la Cola dietetică aflate dinaintea mea, pe birou, şi mă decid că mi-ar prinde bine o ieşire.

— Vrei să vii aici?

— Te-ar deranja dacă ne-am întîlni în oraş? Mi-e poftă de sushi.

— Sigur.

Asta e încă un lucru care îmi place la Emma. Ea nu spune niciodată „Ah, mi-e indiferent. Unde vrei să mergi?". E leită maică-sa, are opinii în legătură cu orice, amănunt care m-ar deranja mai mult dacă ar încerca să preia cu forța organizarea nunții mele, dar, așa cum stau lucrurile acum, nu e decît o altă calitate care mă face să țin foarte mult la ea.

Locul de întîlnire e o cafenea japoneză din apropiere. Cînd ajung și eu, descopăr că Emma a pus mîna pe una din puținele mese dinăuntru, iar platourile de sushi au fost deja aduse.

— N-am mai putut să aștept, spune ea după ce mă îmbrățișează. Ți se pare OK? Vrei să mai iei ceva?

— Nu, e foarte bine așa. Dar spune-mi, te rog, că n-are carne de țipar.

— Nu, n-are, poți să stai liniștită. Deci, cum mai merge cu nunta secolului? întrebă ea, rînjind.

— De unde să știu eu? răspund, dînd din umeri. E nunta mamei tale.

Emma începe să rîdă.

— Acum știi de ce n-am de gînd să mă mărit niciodată.

— Nu, poți să te măriți, doar că ați face mai bine să fugiți în lume și să v-o organizați cum vreți voi, zic în timp ce iau un rulou californian.

— Hm, nu-i o idee rea. Am putea să luăm avionul pînă pe o insulă din Marea Caraibelor și s-o facem pe plajă.

— Emma Cooper! Nu-mi spune că n-ai făcut-o niciodată pe plajă, mă prefac eu șocată de ambiguitatea sensului.

Emma rîde.

— Sigur că am făcut-o pe plajă, dar e prea mult nisip şi mai mare deranjul. Doar că n-am mai făcut *asta* pe o plajă şi cred că este extraordinar de romantic să te căsătoreşti pe malul unei ape.

— Asta dacă nu mergi într-un loc în care nunta ta e a opta pe ziua respectivă.

— Cum e la Sandals, spunem amîndouă într-un glas şi izbucnim în rîs.

— Să înţeleg că te scoate din minţi?

Urmează o scurtă pauză, dar ştim amîndouă la cine se referă.

— Nu mă scoate din minţi, dar mă cam înnebuneşte de cap.

— Ascultă ce-ţi spun: e mama mea, eu n-am avut de ales, dar tu încă mai poţi să scapi. Vorbesc serios, nu e prea tîrziu.

— Ştiu, oftez eu. Dar e vorba de Dan şi, avînd în vedere că el e fratele tău mai mare, ştiu că s-ar putea să ţi se pară incredibil, dar eu chiar îl iubesc.

— Dar eşti şi îndrăgostită de el?

— Cu siguranţă. Altfel de ce m-aş mărita cu el?

— Înţeleg, dă ea din cap cu gravitate. Atunci, asta e o problemă destul de serioasă. Presupun că va trebui să înveţi să o suporţi, ca noi toţi, de altfel.

— Ştiu, dar e o parte din problemă. „Voi, restul" sînteţi copiii ei: o puteţi înfrunta sau vă puteţi certa ca la uşa cortului, pentru că sînteţi conştienţi că tot veţi ţine unul la altul cînd lucrurile se vor linişti. Veţi fi în continuare o familie.

— Iar tu eşti mult prea drăguţă, la naiba, obiectează Emma. Eşti înspăimîntată de perspectiva că ea o să te urască dacă îi spui că, de

fapt, tu nu vrei arbuşti ornamentali de jur împrejurul sălii de bal.

— Exact! Ai auzit şi tu de arbuşti?

— Aha. E ridicol. A sărit calul de-a binelea. Tipic pentru maică-mea.

— Asta nu e deloc nunta pe care mi-o doresc. *Tu* ai putea să discuţi puţin cu ea? o implor.

— Am şi aşa destule certuri cu ea. Mi-e teamă că depinde numai de tine, dar, dacă ţii într-adevăr să-ţi dau un sfat, acesta ar fi să nu mai încerci să mulţumeşti pe toată lumea. În fond, eşti viitoarea mamă a nepoţilor ei. E obligată să se poarte frumos cu tine. Şi chiar dacă o calci pe bătături, o să-i treacă ei. O să-ţi fie mult mai bine dacă o s-o înfrunţi din cînd în cînd.

Nu-i răspund, pentru că nu e nevoie. Are, evident, absolută dreptate.

— Şi Dan ce spune de toată povestea asta? întreabă Emma. Presupun că nu te susţine, nu?

— Sărmanul de el. Cred că se află într-o situaţie imposibilă. Îmi *zice* că e de acord cu mine, dar cînd se îngroaşă gluma, refuză să facă ceva.

— Mda, ăsta e frate-meu, confirmă Emma.

— Vorbesc serios. Pur şi simplu fuge cu coada între picioare. O ţine una şi bună că nu vrea să fie prins la mijloc şi că, dacă am o problemă, trebuie s-o rezolv direct cu ea, dar, în ce mă priveşte, el, ca viitor soţ, ar trebui să-mi ia apărarea.

Emma mă priveşte cercetător printre beţişoarele cu care mănîncă.

— Dacă aş fi în locul tău, l-aş plesni.

Izbucnesc în rîs.

— Fac asta foarte des. Adică nu-l plesnesc de-adevăratelea, dar mă gîndesc să o fac.

— Sînt sigură că ştii că Dan şi mama au o relaţie deosebită.

— Te rog să nu-mi împărtăşeşti vreun amănunt dezgustător, spun eu încet.

— Ah, nu, Doamne, nimic de genul ăsta, dar jur că ceva nu e deloc în regulă cu mama în ce-l priveşte pe Dan.

— Vrei să spui că e îndrăgostită de el?

— Vreau să spun că, în ochii ei, fratele meu nu poate greşi cu absolut nimic şi, deşi nu pot afirma că sentimentul este total reciproc, ştiu cu siguranţă că lui Dan îi convine de minune situaţia asta şi că probabil nu va risca să facă valuri.

— Cu alte cuvinte, familia voastră e la fel de varză ca şi a mea şi ar trebui să mă gîndesc de două ori înainte să mă mărit cu unul din membrii ei?

— Cam aşa ceva.

Emma ridică din umeri, apoi rîde la vederea expresiei de groază de pe chipul meu.

— Nu te îngrijora, Ellie. Gradul de disfuncţionalitate al familiei mele nu e mai mare decît al altora şi, una peste alta, nu ne merge chiar atît de rău. Ai fi putut să nimereşti mult mai prost, crede-mă. Cu toate astea, trebuie să găsim o cale să scăpăm de arbuştii ornamentali.

— Te rog, nu-mi aduce aminte, gem.

— Ai putea să-ţi prelungeşti pauza de prînz? Mor să mă uit şi eu la articolele alea din caşmir de la Brora.

Şi-am pornit-o să colindăm în sus şi-n jos pe Marylebone High Street, prin răcoarea înviorătoare a zilei de septembrie. Mai întîi la Brora, apoi la Agnès b., apoi la Rachel Riley. Pînă la

urmă, Emma s-a împovărat cu trei sacoșe, iar eu nu m-am ales cu nimic.

— Apropo, mama ta insistă să mergem să cumpărăm rochia de mireasă, spun eu cînd, în cele din urmă, ne oprim puțin la Calden să ne luăm rămas-bun.

— Știu. Și, cu toate că-mi place la nebunie ideea de a fi domnișoara ta de onoare, fă-mi favoarea de a nu păși către altar într-o rochie ca o bezea.

— O să-mi dau toată silința, mă strîmb eu, dar mă luminez de îndată, căci tocmai mi-a venit o idee. Hei, dar de ce nu vii și tu? Nu sînt în stare să-mi susțin cauza cînd maică-ta e prin preajmă, dar ai putea face tu asta în locul meu.

Emma cade o clipă pe gînduri.

— Cînd mergeți?

— Sîmbătă. Are o lungă listă cu magazine din West End și cu încă vreo două din nord.

— OK, încuviințează Emma, voi veni să te apăr, dar, în schimbul serviciilor mele, vreau o favoare.

— Orice.

— Dacă mă îmbraci în piersică sau lila, jur pe ce-am mai sfînt că nu-ți mai iau partea în veci.

— Cred că putem bate palma în privința asta.

Ori de cîte ori Linda mă enervează pînă la punctul în care mi-e groază să mai dau ochii cu ea, face ceva atît de neașteptat și de minunat, că o iert pe deplin și, atunci cînd mă supără din nou, mă trezesc invariabil rănită și luată prin surprindere.

Sîmbătă dimineață vine să mă ia și, cînd urc în mașină, mai că strivesc o cutiuță așezată pe scaunul de lîngă șofer.

O ridic şi o pun pe bord, dar Linda îmi zice:
— Ellie, e pentru tine.
— Pentru mine? Dar de ce? Nu e ziua mea.
— Ştiu, îmi răspunde ea zîmbind, dar eşti logodită şi am tot vrut să ţi-i dau, dar... ah, o să-ţi spun după ce deschizi cutia. Deschide-o acum şi apoi mergem s-o luăm pe Emma.

Desfac cutia şi găsesc cuibărită în interiorul ei o splendidă pereche de cercei cu diamant în formă de floare, cei mai frumoşi şi mai delicaţi cercei pe care şi i-ar putea imagina cineva. Încep de îndată să tremur.

— Vai, Doamne, repet eu întruna. Linda, sînt minunaţi, dar nu-i pot primi.

Linda pare foarte încîntată.

— Ba poţi şi-o s-o faci, spune ea. I-au aparţinut mamei mele, apoi i-am purtat şi eu la nunta mea, iar acum vreau să-i iei şi să-i porţi şi tu la a ta.

— Dar nu pot accepta. Trebuie să-i păstrezi pentru Emma, protestez eu, încercînd să-i dau cutia Lindei, dar ea clatină din cap.

— Nu, Ellie. Am spus întotdeauna că îi voi da celui care se va căsători primul, în cazul de faţă, Dan, iar acum eşti şi tu parte din familie.

— Dar Emma ar fi distrusă, îngaim eu, deşi mă bate gîndul că n-ar fi chiar adevărat, căci Emma e genul care cel mai probabil se va căsători pe o plajă din Caraibe, doar în bikini şi cu o pereche de cercei cu cristale colorate.

Asta dacă se căsătoreşte vreodată.

Linda zîmbeşte.

— În primul rînd, scumpa mea fiică nu se arată dornică să se mărite prea curînd. În al doilea, sus-menţionata fiică n-are habar de aceşti cercei...

— Dar asta nu înseamnă că trebuie să-i iau eu, o întrerup, iar ea ridică o mînă ca să îmi taie avîntul.

— În al treilea rînd, spune ea pe un ton triumfător, am un foarte frumos colier cu diamante, care i se potrivește mai bine Emmei, și dacă, Doamne ajută, vine ziua în care o să se mărite și fiică-mea, i-l voi da ei.

Deschid cutia și mă mai uit o dată la cercei: un miez delicat și solitar, înconjurat de petale de un oval alungit, care formează o margaretă perfectă.

— Ești sigură? șoptesc eu, căci n-am mai văzut niciodată ceva atît de frumos în afara vitrinelor de la Cartier. Ești foarte sigură?

— Sînt extrem de sigură, confirmă Linda, iar delectarea pe care o simte făcîndu-mi acest dar e aproape palpabilă. Dar poate ar fi mai bine să nu-i spui încă nimic Emmei.

— Linda, nu știu ce să zic. O îmbrățișez cu stîngăcie. E cel mai incredibil cadou pe care l-am primit vreodată.

Emma se urcă în spate și se apleacă să ne dea cîte un sărut pe obraz, mai întîi mamei ei, apoi mie.

— Ce mai e nou? întreabă ea într-o doară, în vreme ce îi arunc o scurtă privire Lindei, după care roșesc pînă în vîrful urechilor.

Pe cînd în minte îmi vin amintiri despre Basil Fawlty[1], strîng din dinți și îmi repet: „Să nu pomenești de cercei. Să nu pomenești de cercei".

---

1. Personaj principal al *sitcom*-ului britanic *Fawlty Towers*, interpretat de John Cleese, cunoscut pentru gura lui bogată. (n.t.)

— Nu prea, dragă, răspunde Linda. Tu ai vreo noutate?

— Nu prea, zice şi Emma. Dar o să ajungem astăzi prin apropiere de Knightsbridge? Mi-am oprit o pereche de pantofi la Harvey Nichs. O să dureze doar o clipă să-i iau.

Slavă Domnului că roşeaţa din obrajii mei se risipeşte, aşa că mă pot întoarce spre Emma.

— Altă pereche de pantofi? întreb, ştiind că a mai cumpărat săptămîna asta o pereche de sandale Prada.

— Erau la reduceri, aşa că nu se pune. Ambele perechi au costat cît una singură. Pe bune, ar fi fost de-a dreptul nepoliticos să nu le cumpăr.

— Tu şi Richard sînteţi incorigibili cînd vine vorba de bani, oftează Linda.

— Da, mami, încuviinţează Emma, dîndu-şi ochii peste cap. De unde ziceai că ai luat colierul ăla?

Linda îşi ridică mîna şi-şi netezeşte cu degetel[illegible]lierul Bvlgari.

— Asta e altceva, precizează ea. Sînt mult mai în vîrstă decît tine şi îmi permit.

— Adică tata îşi permite, protestează Emma.

— Adică, *noi* ne permitem. De cînd cîştigi tu atît de bine încît să-ţi cumperi toate hainele astea de firmă?

— De cînd am început să locuiesc pe la prieteni şi să-mi dau banii pe lucrurile cu adevărat importante în viaţă.

— Oare o să ajungi şi tu să te maturizezi vreodată, Emma? oftează încă o dată maică-sa.

— Nu dacă am şi eu un cuvînt de spus în privinţa asta, răspunde ea rîzînd.

— Serios, cum de-ți permiți toate țoalele astea de firmă? îi șoptesc eu Emmei în cabina de probă a celui de-al doilea magazin de rochii de mireasă, în timp ce ea mă ajută să-mi închei fermoarul.

Linda e afară, purtîndu-se de parcă ar fi regina însăși, sorbind cappuccino și sporovăind cu vînzătoarele.

Emma rîde și-mi răspunde:

— Meseria de stilist *freelance* nu e nici pe departe atît de prost remunerată pe cît pare a crede mama. În plus, primesc reduceri imense, iar jumătate din hainele pe care ea le crede de firmă sînt de fapt imitații luate de la Portobello pe cîteva lire.

Arunc o privire bănuitoare către cămașa Pucci.

— Atunci, asta nu e Pucci?

— Mai degrabă Fucci, hohotește ea. Dacă pantofii și geanta sînt veritabile, toată lumea își va închipui că și restul e.

— Ei, drăcia dracului! M-ai dat pe spate.

— Acum știi din ce motiv sînt un stilist atît de bun.

Îmi face cu ochiul și se întoarce să privească spre partea dreaptă a cabinei.

— Parcă ziceai că nici pomeneală de bezele. Atunci, de ce ne mai pierdem vremea pe-aici?

Arată cu mîna cele cinci rochii ce împodobesc pereții cabinei excesiv de mari. Toate sînt imense, albe și ca turnate din bezea.

— Asta o face fericită pe mama ta, răspund eu, omițînd, evident, să precizez motivul pentru care e atît de important, anume că măcar atîta pot să fac și eu după ce mi-a oferit un cadou așa de generos și de amabil.

Emma se cutremură și zice:

— Iartă-mi remarca, dar toate astea te fac să arăţi precum un ditamai tortul.

Mă întorc cu mîinile în şolduri şi-o privesc sever în ochi.

— Bună treabă c-o să-mi fii rudă, Emma. Dacă un prieten mi-ar fi spus acelaşi lucru, l-aş fi trosnit.

— Păi, asta ar explica de ce nu prea ai mulţi prieteni, mă ia peste picior, fără să aibă habar ce aproape de adevăr este. Bine, îmi retrag cuvintele, dar nu crezi c-ai fi mult mai frumoasă îmbrăcată în ceva simplu şi elegant?

— Desigur, zic dînd din umeri. Dar trebuie ca mama ta să vadă cît de oribil pot să arăt, înainte să aprecieze simplitatea.

— A, înţeleg, face ea dînd din cap. Inteligent plan. Oare de ce nu mi-o fi venit mie ideea asta?

După ce ajungem în al patrulea magazin, pînă şi entuziasmul Lindei începe să pălească. Eu nu fac decît să înrăutăţesc situaţia, probînd toate „bezelele“ şi fîţîindu-mă înăuntrul şi în afara cabinei de probă ca să mă vadă. În mod intenţionat, stau cocoşată şi-mi bombez abdomenul, ca să arăt cît mai oribil cu putinţă.

— Nu mi-am dat niciodată seama pînă acum că ai o ţinută aşa de dizgraţioasă, spuse ea la un moment dat. Trebuie să înveţi să tragi de umeri, Ellie.

În cele din urmă, dau peste rochia perfectă. Strînsă pe corp, cu mîneci bufante, din mătase şi şifon, ideal de simplă. Îi dau un ghiont Emmei, care se duce să se uite mai de-aproape.

— Mamă, zice ea, aducînd rochia, asta cum ţi se pare?

— E un pic cam... simpluță, nu-i așa?

Linda privește cu dispreț la rochie, care, la drept vorbind, pentru mine reprezintă idealul.

— A tot probat rochii imense, așa că ar fi poate drăguț s-o vedem pe Ellie în ceva diferit. Doar așa, ca să facem o comparație.

— Ellie? mi se adresează Linda, încă în dubiu. Vrei s-o probezi pe asta?

— Sigur, zic eu și mimez un hohot de rîs cu Emma, în clipa în care e trasă perdeaua cabinei.

— Măiculiță, exclamă ea privindu-mi reflecția în oglindă.

— Măiculiță, se aude vocea mea ca un ecou. Mă uimește cum de nu am observat pînă acum cît de frumoasă, de zveltă și de elegantă sînt. Rochia îmi ascunde cele mai mari defecte și-mi scoate în evidență calitățile.

Dau la o parte perdeaua și plutesc ca o lebădă, cu spatele drept, înapoi în magazin, unde Linda, cu gura căscată, își lasă jos cana de cafea.

— Ei, așa mai vii de-acasă, spune ea, zîmbind pentru prima dată de două ore și jumătate încoace. Ellie, arăți ca o prințesă.

— Ești sigură că nu vrei să mai probeze vreo cincizeci de rochii de bezea? întreabă Emma cu o lucire diabolică în ochi.

— O, taci odată. Cum te simți, Ellie? Îți place?

— Dacă-mi place? E cel mai frumos lucru pe care l-am purtat de cînd mă știu.

— Atunci asta e, hotărăște Linda. Asta e rochia pe care o s-o porți. Știam eu că trebuia să căutăm din capul locului ceva mai simplu.

Emma și cu mine încercăm să ne abținem să nu rîdem.

„Cercei cu diamante. N-o scoate din pepeni", îmi repet eu.

— Ei bine?

Dan mă sună pe mobil, în timp ce ne îndreptăm spre casă cu mașina.

— Ei bine, am găsit-o, răspund eu cu un zîmbet. E cea mai frumoasă rochie pe care ai văzut-o vreodată.

— Nu-i spune, țipă Linda ca din gură de șarpe. Nu-i spune absolut nimic.

De parcă aș fi avut vreo intenție.

— Desigur, n-am voie să-ți suflu o vorbă despre ea, continui.

— Dar v-ați distrat? întreabă el, nerăbdător să mă reîmprietenesc la cataramă cu Linda, ca să nu vin acasă și să mă văicăresc, iar el să fie silit să mă asculte vorbind-o de rău pe maică-sa.

— Ne-am simțit foarte bine, confirm eu, fără să fie o minciună.

Chiar ne-am distrat. M-am simțit ca orice femeie normală care iese la cumpărături împreună cu mama și sora ei. Mă rog, aproape. Dar sentimentul pe care l-am avut a fost într-adevăr că fac parte din familie, iar asta e cea mai minunată senzație din lume.

7

Am găsit în cele din urmă apartamentul la care am visat, dar, dacă am avut vreo clipă înainte impresia că stresul e insuportabil, se dovedește nimica toată pe lîngă chinul de a găsi un cumpărător pentru apartamentul meu, de a reduce din preţ şi de a accepta, în final, o ofertă, încercînd simultan şi un schimb.

Agenţii imobiliari şi avocaţii mă sună toată ziua, iar mie mi-e atît de frică să nu se ducă totul de rîpă sau să nu fiu păcălită, încît intru în panică dacă nu am mobilul în mînă în fiece secundă.

Iar astăzi sîntem în plină pregătire a campaniei de primăvară. Numai ce îmi închei prezentarea, că mobilul începe să vibreze.

Nu înţeleg deloc opţiunea asta cu vibraţiile. Îmi închipuisem că urma să fie silenţios, fără să deranjeze pe nimeni, dar, în loc de asta, telefonul ţopăie acum pe masă şi bîzîie foarte agresiv, în timp ce Jonathan, directorul nostru general, se opreşte din vorbit şi ridică mirat dintr-o sprînceană.

— Scuze, mormăi eu întinzîndu-mă după mobil.

Mă așteptam să fie iarăși avocatul și eram convinsă că va trebui să cer permisiunea să ies cîteva clipe, dar, cînd dau să răspund, văd numele Lindei pe ecran.

Of, pentru numele Domnului! Slavă cerului că mi se afișează identitatea celui care mă sună. Apăs butonul care o redirecționează spre căsuța vocală și-mi cer scuze tuturor. După două minute, sună iarăși, și îl redirecționez din nou.

După alte două minute și trei accese de vibrații, șeful meu oftează și se oprește din ce are de zis ca să mă țintuiască cu privirea, în vreme ce eu mă înroșesc ca sfecla.

— Nu crezi că ar fi mai nimerit să răspunzi la telefon? mă întreabă el, căci vibrațiile mobilului par mai zgomotoase și mai deranjante decît ar fi fost în mod normal, din cauza liniștii din sala de conferințe.

— Îmi cer scuze.

Închid imediat telefonul, înjurînd-o în minte pe afurisita asta de femeie.

— Nu e ceva urgent și poate cu siguranță să suporte amînare pînă se încheie ședința.

Nici cinci minute mai tîrziu, Sandy, una din asistentele de marketing, își vîră capul pe ușă.

— Iertați-mă că vă întrerup, spune ea timid, dar Ellie are un apel urgent.

Of, fir-ar al dracului! Îmi împing scaunul și mă scuz, călcînd apăsat pînă la biroul meu ca să ridic receptorul. Iritarea mi se citește clar în voce.

Sigur că ea e. Femeia care nu cunoaște înțelesul cuvîntului „răbdare“, care, atunci cînd vrea ceva, ține ca acel lucru să se întîmple cel mai tîrziu *chiar acum*, dacă nu chiar acum un minut.

— Alo?

Mă străduiesc din răsputeri să fiu politicoasă, să-mi ascund furia, pentru că, în fond, e vorba de viitoarea mea soacră. Şi, cu toate că e enervantă la culme, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să o îndepărtez pe femeia care nu numai că este mama viitorului meu soţ (încă nu mă pot gîndi la cuvîntul „logodnic" fără o grimasă), dar îmi mai achită şi cheltuielile de nuntă.

În plus, sînt prin excelenţă genul de persoană care vrea să le facă tuturor pe plac. E o urmare a faptului că am avut o mamă alcoolică şi a trebuit să merg în vîrful picioarelor şi să fiu cît mai cuminte, avînd convingerea greşită că numai astfel o puteam mulţumi. Nu sînt fericită decît dacă şi ceilalţi sînt, şi, deşi s-ar putea să nu te plac, mă voi da peste cap ca tu să mă placi.

Şi-n asta rezidă nebunia şi acesta e motivul pentru care nu sînt în stare să-mi pedepsesc aspru soacra pentru că mă pune în situaţii jenante la serviciu sau să-i spun să nu mă sune în intervalul orar 9.00-17.00. Sau chiar toată ziua.

— Bună, Ellie, mă salută ea bucuroasă. Ce mai faci?

— Bine, mulţumesc.

Scrîşnesc din dinţi şi urmează o lungă pauză pînă izbutesc să şuier un „Dar tu?".

— Bine. S-a întîmplat ceva cu telefonul tău mobil? Încerc de o grămadă de timp să dau de tine.

— Eram într-o şedinţă, îi răspund pe un ton rece. Ai fi putut să laşi un mesaj şi te-aş fi sunat imediat ce se termina.

În loc să mă tîrăşti afară din sală pentru ceva ce sînt convinsă că e o prostie, adaug eu, în gînd, desigur.

— O, ce prostuță sînt, rîde Linda. Am crezut că poate e stricat telefonul și nu te-aș fi deranjat dacă aș fi știut că ești la ședință.

Pun pariu că știa. Și mai pariez și că Sandy i-a spus asta.

— Deci, totul e în ordine? întreb într-un final, după o pauză jenantă.

— Da, absolut. Mă întrebam numai dacă tu și Dan ați vrea să luați masa cu mine și Michael în seara asta. Ne bătea gîndul să încercăm noul restaurant indian. Cam pe la șapte și jumătate?

E de-a dreptul incredibil. Adică, femeia asta m-a scos dintr-o ședință ca să ne invite la cină? Ăsta e motivul arzător pentru care era nevoie să-mi vorbească neîntîrziat, neputînd lăsa un simplu mesaj?

— Îmi pare rău, Linda, mă prefac eu a-mi cere scuze, dar Dan a avut filmări în nord și e foarte obosit. Și eu am avut o săptămînă cu adevărat dificilă. Cred că o să mergem la culcare devreme... Dar îți mulțumesc pentru invitație, adaug eu repede, ca un gînd ce abia îmi venise, știind cît de ușor se ofensează soacra mea.

— O, dar am vorbit chiar adineauri cu Dan, spune ea, cu o ușoară undă din răceala mea de mai devreme. Apropo, e în drum spre casă și a spus că ar fi o idee foarte bună. Te sunam doar ca să te informez.

— O.

Minunat. Acum mă mai și păcălește. De ce naiba o fi acceptat Dan?

— O, repet eu cu o ezitare. În ordine. Îmi pare rău, ar fi trebuit să-mi spui. Adică, dacă el zice că e foarte bine, atunci așa e.

— Excelent, exclamă Linda. Veniţi la noi pe la şapte şi un sfert. Ne vedem mai tîrziu!

Şi închide.

— Sandy? ţip eu, îndreptîndu-mă cu paşi hotărîţi spre biroul ei, decisă să nu mă răzbun pe ea, dar, cum am nevoie să-mi descarc frustrarea pe cineva, Sandy e, din păcate, şi cea mai aproape şi cea mai la îndemînă persoană pe care să dau vina.

— Ăăă?

Sandy îşi ridică neliniştită privirea de pe ecranul computerului.

— Ţi-ai dat seama că la telefon era viitoarea mea soacră?

— Da.

— Şi-atunci de ce Dumnezeu nu i-ai spus că sînt într-o şedinţă?

— Dar i-am spus, răspunde Sandy. Iar ea a zis că e o chestiune urgentă şi că trebuie să te scot din şedinţă.

— Of, Doamne.

Clatin din cap, iar Sandy arată ca lovită de trăsnet.

— Îmi pare foarte rău, se scuză ea. Chiar am încercat să-i spun, dar... ei bine, ca să fiu cinstită, m-a cam speriat.

Oftez şi mă calmez. Ce altceva aş putea face?

— Nu, mie îmi pare rău. Acum îmi vărs nervii pe tine, deşi ştiu cît de tare poate să te bage în sperieţi. Are un tupeu fantastic.

Sandy dă din umeri şi se întoarce la computerul ei, în vreme ce eu socotesc dacă am timp să-l sun pe Dan şi să urlu la el acum sau dacă mai suferă amînare pînă după şedinţă.

Nu. Trebuie să mă liniştesc înainte să fac ceva, aşa că mă întorc la şedinţă. În primul sfert de oră, nu sînt deloc atentă, mult prea ocupată să spumeg din cauza Lindei. Dar începe să se discute lansarea unui hotel Calden la Edinburgh şi, pînă la încheierea întrunirii, o oră şi jumătate mai tîrziu, frustrarea mea s-a domolit. Îi telefonez lui Dan de îndată ce mă întorc în biroul meu şi reuşesc să nu ţip în halul în care aş fi făcut-o cu o oră şi jumătate mai înainte, cu toate că el ştie, imediat ce ridică receptorul, că ceva nu e în regulă.

— Ce s-a întîmplat?

— Maică-ta. Ca de obicei.

— Ei, haide, Ellie.

Dan nu-şi ascunde cîtuşi de puţin exasperarea, ceea ce, să fiu sinceră, începe să mă deprime. E pe cale să devină soţul meu, aşa că n-ar fi normal să fie de partea mea?

— Ce ei, haide? M-a scos cu forţa dintr-o şedinţă importantă, susţinînd că e ceva urgent, apoi m-a dus de nas în aşa fel încît să refuz invitaţia ei la cină, înainte să-mi spună că tu ai acceptat deja. Mersi mult, Dan. Aş fi preferat să mă întrebi şi pe mine înainte să...

— Stai aşa! mă întrerupe el. Eu n-am acceptat nimic. Mama a pomenit ceva de o cină, iar eu i-am spus că sînt mort de oboseală şi că probabil că o să mergem la culcare devreme, dar că va trebui să mă consult şi cu tine.

— Păi, nemaipomenit, ce să zic?! Ne manipulează ca întotdeauna.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, pufneşte Dan, nu poţi s-o laşi baltă? De săptămîni întregi nu te aud decît bîrfind-o pe mama.

— Asta pentru că nu-mi iei niciodată apărarea. Dacă ai dovedi puţin curaj şi mi-ai ţine partea sau dacă ai fi de acord cu mine atunci cînd spun că maică-ta ne manipulează sau e imposibilă, toate astea nu m-ar mai enerva atît.

— Dacă eşti aşa de nemulţumită de situaţie, de ce dracului te mai măriţi cu mine? izbucneşte Dan, fără să-l mai deranjeze că toată lumea din vagon ascultă cu nesaţ cearta lui.

— Asta e o întrebare al dracului de bună, strig eu, după care, deşi nu vreau, deşi ştiu că e cel mai rău lucru pe care-l pot face, trîntesc receptorul, iar preţ de o secundă mă simt răcorită.

Ne întîlnim la apartament cu cîteva minute înainte de şase şi jumătate. Eu, desigur, mi-am petrecut restul după-amiezii simţindu-mă îngrozitor, urîndu-mă că am fost aşa de rea, convinsă că e vorba mai ales de stresul de dinainte de nuntă, dar nu mi se pare cine ştie ce scuză. Mă simt chiar şi mai prost cînd văd clar cît de supărat e Dan.

Ştiu foarte bine cum se simte. Cu cîteva săptămîni înainte, cînd am reuşit să discutăm calm despre asta, Dan mi-a explicat că are senzaţia că este prins la mijloc, între cele mai importante două femei din viaţa lui, iar eu îl înţeleg. Chiar îl înţeleg. La rîndul meu, i-am explicat că am nevoie de sprijinul lui, că sînt sau ar trebui, cel puţin, să fiu cea mai importantă femeie din viaţa lui, iar el, încuviinţînd din cap, a fost de acord să se străduiască mai mult, spunînd că e doar o perioadă de acomodare.

Din cînd în cînd, mă gîndesc cu tristeţe că, dacă lucrurile ar fi stat altfel în propria mea

familie, poate aş fi fost capabilă să înţeleg chiar mai mult. Poate că dacă aş fi fost fata tatei, Dan ar fi fost în conflict cu el. Poate că aşa se întîmplă de obicei, iar toate astea te fac să devii femeie, soţie şi un adult cu adevărat emancipat.

— Îmi pare rău, sînt primele cuvinte pe care le rostesc în clipa în care Dan intră şi-şi trînteşte sacul marinăresc în dormitor. Îmi pare rău pentru lucrurile pe care le-am spus şi-mi cer scuze că ţi-am trîntit telefonul în nas.

Şi mă aştept ca el să facă lucrurile pe care le face de obicei după o ceartă îngrozitoare: să mă ia în braţe şi să se scuze şi el, dar Dan nu scoate o vorbă. Se aşază pe canapeaua din faţa mea şi priveşte în podea, şi pentru prima dată mă cuprinde un sentiment oribil de nelinişte. Vai, Doamne, nu-l lăsa să spună ceva îngrozitor sau să-l apuce îndoielile.

— Dan, am spus că-mi pare rău, şoptesc eu; teama îmi strînge inima, împiedicînd-mă să vorbesc mai tare. Dan, te rog, spune ceva.

Trec cîteva minute, după care Dan îşi ridică privirea spre mine. Are ochii plini de tristeţe.

— Îmi e foarte greu, spune el. Înţeleg că toată povestea asta e stresantă şi ştiu că mama îşi dă uneori aere de stăpînă, dar nu mai pot să te ascult zicîndu-mi cît de oribilă e. E mama mea, Ellie, şi orice ai crede despre ea, nu încearcă decît să facă ce-i mai bine pentru noi.

— Ştiu...

— Nu, lasă-mă să termin. Din cîte văd eu, treaba stă în felul următor: mama se dă peste cap să te facă să te simţi una de-a noastră. Familia noastră e obişnuită să petreacă foarte mult timp împreună, să facă diverse lucruri împreună şi

tot ce-şi doreşte mama este ca tu să te simţi parte din familie, însă tu pari să interpretezi greşit orice gest al ei şi eu am început să mă satur.

Tac ruşinată.

— Orice-ai crede despre ea, nu e o femeie rea. Mă iubeşte şi vrea să fiu fericit. Consideră sau considera (aici, se uită ţintă la mine) că, primindu-te în familia noastră, mă face într-adevăr fericit. Şi ar trebui să izbutească, dar, în loc de asta, eu văd că te enervezi din ce în ce mai tare şi nu pricep de ce.

Are dreptate. Sigur că are. M-aş fi putut oare arăta mai lipsită de inimă, mai îngrozitoare de-atît? Cum de-am putut trage asemenea concluzii pripite, cînd acum totul pare aşa de limpede? Argumentaţia lui Dan e atît de logică, iar eu, evident, joc rolul negativ în povestea asta.

Mă cuprinde un sentiment profund de ruşine şi, cînd Dan încheie în sfîrşit ce are de spus, singurele cuvinte pe care le pot rosti o vreme sînt „Îmi pare rău", urmate, la un răstimp, de:

— Ştiu că asta nu e o scuză, dar uneori mi se pare pur şi simplu prea mult. Pentru că n-am avut niciodată o familie, nu ştiu cum să mă descurc.

— Dar ai susţinut întotdeauna că exact asta ţi-ai dorit.

— Ştiu şi e adevărat. Doar că îmi ia mai mult timp să mă obişnuiesc decît m-am aşteptat. Trebuie să-mi mai laşi un răgaz, adaug eu şi respir adînc. Eu aproape că nu am avut mamă şi ştiu că ea încearcă să umple golul ăsta, dar eu *nu ştiu* cum să mă port cu o mamă. Deşi am crezut că asta vreau, îmi dau seama că e mult mai dificil decît mi-am închipuit.

Dan încuviinţează.

— Înţeleg toate lucrurile astea, spune el în cele din urmă, şi ştiu că poate fi un om dificil, dar singurul motiv pentru care e aşa este acela că ne iubeşte.

— Te iubeşte *pe tine*, subliniez eu cu blîndeţe.

— Dar încearcă să te iubească şi pe tine, spune el.

— Ştiu.

Observ cu coada ochiului ceasul de pe hol şi oftez.

— Of, la naiba, Dan. Ar trebui să ajungem la ei în mai puţin de cinci minute.

— Nu, nu trebuie. Am contramandat.

— Chiar aşa? Şi mai eşti încă viu?

— Ha, ha, ha. Nu întinde coarda. După schimbul nostru de „amabilităţi“ din tren, m-am hotărît că cina cu ei n-ar fi însemnat decît că dregem busuiocul.

— S-a supărat?

— Nu, sigur că nu. Şi-n tot cazul, dacă înainte nu eram epuizat complet, acum cu siguranţă sînt.

— Deci, asta înseamnă că ne culcăm devreme? zîmbesc eu cu gura pînă la urechi şi, în sfîrşit, cu o scînteie în priviri.

— Asta depinde de felul în care defineşti asta, răspunde Dan, făcîndu-mi semn să vin lîngă el pe canapea, unde, odată ajunsă, mă ia cu un braţ de după umeri şi mă trage aproape.

Mă simt în siguranţă şi iubită.

— Atunci, să înţeleg că într-adevăr m-ai iertat? întreb, întinzîndu-mă să-l sărut.

— Aproape te-am iertat, zice el, zîmbindu-mi, apoi se trage înapoi. De ce nu mă duci în pat ca să mă faci să uit complet?...

A doua zi, cînd mă pregătesc să plec de la birou, încep să simt durerile de la ciclu. Doar niște crampe ușoare, semnele obișnuite că e pe cale să se întîmple. Iar momentul e perfect, pentru că asta înseamnă că voi fi scutită în ziua nunții. Iau în grabă un Tampax din sertarul de jos și fug la budă, dar nu e nici urmă de sînge. Nimic.

Așa că plec și, în timp ce încerc cu disperare să opresc un taxi pe Marylebone High Street (știu, e de tot rîsul, avînd în vedere că e ora de vîrf, dar sînt epuizată și nu pot face față unei călătorii cu metroul în seara asta), mi se năzare că parcă ar fi trecut secole de cînd mi-a venit ultima oară ciclul.

De fapt, cînd s-a întîmplat asta *mai exact?*

Un taxi ia în viteză curba și se oprește. În vreme ce persoana dinăuntru se dă jos și plătește, mă reped la mașină și înșfac mînerul portierei. Odată porniți la drum și ajunși la semaforul din Gloucester Place, un vag sentiment de neliniște mă cuprinde, o senzație pe care n-am mai încercat-o niciodată și care mi-e complet străină. Scotocesc prin geantă după agendă și o frunzăresc cu gesturi furioase, pînă ajung la paginile de acum patru săptămîni.

Oi fi eu complet dezorganizată, dar agenda mea conține toate informațiile de care am nevoie. În plus, sînt obsedată să-mi înregistrez datele ciclurilor. De aproape douăzeci de ani, îmi însemn cu meticulozitate cînd au început, cît au durat și cînd urmează să sosească următoarele.

Dar e clar că întreaga agitație prilejuită de nuntă și nebunia vieții pe care o duc m-au scos din ritmul meu, pentru că, aparent, acum patru

săptămîni nu am marcat începutul ciclului. Am uitat? Cum aş fi putut uita? Ce ciudat. Dar, în fond, n-am mai fost niciodată atît de ocupată şi de distrată, aşa că ar fi oarecum de înţeles...

Mai dau cîteva pagini înapoi, pînă la ciclul din luna precedentă, care e însemnat. Adică, următorul ar trebui să fie peste două săptămîni.

Dar stai niţel. Nici aşa nu e bine. Dacă trebuie să vină în două săptămîni, asta înseamnă că ar fi trebuit să-l am acum două săptămîni, dar îmi amintesc precis ce făceam atunci şi în nici un caz nu eram la ciclu.

Sigur e vreo greşeală...

După o jumătate de oră, sînt acasă, în baie, aşezată pe closet, cu o pungă goală de la farmacia Boots zăcînd pe podea, şi mă holbez la un test de sarcină care îmi arată două linii albastru-închis, foarte vizibile.

— Rahat, şoptesc eu întruna. Ce-o să spună Dan?

Un zîmbet îmi înfloreşte treptat pe toată faţa, în timp ce mă încearcă sentimente de frică, fericire şi neîncredere.

— Însărcinată? Eşti însărcinată?

Dan se opreşte locului şi se holbează pur şi simplu la mine, iar asta nu prea e reacţia la care speram.

El avusese o cină de afaceri, iar eu îmi petrecusem restul serii pe site-uri despre maternitate, visînd la momentul în care Dan mă va lua în braţe, plîngînd de fericire.

Nu aflasem decît de cîteva ore că eram însărcinată, dar asta îmi deschisese deja un cu

totul alt orizont. Îmi petrecusem după-amiaza pe babyzone.com şi ParentsPlace.

Acum ştiu că voi naşte pe 30 august, că nu e nimic neobişnuit să simţi crampe la început (de aici, durerile slabe care indicau un fals ciclu) şi că nu înseamnă că va avea loc un avort. Mai ştiu şi că, probabil, ar fi cel mai bine să nu spun nimănui pînă în săptămîna a douăsprezecea, cînd pot fi sigură.

Apoi, sigur că a fost musai să mă uit după nume pentru copil pe babynames.com. Pînă acum, alegerea numărul unu în privinţa numelor de băieţei este Flunn, iar dacă va fi o fetiţă, îmi place foarte mult numele Talullah, deşi, cum îl ştiu pe Dan, îşi va dori ceva mai prozaic, cum ar fi Tom sau Isabel.

Am citit cam tot ce puteam, aşa că am trecut la chestii de genul ce fel de cărucior ar fi cel mai potrivit (din cîte se pare, cele mai *trendy* la ora asta sînt unele numite Bugaboo Frog), dacă ar trebui să cumpăr scutece Huggies sau Pampers şi cum se decorează camera de vis pentru prinţişorul sau prinţesa ta.

Sînt atîtea de aflat şi atîtea lucruri pe care nu le ştiam!

Pe la unsprezece noaptea, sînt tot online, studiind site-uri despre copii, dar şocul începe în sfîrşit să se estompeze, lăsînd loc unui entuziasm incredibil. Dan a sunat toată ziua, dar nu am fost în stare să ridic receptorul, pentru că ştiam că nu voi putea să ţin secretul şi mă voi pune pe turuit. Vreau atît de mult să-i spun faţă în faţă şi să-i citesc bucuria şi entuziasmul în priviri.

Dan va fi tată! Iar eu voi fi mamă! Vom fi împreună PĂRINŢI!

Acum a ajuns în fine acasă, iar eu stau în picioare pe hol și mă uit cum se duc încetișor pe apa sîmbetei fanteziile mele, în care Dan, în al nouălea cer, mă ia pe sus în brațele sale puternice și mă copleșește cu sărutări.

— Da, sînt însărcinată.

Starea mea de euforie e rapid înlocuită de o explozie de furie, urmată imediat de sentimentul că sînt pe cale să izbucnesc în plîns. E evident că site-urile nu mințeau cînd explicau ce se petrece cu hormonii în perioada asta.

— Nu te bucuri?

Vocea îmi e tot mai stinsă. După o pauză, Dan spune:

— Dar tu nu foloseai ceva?

— La naiba, Dan! strig eu, căci mă cuprinde iarăși furia.

Vai, mă rog la Dumnezeu ca următoarele nouă luni să nu fie chiar atît de agitate.

— Da, foloseam ceva, dar se vede treaba că nu e sută la sută eficient, probabil din cauza nenorocitelor de antibiotice, dar, chiar așa, asta n-are a face. Sînt însărcinată, Dan, iar noi ne vom căsători peste o lună. M-aș fi așteptat să fii extrem de fericit.

În punctul ăsta, sînt pe cale să fac o criză de isterie, însă Dan, dîndu-și clar seama de greșeala comisă, își revine în sfîrșit din starea de stupoare. Încearcă să mă ia în brațe, într-un gest de împăcare (da, sînt rigidă și nu-i răspund la fel – voi n-ați fi?) și mă sărută părintește pe creștet.

— Îmi pare rău, draga mea, spune el. Sînt doar foarte obosit și, la drept vorbind, de-a dreptul șocat. Nu mă așteptam la una ca asta.

— Deci, ești încîntat?

— Tu ești?

— Sînt în al nouălea cer.

Furia îmi dispare la fel de repede precum s-a iscat și, o secundă mai tîrziu, îl strîng în brațe și chicotesc incontrolabil.

— Adică, la început, am fost și eu șocată, dar acum mi se pare incredibil! Voi avea un copil, Dan! *Noi* vom avea un copil!

Îl țin strîns și nici nu-mi pasă că rîde nervos și spune:

— Sigur că sînt încîntat. Doar că nu mă așteptam să se întîmple chiar atît de curînd.

Vai, dragul de el, e total luat pe nepregătite. Are tot dreptul să fie șocat, așa cum am fost și eu în primele ore. Îl conduc pe canapea și fac niște ceai pentru amîndoi. (Cafeină? Care e treaba cu substanța asta? Mă hotărăsc să mă întorc pe internet de îndată ce termin de vorbit cu Dan, și, în fond, o cană nu are cum să-mi strice.) Îi aduc ceaiul, mă așez și mă ghemuiesc lîngă el, zîmbind plină de înțelegere la vederea expresiei de surpriză care i s-a întipărit pe chip.

— Știu că visai la weekenduri minunate în Europa, încep eu pe un ton blînd, și știu că am decis să așteptăm un an înainte să încercăm să avem copii, dar e o binecuvîntare și vom putea totuși să facem tot ce ne-am propus, doar că vom mai lua pe cineva cu noi.

— Da, știu, încuviințează el din cap, în timp ce un nor îi întunecă chipul. Dar cum o să-i spunem mamei de asta?

— Mamei tale? întreb eu, nevenindu-mi să cred.

Pentru numele Domnului, nu pot să cred că a spus asta.

— Ce legătură are cu mama ta?

— Ei, haide, Ellie, zice el, dîndu-și ochii peste cap. Ea plătește pentru toate cheltuielile de nuntă. Cred că are dreptul să afle, nu?

— Nu, de fapt, nu sînt deloc convinsă. În primul rînd, după cum știi și tu prea bine, dacă ar exista vreo posibilitate să plătim noi pentru nuntă, am fi...

— La momentul respectiv, nu ai vorbit așa.

— Nu, sigur că nu. Mă gîndeam că se oferise să facă asta din bunătatea inimii ei, nu pentru că avea intenția să pună stăpînire pe tot.

— Nu a pus stăpînire pe nimic, izbucnește Dan.

— Nu? Te rog să mă corectezi dacă greșesc, dar în vremuri de demult, cînd m-ai cerut de nevastă, nu am discutat noi oare despre o nuntă intimă și liniștită? Astea sînt cuvintele care îmi vin în minte. N-am spus noi că nu vrem să fie prezenți decît prietenii apropiați și familia?

Dan nu scoate o vorbă, și pe bună dreptate. Știe că n-are nici o șansă să cîștige, și chiar și mai la obiect, știe că și eu știu. Dar acum sînt din nou furioasă și, cu cît spune mai puține, cu cît se cufundă mai tare în tăcere, cu atît mă aprind mai rău.

— Tu chiar crezi, cu mîna pe inimă, că vreau ca trei sute de oameni pe care nu-i cunosc să vină la nunta mea? îi strig. Îți închipui că voiam nenorocitul ăla de biban de mare chilian în meniu sau ororile alea de funde albe uriașe legate de speteaza scaunelor?

— Păi, de ce n-ai spus nimic dacă nu ți-a convenit? Ai avut, slavă Domnului, destul timp.

— Pentru că n-am vrut să par nerecunoscătoare și pentru că mi-am dat seama de multă vreme că asta nu e nunta mea, ci a ei, și că mai la îndemînă era să renunț la tot și să-i las ei mînă liberă. Dar, continui, doar pentru că e implicată în fiece aspect, oricît de mărunt, al nunții noastre, nu înseamnă automat că trebuie să fie implicată și în fiece aspect al vieții noastre. Asta n-are nimic de-a face cu ea, așa că nu, ca răspuns la întrebarea ta, nu cred că e nevoie să ne facem griji în privința felului în care o să-i dăm vestea. Cel puțin, nu pînă ne întoarcem din luna de miere. Iar motivul pentru care nu-i vom spune pînă atunci nu este că o va lua razna la ideea că – vai, ce oroare! ce șoc! – sînt însărcinată în ziua nunții mele, ci pentru că nu o privește pe ea.

— Sigur că o privește, clatină Dan din cap. Va fi copilul meu și primul ei nepot. Are tot dreptul să știe.

— Doamne, Dan, clatin la rîndul meu din cap, dezgustată. Vrei cumva s-o sun și de fiecare dată cînd facem sex? Știi tu, doar în eventualitatea în care s-ar simți exclusă din vreun aspect al vieții noastre... Vai, îmi pare rău, continui eu, furioasă și triumfătoare în același timp, căci știu că nu prea are replică la asta. Probabil că o faci deja, nu?

— Poți să fii groaznic de imatură uneori, Ellie, spune el pe un ton brusc rece. Ce-ar fi să continuăm discuția cînd îți vei aminti că ești adultă?

— Nu, ce-ar fi să facem asta cînd o să-ți amintești *tu* că ești adult și că nu trebuie să dai mereu fuga la mami după ajutor și că nu e musai ca mami să știe tot ce se petrece între noi?

— Mă acuzi mereu că am o familie cu probleme, îmi aruncă el în faţă, dar nici tu nu eşti tocmai în stare să vorbeşti despre relaţii normale cu mama ta, nu-i aşa?

— Ticălosule, şoptesc eu dintr-odată, cu lacrimi în ochi. Cum îndrăzneşti să pomeneşti acum de mama?

— Ştii ceva, Ellie? M-am săturat, tu să ai voie să spui orice despre mama, în timp ce Doamne fereşte să-ţi pomenească cineva de a ta.

— Eu nu am mamă, am răspuns categoric, răsucindu-mă pe călcîie să plec. uimită peste măsură de faptul că Dan se poate coborî atît de jos şi că ştia perfect unde să mă lovească din plin. Poate-ţi mai aminteşti că a murit cînd eram copil. Ţi-aş sugera să-ţi petreci noaptea asta în camera de oaspeţi. Găseşti cearşafuri în dulapul din baie.

Şi cu asta, ies în grabă din încăpere, mă prăbuşesc în baie, zguduită de lacrimi, şi-mi doresc să nu mă fi lăsat de fumat cînd l-am cunoscut pe Dan.

Duminică, e totul deja dat uitării şi sîntem amîndoi prinşi în entuziasmul perspectivei de a avea un copil. Nunta fiind atît de aproape, am hotărît să ţinem totul secret, astfel încît prînzul la familia Cooper, deşi uneori prilej de bună dispoziţie, devine prea de tot pentru mine, în starea delicată în care mă aflu.

În primul rînd, ştiu cît de ţîfnoasă am fost în ultima vreme şi, în al doilea, am sentimentul oribil că Linda ar putea să intuiască faptul că voi păşi spre altar cu un copil în pîntece. Tare-aş

vrea să țin toate astea secret pînă ne vom întoarce din luna de miere. Așa că, după mine, cel mai sigur loc în care aș putea să fiu în clipa de față este cît mai departe de ei.

Plus că, desigur, îmi vine să-mi iau lumea-n cap din cauza Lindei, deși măcar acum știu de ce am fost atît de iritabilă în perioada asta. Dacă avusesem impresia că sindromul premenstrual e rău, acum sînt de părere că nici nu se poate compara cu primele săptămîni ale sarcinii.

Cu cît mă gîndesc mai mult la asta, cu atît ajung mai clar la concluzia că e o problemă de spațiu personal. Știu destule femei care au probleme cu soacrele lor, pentru că acestea au impresia că nimeni nu e suficient de bun pentru fiii lor perfecți, și că ele ar fi putut să găsească neveste mult mai potrivite, și mi-am dat seama cît de norocoasă sînt eu că nu trebuie să mă confrunt cu asta.

Necazurile mele se găsesc la celălalt capăt al spectrului. Anume, Linda vrea să fie și mama mea. Se străduiește prea tare, telefonîndu-mi în fiecare zi, de cîte trei ori, invitîndu-mă la masa de prînz, cumpărîndu-mi cadouri. Știu că are cele mai bune intenții și sînt conștientă că, refuzînd-o, par extrem de nerecunoscătoare, dar e pur și simplu prea mult pentru mine.

Înainte de asta, credeam că voi fi cea mai norocoasă femeie din lume dacă viitoarea mea soacră, oricine urma să fie aceasta, mă va lua sub aripa ei și mă va considera fiica pe care n-a avut-o niciodată. Acum constat, desigur, că sînt mult prea independentă pentru așa ceva, că nu îmi doresc orice fel de mamă și că nimeni nu-i va putea lua vreodată locul.

Mă străduiesc din răsputeri să o împiedic pe Linda să preia controlul asupra vieţii mele. Înţeleg că nu are decît intenţii lăudabile, dar nici nu se poate nega faptul că, după părerea ei, limitele există doar pentru a fi încălcate. Pare incapabilă să audă cuvîntul „nu". În weekendul ăsta, i-am explicat lui Dan că am nevoie să fiu puţin singură, să-mi amintesc cine am fost înainte să devin jumătate din cuplul Ellie şi Dan.

Dacă am noroc, voi găsi o cale să o transform pe Linda din duşman în aliat, iar ea va găsi o modalitate să mă accepte ca noră, nu ca fiică. Dacă am noroc, nu va fi nevoie decît de puţină distanţă şi de o trasare ceva mai fermă a limitelor ca să ne putem întoarce cu toţii la joaca de-a familia perfectă şi fericită.

Astfel, în weekendul ăsta, Dan va merge, ca de obicei, la prînz la ai lui. Eu n-am nici un chef să fiu acuzată de ambele noastre absenţe şi, în plus, Fran m-a invitat la ea la masă. Oricît mi-ar plăcea să fac parte dintr-un cuplu, sînt unele tradiţii care îmi lipsesc. Prînzul duminical, luat o dată la două săptămîni cu Fran, Marcus, copiii şi diverşi alţii, este una dintre ele.

Telefonul sună chiar în timp ce mă pregătesc să ies din casă. Mai am doar suficient răgaz să mă opresc pe undeva, pe drum, şi să iau nişte flori.

— Alo?

— Se vede treaba că eşti mult mai vicleană decît pari, se aude vocea Emmei, care vorbeşte de pe telefonul mobil. Nu-mi vine să cred că ai izbutit să scapi de prînzul de azi. Acum sînt aici şi n-am cu cine să vorbesc.

— Îi ai pe Richard și Dan, rîd eu.

— Dar tu ești singura care face ca tradiția asta duminicală ridicolă să fie suportabilă. Cum ai reușit? geme ea. Și, ca să fiu și mai la obiect, de ce mama dracului nu m-a anunțat și pe mine cineva înainte să ajung? Aș fi putut să mai lenevesc în pat.

— Îmi cer scuze, îi răspund, verificîndu-mi ceasul și sperînd că n-o să întîrzii, dar eram deja invitată undeva și, în plus, doar ca să știi, maică-ta nu a părut să se supere deloc.

— Asta din pricină că acum poate să se bucure nestingherită de prezența preaiubitului ei Dan.

Ridic o sprînceană și zic cu răutate:

— Te rog, spune-mi că astea nu au fost chiar cuvintele ei.

— Sigur că nu. Dar chiar dacă ei nu-i e dor de tine, mie îmi e.

— Măcar atît. Uite, trebuie neapărat să plec. Putem să vorbim mai tîrziu?

— Sigur. O să te pun la curent cu petrecerea pe care ai ratat-o.

— Doar să nu-mi spui ceva ce nu vreau să aud.

— Nu-ți face griji. Sînt conștientă că întreaga mea familie e de părere că mi-e străin înțelesul cuvîntului „diplomație", dar, în realitate, am mai mult tact decît își imaginează lumea.

Pun jos receptorul, nevrînd să meditez la ce anume a intenționat Emma să zică.

— Ellie!

— Sally! Ce faci tu aici?

— Nu ți-a spus Fran că vin?

— Nu, dar și pe mine m-a invitat cam în ultima clipă.

În prag, Sally se răsucește scurt și mă întreabă înainte să sune la ușă:

— Cum arăt?

— Încîntătoare ca de obicei, îi ofer eu o părere și nu mint.

Sally are un aer de prospețime și e foarte dulce. Părul ei pare întotdeauna proaspăt spălat și miroase a flori, deși ea jură că e parfumul ei. Iar eu zîmbesc larg cînd mă uit la ce poartă pe dedesubtul hainei lungi din blană de oaie: blugii sexy sînt talismanul ei. Îi îmbracă ori de cîte ori vrea să impresioneze. Sau să-și creeze un avantaj.

— Să înțeleg că va fi de față și vreun tînăr neînsoțit și disponibil?

— Oare cum de-ai ghicit? zîmbește ea cu dulceață.

— Dar credeam că Fran nu se mai ocupă să-ți facă lipeala cu diverși tipi. Ce-a fost toată discuția aia legată de faptul că nimeni nu e destul de bun pentru tine?

— A, da, dar asta a fost înainte ca Fran să pomenească de prietenia lui Marcus cu Charlie Dutton.

— Charlie Dutton?

— Ești incorigibilă, Ellie! Nu-mi vine să cred că nu știi cine e Charlie Dutton.

Ingnoranța mea o face să clatine din cap, în ciuda faptului că știe că nu citesc din scoarță în scoarță reviste gen *Heat*, *OK!* sau *Hello!* așa cum face Fran și că n-aș ști că în casă se află o celebritate decît dacă mi-ar atrage ea atenția.

Ușa se deschide și sîntem purtate înăuntru de un val de căldură, zgomot și agitație. Fran și Marcus ne salută amical, ne iau hainele și ne

îmboldesc către bucătărie, unde încercăm să ne reluăm conversația în șoapte grăbite, în vreme ce hainele noastre sînt puse la cuier.

— Deci, ăsta cine mai e?

— Nu-mi spune că n-ai văzut *Șoapte în întuneric*, spune Sally, dîndu-și ochii peste cap.

— Sigur că l-am văzut, răspund eu, ca toată lumea. De ce? Juca și el?

— Nu juca în film, el e producătorul, zice ea, în timp ce zgomotul pașilor lui Fran și Marcus se aude dinspre casa scărilor.

— A, așa e, o aprob eu, ridicînd din umeri.

Cei doi tocmai intră înapoi în bucătărie, cînd zăresc un bărbat cu umeri largi și păr în dezordine.

— Sînteți în regulă, fetelor? se interesează Fran, repezindu-se la aragaz pentru a salva supa ce începuse să dea în clocot. Mi-e teamă că astăzi organizarea noastră lasă de dorit. A, îl cunoașteți pe Charlie?

— Salut, Charlie, eu sînt Sally.

Sally plutește către el, cu mîna întinsă.

— Încîntat de cunoștință.

Zîmbetul lui e cald și prietenos, strîngerea lui de mînă e fermă, iar Sally e pe dată cucerită, continuînd să se uite la el pierdută, chiar și cînd Charlie vine să mi se prezinte și mie. Recunosc că în cazul ăsta pare într-adevăr să aibă bun-gust. Omul nu pare ieșit din comun pînă nu începe să zîmbească. Dar cînd zîmbește, întreaga expresie i se schimbă și trebuie să recunosc că sînt foarte surprinsă. Cînd se întoarce cu spatele, pe furiș, îi fac aprobator cu ochiul lui Sally și-i indic discret că nu e rău deloc. Ea zîmbește cu gura pînă la urechi, iar cînd el se uită în direcția

noastră, ne prefacem amîndouă ocupate să admirăm gresia din bucătărie.

— Unde sînt copiii? întreb eu odată ce ni s-au dat băuturile şi fiecare a primit o sarcină în aşternerea şi pregătirea mesei.

— Pe afară, răspunde Fran, făcînd semn cu capul către grădină.

— Pe afară? izbucnesc eu uimită. Eşti într-o dungă? Sîntem în *ianuarie*. E frig de crapă pietrele!

Fran îşi dă ochii peste cap şi ridică din umeri a neputinţă.

— Încearcă să le spui asta unor gemene de patru ani. Au ţinut morţiş.

Mă duc la fereastră ca să privesc două miniaturi ale mascotei de la Michelin, înfofolite în canadiene portocalii cu stacojiu, cum se fugăresc prin grădină şi rîd.

— Mi-aş dori ca şi fiul meu să ţină morţiş să iasă din casă iarna, spune Charlie. Sau în orice altă perioadă a anului, de fapt. E dependent de televizor, ceea ce n-ar fi chiar atît de rău, deşi are o tentă uşor antisocială, dacă ar fi şi ceva mai mare ca vîrstă. Dar, pentru un copil de cinci ani, comportamentul ăsta e îngrijorător.

— Ar fi şi mai şi dacă s-ar uita la *Vrei să fii miliardar?*, spune Marcus, ştergînd o caserolă.

— Nu, chiar mai îngrijorător ar fi dacă s-ar uita la *Tom şi Jerry*, îl contrazice Fran. Nu-mi vine să cred cît de violente sînt desenele alea animate.

— Dar noi ne-am uitat la ele cînd eram copii şi uite că am ajuns bine, îi răspunde bărbatu-său.

— Da, dar... totuşi, zice Fran clătinînd din cap. Noi ştim mai multe despre psihologia copilului

decît părinții noștri și puțini sînt aceia care vor să repete greșelile din trecut.

— *Tom și Jerry* e chiar atît de îngrozitor?

Pînă acum, m-am simțit întodeauna cam depășită de discuțiile despre copii sau de orice are legătură cu ei, dar acum, că sînt pe cale să mă mărit și, în secret, îmi cresc propriul copil, mă simt perfect îndreptățită să mă alătur conversației, să pun întrebări, la naiba, chiar să îmi dau cu părerea, dacă se pune problema de așa ceva.

— Cine știe? zice Marcus. Dar, cînd eram copil, eram altoit cu regularitate, în timp ce în zilele noastre nu mai știu pe nimeni care să facă asta.

— Eu l-am altoit pe Finn, recunoaște Charlie încet, strîmbîndu-se în timp ce rostește cuvintele, știind că spune ceva atît de puțin ortodox încît e posibil să fie ultima ocazie cînd mai e poftit în casa asta.

— Nu!

Toată lumea din încăpere se întoarce și se holbează la el, cu gura căscată și complet șocată.

— Ba da. Știu. A fost oribil și m-am simțit mai rău decît el, dar știa foarte bine că n-are voie să deseneze pe pereți. Cu toate astea, se uita la noi chiar în timp ce-i spuneam asta și, luîndu-și creioanele, tot a făcut-o.

— Chiar crezi că era nevoie să-l bați? întreabă Fran.

— E singura dată cînd am procedat așa și da, la momentul respectiv, am considerat că merita bătut, dar îmi place să cred că e doar o soluție extremă, nu ceva ce faci la furie.

— Îți înțeleg părerea, spune Fran cu diplomație, numai că eu n-a trebuit să fac niciodată așa

ceva cu fetele mele. Poate aş recurge şi eu la soluţia asta dacă ar fi cu adevărat foarte neascultătoare.

— Ba n-ai face asta, rîde Marcus. Mai degrabă m-ai altoi pe mine decît să dai în fete.

Lucru pe care Fran îl şi face imediat.

— Au! Vezi?

Marcus îşi freacă braţul şi-i aruncă nevestei o privire prefăcut rănită.

Sally îşi îndreaptă atenţia către Charlie Dutton.

— Mai ai alţi copii? îl întreabă cu cel mai politicos ton de care e capabilă.

Eu mă străduiesc să-mi înăbuş un zîmbet, ştiind foarte bine că Sally probabil cunoaşte toate amănuntele despre viaţa lui Charlie. Pun pariu că şi-a petrecut după-amiaza de vineri căutînd pe Google, în loc să se ocupe de lansarea noului Calden.

— Nu, doar pe Finn.

— Şi el unde e astăzi? continuă ea să tatoneze terenul.

— Weekendul ăsta e rîndul mamei lui să stea cu el. Păcat, pentru că le iubeşte pe Annabel şi Sadie.

Fran, aflată lîngă plită, se răsuceşte către el.

— Nu vreau să îţi dau peste nas, Charlie, dar, cînd fetele au întrebat cine vine azi, iar eu le-am spus că tăticul lui Finn, s-au bucurat peste măsură, crezînd că vine şi el.

Charlie dă din umeri şi îl cuprinde brusc un aer de tristeţe.

— Asta e una din problemele cu divorţul. Copiilor le e foarte greu. Şi e extrem de dificil să faci planuri, în condiţiile în care ticăloasa lor de mamă te anunţă de schimbări în ultima clipă.

Fran întrerupe liniştea stînjenitoare care ameninţă să se instaleze, bătînd din palme şi ordonîndu-le tuturor să se aşeze la masă, deschizînd apoi uşa dublă de sticlă şi chemîndu-le pe fete din grădină.

Copilele sînt impecabil de bine-crescute. Se aşază una lîngă alta pe bancă, la unul din capetele mesei, şi-şi ciugulesc mîncarea chicotind la glume pe care nici unul dintre adulţi n-ar visa măcar să le priceapă.

Fran şi Marcus rîd, se ciondănesc şi se contrazic, iar eu stau şi mă bucur de toate astea, fericită că mă aflu din nou aici, peste măsură de uşurată că prînzurile din casa lor nu s-au schimbat în absenţa mea, şi-mi dau seama că nu am mai rîs atîta de ani de zile. Charlie încearcă să se alăture conversaţiei noastre, deşi e din ce în ce mai acaparat de Sally. Mi se pare că lipeala funcţionează, căci, atunci cînd terminăm de mîncat, e clar că s-a înfiripat ceva între ei, ceea ce e minunat şi binemeritat.

Apoi, farfuriile dispar de pe masă şi îşi face apariţia o plăcintă de lămîie cu bezea („Nu întrebaţi de ce", spune Fran, dîndu-şi iarăşi ochii peste cap. „E preferata fetelor..."), iar Charlie, cu care abia dacă am schimbat două vorbe, se întoarce spre mine.

— Marcus mi-a spus că te măriţi în cîteva săptămîni. Te entuziasmează perspectiva?

Ezit o secundă. Entuziasm? Cuvîntul abia dacă pare să exprime toate prin cîte am trecut de un timp încoace. Sînt agitată? Da. Mi-e teamă? Cu siguranţă. Sînt incredibil de stresată? Absolut. Dar entuziasmată?

— Poate o să mă crezi nebună; dar întreaga poveste a atins dimensiuni atît de copleşitoare, încît nu ştiu dacă am apucat să simt vreun entuziasm în legătură cu ea.

— În plus, intervine Fran în numele meu, viitoarea soacră a lui Ellie e o ființă oribilă, care își închipuie că e, de fapt, nunta ei. Nu că noi am avea vreo experiență în domeniul soacrelor oribile, adaugă ea, privind pieziş la soţul ei, care se încruntă.

— Credeam că tu şi mama vă înţelegeţi de minune zilelea astea, spune el, tăind plăcinta.

— De minune? Ha! Hai mai bine să zicem că abia ne suportăm. Dar, în fine, mai bine nu discutăm despre soacre toxice. Am decis, acum mult timp, că e un subiect tabu în casa noastră.

— Păi, tu ai deschis conversaţia pe tema asta, rînjeşte Charlie.

— Ştiu. Şi mersi frumos. Voiai să mai fii invitat pe la noi?

Sally şi cu mine ajutăm la strînsul mesei, în vreme ce bărbații duc gemenele în parcul din apropiere. Sally o bombardează pe Fran cu întrebări despre Charlie şi, cînd în sfîrşit ia o pauză, ca să se ducă la toaletă, o privim amîndouă cum se îndepărtează, zîmbind şi clătinînd din cap.

— E o cauză pierdută fata asta, oftez eu, dar măcar tipul pare drăguţ.

— Ştiu, dar nu el e problema, ci ea. Nu o aşteaptă decît o altă dezamăgire, dar ce pot eu să fac? M-a implorat practic să i-l prezint.

— Mi-au lipsit toate astea.

Mă uit prin bucătărie, la dulapurile galbene, care par foarte vechi, şi la oalele Le Creuset de un portocaliu strălucitor, puse teanc pe etajere. E chintesenţa însăşi a căminului perfect.

— Nu-mi vine să cred cîtă vreme a trecut de cînd n-am mai fost pe aici şi regret.

— Nu fi prostuţă. Acum trebuie să te ocupi de familia lui Dan.

— Of, Doamne, nu-mi aduce aminte.

— Ştii ce? Odată ce ai copii, se va schimba situaţia. Doar să nu scapi din vedere „premiul cel mare". Despre asta e vorba, de fapt, să-ţi întemeiezi o familie. Crede-mă, eu mi-am învăţat lecţia cu mult chin. Dar nu mai contează nimic, părinţi, socri, nimic, atunci cînd ai o familie numai a ta. Asta e cel mai important lucru, cel care-ţi permite să suporţi celelalte rahaturi.

— Deci, îmi sugerezi să rămîn însărcinată? rînjesc eu, nefiind prea sigură că mai pot păstra secretul mult timp.

— De îndată ce ai ieşit din biserică. Nu cumva vrei să-mi spui ceva?

Fran mă priveşte cu ochii mijiţi, iar eu ezit, cît pe ce să neg, cînd deodată ţipă ascuţit şi mă ia de gît.

— Ştiam eu! Ştiam eu! exclamă ea, îmbrăţişîndu-mă.

Acum e prea tîrziu.

— Şşş, o trag eu de mînecă, încîntată că, în sfîrşit, pot să-i împărtăşesc cuiva bucuria mea. Nu au trecut decît cîteva săptămîni, aşa că încă nu vrem să spunem nimănui.

— Nu-ţi face griji. Secretul tău e în siguranţă.

Îşi duce solemn o mînă la inimă şi-apoi mă ia iarăşi în braţe.

8

Trag cu ochiul prin uşa întredeschisă a camerei de zi, la grupul de oameni adunaţi ca să toasteze în cinstea noastră şi să ne ureze noroc la nuntă, pînă la care n-au mai rămas decît două zile, şi surîd la ideea că îmi face atîta plăcere să-mi văd apartamentul plin cu lume şi voie bună.

Am fost, de cînd mă ştiu, o fiinţă solitară, o singuratică, şi nu mi-am dat niciodată seama ce pierdeam neclădind prietenii trainice. Îmi place teribil că am putut să-i „adopt" pe prietenii lui Dan, ceea ce mi-a deschis un univers cu totul nou.

Lily stă pe canapea, iar Tom, pe podea, între picioarele ei. Anna stă în poala lui Rob, în fotoliul cel mare. Richard, fratele lui Dan, şade şi el pe jos, cu spatele sprijinit de canapea, iar Dan e pe celălalt scaun, cu o bere în mînă şi cu picioarele goale pe măsuţa de cafea.

— Îţi vine să crezi că o să te măriţi în mai puţin de o săptămînă?

Lily se ridică şi vine cu mine în bucătărie, dîndu-mă la o parte cu cotul în vreme ce se apucă să spele oalele şi cratiţele lăsate în părăsire.

Eu rîd, căci încă mi se pare totul extrem de ireal. Cu toate astea, sînt zile, ca asta, de pildă,

în care simt că Dan și cu mine sîntem căsătoriți deja de ani de zile. Poate așa știi cînd ți-ai întîlnit jumătatea, poate că sentimentul că ești atît de în largul tău în preajma lui/ei îți dă siguranța că nu greșești. Eu nu am mai avut sentimentul ăsta cu nimeni altcineva, niciodată.

Curăț și ultimele urme de mîncare și le arunc în coșul de gunoi, punînd farfuriile ușurel în chiuvetă.

— Mi se pare foarte ciudat. La început, mi-am petrecut o groază de timp concentrîndu-mă asupra zilei în sine, a petrecerii, încît nici nu mă mai gîndeam la angajamentul pe care urmează să mi-l iau, dar acum, spun eu ridicînd din sprîncene, cînd soacră-mea se ocupă de toate pregătirile, nu mă mai pot gîndi la altceva.

Mă uit la ușă și-mi cobor tonul.

— Sinceră să fiu, mă sperie îngrozitor perspectiva.

Anna ni se alătură și rîdem toate trei ca să mai îndulcim efectul cuvintelor mele.

— Serios vorbind, continui eu, nu am nici cea mai vagă urmă de îndoială că fac alegerea potrivită, că Dan este, hotărît, soțul perfect pentru mine, dar mă sperie de moarte faptul că... pînă aici mi-a fost: gata cu alți bărbați, gata cu aventurile. O să am parte de același om pentru... cît timp oare? Patruzeci, cincizeci de ani?

— Of, Doamne, geme Lily. Nu pune problema în felul ăsta, pentru că totul sună atît de îngrozitor!

Și iarăși izbucnim în rîs.

— Crezi că și ei gîndesc la fel? întreabă Anna. Sau că se gîndesc măcar la aspectul ăsta?

— Probabil, răspunde Lily. Cea mai mare îngrijorare a mea era să scap de toți foștii mei iubiți.

Mă uit la ea surprinsă.

— Încă mai păstrai legătura cu ei?

— Tom era prieten cu doi dintre ei. A fost musai să pun capăt unei asemenea situaţii! rîde ea, apoi mă priveşte. Dar Dan?

— Asta n-a fost niciodată o problemă, răspund.

Şi e adevărat, chiar n-a fost. Dar şi de-ar fi fost prieten cu fostele sale iubite, nu cred că m-ar fi deranjat, căci n-am suferit în viaţa mea de boala geloziei.

Ştiu că mai păstrează legătura cu Sophia, iubita lui din studenţie şi de cîţiva ani după aceea, dar e şi ea măritată şi locuieşte în Spania. Cînd îi mai trimite cîte un e-mail, mi-l citeşte cu voce tare, aşa că n-am nici un motiv să mă îngrijorez.

Şi au mai fost aventurile „obligatorii" de cînd avea douăzeci de ani, plus o relaţie de trei ani care s-a încheiat acum vreo doi, pentru că Dan nu se putea vedea petrecîndu-şi restul vieţii alături de ea. Iar cu cîteva luni înainte să mă cunoască pe mine, fusese Lainey, cea care fugise cu un actor.

Cînd ajunge omul la treizeci de ani, are deja o istorie în spate, dar pe mine nu m-a deranjat niciodată lucrul ăsta. M-ar fi îngrijorat mai tare dacă n-ar fi avut nici o relaţie stabilă.

— N-a mai păstrat legătura decît cu una din fostele lui iubite, Sophia, spun. Dar relaţia lor a fost acum mult timp, iar ea locuieşte în străinătate. Nu mă deranjează deloc. Să fiu cinstită, mă bucur că a avut parte de relaţii de lungă durată, pentru că asta îmi arată că e genul de om care ştie să-şi asume responsabilitatea.

Anna se sprijină de bancul de lucru al bucătăriei.

— Cînd m-am măritat cu Rob, nu mă gîndisem niciodată la responsabilitate. Nici în trecut, nici în prezent. Eram atît de prinsă de pregătirile pentru nuntă, că nu mi-am dat seama că totul e aievea decît, cred, după ce ne-am întors din luna de miere.

Lily zîmbește cu gura pînă la urechi.

— Deci, tu ești una din tipele alea despre care tot citesc că se mărită de dragul nunții?

— Presupun că da, spune Anna. Slavă Domnului că totul a ieșit bine.

— De *cît* timp sînteți voi doi împreună?

— Împreună sîntem de șase ani, iar căsătoriți, de patru.

Sînt surprinsă să aud asta. Majoritatea cunoscuților mei care sînt căsătoriți de mai mult de doi ani au deja măcar un copil.

— Nu mi-am dat seama că de atîta vreme, am răspuns diplomatic. V-ați gîndit să vă întemeiați o familie?

— Cred că sîntem pregătiți. Dar erau atîtea lucruri pe care voiam să le facem înainte. Acum, că am fost cam prin toate locurile prin care voiam să ajungem și am stat la toate hotelurile unde ne doriserăm să stăm, o să încercăm în curînd să facem și un copil. Lily e modelul meu în privința asta.

Se uită la sus-numita, care rîde, dar mai mult de sine.

— Dar cu tine cum rămîne, Ellie? Ai vreun plan?

Of, e atît de greu să țin secretul și, de fiecare dată cînd îmi pune cineva întrebarea asta (care se repetă în medie de nouă ori pe zi), trebuie să lupt cu impulsul de a spune adevărul și mă întreb dacă nu cumva au ghicit deja.

Asta din cauză că sînt imensă (asta doar aşa, ca să ştiţi). Vorbesc serios. Nu-mi vine să cred ce proporţii simt că am luat. Săptămîna trecută, am fost la ultima probă pentru rochia de mireasă şi chiar şi vînzătoarea s-a mirat.

— A, a făcut ea, încruntîndu-se, majoritatea mireselor *pierd* din greutate înainte de nuntă.

Eu mă mulţumesc să îi arunc o privire furioasă, în timp ce e ocupată să facă unele ajustări ca să lărgească talia.

Iar Dan mi-a atras atenţia că-mi tot mîngîi burta. Fac asta total absentă, pe cînd stau la coadă să-mi iau un sendviş, îmi dau cu ruj în faţa oglinzii de la serviciu sau sînt întinsă pe canapea, încercînd să citesc, iar Dan se uită la preaiubitele lui meciuri de fotbal sau de rugbi. De fiecare dată cînd îmi ating pîntecele, nu mă pot abţine să nu mă gîndesc la viaţa care creşte în interiorul său.

Dar nu le pot spune fetelor. Nu încă. Doar după ce ne întoarcem din luna de miere.

— Amîndoi ne dorim o familie, spun eu, dar nu am discutat niciodată serios cînd am dori să se întîmple asta. În teorie, eu sînt foarte pregătită, dar sînt conştientă că nu am o idee prea clară despre cum anume ţi se schimbă viaţa atunci cînd ai copii.

— Se schimbă într-adevăr şi presupune un mare efort de adaptare, spune Lily, dar acum, nici nu-mi mai pot imagina cum ar fi să nu-i mai am pe copii prin preajmă. Ei sînt centrul vieţii noastre.

— Ăsta e oare motivul pentru care nu i-aţi adus cu voi sîmbăta trecută, la prînz? rîde Anna cu nevinovăţie.

— Am făcut-o de dragul bunicilor, crede-mă. E singura zi din săptămînă pe care și-o petrec cu nepoții.

— Sînt părinții tăi sau ai lui Tom? o întreb.

— Ai lui Tom. Ai mei încă locuiesc în Yorkshire, dar socrii mei stau atît de aproape, încît încercăm să-i lăsăm pe cei mici la ei, cîndva în cursul fiecărui weekend. Oricît i-am iubi, e minunat să mai luăm și-o pauză uneori.

— Cum sînt părinții lui Tom?

— Foarte drăguți, răspunde ea. Nici că mi-aș fi putut dori socri mai de treabă.

Annei și mie ne scapă simultan un geamăt.

— Știu, rîde Lily. Asta e reacția pe care o primesc de la toată lumea, dar, pe bune, sînt foarte scumpi. Îi iubesc pe copii și mă iubesc și pe mine. De fapt, aș spune că Sandra, soacră-mea, mi-e prietenă.

— OK, zice Anna, și care e secretul?

— Sincer? Cred că e vorba pur și simplu de acceptare. Decît să încercăm să ne transformăm reciproc în ceva ce nu sîntem sau să dorim ca cealaltă să fie altceva sau altcineva, ne acceptăm așa cum sîntem. Și funcționează.

— E clar că ești o persoană mult mai drăguță decît mine, spune Anna printre dinți.

— Nu-mi face nici o plăcere, dar mă văd nevoită să fiu de acord cu Anna, adaug eu. Nu cred că aș putea să fiu nici pe departe la fel de tolerantă ca tine.

— Eu doar am încercat să găsesc o cale de mijloc, răspunde Lily, ridicînd din umeri.

— O cale de mijloc pentru ce? întreabă Richard, intrînd în bucătărie. Ai ciocolată prin casă, Ellie?

— Sigur, zîmbesc eu, ştiindu-l pe viitorul meu cumnat mare amator de dulciuri. Aş fi eu oare genul de femeie cu care s-ar însura fratele tău, dacă n-aş avea în casă o rezervă constantă de ciocolată?

Mă îndrept triumfătoare către un dulap, pe care-l deschid, dînd la iveală cutii cu Aero, Kit Kat şi Double Decker. La vederea lor, Richard îşi duce mîna la inimă şi spune:

— Ellie, nu cred că mi-am dat seama de asta mai devreme, dar eşti o femeie pe gustul meu.

— Ia-ţi o provizie cu tine, spun, în vreme ce Richard se serveşte, iar eu surîd, încălzită de complimentul lui.

— Deci, despre ce discutaţi, doamnelor? întreabă el înainte să iasă pe uşă, iar Anna, fără să se gîndească, răspunde:

— Soacre diabolice.

— Chiar aşa?

Richard se răsuceşte pe călcîie şi ridică o sprînceană în direcţia mea. Eu simt cum mă înroşesc toată şi sînt cumplit de jenată. Dar, spre surprinderea mea, Richard nu e deloc şocat, ci spune doar, cu răceală:

— Adică ai descoperit latura diabolică a maică-mii?

Se lasă o scurtă tăcere stînjenitoare, întreruptă de Anna, care înjură şi roşeşte:

— La dracu'. Of, Doamne, am făcut-o de oaie. Am uitat de-a binelea, adică, nu mă gîndeam că... Mai bine-mi ţin gura, nu-i aşa...

Vocea i se pierde lamentabil.

— De fapt, intervine Lily, salvînd situaţia, lucru pentru care-i zîmbesc cu recunoştinţă, tocmai le spuneam secretul modului în care te poţi

înţelege de minune cu socrii. Şi, dacă vrei să ştii, Ellie nu a scos o vorbă despre mama ta.

— Serios? întreabă el surprins. Păi, atunci e clar că n-a petrecut suficient timp cu ea.

Rezist tentaţiei de a-l îmbrăţişa pe Richard şi-mi dau brusc seama că am în el un aliat, că, indiferent cît de mult m-ar sîcîi Linda, pe Richard pare a-l sîcîi chiar mai rău şi că, la nevoie, mă va sprijini.

Îl privesc cum iese pe uşă. E ciudat, dar, dacă nu i-aş cunoaşte atît de bine, dacă aş intra pur şi simplu într-o încăpere şi m-aş trezi faţă în faţă cu Dan şi Richard, probabil că l-aş alege pe al doilea. În multe privinţe, el şi cu mine semănăm foarte mult şi, într-un fel, noi doi ne-am potrivi mult mai bine. Doar că Dan îmi oferă stabilitatea după care am tînjit dintotdeauna. Cînd îl privesc pe el, îmi contemplu viitorul. În braţele lui, îi văd pe copiii noştri, în zîmbetul lui zăresc ani buni de prietenie şi voie bună, iar în glasul lui aud un sunet care mă linişteşte. Richard e nestatornic, probabil aşa cum sînt şi eu şi, cu siguranţă, aşa cum au fost şi foştii mei iubiţi, însă Dan reprezintă statornicia şi ştiu că, atîta timp cît voi rămîne lîngă el, voi fi în siguranţă.

Şi e grozav să ştiu că Richard poate să se enerveze pe maică-sa la fel de rău ca mine, mai ales pentru că Dan refuză să se implice. Deşi sînt convinsă că situaţia nu va rămîne astfel şi că lucrurile se vor îndrepta. Fran îmi tot repetă că nunţile se numără printre cele mai stresante evenimente din viaţă, pe picior de egalitate cu mutarea în casă nouă. Că veni vorba, apartamentul visurilor noastre se dovedeşte a fi unul

cu două niveluri, cu intrare proprie și grădină (care, în limbajul agenților imobiliari, înseamnă de fapt un subsol), pe înverzitul Primrose Hill. Mulțumită premiului recent primit de Dan și evaluării surprinzător de generoase a apartamentului meu, ne-am trezit din senin cu mai mulți bani decît ne-am așteptat, ceea ce înseamnă că Primrose Hill nu mai e doar un loc unde mă plimb în după-amiezile de sîmbătă, dorindu-mi să-mi pot permite să locuiesc acolo. Mîine va avea loc schimbul simultan, care urmează a fi definitivat la două săptămîni după ce ne întoarcem din luna de miere.

Deci, mai e oare de mirare că toți și toate mă calcă pe nervi?

9

— Hai, Ellie, inspiră mai adînc.

Linda gîfîie enervată în timp ce strînge mai tare șireturile de la corsetul rochiei mele de nuntă, înjurînd cînd marginile refuză să se unească.

— Of, pentru numele Domnului!

În cele din urmă se lasă păgubașă, îngrozită că transpirația care stă s-o podidească îi va strica machiajul perfect.

— E total ridicol, spune ea, așezîndu-se pe vechiul pat din camera lui Dan. Credeam că ai fost la o probă acum două săptămîni. Cum se face că rochia nu te mai încape?

Sînt tentată să-i spun Lindei de copil, să-i arunc asta în față, dar chiar dacă ne-am hotărî să-i spunem cîndva, înainte de nuntă, momentul cel mai potrivit n-ar fi cu o oră înainte de a păși spre altar, ca să nu mai spun că Dan m-ar omorî dacă i-aș spune maică-sii fără să fie și el de față.

— Am tot ronțăit snacksuri în ultima vreme, spun eu cu nonșalanță, încercînd să ofer o explicație pentru talia mea, care ia proporții rapid.

— Snacksuri? exclamă Linda îngrozită. Majoritatea mireselor slăbesc, Ellie, nu se îngrașă, pentru Dumnezeu. Ce-o să ne facem?

Vocea ei atinge limitele isteriei, iar eu sînt martora uimită a acestei scene. Cu toate că lumea vorbește despre stresul provocat de organizarea unei nunți, deși am citit practic toate articolele scrise vreodată despre genul ăsta de stres, eu, personal, nu l-am simțit niciodată. Mă rog, mai puțin certurile cu Dan din cauza Lindei, desigur. Iar în momentele în care reușeam să mă detașez de ce se petrecea în jurul meu, mă cuprindea o stranie fascinație, privind-o pe Linda cum se enervează tot mai mult, pe măsură ce nunta se apropia.

Acum, cînd rochia nu dă nici un semn că are de gînd să se încheie, Linda pare pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— La dracu', nu-mi vine să cred, bolborosește ea. Ellie, știi cît a costat rochia asta? Aș fi putut tot atît de bine să iau banii și să-i arunc pe fereastră. Vocea ei începe într-adevăr să cedeze. Cum mi-ai putut face una ca asta? Cum ai putut să te îngrași chiar în ziua nunții?

Doamne Dumnezeule, cît teatru! Aproape că mă apucă rîsul.

Emma, care instalase un salon mobil de coafură într-un colț, își scoate și ultimul ac de păr dintre buze, își face apariția în rochia ei de domnișoară de onoare de culoarea șampaniei, cu părul strîns în coc, se întoarce către maică-sa și se răstește la ea, după ce s-a ridicat și-a pornit-o plutind în direcția noastră:

— Mamă, taci din gură! Azi e nunta lui Ellie, așa că nu mai fi atît de insensibilă.

— Nu-mi vorbi în halul ăsta, îi spune Linda pe un ton iarăși crescînd. Nu mă acuza pe mine că sînt insensibilă, cînd am cheltuit o avere pe

rochia asta, care acum, fir-ar să fie, nici nu se mai potrivește, pentru că pe mireasă o doare în cot de felul în care arată.

Încîntătoare scenă.

— Nu vrei să te liniștești odată?

Emma ia șireturile corsetului și trage zdravăn, strîngînd materialul cu încă un centimetru, dar lăsînd încă vreo trei de piele bronzată să se ițească printre legături. Ei bine, îmi spun eu, cu senzația că urmăresc o farsă, măcar am avut inspirația să mă duc la niște ședințe de bronzare.

— OK, Ellie, zice Emma, preluînd controlul, dă-mi ciorapii ăia.

Îi împăturește, astfel încît să nu se mai vadă prin ei, apoi îi strecoară cu grijă pe spatele meu, dedesubtul șireturilor, în timp ce Linda pufnește, nevrînd să recunoască faptul că e impresionată de talentele fiicei ei.

— Așa.

Emma termină de legat șireturile și se trage puțin înapoi, contemplîndu-și ideea inspirată și rezultatele acesteia, care, dacă nu sînt de-a dreptul perfecte, atunci pot fi măcar considerate foarte potrivite. Cîtă vreme o să am vălul pe cap, n-o să bănuiască nimeni nimic.

— OK, inspiră Linda adînc. Ar trebui să ne calmăm.

— Adică tu ar trebui să te calmezi, îmi șoptește Emma.

— Mersi, Emma, îi zîmbesc eu plină de recunoștință. Ești fantastică.

— Ellie, întoarce-te să te vedem.

Linda a izbutit să-și recapete sîngele rece și spune fericită:

— Arăţi încîntător. Apoi trage cu coada ochiului la ceas şi sare ca arsă. Vai, Doamne, e aproape patru. Dau fuga jos, să văd dacă a sosit maşina.

— Deci, snacksuri ziceai? întreabă viitoarea mea cumnată, măsurîndu-mă din cap pînă în picioare.

— Aha.

Mă prefac preocupată să-mi îndrept rochia, dar străduindu-mă din răsputeri să evit privirile Emmei.

— Parcă ziceai că abia te-ai atins de mîncare zilele astea, insistă ea, ridicînd dintr-o sprînceană.

— Cînd am zis eu asta?

— Săptămîna trecută, cînd am vorbit la telefon.

— Păi, nu mă atinsesem, dar săptămîna asta am tot simţit că mor de foame. Cred că din cauza emoţiilor.

— Dar ziceai că tu nu mănînci niciodată atunci cînd ai emoţii.

— Am minţit, încerc eu o scuză lamentabilă, iar un zîmbet începe să mi se lăţească pe chip, căci Emma a ghicit, fireşte, iar mie nu-mi pasă dacă se află secretul.

Vreau să spun cuiva.

— Tu eşti însărcinată, *nu-i aşa*? ţipă ea.

— Şşş, o temperez eu, arătînd cu un gest nervos spre uşă. Să nu mai spui nimănui. Ţinem totul secret pînă ne întoarcem din luna de miere. În plus, n-au trecut decît zece săptămîni.

— Ştiam eu, ştiam eu.

Emma mă ia în braţe, avînd grijă să nu-mi deranjeze vălul.

— O, Ellie, o să fiu mătuşică!

— Știu, îi răspund, zîmbind cu gura pînă la urechi. Dar te rog foarte mult să nu spui nimănui. Promiți? Maică-ta ar face o criză dacă i-ar trece prin cap că nu e prima care află vestea.

— Doamne, mie-mi spui? Nu-ți face griji, nu suflu o vorbă.

— Emma, o avertizez eu, conștientă că discreția nu a fost niciodată unul dintre punctele ei forte, juri pe ce-ai mai sfînt?

— Jur solemn.

Poate că nunta nu a fost cum o voiam eu, sau, mai degrabă, n-o fi avut ea prea mult de-a face cu mine, dar a fost cu siguranță minunată. Florile (bujori și cale) au fost extraordinare în simplitatea lor, mîncarea, delicioasă, iar orchestra (Dan și cu mine am fi preferat un DJ, dar Linda și Michael au insistat să avem orchestră) a fost și suficient de zgomotoasă și destul de însuflețită pentru ca invitații să danseze mai toată seara.

Ca simplu spectator (căci, la drept vorbind, așa mă simțeam), trebuie să recunosc că a fost impresionant. Cea mai luxoasă și mai extravagantă nuntă la care am participat vreodată. Ca mireasă, odată ce a luat sfîrșit ceremonia, m-am simțit complet dată la o parte, de parcă m-aș fi uitat la un film, suspendată în aer, fără să am nici o legătură tangibilă cu momentul.

Ceremonia în sine a fost cu totul altceva și singurul aspect pe care Linda nu a putut să-l controleze. Eu și Dan ne-am scris singuri jurămintele. Cînd am văzut lacrimi în ochii lui, am început și eu să plîng, căci emoția și dragostea

i se citeau atît de limpede în priviri în timp ce rostea cuvintele.

Annabel şi Sadie au purtat coşuleţele cu petale de flori, amîndouă peste măsură de adorabile în rochiţele lor de domnişoare de onoare, cu părul strîns în codiţe şi arătînd extrem de serioase în timp ce păşeau spre altar, dar izbucnind în chicoteli la jumătatea drumului, căci toţi invitaţii îşi înşfăcaseră aparatele de fotografiat ca să le facă poze.

După aceea, aproape înainte să apuc să pricep bine ce se întîmplă, iată-ne soţ şi soţie, iar sentimentul de intimitate şi onestitate al ceremoniei noastre a fost repede strivit de dimensiunile uriaşe ale petrecerii.

Puţinii oameni prezenţi pe care-i puteam cu adevărat numi prieteni, ca Fran, Marcus, Sally, Lily şi Anna, erau pentru noi ancore solide pe vreme de furtună. Rotindu-mă pe ringul de dans, mă trezeam faţă în faţă cu cineva pe care-l cunoşteam, zîmbindu-mi şi copleşindu-mă cu o ploaie de complimente, şi eram din nou trezită la realitatea faptului că era chiar ziua nunţii mele. Nunta mea! Îndeplinirea tuturor visurilor mele.

Dar cel mai mare şoc a venit din partea tatei.

Nu mă aşteptasem să vină, nici măcar nu voisem cu adevărat să-l invit, dacă ar fi să spun adevărul adevărat. Dan a fost cel care a ţinut morţiş să-i trimit o invitaţie, chiar în timp ce repetam că nu-l mai interesează soarta mea, că era un efort zadarnic, că numai legăturile de sînge îl mai făceau încă să-mi fie tată, ceea ce nu era destul. Am încercat să-i explic că nu aveam nimic în comun, nici afecţiune, nici prietenie, absolut nimic.

Eram convinsă că urma să fie o invitație aruncată pe apa sîmbetei, dar el a venit pînă la urmă.

În timpul ceremoniei, tata și soția lui au stat în rîndul al patrulea, înțoliți în hainele de duminică, părînd lipsiți de orice strălucire și demodați în comparație cu prietenii foarte șic ai Lindei și ai lui Michael. De fiecare dată cînd mă uitam la ei, observam că nu se simt în largul lor, că sînt copleșiți și – oare mi-aș fi putut vreodată imagina una ca asta? – mîndri totodată.

Sigur că, la petrecere, m-am dus direct la el și l-am îmbrățișat stîngaci, pentru că amîndoi știam cît de puține ne mai legau încă.

— Bună, tată, am zis, retrăgîndu-mă din brațele lui, uimită la culme să-i văd lacrimi în ochi.

Am rămas locului, șocată să-mi văd părintele înecîndu-se și repetînd „Îmi pare atît de rău. Îmi pare atît de rău". Mi-a luat mîna și-a ținut-o strîns, în timp ce Mary s-a retras, ca să ne lase singuri.

— Îmi pare atît de rău că nu am fost alături de tine.

Iar eu nu am știut ce să răspund, așa că nu am spus nimic, răsuflînd doar ușurată cînd cineva m-a luat pe sus ca să mă ducă la încă o ședință foto.

Mai tîrziu, după ce s-au ținut discursurile, toată lumea a amuțit la vederea unui bărbat între două vîrste, aproape chel, într-un costum care se vedea că prinsese și zile mai bune, care a luat un microfon și a bătut nervos în el.

— Știu că nu se mai aștepta nimeni la încă un discurs, spuse tata, iar eu m-am făcut mică, știind că era un gest spontan, și jenată la culme la gîndul a ceea ce avea să se întîmple.

El îşi drese glasul emoţionat şi scoase din buzunar două' cartonaşe.

— Dar Ellie e fiica mea şi am vrut să spun cîteva cuvinte. La ora 3.27, în ziua de 2 septembrie a anului 1970, venea pe lume Eleanor Sarah. Soţia mea fusese în travaliu timp de douăsprezece ore şi paisprezece minute, iar eu mă plimbasem în sus şi-n jos pe coridor. Se opri o clipă. În zilele acelea, noi, bărbaţii, eram foarte curajoşi şi stăteam în siguranţă, afară.

Cineva rîse, ceea ce i-a dat încredere, şi pe măsură ce continuă, tremurul din voce îi dispăru.

— A ieşit o soră medicală şi mi-a dat un ghemotoc. Privind în jos, am zărit o creatură micuţă care urla, dar care s-a oprit apoi şi m-a privit în ochi. În clipa aceea, am înţeles ce voiau cu toţii să spună cînd ziceau că nu iubeşti nimic pe lume cum îţi iubeşti copilul.

Se opri şi privi printre mese, printre invitaţii care ştiau exact despre ce vorbea, printre cei care erau mai tineri, care nu aveau încă vreun copil şi nu aflaseră acest adevăr şi dădu cu ochii de mine. Dintr-odată, m-a copleşit un sentiment insuportabil de pierdere şi jale. Jale după tatăl pe care nu-l cunoscusem niciodată, după gîndurile acestea de care nu avusesem habar, dar şi plăcere neaşteptată şi mîndria că el era prezent şi vorbea la nunta mea.

— Nu i-am fost cel mai bun tată din lume lui Ellie, spuse el, iar eu am simţit un nod în gît şi o lacrimă rostogolindu-mi-se pe obrazul stîng. Mama ei a murit cînd ea era mică.

S-a auzit un foşnet, iar oamenii se priviră surprinşi, puţini dintre ei ştiind amănuntul acesta

sau orice altceva despre mine, în afară de faptul că mă măritam cu fiul Lindei.

— Astăzi, îmi amintesc de propria mea nuntă cu mama ei. Ellie, n-o să-ți aduci aminte, dar acum îi semeni leit. Ai aceeași frumusețe, energie și dragoste de viață.

Făcu o pauză, iar lumea aplaudă, fără să realizeze cineva ce impact aveau aceste cuvinte asupra mea.

— Nu am știut cum să mă port cu o copilă de treisprezece ani, recunoscu el cu tristețe. O iubeam enorm, dar nu știam cum s-o ajut. Însă ce nu știam atunci, știu acum, Ellie. Vreau ca tu și Dan să învățați aceste lecții, toate lucrurile pe care eu le-am aflat prea tîrziu. Știu că dragostea nu e de-ajuns, că trebuie să-i prețuiești pe cei pe care îi iubești, că a spune „Te iubesc" nu e suficient, că trebuie să-ți arăți dragostea în fiecare zi, chiar cînd greutățile vieții aproape că te împiedică să faci asta. Dacă îmi este permis să citez din cineva cu un mai mare dar al vorbirii, „Cea mai însemnată slăbiciune a oamenilor este ezitarea lor de a spune celorlalți cît de mult îi iubesc cît timp aceștia mai sînt în viață". Ellie, te iubesc. Poate că nu ți-am spus-o destul de des, dar e adevărat. Iar voi doi, Ellie și Dan, să vă iubiți și să vă arătați dragostea în fiecare zi.

Și cu asta, se îndepărtă de scenă și-o porni către masa noastră.

— Ești bine?

Dan se aplecă și-mi șterse cu grijă lacrimile de pe față, iar eu am dat din cap că da, încă prea emoționată ca să scot vreo vorbă. Tata a venit lîngă noi, iar eu m-am ridicat și l-am îmbrățișat

cum se cuvine, simțindu-mă legată de el și, pentru prima dată de ani de zile, simțind că mă iubește.

— Mulțumesc, tată, am zis încet în vreme ce mă retrăgeam din îmbrățișare. Mulțumesc și nu mai spune că-ți pare rău, pentru că nu mai e nevoie.

— Ba este, răspunse el zîmbind trist, dar apreciez faptul că îmi spui asta. Se întoarse către Dan. Poate cînd vă întoarceți din luna de miere, tu și Ellie veți veni să stați puțin la noi.

Dan se uită la mine, iar eu am încuviințat.

— Ne-ar face mare plăcere, tată, zîmbi el și-i strînse mîna.

Linda își făcu apariția zgomotos.

— Hei! Nu știam că o să vorbiți și dumneavoastră!

Mă împinse într-o parte, ca să se prezinte tatei.

— Eu sînt Linda, mama lui Dan, iar el este Michael. Nici nu știam că sînteți aici.

Îmi aruncă o scurtă privire, care voia să-mi arate cît de puțin impresionată era că nu-i pomenisem de venirea tatei și că nu i-l prezentasem.

— E foarte jenant pentru mine că nu ne-am cunoscut mai devreme, continuă ea, dar e atît de minunat că ați venit. Fiica dumneavoastră e foarte frumoasă, nu-i așa? Arată ca o prințesă.

Și am făcut ce fac de obicei atunci cînd Linda realizează că a depășit măsura și începe să mă acopere cu complimente sau cadouri, ca să compenseze, adică mă topesc și-i iert pe loc toate greșelile trecute și viitoare.

— Știți, spune ea, aplecîndu-se conspirativ și asigurîndu-se că Emma nu e prin preajmă, chiar n-ar trebui să spun asta, dar mă simt binecuvîntată

pentru că fiica dumneavoastră e parte din familia noastră. Se zice că nurorile sînt fiicele pe care ţi le-ai dorit întotdeauna, dar, în cazul lui Ellie, chiar e adevărat. Ah, nu că n-aş iubi-o pe Emma, adăugă ea repede, observînd că Dan şi Michael se uitau la ea de parcă ar fi luat-o razna de tot. Dar Emma e o persoană foarte dificilă şi ne certăm des, în timp ce Ellie e o fată aşa de drăguţă şi cu care te poţi *înţelege* uşor. Se vede că aţi crescut-o cum trebuie, spuse şi mă privi plină de mîndrie, iar eu sînt într-adevăr norocoasă că îmi e alături.

— Şi ea pare norocoasă că vă are lîngă ea, zise tata, cucerit de complimentele Lindei şi de şarmul ei.

— Haidem, spune ea, luîndu-l de braţ, trebuie să mă prezentaţi frumoasei dumneavoastră soţii, după care vom merge să-i cunoaşteţi pe prietenii noştri. Poate că aţi vrea să veniţi pe la noi, la cină, după ce se întorc copiii din luna de miere? am auzit-o spunînd chiar înainte să se îndepărteze.

M-am întors spre Dan cu un geamăt, căci, indiferent cît de frumos vorbise tata şi cît de mult credeam în posibilitatea unui viitor în ce ne privea, nu eram în nici un caz pregătită ca Linda să-i devină cea mai bună prietenă aşa, din senin.

Dan mă luă în braţe şi mă sărută rîzînd pe obraz.

— Nu-ţi face nici o grijă, frumoasa mea soţie. Ştii că e doar gura de ea.

Am ridicat din sprîncene a mirare şi m-am întors spre el.

— Cum se face că tu ai voie să spui asta şi eu nu?

Dar el rînjea în continuare.

— Ai auzit ce-am spus? Frumoasa mea *soție*?

Am chicotit și eu.

— Știu! Iar tu ești *soțul* meu. O, Doamne, tare ciudat mai sună!

— Știi ce e și mai ciudat?

Dan arătă cu mîna spre burta mea și-și coborî vocea pînă la șoaptă:

— E un copilaș acolo! Îți vine să crezi? Copilașul nostru!

— Știu. Noi în miniatură.

— Da, un mini-Cooper, spuse Dan și, uitîndu-ne unul la celălalt, am izbucnit în rîs.

O oră mai tîrziu, Dan mă găsește vorbind cu Fran și Marcus și mă trage deoparte.

— Presupun că nu se face să ne furișăm de la propria noastră nuntă, nu?

— Decît dacă nu cumva vrei să fii dezmoștenit.

— La naiba. Hai să mergem și să găsim nenorocitul ăla de întrerupător și să stingem tot. Vreau să mergem sus.

— Calmează-te, calmează-te, îi șoptesc eu la ureche. Avem toată viața înainte pentru așa ceva.

Stăm și zîmbim unul la celălalt ca doi nebuni, nevenindu-ne să credem că sîntem soț și soție.

După două ore, reușim în sfîrșit să plecăm. Invitații formează un culoar, iar noi pășim pe el, îmbrățișîndu-ne prietenii de rămas-bun și dînd mîna cu o mulțime de oameni pe care nu i-am mai văzut în viața mea.

Numai în clipa în care ne tîrîm picioarele pe scări în sus îmi dau seama cît de obosită sînt, cît de al dracului de strîmtă și incomodă e rochia mea, cît de tare îmi doresc în clipa asta să mă

prăbuşesc pur şi simplu pe un pat şi să dorm o sută de ani.

Din fericire pentru Dan, îmi revin cînd deschidem uşa a ceea ce eu mă aşteptam să fie un dormitor obişnuit, dar se dovedeşte că hotelul ne-a răsfăţat cu, poate, cel mai luxos apartament pe care l-am văzut vreodată. Şi daţi-mi voie să vă spun că, lucrînd la Calden, am văzut vreo cîteva la viaţa mea, dar nimic care să se compare cu acesta.

— O, Doamne! Am rămas în prag, cu gura căscată. Asta e camera noastră?

Privesc în jur, la covoarele luxoase, la canapelele imense şi lămpile de cristal strălucitor, la şampania şi bomboanele de ciocolată care ne aşteaptă.

— *Apartamentul* nostru, mă corectează Dan, conducîndu-mă printr-o uşă largă, în dormitor, unde patul a fost presărat cu petale de trandafir, iar cămaşa mea de noapte din mătase La Perla e întinsă pe pernă.

— Vino încoace.

Dan mă trage către el şi cădem, îmbrăţişaţi şi chicotind, pe pat.

Linda şi Michael ne sună a doua zi dimineaţă, la opt. Mai întîi sună telefonul hotelului, dar eu refuz să-l las pe Dan să răspundă, ştiind că nu puteau fi decît socrii mei şi, în plus, că vor dori să vină să-şi ia rămas-bun.

Pe urmă sună mobilul lui Dan. Apoi al meu. Le ignorăm pe ambele.

La nouă, în timp ce Dan iese de la duş, iar eu termin să mă machiez, cei de la recepţie sună

din nou ca să ne anunţe că avem vizitatori. Nu că aş fi mirată. Femeia asta nu stă pe gînduri cînd vine vorba să mă scoată de la şedinţe, dacă are chef să vorbească cu mine, aşa că îmi vine greu să cred că ar ţine-o la distanţă refuzul nostru de a răspunde la telefon. Şi bineînţeles că Linda şi Michael sînt vizitatorii care ne aşteaptă în hol. Unde altundeva ar putea să fie, Doamne?

Dar nici nu mă supăr. Cum m-aş putea supăra, avînd în vedere caracterul ei şi faptul că ne-a organizat o nuntă splendidă ieri?

Adevărul adevărat este că, deşi propria mea nuntă nu a avut aproape nici o legătură cu mine, deşi am fost doar un simplu participant şi nici măcar unul prea important, pînă şi eu trebuie să recunosc că Linda a făcut o treabă excelentă.

Aşa că vorbim la telefon cu ei doi şi, zece minute mai tîrziu, coborîm la ultimul mic dejun în compania lor, înainte să plecăm în luna de miere.

La o ceaşcă de cafea şi un ultim croasant, Linda îmi zîmbeşte.

— Într-o zi, zice ea, cînd vei avea o fiică şi se va mărita, vei avea şi tu, cu voia Domnului, o nuntă *a ta*.

— Vrei să spui că am avut tot timpul dreptate? N-a fost nici o clipă nunta *mea*, ci a ta?

Clatin din cap şi rîd, căci nu-mi vine să cred. Neîncrederea nu e provocată de cuvintele ei, pentru că, sincer, nu mă miră cîtuşi de puţin, ci de faptul că nu se jenează deloc să recunoască.

— Sigur că ai avut dreptate, zîmbeşte ea. Eu n-am avut o nuntă pînă acum. Cînd m-am căsătorit cu Michael, a cui nuntă crezi că a fost? A mea? Nu, nu fi naivă. A fost nunta maică-mii. Dar va veni şi vremea ta.

Mă ia pe după umeri şi mă strînge.

— Şi dacă nu o să am decît fii? meditez eu cu voce tare, în timp ce încerc să întîlnesc privirea lui Dan şi mă întreb dacă nu cumva ar fi momentul potrivit să le spunem de copil, acum, că nunta a luat sfîrşit şi, ca prin minune, stresul şi constrîngerile din ultimele luni par a se fi risipit cu totul.

Şi, mai mult decît atît, vreau să-i dăruiesc ceva Lindei, vreau să-i mulţumesc pentru ceea ce a făcut şi să găsesc o cale de a mă scuza pentru că nu am fost atît de recunoscătoare pe cît aş fi putut să fiu.

— Dacă nu ai decît băieţi, răspunde ea, sorbind din cafea şi făcîndu-mi cu ochiul, atunci procedezi ca mine: te oferi să plăteşti pentru tot.

— Mamă, exclamă Dan, dînd din cap. Chiar n-ai nici un scrupul, nu?

— Vezi ce trebuie să suport eu în fiecare zi?

Michael îmi zîmbeşte şi ridică din umeri, conştient de faptul că e vioara a doua în căsnicia lui, că nu i se permite decît un comentariu răzleţ, ca acesta, şi că nu se află în centrul atenţiei decît la tribunal, ceea ce trebuie să-i fie de ajuns.

Întîlnesc ochii lui Dan preţ de-o secundă şi realizez că ştie la ce mă gîndesc. Încuviinţează printr-un semn aproape imperceptibil din cap şi se întinde pe sub masă ca să-mi ia mîna.

— Linda, Michael, avem ceva să vă spunem.

Un zîmbet ne înfloreşte amîndurora pe buze. Acum chiar că mă simt de parcă m-aş uita la un film: Linda dă impresia că a îngheţat, privind mai întîi la Dan, apoi la mine, apoi se uită iarăşi la el, în timp ce Michael ridică doar dintr-o sprînceană şi aşteaptă.

— Vom avea un copil, spune Dan şi zîmbeşte cu gura pînă la urechi.

Linda ţipă, izbucneşte într-un plîns de imensă bucurie şi-şi ia fiul în braţe, apoi se retrage pentru a mă îmbrăţişa şi pe mine.

— Nu pot să cred, rosteşte ea printre lacrimi. Nu-i de mirare că te-ai îngrăşat atît de mult!

— O, mersi, Linda.

Soacră-mea n-ar putea fi nicicînd acuzată că nu ştie ce să spună.

— Dar ar fi trebuit să-mi dau seama, zice ea cu un surîs întipărit pe chip şi ştergîndu-şi ochii. Nu-mi vine să cred că nu am ghicit şi că aţi ţinut totul secret. O, Doamne, Michael!

Se întoarce spre soţul ei, care tocmai ne-a îmbrăţişat şi care, n-o fi zis el nimic, dar zîmbeşte la fel de larg ca ea.

— Michael! Vom fi bunici!

Şi iarăşi izbucneşte în plîns.

— Mamă, ăăă, tu eşti sigură că te bucură vestea? întreabă Dan cu o undă de îndoială în glas.

— Dacă mă bucură? E cea mai minunată zi din viaţa mea! rîde ea. Doar că nu mă aşteptam să se întîmple aşa de curînd. În cîte săptămîni eşti, Ellie?

— Zece.

— Şi cum te simţi? Ai greţuri dimineaţa?

— Nu, doar o foame de lup.

Linda se lasă pe spate în scaun şi clatină din cap.

— Nu pot să cred că n-am ghicit. O, Dumnezeule, un copil! Un nepot! Ce crezi, Ellie? mă întreabă ea, întorcîndu-se spre mine entuziasmată. E băiat sau fetiţă?

— E mult prea devreme ca să-mi dau seama, răspund eu ridicînd din umeri.

— Dar e *imposibil* să nu simţi ceva, spune Linda. Eu am ştiut cu toţi trei. Zi, ce crezi?

— Sincer, Linda, dau eu din cap, dacă aş simţi ceva, ţi-aş spune. Dar nu e cazul.

Linda se lasă din nou în scaun şi mă studiază atent.

— E fată. Cu siguranţă eşti însărcinată cu o fetiţă.

— Mamă, nu ai cum să ştii asta. E ridicol, rîde Dan.

— Ştiu sigur. Şi crede-mă, nu am greşit niciodată.

Douăzeci de minute mai tîrziu, ne luăm toţi la revedere, chiar în faţa hotelului. Dan şi cu mine ne urcăm într-un taxi care ne va duce la Heathrow, de unde vom lua avionul de unu şi jumătate către Antigua.

— Să ai grijă de nepoţica mea, strigă Linda, făcîndu-ne disperată cu mîna de pe trotuar. Fii atentă şi stai departe de sticla cu rom.

— Ce-ai zice de o urare de genul „Distracţie plăcută", mamă? îi strigă şi Dan, pe fereastră, în timp ce închide portiera.

— Nu fi prostuţ, sigur că vă doresc distracţie plăcută, răspunde ea.

Mult după ce taxiul a dat colţul şi a dispărut din raza lor vizuală, Linda şi Michael rămîn în stradă, strîns îmbrăţişaţi, încă în stare de şoc.

Dan şi cu mine ne cuibărim unul lîngă altul în maşină şi ne zîmbim. Discutăm în şoaptă despre reacţia celor doi şi despre copilaşul care va veni pe lume.

Îmi dau seama că sînt oameni cărora le trebuie timp să se acomodeze cu statutul de bunici, mai ales cînd aceştia sînt încă tineri, ca Linda şi Michael. Desigur, prin asta vreau să spun că sînt prea tineri ca să joace rolul de bunicuţe şi bunicuţi cu părul alb, dar sînt convinsă că Linda abia aşteaptă un nepot. Am certitudinea absolută că, fiind de la natură o persoană caldă şi cu instinct matern, e nerăbdătoare să ţină iarăşi în braţe un bebeluş, să inspire parfumul lui unic, în timp ce-şi ascunde faţa în scobitura delicată a gîtuşorului său firav. Abia aşteaptă să împingă cu mîndrie un cărucior, să-şi transforme camera de rezervă într-una pentru copii şi să o mobileze. În definitiv, au trecut zeci de ani de cînd proprii ei copii se tîrau de-a buşilea, lovindu-se de pereţi şi lăsînd urme lipicioase de degeţele pe fiecare fereastră, însă ea afirmă că toate par a se fi petrecut ieri.

Pe cînd taxiul nostru îşi urma drumul, m-am întors şi am zărit ceva ce nu mai văzusem niciodată: Michael o ţinea pe după umeri pe Linda. Abia atunci mi-a trecut prin minte că fusesem rareori martora vreunor semne de căldură sau afecţiune între cei doi. Eram atît de obişnuită să o aud pe Linda luîndu-se de soţul ei (pentru că nu-i plăcea felul în care mînca sau cum stătea pe scaun sau îşi dorea ca el să fie aşa şi pe dincolo), că părea tare ciudat să-i văd fericiţi împreună, dar, în acelaşi timp, priveliştea asta îmi încălzea inima.

Şi, în vreme ce taxiul se îndrepta către Westway, în drum spre aeroport, m-am gîndit că, poate, un nepot este exact lucrul de care au nevoie. Poate că acesta va reprezenta un nou început pentru toată lumea.

10

Am voie să spun doar atît: ador să fiu însărcinată? Ador fiecare secundă. La început, cînd ne-am întors din luna de miere, mi-era groază că mă voi îngrășa din cauza sarcinii. Primul trimestru de sarcină mi s-a părut atît de epuizant, că abia așteptam să se termine odată.

Dar, de îndată ce-am intrat în săptămîna a treisprezecea, m-am simțit dintr-odată fantastic. Firește, m-a ajutat foarte mult și faptul că începuseră să mijească narcisele și șofranul, iar soarele și-a făcut în sfîrșit apariția mult așteptată după o iarnă lungă și rece. Cel mai mult m-a ajutat că am putut să le spun tuturor că eram însărcinată. Slavă Domnului că majoritatea și-au închipuit că bebelușul fusese conceput în luna de miere, așa că asta a devenit versiunea oficială a poveștii. Am încetat să mă mai simt grasă și greoaie. Sentimentul delicios pe care am început să-l am era unul de voluptate și feminitate.

Pentru prima dată, am senzația că trupul meu face exact ceea ce a fost proiectat să facă. Îmi ador sînii umflați și pîntecele rotunjit și proeminent. Nu am haine largi în garderobă, atît de mîndră sînt de noua formă a corpului

meu. Mă mîndresc cu ea, mai degrabă decît s-o țin ascunsă și mă simt sexy și strălucitoare în pulovere strîmte și pantaloni cu talie joasă pentru femeile însărcinate cu stil.

Iar strălucirea pe care mi-o dă sarcina pare a fi contagioasă. Oriunde merg, oamenii îmi zîmbesc, remarcă felul „extraordinar" în care arăt și, spre surprinderea mea, atrag mai mult atenția bărbaților decît oricînd înainte. N-am fost niciodată genul de femeie la care bărbații să se uite în mod deosebit. Nici măcar nu trebuia să-mi fie groază să trec pe lîngă șantiere, căci cea mai rea replică primită a fost un politicos „bună dimineața". Dar, dintr-odată, sînt fluierată din toate părțile. Prima dată, am crezut că era vorba de altcineva, vreo frumusețe blondă care se bucura de atenția tuturor, dar mi-am dat curînd seama că eu eram cea admirată și îmi place la nebunie faptul că sînt în sfîrșit genul de femeie care poate atrage atîția bărbați.

Nu că l-aș vrea pe vreunul din ei (nu cînd îl am pe minunatul meu Dan), dar e foarte ciudat și încîntător că sarcina poate avea asemenea efecte.

— Jur că toți bărbații ăștia au un fetiș legat de sarcină, i-am zis odată lui Fran, cînd Dan și cu mine ieșiserăm în oraș să luăm cina cu ea și cu Marcus.

Băieții o porniseră înaintea noastră, lăsîndu-ne să lenevim în soarele de mai, să ne uităm la vitrine și să sporovăim într-o doară.

— Nici pomeneală, mi-a răspuns ea cu seriozitate. Arăți incredibil. Pe bune. Arăți pur și simplu... Se opri o clipă, căutînd cuvîntul. ...opulentă! Asta e, opulentă! Sexy, delicioasă și respirînd un aer de fertilitate. În plus, ai strălucirea

pe care ţi-o dă sarcina şi despre care vorbeşte toată lumea. Bărbaţii ar trebui să fie nebuni de legat să nu li se aprindă călcîiele după tine.

— Aşa, bravo! îi ţinu isonul Marcus, cînd i-am prins din urmă şi a auzit ultima parte din afirmaţia nevesti-sii.

Fran rîse.

— Serios vorbind, adăugase ea, eşti norocoasă la culme. Eu arătam dezgustător cînd eram însărcinată cu fetele. Aveam părul gras, eram plină de acnee, vomitam mai tot timpul şi mă simţeam ca dracu'. După cum arăţi, probabil că o să ai un băiat. Nu se zice în general că femeile care urmează să nască băieţi arată fantastic, în vreme ce fetele te storc de energie?

Mi-am mîngîiat pîntecele, care vădea cele 27 de săptămîni de sarcină, şi i-am replicat cu toată seriozitatea:

— Soacra mea jură că voi naşte o fetiţă şi, aparent, ea nu greşeşte *niciodată*.

— Ei bine, cînd eram însărcinată cu gemenele, lumea zicea că o să am un băiat şi o fată şi faza nostimă e că nici una din acele persoane nu greşise pînă atunci.

Am izbucnit în rîs.

— Şi ce-au zis cînd le-ai născut pe fete?

— Că data viitoare *sigur* va fi băiat, răspunse Fran şi-o apucă şi pe ea rîsul.

Dan e convins că va fi băiat, iar eu n-am nici cea mai vagă idee. Mi-am chestionat toate cunoştinţele care au copii, ca să aflu dacă au ştiut şi, dacă au ştiut, cum anume au procedat, dar eu, personal, habar n-am. Sînt zile în care mă trezesc cu sentimentul copleşitor că voi avea un băiat,

dar sînt de asemenea zile în care convingerea mea de neclintit este că va fi o fetiță.

Cînd ajung în luna a șaptea, mă lovește instinctul de cuibărire, așa că, dintr-odată, n-aș mai face altceva toată ziua decît să decorez casa. Am o energie extraordinară și petrec nenumărate ore la Homebase, alegînd culori de vopsele, și chiar și mai multe ore la John Lewis, cu gîndul numai la mobilă pentru camera copilului și hăinuțe, dar neîndrăznind să cumpăr nimic, superstițioasa de mine, așteptînd să cumpăr primul costumaș pentru bebeluș pînă după ce mă întorc de la maternitate.

Dar, după ce am făcut cam tot ce se putea, cînd toți pereții au fost vopsiți și toată mobila a fost rearanjată, iar eu *încă* mai am energie de risipit, Dan sugerează o petrecere de casă nouă.

Recunoaștem amîndoi că e cam tîrziu pentru asta, dar cumpărarea apartamentului a durat mai mult decît anticipaserăm, căci, în ultima clipă, apăruseră alți doi amatori, iar noi ne-am trezit prinși într-un război al ofertelor, pe care nu ni-l permiteam. În cele din urmă, Dan avusese o discuție cu proprietarul și-i reproșase că nu proceda corect, că purtarea sa era inacceptabilă, că ne înțeleseserăm deja asupra prețului și a tranzacției și că un gentleman s-ar ține de cuvînt, cu accent pe *gentleman*. Acesta este unul din lucrurile pe care le iubesc la el, anume simțul său al dreptății incredibil de puternic. Nu îi este cîtuși de puțin teamă să vorbească deschis cu oamenii dacă are impresia că aceștia au procedat de-o manieră imorală sau i-au greșit cu ceva. Și a funcționat: Dan l-a făcut să se rușineze și să ne vîndă nouă apartamentul, la un preț mai mic

decît era evident că și-ar fi dorit. Dar ce semeni, aia culegi, iar dacă ar fi vîndut casa unuia dintre ceilalți potențiali cumpărători, soarta s-ar fi întors în cele din urmă împotriva sa sau ceva de genul ăsta, zicea Dan.

Însă ideea e că pînă să ne mutăm eram amîndoi atît de epuizați de stresul rezultat din combinația nuntă, posibilitatea pierderii apartamentului mult visat și mutarea în sine, că abia de-am izbutit să despachetăm cutiile, așa că nici vorbă să ne mai gîndim și la decorare.

De fiecare dată cînd venea pe la noi, Linda se oferea să despacheteze ea în locul nostru. Privea disperată prin apartament, la cărțile puse în teancuri lîngă fiecare perete și la oalele și cratițele, rareori folosite, care erau tot în cutiile lor, într-un colț al bucătăriei. Și tot de fiecare dată, eu o refuzam politicos, dar ferm, spunînd că trebuia să mă ocup de asta personal, pentru că altfel nu aveam să mai găsesc nimic.

Așa că, desigur, nimeni nu ar fi putut fi mai fericit decît ea cînd mi s-a trezit instinctul casnic, iar casa a ajuns în sfîrșit să arate conform standardelor sale aproape de neatins. Dar, în același timp, nimeni nu ar fi putut fi mai fericit decît mine la ideea organizării unei petreceri.

Invităm prieteni care au fost la nuntă, vecini pe care am ajuns să-i cunoaștem surprinzător de repede și oameni care sînt, cum zice Dan, prieteni-în-devenire: cuplul cu care ne ciocnim la lăsarea serii, în vreme ce își plimbă cîinele (abia de-am schimbat odată un zîmbet și ne-am salutat scurt, dar sîntem amîndoi de acord că par genul nostru de persoane); fata de la magazinul de lenjerie, care mereu iese să-mi spună „bună“ cînd trec pe

acolo, întrebîndu-mă cum mă mai simt; ceilalţi clienţi de sîmbătă dimineaţa ai cafenelei poloneze; oameni pe care îi plăcem, deşi nu-i cunoaştem prea bine, oameni cu care nu am reuşit să închegăm prietenii adevărate din lipsă de timp şi energie. Şi ce cale mai bună de a iniţia ceva mai durabil decît să-i poftim la o petrecere?

Eu mă ocup de lumini şi, după ce consult cu atenţie diverse cărţi, mă decid să înşir de-a lungul cărărilor mici lumînări ornamentale puse în pungi de culoare maro, umplute cu nisip, ca să stea. Prin grădină o să pun torţe mari, în cei doi meri din spate o să agăţ luminiţe albe, iar pe deasupra curţii interioare voi desfăşura lampioane japoneze.

Dan descarcă de pe internet zeci de reţete de cocktailuri şi, odată ce le-am ales pe cele care ne plac, prepară căni imense, pline cu Mojito şi Caiprinha, organizînd un bar într-un colţ al grădinii, sub care se află o uriaşă găleată cu gheaţă.

Am vrut să gătesc. Pe bune. Dar, chiar în condiţiile în care instinctul meu casnic a atins cote maxime, îmi cunosc limitele, aşa că o pornesc spre Sainsbury's şi Marks&Sparks, să cumpăr salate gata preparate, pîine cu usturoi pe care nu trebuie decît să o încălzesc în cuptor şi prăjituri delicioase. Apoi, în ziua petrecerii, iau platouri aranjate cu artă, pe care se află felii de *prosciutto*, şuncă de Parma, pui rece şi *carpaccio*, brînză Brie, Camembert, Roquefort şi Chèvre, măsline, ardei umpluţi şi castraveciori de un verde intens.

Dan a regresat la vîrsta de douăzeci de ani, cînd era obsedat de muzică şi cluburi. Ştiam de obsesia asta a lui, dar nu o văzusem niciodată *pe viu*. Adică, niciodată ca acum, cînd l-am urmărit

petrecîndu-şi ore întregi aplecat deasupra CD playerului, selectînd cu atenţie şi metodă muzica. Urma să înceapă cu ritmuri de Ibiza mai discrete, accelerînd treptat tempoul, ca să se asigure că toată lumea dansează.

Sînt atît de entuziasmată, amîndoi sîntem, petrecerea fiind principalul subiect de discuţie în săptămînile premergătoare. Nu mă înţelegeţi greşit, amîndoi am mers la sute, dacă nu chiar mii de petreceri ca aceasta cînd aveam douăzeci şi ceva de ani, dar, pe măsură ce ne apropiam de treizeci de ani, se răreau tot mai tare. Prietenii noştri încă mai dădeau petreceri, dar de altă natură:

Cei care n-au copii par să fi avansat la etapa cinelor intime. Deşi nu atît de elegante ca petrecerile similare organizate de părinţii noştri, ele prezintă tendinţa de a gravita în jurul bucătăriei, lumea stînd în picioare, sporovăind şi ajutînd de obicei la pregătirea cinei înainte să se instaleze la masă, în compania cîtorva sticle de vin bun.

Cei care au copii ne invită de obicei la prînz sau la grătare în aer liber, vara. Sau nu ne invită deloc, căci ideea de a socializa şi a se ocupa, în acelaşi timp, de copii se dovedeşte a fi peste măsură de copleşitoare pentru ei.

Oricum ar fi, oamenii nu mai beau, nu mai dansează şi nu se mai distrează la fel de bine şi cu aceeaşi regularitate ca odinioară, iar eu şi Dan sîntem ferm hotărîţi să schimbăm lucrurile. În special eu.

Of, fir-ar să fie. Mi se năzare mie sau sună cineva la uşă? Şi cine vine în vizită în timp ce

zac în cada de baie precum o balenă însărcinată ce sînt, cu doar o oră înainte de petrecere?

— Dan! strig din baie. Sună cineva la ușă! Deschide tu!

Nici un răspuns. Singurul sunet care se aude este acela al muzicii salsa date foarte tare, venind dinspre combina din grădină. Se aude la fel de tare în baie ca și afară.

— Dan! urlu eu încă o dată, printre țîrîiturile soneriei.

În cele din urmă, suflînd din greu și gîfîind, îmi salt corpul din cadă, mă înfășor în halatul lui Dan (singurul care încă îmi mai vine) și-o pornesc, picurînd toată, spre ușa de la intrare. Chiar nu aștept pe nimeni încă un ceas de acum încolo, poate chiar două dacă, așa cum bănuiesc, nu va apărea nimeni la ora fixată.

— Bună, drăguțo, mă salută Linda cu un sărut expediat în aer, apoi trece pe lîngă mine și intră în apartament, urmată la mică distanță de Michael. Am venit prea devreme?

— S-ar putea spune și așa. Abia peste vreo oră or să vină și restul.

Tonul și expresia de pe chipul meu sînt posomorîte. Nu îmi doream decît o baie care să mă relaxeze și să am timp să mă pregătesc în tihnă, iar acum probabil că va trebui să stau aici și să mă ocup de ei doi. Ca să folosesc un eufemism, starea mea a devenit dintr-odată una nu tocmai bună. Apoi bag de seamă că Michael duce niște sacoșe mari de la Daisy & Tom.

— A, bun. Voiam să-ți arătăm ce-am cumpărat pentru cel mic, răspunde Linda zîmbind. Sînt foarte încîntată, iar Michael a vrut să fie totul o surpriză, dar abia aștept să văd ce părere ai.

Sinceră să fiu, nu prea am timp. Toţi cunoscuţii mei, plus cîţiva oameni pe care nu-i ştiu, vor sosi foarte curînd (îmi verific ceasul), adică în mai puţin de o oră, iar eu stau aici, cu apa şiroind pe mine, cu părul încă ud, în timp ce şi casa ar avea nevoie de o ultimă revizie înainte de apariţia musafirilor, inclusiv a membrilor familiei.

— Ce-ar fi să mergeţi în grădină, la Dan, cît mă îmbrac eu?

Le zîmbesc printre dinţii strînşi şi mă uit precaută la sacoşe. Linda ştie că sînt foarte superstiţioasă şi că înadins nu am cumpărat nimic încă. Deci ce Dumnezeu se află în ele?

— Luaţi ceva de băut, le sugerez, străduindu-mă să-mi păstrez un ton calm. Vin şi eu de îndată ce sînt gata.

— Grozav.

Michael se îndreapă deja în direcţia indicată, vizibil jenat să se găsească în preajma nurorii sale cînd e aproape dezbrăcată.

— Să nu stai prea mult, spune Linda, iar eu rezist cu greu impulsului de a-i trage una.

Acum va trebui să mă grăbesc ca să nu se simtă ofensaţi şi, în consecinţă, voi sfîrşi cu părul încreţit şi rimelul întins. Sînt deja mai enervată decît îmi amintesc să fi fost de luni de zile.

Dar, cumva, slavă Domnului, reuşesc să nu mă grăbesc. Stînd întinsă în apa de acum călduţă (peste care adaug la iuţeală încă vreo patru litri de apă fierbinte), mă cuprinde o stare de calm. Nu mă grăbesc cu pregătirile, aruncînd din timp în timp cîte o privire pe fere[illegible]ca să admir munca pe care am depus[illegible] şi cît de minunat şi de festiv arat[illegible]sul

soarelui, cînd toate lampioanele și torțele încep să ardă.

Linda și Michael vorbesc însuflețiți cu Dan, ambii sorbind din cîte un pahar mare de Mojito. Linda e evident încîntată că-și are fiul doar pentru ea, ocazie ce se prezintă rar zilele astea. În consecință, părul meu nu se încrețește, machiajul meu se îmbină perfect, iar vesta cu mărgele se asortează foarte frumos, în ciuda faptului că nu e pentru gravide. Mă încalț cu noile mele sandale sclipitoare (un mic cadou pe care mi l-am făcut, avînd în vedere că numai încălțăminte îmi pot cumpăra zilele astea), îmi prind părul cu o agrafă cu strasuri și pășesc afară pentru a mă alătura celorlalți.

— O, ce bine, iat-o și pe ea, spune Linda bătînd din palme, de parcă și-ar fi petrecut ultimele trei sferturi de oră angajată într-o conversație plină de tristețe, așteptînd să apar eu, cînd, de fapt, s-a simțit în culmea fericirii că-și poate monopoliza fiul preferat.

Michael îi pasează nevestei pungile de plastic pe care le căra la sosire, dar, înainte să mă așez, îmi torn un pahar de ceai rece, privind cu jind la Mojito, dar conștientă că alcoolul și sarcina nu se prea potrivesc și că nu va mai trece mult pînă cînd voi putea să beau din nou.

În clipa în care mă așez, Linda se dezlănțuie. Se apleacă și începe să scoată lucrurile din sacoșe: veste într-o multitudine de culori, cărora le scoate încîntată în evidență drăgălășenia și caracterul practic, cupoane întregi de muselină, urmate de prosoape cu glugă și rățuște de cauciuc. Mai dă la iveală și cos[illegible] de tot soiul, în toate nuanțele de [illegible]let și portocaliu.

— Dacă nu-ţi plac, le poţi schimba, repetă ea întruna, pe măsură ce grămada de lucruri din mijlocul mesei continuă să crească. N-am vrut să iau roz sau albastru, dar de îndată ce aflăm...

— Ştiu, spun eu, copleşită de cantitatea enormă pe care au cumpărat-o.

Căci, după hăinuţe, urmează jucăriile.

— N-ar fi trebuit, ştiu, zice Linda, dar uite! Nu e de-a dreptul superb? N-am putut rezista. Şi chestia asta muzicală se atîrnă deasupra leagănului, are lumini şi-i ajută să adoarmă. Nu e minunat? Am văzut o reclamă la televizor, în care se spune că instalaţia asta mobilă stimulează creşterea...

Îmi dau seama că Dan e încîntat peste măsură. Se tot uită la mine şi ştiu că face asta căutînd încuviinţare şi încurajare.

— Nu e fantastic, Ellie? mă întreabă el, în vreme ce eu mormăi a protest. Vai, mamă, e uimitor, nu-i aşa, Ellie?

Dar eu nu scot o vorbă. Nu pot, pentru că, indiferent cît de nerecunoscător ar putea să sune, cu toate chestiile şi lucrurile astea aici, tot ce-ar putea vreodată să-şi dorească sau să aibă nevoie un nou-născut, mie ce-mi mai rămîne de cumpărat?

Oare îşi închipuie că nu am luat nimic pentru că *nu am vrut*? Dumnezeu ştie că, de fiecare dată cînd mă uitam la cîte ceva, de fiecare dată cînd treceam pe lîngă un magazin pentru bebeluşi, m-am luptat cu disperare să nu dau fuga înăuntru şi să cumpăr toate lucrurile pe care mi-ar fi căzut ochii. Dar, pentru că sînt superstiţioasă, n-am vrut să provoc soarta înainte să treacă şase luni. Acum, că am trecut de a douăzeci şi patra săptămînă, cînd, în cazul în care s-ar naşte copilul,

acesta ar avea şanse de supravieţuire, nu mai visez decît să merg la cumpărături şi să aleg toate lucrurile aşezate în prezent claie peste grămadă pe masa de grădină din faţa mea.

Deci, da, ştiu că ar trebui să le fiu recunoscătoare şi, da, sînt conştientă că ar trebui să fiu entuziasmată că bebeluşul meu are nişte bunici atît de iubitori şi de generoşi, dar simt că sînt pe cale să izbucnesc în lacrimi. În clipa asta, sentimentul care mă copleşeşte este acela de ură faţă de Linda. O urăsc pentru că m-a lipsit de bucuria, încîntarea şi senzaţiile momentului, pe care le-a confiscat şi le dă drept ale ei.

„Nu e copilul tău, ci al meu!" aş vrea să-i arunc în faţă. „Eu ar trebui să cumpăr toate astea, nu tu!"

Dar nu pot să fac asta. În schimb, mă străduiesc din răsputeri să-mi înghit lacrimile şi nodul care mi s-a pus în gît şi mă forţez să zîmbesc în timp ce le mulţumesc.

Nu funcţionează. Pe cînd încerc să-mi înghit nodul din gît, acesta scapă cumva de sub control şi se aude sub forma unui suspin, care, la rîndul său, se transformă într-un şir de suspine. Sar în picioare şi fug în casă, fără să-mi pese că Linda pare îngrozită (bănuiesc că din cauza ingratitudinii mele), iar Michael, furios (Dumnezeu ştie din ce motiv). Dan, sărmanul meu Dan, arată pur şi simplu complet pierdut.

Înăuntru, mă calmez şi, de la adăpostul camerei mele de baie, prin fereastra deschisă, ascult fiece cuvînt care se rosteşte afară. Îmi ţin respiraţia şi sînt atentă.

— Ce e?

Pot să mi-o imaginez pe Linda făcînd ochii mari şi dînd din umeri, întruchiparea inocenţei înseşi.

— Nu mă lua pe mine cu „ce e?“, zice Michael, iar vocea lui nu e cea cu care m-am obişnuit, ci una puternică şi fermă, de judecător, cea pe care o foloseşte la serviciu, cea care intimidează şi sperie, care-i asigură reputaţia de avocat de frunte. Ţi-am spus că Ellie o să se supere. Ţi-am spus că nu e treaba ta, că Ellie va dori să-şi facă singură cumpărăturile, dar tu ai ţinut morţiş.

Linda sare imediat să se apere.

— De unde ştii că de-asta plînge? Mă îndoiesc că lacrimile ei au ceva de-a face cu noi. Sincer, Michael, ar fi o fată foarte nerecunoscătoare dacă ar plînge pentru că bunicii au cumpărat nişte lucruri pentru bebeluş.

Michael dă din cap, ca un avertisment.

— Nu încerca tactica asta cu mine, Linda. Ştiai că Ellie abia aşteaptă să cumpere lucruşoare pentru copil şi că nu s-a dus pînă acum pentru că nu voia să provoace soarta, dar tu n-ai mai avut stare, nu-i aşa? Trebuia s-o lipseşti de o bucurie.

— Cum îndrăzneşti ? izbucneşte Linda. Nu încercam să-i fur nici o bucurie, ci numai să-i ajut, ce Dumnezeu?! Şi dacă te opuneai atît de tare ideii ăsteia, de ce n-ai spus nimic?

— Am spus, răspunse Michael cu răceală. Chiar în mod repetat, dar, ca de obicei, te-ai făcut că n-auzi.

— Şi asta ce vrea să mai însemne?

Linda e fericită să dea proporţii şi mai ample conflictului, căci ştie că soţul ei are dreptate, după cum fără nici o îndoială că ştia şi în clipa în care a luat primul costumaş şi l-a pus în coşul

de cumpărături. Ea e stăpînă în familia asta şi, indiferent cîţi copii vom avea, cu cîţi membri se va îmbogăţi familia asta şi cine i se va mai alătura, Linda rămîne soarele în jurul căruia gravitează toţi şi toate. Poate că acest copil creşte în pîntecele *meu*, o fi el copilul *meu*, dar, din punctul ei de vedere, bebeluşul acesta este mai întîi şi-ntîi primul *ei* nepot. Să nu vă imaginaţi altceva.

În aceeaşi clipă, Dan mormăie ceva legat de o criză de ultim moment şi dispare să îşi facă de lucru cu CD-urile.

— Ce vrea *asta* să însemne, continuă Michael, şi ştiu că e supărat din cauză că sînt şi eu, pentru că ţine la mine şi a anticipat momentul ăsta, iar acum simte că s-ar fi putut strădui mai mult să-l prevină, dar că nu a făcut-o deoarece e prea obişnuit să asculte de Linda fără să crîcnească, să-i permită mereu personalităţii ei puternice să cîştige. Ce vrea *asta* să însemne, repetă el, este că tu auzi numai ce vrei tu şi că, de fiecare dată cînd cineva îţi spune ceva ce s-ar putea să nu-ţi convină, pur şi simplu nu-l bagi în seamă.

Linda pufneşte.

— Uneori vii cu nişte lucruri absolut ridicole, spune ea dispreţuitor. Poate că nu te ascult pentru că habar n-ai despre ce e vorba.

— Aşa e. Exact asta faci acum, trecînd cu vederea ce am eu de spus, pentru că nu asta vrei să auzi. De ce crezi că în majoritatea timpului nu mă obosesc să vorbesc cu tine? Ei bine? Pentru că nu are nici un rost şi pentru că eşti atît de rigidă încît nimic nu ajunge la tine.

Linda se întoarce furioasă spre el.

— *Nu-ţi permit să vorbeşti în felul ăsta cu mine.* Înţelegi?

Așa se termină mereu. Linda se ceartă pînă în clipa în care știe că nu poate cîștiga, iar în momentul în care i se termină combustibilul sau pare că Michael va avea ultimul cuvînt, îi spune că nu permite așa ceva. În rarele ocazii cînd Michael mai are ceva de adăugat și voința să o facă, Linda iese trîntind ușa, pînă ce el își cere scuze. Ceea ce, în mod invariabil, se și întîmplă.

Dar Michael (O, mulțumesc lui Dumnezeu că există el!) nu-i va permite să ne strice petrecerea, iar cînd deschide iarăși gura, e mai sever decît l-am văzut vreodată, decît mi-aș fi închipuit că poate să fie și abia mă abțin să nu ies într-un suflet, ca să-l îmbrățișez. Mă așez în baie și zîmbesc tăcută, printre lacrimi.

— O să te duci imediat în casă și-o să-i ceri iertare lui Ellie, spune el pe un ton atît de rece și de scăzut, că trebuie să-mi ciulesc serios urechile ca să-l aud din poziția în care am încremenit, sub fereastră. O să te oferi să duci totul înapoi și o să continui să-ți ceri scuze pînă în clipa în care ea te iartă.

Linda deschide, evident, gura ca să răspundă, dar o închide imediat, supusă. Se ridică în tăcere și vine după mine înăuntru.

— Pot să intru?

Ușa se deschide încetișor și intră Linda. Am dinții încleștați și sînt sigură că în seara asta îi voi spune ce simt și motivul pentru care găsesc purtarea ei dezgustătoare. Îi voi spune că știu exact care-i este jocul, că face asta doar pentru că-i place să-i controleze pe cei din jur, și că nu voi mai tolera așa ceva.

Furia mea nu poate fi calmată doar cu nişte simple scuze. În seara asta, s-a umplut paharul. O s-o fac să-i pară rău şi, pentru prima dată, o să spun tot ce am pe inimă, fără nici un fel de opreliști. Pur şi simplu nu-mi mai pasă.

— Îmi cer scuze, spune ea jenată, incapabilă să mă privească în ochi. Ştiu că aşteptai cu nerăbdare să cumperi lucrurile pentru copil şi n-ar fi trebuit să fac asta în locul tău. N-am vrut să te supăr, doar că nu m-am gîndit. Eram atît de entuziasmată de toate minunăţiile alea, dar acum îmi dau seama cît de lipsită de consideraţie am fost...

Nu pot să-mi cred ochilor. Linda începe să plîngă. Se aşază şi suspină, respiră precipitat şi adînc, iar asta mă derutează complet, pentru că sînt pregătită să mă cert, să ţip şi să urlu, dacă e nevoie, să-i spun Lindei exact ce cred despre ea, iar ultimul lucru la care mă aşteptam era să o văd înlăcrimată.

Nici nu ştiam că Linda e capabilă să plîngă. Totul e atît de alarmant, de dezarmant, că rămîn fără grai şi mă trezesc că o iau de după umeri, într-un gest blînd, de consolare. Îi spun că o iert, că înţeleg faptul că nu încerca decît să fie drăguţă, că nu, nu vreau să returneze lucrurile acelea minunate şi că, de fapt, fusesem supărată doar din cauza hormonilor, generozitatea şi amabilitatea ei încîntîndu-mă peste măsură.

Sigur că e o tîmpenie, dar simt ceva ce n-am crezut nicicînd că voi simţi faţă de ea: milă. În realitate, îmi pare rău de ea şi, deşi ştiu prea bine cît de ticăloasă şi de manipulatoare poate fi şi ce avea de gînd să facă în seara asta, o parte din mine crede sincer că e posibil să-i fi scăpat. Poate că nu a fost o manevră răutăcioasă, ci

doar una lipsită de tact. Întreaga mea furie se risipeşte.

După cinci minute, sîntem iarăşi prietene, iar relaţia noastră pe atît de asemănătoare cu aceea pe care o au o mamă şi fiica sa, pe cît ne îngăduie rolurile de soacră şi noră. Ne întoarcem la Michael şi Dan, care sînt evident uşuraţi să constate aparent cît de repede ne-am rezolvat diferendele.

Şi reiese că am venit tocmai la timp, căci nici bine nu ne aşezăm, că soneria îi anunţă pe Fran şi Marcus (primii noştri invitaţi). După aceea, toată lumea soseşte parcă în acelaşi timp. Curînd, atmosfera devine una prietenească, se reumplu paharele şi se aud voci strigînd numele unor prieteni neglijaţi de luni de zile.

În ciuda începutului nu tocmai reuşit, petrecem cu toţii o seară minunată. Chiar şi Linda şi Michael: ea se simte în elementul ei în compania „băieţilor", acei prieteni ai lui Dan pe care i-a urmărit crescînd şi devenind bărbaţi puternici şi arătoşi. Spre amuzamentul meu, tăcutul şi modestul Michael e teribil de surprins şi mai mult decît flatat să se trezească vorbind cu Sally cea limbută, care flirtează şi, cu un comentariu inteligent, pare că-l face să-şi dorească să fie cu douăzeci de ani mai tînăr şi încă burlac.

Oamenii beau, discută, mănîncă şi rîd. La un moment dat, în cursul serii, se dă drumul la muzică mai tare, iar gazonul e transformat într-un ring de dans improvizat. E exact petrecerea pe care mi-o doream, unde toţi îşi aduc aminte de felul în care erau pe vremuri, înainte ca viaţa, copiii şi responsabilităţile să le răpească timpul.

Cred că n-aş fi greşit să afirm că toţi invitaţii s-au simţit bine.

11

„... zorii vieții mele s-au revărsat,
căci s-a ivit dragostea“

Christina Rossetti

Se aude o bătaie ușoară la ușă, iar eu șoptesc un „Intră“, acordîndu-le un surîs fericit lui Fran și Sally, care intră și suspină adînc, venind imediat lîngă pat, unde stau întinsă și-l țin în brațe pe micuțul Thomas Maxwell Cooper.

— O, Doamne, oftează Fran, uitasem cît de mititei sînt.

— E *superb*, spune Sally, îmbrîncindu-se amîndouă ca să vadă mai bine.

— Vrei să-l ții puțin?

I-l trec binișor lui Fran, care se așază pe patul de spital, ținîndu-l cu mare băgare de seamă în brațe pe Tom, în vreme ce se minunează de perfecțiunea trăsăturilor lui.

— Cum te simți?

Sally pune un buchet mare de lalele pe pervazul ferestrei, fără să-și dea seama că se vor ofili într-un ceas, căci în nenorocitul ăsta de spital s-a dat căldura pînă la trei sute de grade, deși sîntem în miezul lui august și mori de cald

afară. Nici unul din calorifere (instalate, pesemne, pe vremea reginei Victoria) nu poate fi oprit, după cum nici ferestrele nu se pot deschide.

— Mă simt bine, răspund eu, strălucind de fericire. De fapt, mă simt grozav, ceea ce bănuiesc că nu e chiar sentimentul pe care ar trebui să-l ai după o cezariană. Abia aştept să mă întorc acasă.

— Şi *cînd* se va întîmpla asta?

— Mîine.

Au fost patru zile foarte lungi. Am crezut că o să am ocazia să mai recuperez somnul pierdut. În fiecare seară, îl duc pe Tom (a devenit deja mai degrabă Tom decît Thomas) în salonul nou-născuţilor şi le rog să-l hrănească cu biberonul, ca să dorm şi eu ca lumea noaptea. Şi, noapte de noapte, exact la 1:33, mă trezesc şi ştiu că ar trebui să încerc să adorm la loc, dar, de îndată ce deschid ochii, îmi amintesc că am un copilaş! Şi e aici! Emoţia puternică aproape că mă sufocă şi, pînă să apuc să mă dezmeticesc, lipăi pe coridoare, în papuci, ca să-l cer înapoi.

E ca şi cum acesta ar fi cel mai minunat cadou de aniversare pe care l-am primit vreodată, dar de o mie de ori mai frumos, şi greu mă îndur să-l las din braţe.

Nu eu l-am luat în braţe prima, ci Dan. Nici unul din noi nu se aşteptase la o cezariană, douăsprezece ore de travaliu conducînd la diagnosticul de „nici un progres". Sinceră să fiu, eram atît de moartă de oboseală, încît, în clipa în care s-a sugerat o cezariană, ar fi putut foarte bine să-mi recomande amputarea tuturor membrelor, că aş fi încuviinţat bucuroasă.

Nu am reacţionat prea bine la anestezic şi, de îndată ce l-au scos pe Tom, mi-am folosit puţina

energie ce-mi mai rămăsese ca să mă lupt cu senzația tot mai puternică de greață. Cînd mi-au dat bebelușul, mi-a fost groază să nu vomit pe el. Așa că l-a luat Dan, iar eu am închis ochii după ce, în sfîrșit, mi-au dat valium și am putut să mă opresc din tremurat, căzînd într-un somn adînc.

Cînd mi-am revenit, eram în salon, iar Dan era trîntit într-un scaun, în colț.

— Bună.

Trase scaunul pînă lîngă pat și-mi luă mîna, sărutîndu-mă ușor pe frunte și zîmbindu-mi.

— Bună, am murmurat eu, cu o voce cam spartă. Unde e bebelușul?

— E bine, îmi răspunse el, e în salonul nou-născuților. L-au spălat și l-au îmbrăcat.

— E frumos? am întrebat.

— E *fantastic*, zise Dan, iar în ochii noștri se iviră lacrimi. E pur și simplu fantastic.

— Îți vine să crezi?

Dan clătină din cap.

— Nu, nu-mi vine să cred că noi doi am făcut ceva perfect.

— Pot să-l văd? am întrebat.

Dan sună și, în cinci minute, o asistentă mi-l aduse pe Tom, pe care l-am luat în brațe, vărsînd alte lacrimi fierbinți de fericire pe costumașul lui John Lewis, care, deși era mărimea pentru nou-născuți, părea a fi de trei ori mai larg.

— Cu cine crezi că seamănă? am șoptit, abia mișcîndu-mă după ce Tom încetase să se mai zvîrcolească și să țipe și adormise în brațele mele.

— Cred că are mîinile tale. Uite, uite ce degete lungi are.

Ne-am aplecat amîndoi, ne-am uitat și apoi ne-am sărutat ușor.

— Părinţii mei cred că seamănă cu mine, spuse Dan în timp ce depunea un sărut pe creştetul copilaşului. Se pare că şi eu aveam o grămadă de păr cînd m-am născut. Dar, dacă acum seamănă cu mine, sînt sigur că lucrurile or să se schimbe. Aparent, din punct de vedere biologic, toţi copiii seamănă la naştere cu taţii lor, pentru ca aceştia să nu-i respingă. De parcă s-ar pune problema! exclamă el rîzînd.

Inima începuse să-mi bată puţin cam prea repede.

— Părinţii tăi cred că seamănă cu tine? De unde ştiu? L-au văzut?

Se lăsă o tăcere mormîntală, iar Dan se uită în podea.

— Da, răspunse el nesigur şi-am ştiut că era în căutarea unei portiţe de scăpare, a unei modalităţi de a încheia conversaţia în acea clipă, ca să nu-mi spună ceva ce nu era bine să aud.

— Cum adică l-au văzut?

Tot repetam aceleaşi cuvinte, iar vocea îmi era calmă, cu toate astea, emoţiile năvăleau continuu. *Cum* era posibil să-l fi văzut? Eu însămi abia de dădusem cu ochii de el. Şi, în fond, ce căutau ei aici?

Cu cîteva săptămîni înainte, Linda şi Michael mă întrebaseră dacă puteau să asiste la naştere, spunînd că ar însemna foarte mult pentru ei, că asta era un moment pe care-l aşteptaseră dintotdeauna.

Asta mă derutase complet. Nu înţelegeam cum ţi-ai putea dori ca altcineva decît soţul tău să asiste la naşterea copilului. Chiar crezuse Linda că voi mai putea vreodată să o privesc în ochi, după ce mă va fi văzut zăcînd cu picioarele desfăcute, în timp ce căpşorul unui copil îmi ieşea

din vagin? Numai cînd mă gîndesc la asta mă trec apele. M-am uitat şi eu la documentarele acelea despre naştere, am văzut întregi familii strînse în jurul mamei, în salon, şi n-am simţit decît oroare. Nu e ăsta cel mai intim moment al vieţii? Cine ar vrea să fie expus, în acea stare vulnerabilă, în faţa unor oameni care nu sînt medicul sau moaşa, o asistentă şi soţul?

Şi n-am ştiut ce să răspund cînd m-a întrebat Linda, n-am vrut să fiu nepoliticoasă, mă străduiam, în ciuda tuturor celor spuse şi întîmplate, să mă comport ca o noră exemplară, aşa că am răspuns diplomatic, zicînd că mă voi mai gîndi şi că-i voi da de ştire.

— Şi-a ieşit de tot din minţi? am exclamat, întorcîndu-mă să vorbesc cu Dan de îndată ce ne-am suit în maşină.

El a dat jenat din umeri.

— I-am spus că trebuie să îţi ceară voie ţie.

— Ah, minunat. Adică, te-a întrebat deja?

— Da, iar eu i-am spus că nu depinde de mine, că e corpul tău şi naşterea ta, aşa că va trebui să te întrebe pe tine.

— Hmm, am mîrîit eu, aprobîndu-i sprijinul.

Două zile mai tîrziu – timp în care îi evitasem telefoanele, lăsînd robotul să răspundă şi sunînd doar cînd Dan spunea că nu e acasă – i-am telefonat şi am vorbit cu ea, explicîndu-i că nu m-aş simţi în largul meu dacă ar fi şi altcineva prezent în afară de Dan şi promiţînd că o voi suna de îndată ce vom fi terminat. După aceea, desigur că ea şi Michael erau bine-veniţi la maternitate.

Nu era destul de clar? Anume, că *Dan şi cu mine* aveam s-o sunăm şi că *apoi* puteau veni la spital?

Deci, cum *mama dracului* de-mi văzuse copilul?

— Cum *mama dracului* de mi-au văzut copilul? izbucnesc eu cu o voce ascuţită, abia controlîndu-mi o criză de isterie. *Abia* de l-am văzut eu.

Dan începuse să clatine din cap.

— O, Doamne, îmi pare foarte rău, Ellie. Nu ştiu ce să zic, dar îţi jur că habar n-aveam că erau aici.

— Cum adică?

— Mama a sunat cînd te pregăteau pentru naştere. Voia să afle cum te simţi, iar eu n-am putut să mint şi să-i spun că nu eşti la maternitate. După aia, m-am trezit cu ei aici.

— Aici? Aici unde? În sala de naşteri?

Preţ de-o clipă oribilă, m-am gîndit că fusesem atît de „dusă" încît cei doi ar fi putut să stea ghemuiţi într-un colţ al sălii de naşteri, urmărind operaţia de cezariană, iar eu n-aş fi avut habar. O, Doamne, ce-o fi mai rău? Ca socrii tăi să aibă o privire de ansamblu asupra vaginului sau a măruntaielor tale?

— Nu, dar erau în sala de aşteptare şi... Dan se opri, şovăind vizibil. După ce s-a născut Tom, l-au dus pînă la salonul nou-născuţilor şi asistenta de acolo i-a felicitat, după care se pare că...

Vocea i se stinse din nou, în mod penibil.

— Se pare că ce? am urlat.

— Se pare că asistenta i-a invitat înăuntru să-l vadă şi să-l ţină puţin în braţe. Doar puţin.

Am izbucnit în lacrimi de frustrare şi furie, iar Tom se trezi şi începu să ţipe. Singurul lucru care-mi trecea prin minte în acel moment era că eu şi Tom ne luptam cu întreaga lume şi îi uram pe toţi, cu excepţia bebeluşului mititel şi neajutorat care dădea din picioruşe şi ţipa în braţele mele.

Intră asistenta, cu o privire îngrijorată pe chip, şi-l conduse pe Dan afară, spunîndu-i că efortul era prea mare pentru mine şi că nu trebuia să mă tulbure, căci o cezariană era, în fond, o operaţie serioasă. Ştiu că Dan, care ar fi trebuit să fie în culmea fericirii în acel moment, se simţea, în schimb, cel mai mare idiot în viaţă. Foarte bine. Să se înveţe minte.

Acum, la patru zile după operaţie, l-am iertat pe soţul meu. Pe de altă parte, nu sînt sigură că o voi ierta vreodată pe Linda.

Ştiu că e ridicol. Sînt încîntată să-mi las prietenii să-l ţină pe Tom în braţe, dar, de fiecare dată cînd Linda şi Michael vin să mă vadă, ea se repede imediat şi dă să mi-l ia, dar eu mă întorc şi refuz să i-l dau, pretextînd că nu sînt pregătită. Apoi, ea şade nefericită într-un colţ, cu chipul împietrit, iar eu sînt conştientă că se simte respinsă. Stau întinsă în pat, legănîndu-l şi gîngurindu-i lui Tom şi nu-mi pot înăbuşi un sentiment de triumf. Poate că l-ai ţinut tu în braţe înaintea mea, dar nu vei cîştiga războiul. Tom e copilul meu, nu al tău, şi-o să mă asigur că vei ţine minte lucrul ăsta.

Nimic pe lumea asta nu m-ar fi putut pregăti pentru Tom, pentru felul radical în care viaţa mea s-a schimbat odată cu sosirea lui, după cum nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru sentimentul copleşitor de dragoste pe care-l simt faţă de această fiinţă, pe care n-o cunosc decît de cîteva săptămîni.

Nu pot dormi noaptea. Sînt trează fie pentru că Tom plînge şi îi e foame (coborîm împreună în camera de zi cînd îl alăptez, televizorul fiind dat

pe MTV, cu volumul scăzut), fie pentru că mă strecor în vîrful picioarelor pînă la pătuţul lui, privindu-i atent feţişoara adormită şi încă nevenindu-mi să cred că e al meu şi că e aici.

Mi-am luat trei luni de concediu de maternitate, dar îmi lipseşte atmosfera de la serviciu, îmi e dor de agitaţie, de rutină, de prezenţa adulţilor. Cînd, însă, mă gîndesc să mă întorc şi să-l părăsesc pe Tom, lăsîndu-l în grija altcuiva, simt că mă îmbolnăvesc, pur şi simplu. Ca atare, încerc să nu mă gîndesc la asta.

Mă concentrez, în schimb, pe noua mea viaţă, cea de mamă, cu toate noutăţile pe care le aduce ea, acestea incluzînd, spre surprinderea mea, şi noi prieteni.

În fiecare zi, la ora trei, după masa lui Tom, îl aşez în cărucior şi mergem în parc, unde ne învîrtim puţin, după care ne instalăm pe terenul de joacă, privindu-i pe copiii mai mari.

După o vreme, îţi dai seama că vezi aceleaşi feţe, iar femeile care au copii de vîrste similare tind să devină apropiate. Cînd Tom a împlinit şase săptămîni, am început să discut cu Lisa, mama lui Amy, o fetiţă de două luni, şi cu Trish, mama lui Oscar, de cinci săptămîni.

Ne împărtăşim poveştile de la naştere, continuăm prin a face schimb de trucuri ca să-i păcălim pe copii să accepte biberonul după ce au fost hrăniţi doar la sîn şi avansăm la subiecte legate de soţii şi vieţile noastre, în general.

La început, toate subiectele de conversaţie, chiar cînd discutam despre serviciu, despre aspecte ale vieţilor noastre care erau extrem de importante înainte de naşterea copiilor, se întorceau inevitabil la bebeluşi.

Dar, cu trecerea timpului, aceste întîlniri zilnice (întîlniri care se mută de pe terenul de joacă la cafenea și apoi, la scurtă vreme, în casele noastre, unde ne decidem să formăm un grup de joacă ad-hoc) devin punctul central al programului meu.

Lisa, Trish și cu mine ne-am apropiat inițial datorită copiilor, dar nu a durat mult pînă am început să le văd ca pe niște prietene adevărate și ne-am împrietenit *de-a binelea.* Cînd Tom e pe cale să împlinească trei luni, iar eu număr cu groază cîte zile au mai rămas pînă trebuie să mă întorc la serviciu, am ajuns să mă întreb cum de-am putut să mă descurc fără Lisa și Trish în viața mea. De fapt, cum de-am putut să mă descurc fără prietene apropiate. Desigur, le am pe Fran și pe Sally, și acum, pe Emma, deși venirea pe lume a lui Tom pare să mă fi îndepărtat puțin de ea. Ne întîlnim în fiecare duminică la părinții ei și ne petrecem tot timpul sporovăind, dar, din cauză că nu lucrez în West End, nu mai poate să bage capul pe ușă și să mă ia la masa de prînz și nici nu pare interesată de bebeluși. Sincer, pe mine numai asta mă interesează în clipa de față.

Relațiile strînse de prietenie cu alte femei m-au ocolit întotdeauna și știu că nu trebuie să fii psiholog ca să deduci că singura femeie de care am fost vreodată apropiată a fost mama, care, murind, m-a abandonat, deși fără voie, iar frica mea de a nu fi părăsită e motivul cel mai plauzibil pentru care nu mi-am îngăduit să mă atașez de altcineva. Dar, pînă în prezent, nu am realizat ce pierdeam.

Îmi place la nebunie că pot să-l pun pe Tom în cărucior, să merg pînă alături, la Trish și să-i bat la ușă, fără să fi sunat înainte, ca să văd

dacă e acasă. Ador faptul că pot să mă descalț și să deschid dulapurile din bucătăria ei ca să-mi fac niște ceai, în timp ce ea e sus, schimbîndu-i scutecul lui Oscar.

Îmi place că Lisa mai trece pe la mine după-masa și, dacă a făcut dimineața o prăjitură (ceea ce, în mod bizar, se întîmplă destul de frecvent), va fi avut grijă să fie mai multă ca să ne aducă și mie și lui Trish o parte, învelită frumos într-un șervet.

Iubesc sentimentul de confort pe care îl simțim cînd sîntem în vizită una la cealaltă, de parcă am fi la noi acasă, și raza de soare și voie bună pe care mi-au adus-o și care lipsise din viața mea de pînă atunci.

Sînt convinsă că senzația de confort e sporită de faptul că locuim foarte aproape. Viața e mult mai simplă atunci cînd nu trebuie să faci planuri. Încă mai luăm prînzul cu prietenii lui Dan, în cîte o duminică (deși nu atît de des de cînd s-a născut Tom), dar, dacă ar fi să ne vedem într-o seară din cursul săptămînii la, să zicem, cină, acest eveniment ar necesita un preaviz cam de douăsprezece zile și, chiar și așa, unul dintre noi tot va suna ca să anunțe că nu poate veni, pentru că s-a întîmplat una sau alta sau e prea obosit/ă ca să socializeze.

O vreme, mie, Lisei și lui Trish nu ne dă prin cap că ne putem vedea și în weekend sau seara. Dan le spune „amicele" mele, cînd, de pildă, mă anunță că „Amica ta Trish e la telefon" sau „Te vezi cu amica ta astăzi?", iar asta mă face să rîd.

Timp de cîteva săptămîni, ele nu reprezintă decît niște nume pentru el, dar, în cele din urmă, amicele mele și cu mine complotăm să strîngem pe

toată lumea laolaltă, după care, într-o după-amiază de duminică, Lisa (care, în ciuda faptului că e necăsătorită sau, poate, grație acestui lucru, este cea mai „casnică“ dintre noi) ne invită la ceai.

— Acesta este soțul meu, Gregory, spune Trish, iar un bărbat scund și zîmbăreț se întinde să dea mîna cu mine.

Sîntem toți strînși ciorchine în pragul casei Lisei.

— Iar acesta este al meu, pe nume Dan, îi întorc eu curtoazia.

Ușa de la intrare se deschide, iar eu manevrez ca o adevărată expertă căruciorul Maclaren (Ura! Acum avem un Maclaren), trecîndu-l peste prag. Intră toată lumea și merge să se prezinte prietenului Lisei, Andy, iar după cîteva minute, Amy, Oscar și Tom sînt instalați comod în țarcul din mijlocul camerei de zi, în timp ce Trish și cu mine o urmăm pe gazdă în bucătărie, ca s-o ajutăm să pregătească ceaiul.

Ca în numeroase ocazii cînd merg în casa Lisei, mirosul dinăuntru este delicios, iar eu adulmec fericită, ținîndu-mă după ele spre bucătărie.

— Și ce-ai gătit astăzi? Orice-ar fi, miroase incredibil.

— Uneori mă bate gîndul că ar trebui să te urăsc, îi spune Trish Lisei. Cum se poate să ai timp să gătești atît de minunat, în condițiile în care mai ai și un copil mic? Eu de-abia găsesc vreme să mă spăl pe cap, iar tu coci prăjituri în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu.

Lisa clatină rușinată din cap, dar e adevărat. Nu numai că prepară prăjituri și biscuiți zilnic,

dar mai face şi de mîncare pentru prietenul ei de cîte ori vine la ea, adică, aparent, seară de seară.

Fostul soţ al Lisei (îl cheamă Paul, dar este cunoscut îndeobşte drept Dezertorul) a părăsit-o cu trei luni înainte de naşterea lui Amy. A reieşit că mariajul lor era o mare greşeală. El nu era nici pe departe pregătit să îşi asume responsabilitatea (realitate de care ai zice că avusese destul timp să devină conştient, în decursul celor trei ani petrecuţi împreună şi, de preferinţă, înainte ca ea să rămînă însărcinată) şi nici să se descurce cu un copil mic. (Dezertorul era de neam nobil şi unul dintre tinerii minunaţi ai Londrei, cunoscut pentru reputaţia sa de playboy încă dinainte să o întîlnească pe Lisa.)

Deci, p-aci i-a fost drumul.

Dar n-am întîlnit niciodată pe cineva atît de capabil şi de puternic ca Lisa. Cînd îi spun asta, rîde şi-mi răspunde că ei şi lui Amy le e mult mai bine fără Paul. În lipsa ei, eu şi Trish am discutat despre asta şi, sincer, nici uneia din noi nu-i vine să creadă că vreun bărbat din lumea asta ar părăsi-o pe Lisa. Pentru că, nu numai că ştie să gătească minunat, dar e şi o femeie *superbă*. Serios. Dacă n-ar fi de treabă, aş urî-o. Chiar şi aşa, mi-a luat ceva timp să nu mă mai simt intimidată de ea. Cu părul ei blond şi picioarele care parcă nu se mai termină, scoase în evidenţă de ghetele Manolo Blahnik, cu toc de zece, pe care le poartă mereu (chiar şi cînd merge în parc!), Lisa atrage privirile tuturor, iar capetele bărbaţilor se întorc oriunde am merge. Probabil că o parte din mine ar trebui să se simtă ameninţată şi mi-a trecut prin minte că ar fi, poate, cazul să am emoţii cînd i-o prezint lui Dan. Nu că n-aş

avea încredere în el. Am o încredere absolută, dar, cînd Linda a auzit că am o nouă prietenă, care e foarte frumoasă și pe cale să divorțeze, a ridicat dintr-o sprînceană și m-a avertizat să fiu cu ochii în patru. Ceea ce e complet ridicol. Ca să nu mai zic că Lisa are prieten.

Cu toate astea, în ultima vreme, am început să depun ceva mai multe eforturi. Nu mă consider o persoană cu spirit de competiție, dar Lisa e întotdeauna întruchiparea perfecțiunii, fără pată în orice-ar face, iar asta mă silește să mă apuc de lucruri pe care nu le-am mai făcut vreodată.

De exemplu, de gătit. Dacă Dan are un noroc chior, îmi voi fi amintit să mă aprovizionez cu semipreparate de la Sainsbury's sau, ocazional, de la bufet, cînd am timp. În majoritatea serilor, iese să-și ia mîncare la pachet sau se mulțumește cu ouă jumări și pîine prăjită.

Dar săptămîna trecută, mi-au ieșit două rețete de la Jamie Oliver și o *crème brûlée*.

Cît despre felul în care arătam înainte să le cunosc pe fete... să zicem doar că am continuat să port hainele de gravidă și la șase săptămîni după ce se născuse Tom. M-oi fi adunat eu suficient cît să exilez hainele astea în pod pînă la venirea următorului copil pe lume, *dacă* va mai exista încă unul, dar sînt, să recunoaștem, mult mai grasă decît la început și asta cînd port pulovere largi și lălîi și pantaloni supraelastici de la Gap. Dumnezeu știe ce s-ar întîmpla dacă aș încerca să intru în ceva care n-ar avea și fibră supraelastică.

Deci, chiar dacă nu mă duc încă la cumpărături, în ultima vreme mi-am dat totuși cu puțin ruj și mascara înainte să plec de acasă.

Pe de altă parte, Trish e o femeie după sufletul meu. Ştie că nu poate să fie la înălţimea Lisei şi o doare în cot de asta. O, cîtă siguranţă de sine! E perfect fericită să poarte jambiere de la Mothercare, abia de izbuteşte să se spele pe faţă dimineaţa (nici vorbă să se mai şi machieze) şi i-a pasat soţului ei, Gregory, toate îndatoririle legate de bucătărie.

Din multe puncte de vedere, ador faptul că noi trei, Lisa, Trish şi cu mine, sîntem complet diferite, iar cînd ieşim în oraş, mi se năzare de multe ori că alcătuim un tablou foarte pestriţ. Poate că, în alte circumstanţe, nici nu ne-am fi împrietenit. Lisa, atît de strălucitoare şi de sofisticată, Trish, aşa de relaxată şi de cu picioarele pe pămînt, şi eu? Eu, care sînt atît de... normală, cred.

Dar, noi *chiar sîntem* prietene şi, în vreme ce aducem tăvile cu ceai şi prăjituri în camera de zi, se conturează o prietenie şi între Dan şi Gregory.

12

N-ar trebui să mă mire cîtuşi de puţin amănuntul ăsta, dar Andy, prietenul Lisei, chiar arată incredibil. Înfăţişarea lui mă face să mă simt uşor nesigură şi nu prea reuşesc să-l privesc în ochi.

Împreună, el şi Lisa alcătuiesc un cuplu perfect: amîndoi sînt înalţi şi superbi şi, dacă n-aş fi ceva mai precaută, aş afirma că sînt o pereche de vis. Totuşi, e ceva la el care mă nelinişteşte.

Poate că nu reuşesc eu să-l privesc în ochi, dar tot mă aşez pe canapeaua din faţa lui, încercînd să-mi dau seama ce hram poartă. Totodată, îl ţin sub observaţie pe Dan, care-l face pe Tom să chicotească, suflîndu-i zmeură pe burtică. Priveliştea mă face să zîmbesc. Sînt atît de încîntători împreună. Apoi, atenţia mea se îndreaptă iarăşi spre Andy.

Nu-mi trebuie decît cinci minute ca să-mi dau seama ce anume nu-mi place: nu-mi plac felul în care vorbeşte cu Lisa şi aroganţa lui.

— Iubiţel, spune el, întinzîndu-se pe canapea şi întorcîndu-şi puţin capul, astfel că vocea îi ajunge pînă în locul în care ea o schimbă pe Amy, dar nu face, de fapt, nici un efort să se uite la ea. Ai uitat cumva zahărul?

— Da? răspunde Lisa pe un ton distrat.

— Aham, face el, tot fără să se mişte, şi se serveşte cu o cană de ceai, dar nu oferă nimănui. Ai putea să-l aduci?

Trish şi cu mine schimbăm o privire, amîndouă cu chipurile împietrite, dar, evident, cu acelaşi gînd în minte şi aşteptînd ca Lisa să rostească tare: „N-ai putea să ţi-l aduci şi singur?".

— Vin într-o clipă, răspunde Lisa, moment în care eu mă ridic în picioare, îl sărut pe căpşor pe Tom şi-i spun Lisei, ignorîndu-l cu bună ştiinţă pe Andy:

— Nu te deranja, îl aduc eu.

— Vin să te ajut, sare Trish şi o luăm amîndouă la fugă spre bucătărie.

— Îţi vine să crezi ce-am auzit adineauri? întreb eu stupefiată, întorcîndu-mă spre ea de îndată ce uşa se închide în urma noastră.

— E inimaginabil! îmi ţine ea isonul. Cine dracu' se crede?

— Un mare cretin?

— Da. Descrierea mi se pare fidelă.

— Doamne!

Clatin din cap şi-mi cobor vocea, în caz că ascultă cineva de afară. E o nebunie, recunosc, dar e vorba de paranoia mea, cea care mă determină să ridic receptorul imediat după ce l-am aşezat în furcă, doar ca să mă asigur că aud tonul de apel. Dar, în cazul ăsta, am motive întemeiate...

Într-o zi, pe cînd Tom avea cam patru săptămîni şi nişte colici oribile, Fran a venit pe la mine. Linda a telefonat, iar eu i-am spus că nu pot vorbi şi că o sun eu mai încolo.

Am pus receptorul în furcă, iar Fran m-a întrebat cum mai merg lucrurile cu soacră-mea.

I-am răspuns. Nu mergeau prea bine. Simţeam nevoia să-mi vărs oful şi era un moment perfect. Am izbucnit într-o furtună de frustrare şi furie.

Mai tîrziu, Linda m-a sunat din nou. Am lăsat robotul să răspundă, iar ea a început să-şi spună mesajul. Se părea că nu închisesem telefonul şi ea auzise tot.

Mi s-a făcut rău. O, Doamne. Una era să o urăsc şi cu totul alta să ştie cît de mult. Sincer mă mir că, după ce-mi ascultase „concertul", nu se dusese direct la poliţie, temîndu-se pentru viaţa ei.

Am şezut acolo, simţind că mi-e rău şi teamă. Eram prea laşă ca să o sun. Nu m-am mişcat de la locul meu pînă nu a venit Dan acasă, moment în care i-am povestit totul cu o voce pierită şi îngrozită, omiţînd intensitatea „concertului" meu şi spunîndu-i doar că era posibil ca mama lui să fi auzit lucruri nu tocmai amabile.

A sunat-o el. Tot ce auzise şi ascultase timp de douăzeci de minute, cît mersesem eu şi Fran în bucătărie (slavă cerului) ca să pregătim un biberon, fusese plînsetul lui Tom.

Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne, mulţumesc. N-o să-Ţi mai greşesc niciodată cu nimic.

Între timp, asta m-a făcut să devin complet paranoică în privinţa receptoarelor puse în furcă şi a oamenilor care ascultă pe la uşi, astfel că, înainte să continui conversaţia cu Trish, chiar dacă practic şoptesc, verific încă o dată, ca să mă asigur că nu e nimeni dincolo de uşa bucătăriei.

— Deci, poate sînt eu proastă de-a binelea, şopotesc eu, sau e ceva ce nu înţeleg despre Lisa, dar cum de reuşeşte mereu să găsească numai ticăloşi?

— Ştiu! mă aprobă Trish. Ai crede că, după Dezertor, ar merita pe cineva cu adevărat drăguţ, dar ăsta e doar un dobitoc arogant.

— Iar ea e de-a dreptul minunată, meditez eu. Să fie un sentiment de nesiguranţă?

— Ce se întîmplă acolo?

Uşa se deschide şi Lisa intră cu paşi mari, zîmbind cu gura pînă la urechi.

— Purtaţi o conversaţie intimă sau e liber orişicine să vi se alăture?

— Tocmai spuneam că Andy e foarte chipeş, spun eu în gura mare.

— Ştiu, confirmă ea din cap. E trăsnet, nu? Deşi e cam nesimţit.

Trish şi cu mine răsuflăm uşurate.

— O, Doamne, zic, de fapt, spuneam că nu ne vine să credem că vorbeşte aşa cu tine.

— Ştiu. De ce-o fi murit ultima lui sclavă? De epuizare?

E veche poanta, dar, în contextul ăsta, ne face pe amîndouă să rîdem.

— De ce suporţi toate astea? o întreb. Te tratează în halul ăsta tot timpul?

— Nu, nu tot timpul, spune ea, şi sînt conştientă că nu e genul pe care să-l păstrez lîngă mine, dar mă ajută să ţin singurătatea la distanţă. Oricît de oribil ar suna, e mai bine să fie cineva decît să nu fie nimeni.

— Serios?

Trish pare a avea îndoieli.

— Te-am crezut întotdeauna o persoană incredibil de independentă. Cu siguranţă că ar fi mai bine să aştepţi pe cineva cu adevărat deosebit decît să suporţi pe te miri cine, doar de dragul de a nu fi singură.

Lisa ridică din umeri şi recunoaşte:

— Nu mă descurc singură şi, în plus, are şi calităţile lui.

— Cum ar fi? întreb eu, încă sceptică.

Lisa rînjeşte.

— Cum ar fi faptul că, în unele privinţe, se poartă foarte bine cu mine. Uite, zice ea şi întinde un braţ împodobit cu o brăţară nouă. Mi-a făcut asta cadou zilele trecute. Mă duce în locuri drăguţe. Plus, adaugă ea, aplecîndu-se spre noi cu un aer conspirativ, e fantastic în pat.

Se aşterne o tăcere stînjenitoare, în vreme ce Trish şi cu mine ne privim, neştiind ce să spunem. Cauza nu este revelaţia în sine, ci faptul că nu înţelegem cum poate să reprezinte asta un atu, cînd ai un bebeluş de crescut.

Trish izbucneşte în hohote de rîs.

— Glumeşti!

— Nu, pe bune. Sînt cele mai mişto partide de sex din viaţa mea.

— Cum de te mai poţi *gîndi* şi la sex? Nu eşti prea obosită?

Am făcut ochii mari de mirare şi de un strop de respect.

— Prea obosită? Ai înnebunit? Ăsta e cam singurul lucru la care pot spera în clipa asta.

Gîndul îmi zboară la seara de dinainte. Ca de obicei, făcusem o baie fierbinte la opt, iar la nouă fără un sfert eram sub pătură, în pijamalele de flanel. Minunat. Plănuisem cincisprezece minute de lectură, după care stingerea. Ştiam că urma să adorm într-o clipită.

Dar, la opt şi cincizeci şi patru, a venit Dan, s-a aşezat lîngă mine pe pat şi s-a aplecat să mă sărute. Am sperat că nu avea să fie decît unul

mic, pe buze, dar, în clipa în care nu și-a retras capul mai mult decît cîțiva centimetri, un sentiment familiar de oroare m-a cuprins.

Stînd întinsă în pat, rezemată de perne, cu soțul meu care se apropia pentru un alt sărut, care bănuiam că va implica și limba, mi-am făcut un scurt calcul. Ultima dată, făcuserăm sex luni, ceea ce însemna în urmă cu zece zile. O dată pe săptămînă e probabil o frecvență rezonabilă și una nu tocmai nerezonabilă de îndeplinit în ce mă privește, așa că trebuie neapărat să fac asta acum? Și dacă da, îmi zic, aruncînd o scurtă privire la ceas, aș putea oare să isprăvesc într-un sfert de oră?

Sper să egalez recordul de șase minute al lui Trish.

Sau aș putea proceda ca de obicei (dar nu fac asta prea des, pentru că nu vreau ca Dan să se supere), adică să-i spun că sînt prea obosită? Ideea e că sînt *într-adevăr* mult prea obosită. Am permanent senzația de epuizare și încă mai alăptez în timpul zilei, așa că sînii mei arată ca niște ugere de vacă. Nu m-am simțit mai puțin atrăgătoare, ca să nu mai vorbim de absența dorinței, în viața mea. Astfel că sexul a devenit un parcurs obligatoriu de mișcări, ceva ce îl face pe soțul meu fericit, dar încerc să limitez durata pe cît e omenește posibil.

— OK, zic eu, respirînd adînc. Dă-mi voie să afirm următoarele: dacă n-aș mai face sex niciodată, cîte zile oi aveam, tot ar fi prea curînd.

— Bravo! aplaudă Trish. De fiecare dată cînd Gregory se uită la mine și ridică dintr-o sprînceană, mă întristez.

Eu izbucnesc în rîs, după care mă reculeg şi ridic dintr-o sprînceană în direcţia ei.

— Vii în pat, iubito? o întreb, imitîndu-l cît pot de bine pe Dan.

— O, Doamne! izbucneşte Trish. Asta e! Asta e privirea! Leit a lui Gregory! Fie te-ai culcat şi tu cu el, fie toţi bărbaţii se uită la fel! zice ea, prăpădindu-se de rîs.

Uşa se deschide din nou, iar în prag se arată Andy.

— Iubiţel? rosteşte el cu severitate, privind la Lisa. Zahărul?

Rîdem toate trei şi mai abitir, iar el pare confuz o clipă. Apoi închide uşa la loc şi se întoarce în camera de zi.

Pînă revenim şi noi în camera de zi, Gregory şi Dan se înţeleg deja de minune. Gregory e exact genul de om pe care l-aş fi ales eu însămi pentru Trish. E scund, uşor grăsuţ, dar într-un mod drăgălaş şi atractiv, şi e incredibil de vesel. Pare a nu-şi pierde o clipă surîsul de pe buze şi emană voie bună prin toţi porii. Nu-mi pot imagina om care să nu-l placă.

După cum nu mi-l pot imagina nici la serviciu şi, cu toate astea, e şeful departamentului de programe politice al unei televiziuni extrem de importante. Înainte de asta, ocupase aceeaşi funcţie în cabinetul unui politician de frunte, iar şi mai înainte, fusese avocat.

Cu alte cuvinte, rar găseşti oameni cu mai multă putere decît Gregory, dar, la fel, greu speri să dai de cineva mai cu picioarele pe pămînt şi mai modest şi sînt încîntată că el şi Dan şi-au descoperit foarte multe lucruri în comun. Într-un

mod de-a dreptul pueril, sînt chiar şi mai încîntată că Andy a rămas complet pe dinafară. Ha!

Dar faptul că e un idiot şi că pînă şi Lisa îl consideră aşa începe să mă imunizeze la aspectul său fizic (aş îndrăzni chiar să afirm că-l găsesc din ce în ce mai puţin atrăgător) şi, văzînd că stă aşa, singurel, pe canapea, îl compătimesc oarecum. De-asta merg să mă aşez lîngă el, gîndind că ar trebui să fac totuşi un efort cît de mic, să-i acord o a doua şansă.

— Pari a te simţi în largul tău cu Amy, mint eu, luînd în cosiderare faptul că nu l-am văzut măcar o dată să se uite la ea, dar îmi pare un punct bun din care să încep conversaţia. Probabil îţi plac copiii.

Pe cînd rostesc aceste cuvinte, regret că am făcut-o, căci, de îndată ce se uită la mine, realizez ce vede, de fapt, şi urăsc imaginea din capul lui. Vede o mamă de condiţie medie şi îmbrăcată fără fason, care nu mai ştie să vorbească despre altceva decît de copilul ei, despre copii, în general, sau despre variaţii pe tema asta, cum ar fi grădiniţe, dădace şi aspectele pro şi contra ale activităţii corporaţiei Gymboree[1].

Dar am avut o carieră! îmi vine dintr-odată să urlu. *Încă* mai am! Sînt o femeie de succes în domeniul meu, nu sînt doar mamă!

Deşi se presupune că trebuie să mă întorc la muncă în două săptămîni, încep să mă răzgîndesc. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că aş putea fi genul care să se mulţumească să aibă

1. Corporaţie nord-americană, care deţine un lanţ de aproape 600 de magazine specializate, destinate copiilor şi mamelor. (n.t.)

grijă de copii, dar acum, că sînt casnică, îmi place la nebunie. Serios. Nimic nu mi-a mai dat atîtea satisfacții, e cel mai minunat lucru pe care l-am făcut vreodată și nu știu dacă sînt pregătită să mă apuc iarăși de lucru. Trebuie doar să mă gîndesc cum să deschid subiectul în prezența lui Dan.

Dar, între timp, încă mai citesc ziarele, din cînd în cînd mă uit și la știri, sînt la curent cu ce se petrece în lume și urăsc faptul că omul ăsta se uită la mine cu o expresie ce vrea să spună că n-aș putea avea nimic de discutat care l-ar interesa și pe el cîtuși de puțin.

— Nu sînt foarte obișnuit cu copiii, îmi zice cu o figură plictisită. Dar, din fericire, Lisa se ocupă de chestiile astea.

Nici nu mă așteptam la altceva.

— Lisa îmi spunea că ești fotograf, fac eu o încercare. În ce domeniu?

— Editorial, în general, răspunde el. Dar sper să mă extind în domenii mai comerciale și sînt în negocieri cu o stațiune din Caraibe să le fac broșura. Se pare că are toate șansele să se și întîmple.

— Serios? Sună grozav. Noi căutăm mereu fotografi tineri cînd ne facem campaniile. Ai cumva o carte de vizită?

Haide, îmi zic. Întreabă-mă cu ce mă ocup. Dă-mi voie să-ți spun ce persoană interesantă sînt, nu doar o simplă mamă.

— Sigur, zice el. Am unele sus, la etaj. O să-ți dau una înainte să plecați.

Nu mă pot abține. În punctul ăsta, ar fi trebuit pur și simplu să o las baltă, să mă recunosc învinsă de un asemenea egoism, dar eram pe val, hotărîtă să-i arăt acestui arogant că îi eram egală. La dracu', eram chiar mai bună.

— Ultima noastră campanie a fost făcută de Bruce Weber, zic. Probabil că ai văzut-o. Calden. Am luat trei premii pentru ea. Bruce a lucrat bine.

În cele din urmă, își ciulește și el urechile.

— Calden? Hotelurile?

— Da.

A sosit clipa să fiu *eu* cea nonșalantă și plictisită.

— Cu ce te ocupi acolo?

E atît de dornic să vorbim, că îi atîrnă limba de un cot din gură, pentru că sus-menționata campanie fusese una de un succes imens și orice profesionist (chiar cîțiva dintre cei care nu sînt) o cunosc. Toți cei cu ceva talent creativ sînt disperați să se implice în următoarea.

— Sînt director de marketing, răspund eu și, înainte ca Andy să apuce să mă mai întrebe ceva, mă ridic în picioare. Vai, presimt că e vremea să schimb un scutec. Haidem, Tom, să-ți rezolvăm problema.

Îl iau pe Tom pe sus, din locul în care ședea în țarc, și mă duc cu el la masa pe care se schimbă scutecele. Cînd isprăvim și observ că Andy se uită în continuare la mine cu ochi plini de entuziasm și de chef de discuție, mă așez dinadins lîngă Trish și Lisa și începem să discutăm chestiuni legate de modul în care îi învățăm pe copii să doarmă la ore fixe. Și astfel, îmi petrec restul după-amiezii evitînd încercările lui Andy de a redeschide discuția.

— Ei bine, ce părere ți-au făcut?

Dan, Tom și cu mine ne-am întors acasă. L-am îmbăiat și hrănit pe Tom, i-am citit, și acum doarme dus, Dan citește *Sunday Times* la masa

din bucătărie, iar eu deschid ușile frigiderului, ale congelatorului și ale dulapurilor, în căutarea inspirației pentru cină.

Dan lasă jos ziarul și răspunde:

— Cred că sînt foarte drăguțe. *Foarte* drăguțe.

— Dar Gregory? Păreai să te înțelegi excelent cu el.

— Chiar mă înțeleg. A fost și el la prînzul ăla la care m-am dus săptămîna trecută și-l cunoaște foarte bine pe vorbitor. Un tip grozav de interesant. Și mi-a plăcut și de Trish.

— Ce zici de Andy? Nu-i așa că s-a purtat îngrozitor?

— Abia dacă am schimbat două vorbe cu el, dar am auzit conversația voastră.

Dan îmi zîmbește cu gura pînă la urechi, iar eu, inocența întruchipată, îi zîmbesc la rîndul meu.

— Era așa de disperat să îl bagi în seamă, dar tu nici gînd! chicotește el înfundat. Așa te vreau!

Dau și eu din umeri și rîd.

— Deci, pînă la urmă, a reușit să-ți strecoare o carte de vizită? întreabă Dan, și încuviințez din cap, scoțînd cartea de vizită din buzunar și rupînd-o în bucăți deasupra coșului de gunoi.

— De parcă ar exista vreo șansă să lucrez cu un tip atît de arogant, spun eu, deschizînd dintr-o mișcare capacul coșului.

— Și pe bună dreptate, răspunde soțul meu. E arogant și mult prea arătos.

— Da, dar se urîțește pe măsură ce stai mai mult de vorbă cu el. Dar Lisa? Ea ți-a plăcut? Nu-i așa că e încîntătoare?

— Ca să fiu sincer, zise el, ridicînd din umeri, nici cu ea n-am vorbit prea mult. Eram foarte prins de discuția cu Gregory.

— Ah.

Sînt dezamăgită. Voiam, adică vreau ca el să-mi iubească noile prietene la fel de mult ca mine, vreau să fie tot atît de entuziasmat şi tînjesc să-i obţin aprobarea.

— Ei bine, data viitoare o să ai ocazia să discuţi cu ea şi-o să-ţi placă la nebunie. E minunată.

— Apropo de plăcut oameni la nebunie.

Dan se ridică de la masă şi vine spre mine, punîndu-mi mîinile pe umeri şi trăgîndu-mă mai aproape.

— Ţi-am spus cumva în ultima vreme că te iubesc?

— Hm, nu sînt sigură că am mai auzit asta de ceva timp.

Îl privesc şi zîmbesc. Dan ridică dintr-o sprînceană şi se uită *în acel fel*.

În seara asta, îl las să mă sărute şi, chiar mai mult, îl sărut şi eu. Ne ducem în dormitor şi, patruzeci de minute mai tîrziu (e clar că seara asta nu-i cel mai nimerit moment pentru a stabili noi recorduri), Dan îşi trage hainele pe el şi iese pe uşă, ducîndu-se după *curry*. Eu rămîn întinsă în pat, ştiind că tocmai mi-am mai cîştigat o săptămînă de graţie.

13

Acele momente de dragoste, de grijă și tandrețe, cînd știam exact de ce ne-am căsătorit și motivele pentru care plănuim să fim împreună pînă cînd moartea ne va despărți, par atît de rare zilele astea.

Nu m-am așteptat ca primele luni de după nașterea copilului să fie atît de dificile și în nici un caz ca el să devină o barieră între noi, în loc de o punte care să ne unească și mai mult.

Presupun că dacă m-ar fi prevenit cineva, dacă mi-ar fi spus că urmează epuizarea, singurătatea și pierderea identității, m-aș fi gîndit fie că minte, fie aș fi presupus că li s-a întîmplat altor femei, altor cupluri, dar că nouă nu ni se va întîmpla niciodată.

Dar sigur că exact asta mi se întîmplă și ni se întîmplă. Primele cîteva săptămîni sînt oribile și, în majoritatea serilor, mă întind în pat cu spatele la Dan, ca rezultat al încă unei certe, alte resentimente nerostite erupînd noaptea tîrziu, într-o rundă de cuvinte înverșunate și de voci ridicate.

Căci eu sînt aceea care se trezește odată cu Tom, în fiecare noapte. Chiar de mai multe ori. Eu

sînt cea care nu poate să plece de acasă pînă la prînz, care nici din pijamale nu se poate schimba, plimbînd un bebeluş cu colici în sus şi-n jos pe scări, ca să-l fac să nu mai ţipe.

Eu sînt cea care îl depune în braţele tatălui său, în weekend, ca să pot avea o pauză, dar luîndu-l iarăşi de la el cînd constat, cu exasperare crescîndă, că Dan habar n-are cum să-şi liniştească propriul fiu.

Şi tot eu sînt plină de furie şi de resentimente şi de epuizare cronică. Cea care a început să ducă disperat dorul serviciului, dar care nu se poate deprinde cu ideea de a-şi părăsi copilul măcar o după-masă, necum toată săptămîna, şi care s-a hotărît să rămînă acasă, cu el, lucrînd în calitate de consultant independent pentru Calden, în loc să revin în postul de director de marketing.

Dan nu înţelege. Nu ar avea *cum*, în condiţiile în care pleacă de acasă dimineţile şi îşi petrece zilele cu adulţi, vorbind despre subiecte pentru adulţi şi neavînd altă responsabilitate decît propria persoană, în condiţiile în care lumea îl vede tot ca pe acelaşi Dan Cooper dintotdeauna, producătorul-minune, care se întîmplă doar să aibă o nevastă şi un copil în prezent.

Nu ar putea nicicînd să înţeleagă ce înseamnă să-ţi pierzi identitatea, să treci de la statutul de femeie de afaceri de succes la a fi persoana la care se ţipă numai pentru că este la volanul unei maşini de teren.

Nu ar putea în veci să înţeleagă cum e să manevrezi un cărucior în care se află un copil obosit pe culoarele înguste ale unui supermarket, încercînd să eviţi oamenii care se holbează la tine şi la el dezgustaţi, care te opresc chiar, să-ţi

spună ca nu ar trebui să aduci un bebeluş la magazin.

În rarele ocazii în care Dan îl scoate la plimbare pe Tom, duminică dimineaţă, mulţimea sare să-l ajute, căci toţi sînt fermecaţi de tabloul unui bărbat cu un copil mic.

Nu, nu ar avea cum să înţeleagă şi n-ar trebui să-l învinovăţesc, dar o fac. Dau vina pe el şi pe maică-sa.

— Ce mai face nepoţelul meu drag? zice în mesajele pe care le lasă în fiecare zi pe robotul telefonic. Cum îi mai e bebeluşului meu iubit? gîngureşte ea, iar eu scutur din cap, vrînd s-o scutur pe ea şi să-i strig că nu e bebeluşul *ei*, vacă proastă, ci *al meu*.

Iar acum cîteva zile, zice „Salutare, băieţii mei frumoşi". Lupt cu furia care creşte în mine, căci oi fi eu mama iubitului ei nepot şi soţia preaiubitului ei fiu mai mare, dar par a fi devenit o cantitate complet neglijabilă. Pentru ea, totul se reduce la *băieţi* şi ştiu acum cît de greu îi este Emmei, fiica pe care Linda n-a dorit-o niciodată.

Orice ar spune Linda despre Emma, oricît ar susţine sus şi tare că o adoră, ştiu prea bine, ca toată lumea, de altfel, că băieţii sînt adevărata dragoste a vieţii ei, că trăieşte pentru Dan şi Richard şi că, în ce-o priveşte, Tom nu e decît unul dintre băieţii ei. Dar eu n-o să permit ca asta să devină realitate.

Linda sună şi, cînd nu ridic receptorul, dă pe la noi neanunţată, iar asta s-a transformat într-un obicei cotidian. Am încercat să mă prefac că nu sînt acasă, dar ştie după ce maşină să se uite pe stradă, iar eu n-am fost niciodată o mincinoasă

prea convingătoare, aşa că, fără prea multă tragere de inimă, o invit înăuntru.

— Dar am sunat, zice ea cu un aer inocent, şi nu erai acasă. S-a întîmplat să fiu prin apropiere...

Asta se întîmplă tot timpul şi, de fiecare dată, are şi un pachet cu ea. În ultima vreme, vizitele ei surpriză aduc daruri pentru Tom: un costum, o jucărie, nişte decoraţiuni pentru camera lui, pe care, din întîmplare, le-a zărit şi cărora nu le-a putut rezista.

Îmi dau seama cît de nerecunoscătoare par, dar vine cu tot soiul de chestii ridicole, de care nu avem nevoie. Săptămîna trecută, a adus un paltonaş, cînd am cumpărat deja unul la reducere de la Selfridges, iar în săptămîna de dinainte, un acvariu Fisher Price, pe care Rob şi Anna i-l luaseră cînd veniserăm cu el de la maternitate.

Mi-aş dori să mă întrebe şi pe mine înainte dacă Tom are nevoie de ceva, dacă *noi* avem nevoie de ceva. Dacă ar catadicsi să facă asta, mi-ar da măcar ocazia să refuz sau să-i zic că da, ne mai trebuie nişte prosoape, nişte baveţele sau alte chestii care ne lipsesc cu adevărat.

În loc de asta, ştiu eu ce face: îmi spune că nu e de acord cu gusturile mele, cu lucrurile pe care le cumpăr, cu modul în care îmi îmbrac copilul, afirmînd că ea s-ar descurca mai bine. Îmi transmite că e o competiţie (nu am nici cea mai vagă îndoială că, în mintea ei, e o întrecere) şi că e pe cale s-o cîştige. Dar nu-i voi permite.

Le spun lui Trish şi Lisei că sînt în război cu soacră-mea şi că, de fiecare dată cînd refuz un cadou de-al ei sau o trimit acasă, îi spun că avem deja cutare jucărie, cutare hăinuţă sau instalaţie

mobilă, mai cîştig o bătălie, îndreptîndu-mă spre victoria finală.

Vorbesc şi cu Dan, încercînd să-i explic cum mă simt, că sînt conştientă de faptul că noi două sîntem într-o întrecere şi că toate astea nu izvorăsc din spiritul ei generos, ci din acela de competiţie. De aceea refuz să o las să învingă.

Ne certăm pe tema asta. Ne certăm din cauza ei. Foarte mult. Mai mult decît ne-am certat vreodată în perioada de dinainte de nuntă, de care îmi par a ne despărţi veacuri întregi, de parcă lucrurile acelea s-ar fi petrecut altor oameni, într-o altă viaţă.

Lui Dan îi displace profund să fie prins între ciocan şi nicovală. Îmi repetă, aşa cum a făcut-o mereu, că, dacă am o problemă cu maică-sa, ar trebui să discut asta direct cu ea. Ceea ce, desigur, nu voi face niciodată.

Îmi spune că mă las condusă de toane, afirmaţie care garantat mă face să înnebunesc de furie, şi că el refuză să se implice, ridicîndu-se uneori, aşa, pur şi simplu, şi plecînd.

Cu toate astea, în ciuda urii mele crescînde faţă de ea, există momente în care părem a găsi un fel de pace, clipe în care izbutesc să uit de ură, cînd mă simt vinovată şi mă gîndesc că poate totul nu e decît rodul imaginaţiei mele hiperactive, Linda fiind doar o bunică peste măsură de iubitoare. Atunci, încerc să mă revanşez: o invit să meargă cu mine şi cu Tom pe undeva, îi telefonez şi-o chem la noi, la ceai, sau i-l dau pe Tom de îndată ce intră pe uşă, lucru pe care, în mod obişnuit, urăsc să-l fac.

Totul porneşte de la faptul că Linda *vrea* atît de multe lucruri. Are nevoie de foarte multe. Nu

ştie cînd să se oprească şi unde. Dacă îl ţin în braţe pe Tom atunci cînd vine ea, va încerca să mi-l ia cu forţa sau, dacă el doarme, se va apleca cu siguranţă deasupra pătuţului, cu faţa la cîţiva milimetri de a lui, şi-i va gînguri şi-l va mîngîia pînă cînd se va trezi şi va începe să ţipe, moment în care va încerca de îndată să-l ridice. De regulă, i-o iau înainte.

Vorbesc cu alte femei despre soacrele lor, iar problemele sînt mereu aceleaşi: nu cred că soţiile sînt destul de bune pentru preaiubiţii lor fii.

Dar eu şi Linda nu avem problema asta. Buba este că ea nu ştie cînd să se retragă şi să îmi dea, să ne dea, timp să respirăm. Deci, deşi există momente în care încheiem un fel de armistiţiu, acesta nu pare a dura prea mult. Linda face mereu cîte ceva sau spune ceva care îmi trezeşte iarăşi furia, dar nu-i pot spune şi n-aş putea să îmi exteriorizez sentimentele, aşa că mă retrag într-o mînie tăcută, rugîndu-mă să ne lase odată în pace.

— Tu cel mai mult o iubeşti pe bunica, nu? îi gîngureşte ea lui Tom, iar mie îmi vine s-o strîng de gît. Cînd mami şi tati or să se poarte îngrozitor, o să vii şi-o să stai la bunica.

Această ultimă afirmaţie m-a făcut să tremur de furie.

Sînt clipe în care îmi doresc s-o pot înfrunta, să dau cărţile odată pe faţă, dar asta nu mi-a stat niciodată în fire. Îmi înghit toate sentimentele, răcorindu-mă pe spinarea lui Dan, ceea ce nu-i nici cinstit, nici corect, dar, aparent, nu mă pot abţine.

Credeţi că nu ştiu că lui Dan a început să-i fie groază să se întoarcă acasă? Ba sigur că ştiu.

Știu exact cît urăște să intre pe ușă, să vadă că am avut o zi proastă și să aștepte să-mi vărs nervii pe el. Același lucru îmi spune și că e nespus de fericit și ușurat cînd am avut o zi bună, cînd Linda nu a izbutit să-mi invadeze liniștea. Atunci sînt caldă și iubitoare cu soțul meu.

Sărmanul meu soț.

Cînd reușim să discutăm lucrurile cu calm, Dan recunoaște că mama lui poate fi greu de suportat, știe că uneori nu e conștientă de limite, dar crede cu adevărat că intențiile ei sînt bune și că nu încearcă decît să ne ajute.

Recunoaște pînă și faptul că maică-sa nu știe să accepte un refuz, dar îmi spune că trebuie să mă apăr. M-am tot străduit să-i explic că vreau ca *el* să facă asta.

Cînd îi dau lui Tom biberonul, iar Linda se năpustește și încearcă să mi-l ia din brațe, ce face Dan? Ce spune? Absolut nimic.

— Îl fac eu să rîgîie, dacă vrei, îmi spune ea, întinzîndu-se să mi-l ia pe Tom de pe umăr.

Sînt nevoită să-i întorc spatele la modul propriu, zicînd:

— Nu, mulțumesc, mă ocup eu.

Și Dan iarăși tace.

Acum, că Tom a împlinit trei luni și doarme aproape întreaga noapte, ultima găselniță e să se ofere să-l țină pînă dimineața la ea, ca să ne lase pe mine și pe Dan să mai respirăm.

Dan a găsit ideea genială, mi-a spus că maică-sa își dă seama ce obosiți sîntem și că oferta ei e sinceră. Era mai mult decît dispus să profite de ocazie.

— Nu că nu mi-ar plăcea weekendurile noastre cu domnul T., îi murmură el lui Tom, plimbîndu-l

prin aer şi scoţînd sunete ca de avion, dar ar fi atît de bine să avem o seară liberă în doi. Gîndeşte-te. Să luăm o cină romantică, să dormim pînă tîrziu. Tom zice că e o idee minunată, nu-i aşa, domnule T. ? întreabă el, depunînd mici sărutări jucăuşe pe gîtul copilului.

Nu, nici în ruptul capului. Nu-mi pasă cît de obosită sînt, cît de îmbietoare e perspectiva unei nopţi de somn netulburat, n-am de gînd s-o las pe femeia asta să aibă grijă de fiul meu cînd nu sînt şi eu prin preajmă.

Cu trecerea timpului, lucrurile nu par decît a merge din rău în mai rău.

— *O urăsc*, îi spun lui Fran, cu o voce ostenită, după ce i-am istorisit toată povestea în vreme ce luam prînzul.

Fran, Dumnezeu să-i dea sănătate, şi-a adus dădaca să aibă grijă de Tom cît sînt fetele la grădiniţă şi m-a răpit puţin, pentru activităţi „de adulţi", pe Marylebone High Street.

— E chiar atît de rău? se strîmbă ea.

Dau din cap că da.

— Nu credeam că e posibil să urăşti pe cineva în halul ăsta, dar jur că e o soacră de coşmar.

Fran se încruntă din nou.

— OK, nu neagă nimeni că spune tîmpenii, dar cred că e pur şi simplu o femeie incredibil de nesimţitoare, care nu ştie unde să tragă linie. Pentru că, hai să recunoaştem, a fost foarte drăguţă cu tine.

— Ai înnebunit? Doar pentru că încearcă să-mi acapareze complet viaţa, spun eu cu vehemenţă,

ridicînd tonul pe măsură ce mă uit la Fran cu o mirare crescîndă.

— Sună îngrozitor, dar ea n-o să dispară, vine răspunsul prietenei mele. Ascultă, Dumnezeu mi-e martor că ştiu prin ce treci, dar Linda e soacra ta şi atîta vreme cît eşti măritată cu Dan, nu ai încotro.

Trag adînc aer în piept şi-i mărturisesc lucrul pe care nu l-am spus nimănui. Nici lui Fran, nici lui Sally, nici lui Trish sau Lisei. Lucrul pe care mi-e teamă să-l recunosc, mi-e teamă că dacă vorbesc, va deveni realitate, va căpăta substanţă.

— Ştii, zic eu încet, privind la masă, neputînd să mă uit în ochii lui Fran. Stau întinsă în pat şi mă gîndesc să-l părăsesc. Mă gîndesc dacă eu şi Tom ne-am putea descurca singuri.

Sînt şocată de faptul că am reuşit să dau glas celui mai mare secret al meu, dar Fran, în loc să arate îngrozită, aşa cum mă aşteptasem, se mulţumeşte să rîdă.

— Crezi că n-am visat şi eu la asta în fiecare seară, după ce le-am născut pe fete? Stăteam în pat, simţeam că-l urăsc pe Marcus şi visam la divorţ. Nu-ţi face griji, e perfect normal.

Mă cuprinde un sentiment de uşurare.

— Adevărat?

— Absolut, zîmbeşte ea din nou. Dar, Ellie, te-ai gîndit să mergi la cineva?

— La cine?

— La un psiholog.

— Nu, nu-i de mine. N-aş putea să stau acolo şi să vorbesc despre mine timp de o oră. În plus, n-aş putea să-mi fac timp pentru asta. Cine-ar vedea de Tom?

— Ai putea să o rogi pe soacră-ta să stea cu el, zice Fran cu un rînjet diabolic.

— Ha, ha, ce amuzant. Apropo, zilele trecute, i-am lăsat un mesaj lui Sally, dar nu m-a sunat. E în regulă?

Fran își dă ochii peste cap.

— Da, dar i s-au aprins rău călcîiele după Charlie Dutton, însă nu cred că relația are vreun viitor.

Charlie Dutton, Charlie Dutton. Numele îmi sună cunoscut, dar nu știu de unde să-l iau. Uitîndu-mă la Fran, clatin din cap și dau din umeri a neștiință.

— Producătorul de film. Cel care a fost la noi în ziua în care tu și Sally ați venit la prînz, îți amintești?

— A, da. Drăguț. Are un fiu.

Acum îmi aduc aminte.

— Exact. Ei bine, Sally a izbutit să obțină o întîlnire cu el și, firește, a decis că el e Alesul.

— Adică a găsit în sfîrșit pe cineva destul de bun pentru ea?

— Doar pentru că nu-l cunoaște prea bine. Charlie a dus-o la Isola, la cină, apoi la Soho House, unde pare-se că au stat la masă cu Hugh Grant. Ea e lulea de-a binelea și visează la nuntă.

— Vrei să zici că nu s-a îndrăgostit de Hugh Grant?

Fran rîde.

— Pînă și Sally își cunoaște limitele, cred eu. Plus, se pare că tipul era cu o brunetă superbă. Sally își plănuiește oricum ziua nunții.

— Și Charlie Dutton?

Fran ridică din umeri, cu o expresie chinuită.

— N-a sunat. Sally mă roagă în genunchi să-l pun pe Marcus să-i telefoneze și să afle ce se petrece, dar, după cum a spus și el, nu mai sîntem la liceu, iar eu nu sînt dispusă să mă joc de-a „amica mea te place".

Mă bufnește rîsul.

— Știu că ar trebui să spun că mă bucură faptul că nu mai sînt disponibilă și firește că nu l-aș schimba pe Tom pe nimic, pentru că e fantastic, dar recunosc că-mi lipsește viața pe cont propriu. Duc dorul aventurilor, să mai stau la Soho House și să întîlnesc oameni ca Hugh Grant.

— Aiureli, spune Fran. Uiți cum e, de fapt. Aventurile îți ocupă, în cel mai bun caz, cinci la sută din timp, iar în rest faci ce face Sally acum, adică stai lîngă telefon și aștepți să sune Făt-Frumos. Apoi, îți petreci următoarele luni convingîndu-te că totul s-a petrecut din cauză că nu erai destul de slabă, destul de drăguță sau de *trendy*, într-un cuvînt, nu erai *destul*. Cu asta ar trebui să te confrunți dacă ai fi iarăși singură. În plus, continuă ea, dacă te-ai despărți de Dan, ai fi o mamă singură, ceea ce nu numai că ar fi extrem de dificil, dar ar reduce semnificativ numărul bărbaților interesați de tine.

— OK, mormăi eu. Nu ziceam decît că uneori îmi lipsește.

Ceea ce e adevărat.

— Știu. Îmi pare rău. Și te înțeleg perfect, dar mai înțeleg și că Dan e un om de treabă. Cred că toate lucrurile prin care treci vor lua sfîrșit și că nu trebuie să reacționezi în nici un fel chiar acum. Stai cuminte și așteaptă. Situația se va îndrepta, îți promit. Cîte luni are Tom acum?

— Șapte și jumătate.

— Slavă Domnului. O să-ți mai revină energia și, în curînd, vei fi iarăși ca nouă. Ai încredere în mine.

— Ești sigură?

— Ți-am mai spus că am trecut și eu prin asta. Cît despre soacră-ta, va trebui să te încrezi din nou în cuvintele mele. Nu e dracul împielițat. Nu încearcă decît să-și găsească un loc în viața ta, iar tu trebuie să găsești o modalitate de a-i face loc.

— Știu, oftez eu, căci Fran, deși își urăște propria soacră, are probabil dreptate. O să încerc, promit.

Și mă țin de cuvînt. În acea după-masă, cînd numele Lindei apare pe ecranul telefonului meu, zîmbesc (am citit odată că, dacă te forțezi să zîmbești cînd vorbești la telefon, vocea îți va suna în mod automat mai veselă), ridic receptorul și rostesc un salut degajat.

— Bună, zice Emma.

— O! Am crezut că e maică-ta.

În ciuda hotărîrii mele, mă cuprinde un val de ușurare.

— Nu, nu-i. Am dat pe-acasă pentru că voiam să iau o carte uitată săptămîna trecută și m-am întrebat dacă oi fi plecată sau nu. Pot să trec pe la tine?

— Ar fi minunat, zic zîmbind, căci mi-e dor de ea. Se pare că o să iasă și soarele, așa că putem să ne jucăm cu Tom în grădină. O să pun de ceai imediat.

— Sînt complet de acord. Femeia asta e un vis urît, spune cumnată-mea, ținîndu-l în brațe

pe Tom și acoperindu-l cu sărutări zgomotoase, care-l fac să chițăie și să rîdă. Dar cred că are cele mai bune intenții.

Vorbele ei îmi amintesc de cele ale lui Fran și mă întreb dacă e oare o idee bună să mă confesez Emmei. În fond, Linda e mama ei și se spune că sîngele apă nu se face.

— Vrea să nu fie lăsată deoparte, iar Tom e primul ei nepot, continuă Emma.

— Dar nu-mi dă deloc pace, protestez eu. Mă sună în fiecare zi, cel puțin de două ori, și tot apare la noi neinvitată.

Emma ridică din umeri, cu un surîs resemnat.

— Știu că e imposibilă. Ar trebui să-mi urmezi exemplul și să o ții la distanță.

— Încerc, răspund, dar nu înțelege și pace. Zilnic, Dumnezeule mare, zilnic! Despre ce vrea să-mi vorbească în fiecare zi? Nici măcar nu mai ridic receptorul. Dacă îi văd numele, las robotul să răspundă și, chiar și atunci, dacă a lăsat un mesaj și nu o sun, telefonează încontinuu pînă răspund. Jur că maică-ta e nebună de legat.

— Mie-mi spui? rîde ea. Și tu, care credeai că intri într-o familie perfectă.

— Nici să nu-mi amintești.

Pe chip îmi apare o grimasă, căci sînt convinsă că Emma nu știe cît de aproape de adevăr e. O privesc cum îl gîdilă pe Tom cu părul ei lung, în timp ce micuțul chicotește incontrolabil și se întinde să-i atingă fața.

— Te pricepi la copii, nu? zîmbesc eu. Încă o fațetă ascunsă a personalității tale.

— Îmi plac la nebunie copiii mici.

Emma îl sărută zgomotos pe Tom pe gît, făcîndu-l să rîdă și mai tare.

— Oricînd vrei să stau cu el, nu trebuie decît să-mi spui.

— Vorbeşti serios?

— Desigur.

— Pentru că joia asta sîntem invitaţi la cină de nişte prieteni noi de-ai noştri, dar nu avem cu cine să-l lăsăm. Mă hotărîsem să refuz, dar dacă ai fi dispusă...

— O, Doamne, ar fi minunat. Dar joia asta?

Confirm printr-o mişcare a capului.

— Îmi pare rău, am o chestie de care nu pot să scap. Dacă m-ai fi rugat mai din timp... Ce zici de mama? Pe ea de ce n-o rogi? Ştiu, ştiu, rîde Emma, la vederea expresiei de pe faţa mea. Ştiu că nu vrei, dar, să recunoaştem cinstit, ai nevoie de o dădacă, iar mama arde, la propriu, de nerăbdare să joace rolul ăsta. Ea ar accepta cu siguranţă.

— Poate.

Dau din umeri, convinsă că n-o voi face. Ei bine, poate aranjăm ca Trish, Gregory, Lisa şi Andy să vină ei la noi.

14

Nu prea mai ieşim în oraş, iar ideea unei vacanţe nici măcar nu-mi trece prin cap în clipa de faţă. Primăvara a fost ploioasă şi tristă. Au existat vreo două săptămîni încîntătoare la sfîrşitul lui mai, cînd toată lumea din parc s-a dezbrăcat aproape la piele, încercînd să profite la maximum. Acum, în iunie, s-a făcut iarăşi cald şi plouă uşor, iar eu, sinceră să fiu, am uitat cum mai arată lumina soarelui.

Dar azi a fost o zi frumoasă şi nu numai datorită victoriei soarelui asupra norilor. Mi-aş dori ca ziua de azi să se repete cît mai des. Ştiam că se va întîmpla ceva. Mă trezisem cu un sentiment de entuziasm, dar nu ştiam că astăzi n-avea să fie ca toate celelalte duminici.

Dan l-a dus pe Tom la Michael şi Linda, de dimineaţă. Asta a început să devină un obicei şi recunosc că e un aranjament care funcţionează pentru noi toţi. Sînt, în sfîrşit, capabilă să-l las pe Tom de sub supravegherea mea constantă, Dan are ocazia să petreacă ceva timp cu părinţii lui fără să-şi facă vreo grijă că Linda şi cu mine ne vom angaja într-o confruntare pasiv-agresivă, care ar duce neîndoielnic la un alt episod în care fiecare s-ar plînge de cealaltă.

Și doar așa, ca să se știe, Dan nu ar recunoaște niciodată că soacră-mea se plînge de mine, dar sînt convinsă că o face. Normal că se văicărește, numai că soțul meu e prea inteligent ca să-mi spună.

În dimineața asta, Dan l-a adus pe Tom la micul dejun, i-a dat biberonul și biscuiții Weetabix în timp ce i-a citit cu voce tare din *Guardian*, pe un ton cîntat, ca de copil, adăugînd și un comentariu personal unde era nevoie.

— Ascultă ce zice aici, domnule T., spune el de obicei, citind cronica unui film. Ar trebui sau nu să merg să-l văd? Sună bine.

Iar Tom gîngurește încîntat.

În concluzie, diminețile de duminică seamănă destul de mult cu acelea de sîmbătă din trecut. Îmi iau micul dejun, îmi beau ceaiul, apoi mă vîr înapoi în pat, cu ziarele. Odată ce am isprăvit de citit, de regulă închid telefonul și ațipesc la loc. Pînă mă trezesc iarăși, de obicei pe la unsprezece, mă simt și eu omenește.

Dan îl aduce pe Tom acasă pe la prînz. Linda și Michael au transformat deja fosta cameră a lui Dan într-una pentru copii, complet utilată cu un pătuț nou și foarte frumos, care nu-l așteaptă decît pe Tom ca să doarmă în el, dar, chiar dacă aș fi dispusă să-l las, nu cred că fiul meu ar accepta să doarmă în alt pătuț decît cel din camera lui.

Astăzi, Tom vine acasă ca să-și facă somnul de după-masă și, de îndată ce Dan intră în casă, observ că e într-o stare de spirit bună. Nu, mai degrabă una excelentă. Și, imediat ce Tom e întins în pătuț, Dan mă înșfacă și începe să danseze cu mine prin casă, cum n-a mai făcut de luni de

zile. Mă sărută apăsat pe buze şi mă întreabă ce-aş zice de-o vacanţă.

Ce-aş zice de-o vacanţă? Ce întrebare! Mi-ar plăcea la nebunie, mersi de întrebare, dar apartamentul nostru din Primrose Hill ne-a cam lăsat săraci lipiţi pămîntului, ca să folosesc un eufemism. Avînd în vedere că nu mai lucrez cu normă întreagă, am stabilit că o vacanţă ar fi un lux, iar nu ceva realizabil în viitorul apropiat.

Dar nu e sfîrşitul lumii, căci vacanţele nu sînt un lucru la care mă gîndesc constant. Singura ocazie în care chiar le-am dus dorul sau mi-a trecut prin cap că mi-ar plăcea să-mi iau una a fost acum două săptămîni, cînd am mers la medic. M-au făcut să aştept patruzeci de minute, aşa că am luat într-o doară un număr din *Condé Nast Traveller* (da, numai Dumnezeu ştie ce căuta o revistă de genul ăsta într-un cabinet medical) şi, pînă am terminat de citit, nu îmi mai stătea mintea decît la plaje cu nisip alb şi mări calde, în nuanţe de turcoaz.

Din fericire, am ieşit din cabinet direct în Finchley Road, unde aproape că m-a călcat un autobuz 113, ceea ce m-a readus rapid cu picioarele pe pămînt. Orice fantezie legată de nisip şi soare a fost dată uitării.

Deci, cum mi-ar plăcea o vacanţă? Dacă aş considera că există cea mai slabă şansă să aibă loc, aş răspunde că mi-aş dori una aproape mai mult decît orice altceva pe lume.

— Şezi, zice Dan, rînjind ca un nebun şi împingîndu-mă pe canapea, unde se apucă să-mi explice ce s-a petrecut în casa părinţilor lui, în acea dimineaţă.

— Tatăl tău şi cu mine am dori să discutăm ceva cu tine.

Dan mi-a spus că, în clipa aceea, a simţit instantaneu o apăsare. Orice conversaţie care începea la modul acesta îi dădea sentimentul că e un adolescent cu musca pe căciulă. În ciuda faptului că e om în toată firea, soţ şi tată, la auzul acestor cuvinte, care răsună ca un ecou al copilăriei sale, i se strecoară încă un fior de teamă în inimă, de parcă ar fi fost prins făcînd ceva greşit.

„Tatăl tău şi cu mine am dori să discutăm ceva cu tine."

Dan prins şterpelind mărunţişul din sertarul tatălui lui.

„Tatăl tău şi cu mine am dori să discutăm ceva cu voi."

Dan şi Emma prinşi fumînd iarbă pe acoperişul casei, pe care puteai ajunge ieşind pe fereastra dormitorului cumnatei mele.

„Tatăl tău şi cu mine am dori să discutăm ceva cu tine."

Fluturarea carnetului de note pe sub nasul lui. Blestematul obiect avea mereu scris pe el „Se poate şi mai bine".

Dar, fireşte, n-aveau cum să afle nimic, îşi spuse. Ce anume ar fi putut face oare, de care să nu vrea să afle părinţii săi? Ce secrete vinovate ar fi putut ei descoperi?

Dan şi-a luat o figură interesată ca să-şi ascundă vagul sentiment de nelinişte care, bănuia el, trebuie să fi fost o rămăşiţă a tinereţilor sale zbuciumate.

Iar zbuciumul nu lipsise deloc din această parte a vieţii lui, avînd în vedere şi situaţia lui

socială privilegiată. Ca orice alt băiat din clasa de mijloc, locuind în zona de nord a Londrei și educat la școli bune, Dan fuma țigări la vîrsta de treisprezece ani, sau așa susține, iarbă la paisprezece și comitea fapte rușinoase cu fetele de la școlile învecinate, prin dormitoare întunecate, la petreceri unde apăruse neinvitat. La doar șaisprezece ani, deși nu avea carnet, conducea deja Mini-ul de rezervă al părinților lui (care ar fi trebuit folosit de fetele care veneau prin programul *au pair*) și și-a sărbătorit absolvirea Universității din Manchester cu șampanie și cocaină, într-un chef care a ținut cinci zile.

Dacă te uiți acum la el, un om serios și stîlp de nădejde al comunității, nu ți-ar veni să crezi toate astea. Dar în casa în care crescuse, văzîndu-și părinții așezați de partea cealaltă a mesei de bucătărie, Dan s-a simțit exact ca la vîrsta de șaisprezece ani, pe cale să dea de bucluc.

Tatăl lui își drese glasul, cu un aer de rău augur.

— Vrem să-ți vorbim despre Franța.

— Franța?

Nu pricepea nimic. De ce-ar dori părinții lui să discute cu el despre Franța?

— Știi că, vara asta, am închiriat o vilă în sudul Franței, zise Linda. Ideea era ca tatăl tău și cu mine să stăm acolo în lunile iulie și august. Problema e că am fost invitați să ne petrecem ultimele două săptămîni din august pe iahtul unui prieten, așa că, ne-am gîndit, de vreme ce casa va sta goală în perioada aceea, poate că ție și lui Ellie v-ar prinde bine să mergeți acolo. Arătați amîndoi atît de stresați și de obosiți. Ne-am zis că o vacanță v-ar prii de minune.

Apoi, Michael adăugă:

— Ştim că nu stați prea bine la capitolul finanțe, de cînd cu apartamentul şi toate celelalte, aşa că ne-am spus că vacanța va fi o pauză binemeritată. Evident că nu ați avea de plătit decît biletele de avion.

— Vă puteți chema şi prietenii, dacă vreți, spuse Linda. Dumnezeu ştie că e loc pentru o grămadă de oameni în casa aia. Sînt... cîte? se întrebă ea, întorcîndu-se spre Michael. Patru dormitoare? Cinci?

Michael dădu din cap aprobator:

— Patru dormitoare la etaj, plus o cămăruță de serviciu în spatele bucătăriei, aşa că, teoretic, poți invita pe toată lumea.

— Deşi nu sînt *deloc* sigură că ar fi indicat să fie atîția.

Linda îi aruncă soțului ei o privire amenințătoare.

— Poate încă un cuplu. Ar fi de-ajuns, sînt convinsă.

Michael ridică din umeri.

— Chiar nu contează, dragă, spuse el pe un ton delicat. Dan e adult şi îmi vine greu să cred că se va repeta incidentul cu petrecerea cît am fost noi plecați.

— Mamă, tată, exclamă Dan grăbit, nu ştiu ce să zic.

Un zîmbet i se lăți pe chip şi rămase atîrnat acolo.

O vilă de lux în sudul Franței, chiar lîngă Mougins, la dispoziția noastră două săptămîni încheiate. Sigur că ne doream cu disperare o vacanță şi nu ne propuseserăm să plecăm nicăieri anul ăsta sau, ca să fiu cinstită, în anii următori.

Mintea lui Dan se umplu de imagini cu piscine, cremă de plajă mirosind a nucă de cocos și zile de lenevеală în soare, sub un cer senin, dar nu putea accepta fără să discute cu mine, deși cam bănuia el ce aveam să zic.

— Sună fantastic, spuse el calm. Sînt sigur că ne-ar plăcea la nebunie, dar dați-mi voie să o întreb pe Ellie mai întîi. O să vorbesc cu ea și apoi vă anunț. Dar vă mulțumesc pentru generozitatea voastră incredibilă.

Michael rîse.

— Nicidecum. Incredibil de generos ar fi numai dacă ne-am oferi să vă plătim și biletele de avion.

— Există vreo șansă în privința asta? întrebă Dan, plin de speranță.

— Întinzi coarda, băiete, îi răspunse Michael rîzînd iar.

Dan plecă, abia stăpînindu-și entuziasmul pe drum spre casă, arzînd de nerăbdare să-mi dea veștile bune.

— Da! Sudul Franței! Daaa!

Dansăm prin camera de zi, chicotind amîndoi ca niște școlari.

— Deci, să înțeleg că vrei să mergi? întreabă Dan, prăbușindu-se în cele din urmă pe canapea, încîntat peste măsură să mă vadă atît de bucuroasă.

— Sună-i *în clipa asta*!

Înșfac telefonul fără fir și stau lîngă el, în picioare, formînd numărul socrilor mei înainte să-i întind receptorul cînd începe să sune.

— Repede, acceptă. Să nu cumva să se răzgîndească.

Mai tîrziu, în aceeași seară, stăm amîndoi în pat, vorbind despre Franța. Dan îmi arată poze cu vila: o casă veche, de piatră, adăpostită pe dealuri, cu o piscină drăguță, cu vedere spre valea și colinele din zare, o pergolă acoperită cu plante agățătoare, care dă spre piscină și, pe terasa de piatră, cu vase de teracotă imense, care dau pe dinafară de mușcate.

Arată foarte idilic. Chiar *este* idilic. Parcă ar fi scene desprinse dintr-un film, imagini ale unor locuri pe care nici nu m-aș fi gîndit vreodată să le vizitez, necum să locuiesc în ele.

— Dumnezeule! șoptesc eu, examinînd fiecare fotografie cu un sentiment amestecat, de admirație și ușoară teamă. Uită-te cum arată! E un palat!

Dan ridică doar din umeri, mai obișnuit cu un asemenea lux decît mine, căci, deși nu e genul de viață pe care o ducem în prezent, sînt conștientă că soțul meu a fost crescut în puf. Știu, de asemenea, știu că, în rarele ocazii în care mergem la cele mai elegante hoteluri și la cele mai sofisticate restaurante, Dan se simte în largul lui într-un fel care mie îmi va fi mereu necunoscut. El poate să vorbească cu directorii și șefii de sală cu o degajare dobîndită din faptul că a crescut în cele mai bune medii. Știu că soțul meu și-a petrecut majoritatea anilor copilăriei locuind în locuri care seamănă mult cu acesta, în timp ce eu n-am văzut așa ceva decît în reviste ca *Condé Nast Traveller*.

— Așadar, ar trebui să invităm pe cineva? face Dan o încercare. Sau vrei să fie o evadare romantică, în doi?

— Oricît de minunat ar suna, răspund eu, întorcîndu-mă spre el şi sărutîndu-l uşor, cred că ne-am distra mult mai bine în compania prietenilor.

— Ai dreptate. Iar acum, că Tom a împlinit zece luni, probabil că s-ar distra şi el mai bine cu bebeluşii care ar veni acolo. Deci... Ridică din sprînceană, privindu-mă. Mai e nevoie să te întreb pe cine-ai vrea să invităm?

Odată, demult, Dan ar fi sugerat să-i chemăm pe băieţi (Simon, Rob, Tom şi Cheech, cu nevestele), dar, deşi îmi plac, prietenia care ne leagă de ei pare a se fi răcit. Nu prea i-am mai văzut după nuntă, iar după naşterea lui Tom, aproape că au dispărut cu totul.

În ultimele luni, Trish şi Gregory ne-au devenit cei mai apropiaţi prieteni. Ne leagă ceea ce afirmăm noi întotdeauna că e lucru rar, anume o prietenie de pe baze absolut egale, care lipsea în cazul celei cu băieţii. Le plăceam pe nevestele lor, Anna şi Lily, dar n-am avut niciodată sentimentul că puteam vorbi cu ei în acelaşi fel. Eram conştientă că, dacă aş fi putut alege prietenii noştri comuni, ei n-ar fi fost printre opţiunile mele.

În cazul de faţă, îl plac pe Gregory le fel de mult ca pe Trish, iar Dan e de aceeaşi părere.

Dacă sună Trish şi Dan ridică receptorul, ei doi pot să stea la taclale ore întregi, iar eu fac acelaşi lucru dacă răspunde Gregory cînd o sun pe nevastă-sa.

În scurtă vreme, noi patru am devenit practic de nedespărţit şi deseori mi se pare dificil să mă gîndesc cum era viaţa noastră înainte să-i cunoaştem pe ei.

— Să-i sun eu pe Trish și Gregory sau îi suni tu?

— O să-i telefonez lui Trish mîine, zic eu, încruntîndu-mă dintr-odată. Dar Lisa și Andy? Nu-i putem invita pe Trish și Gregory fără să-i poftim și pe ei.

Dan dă din umeri.

— *Tu* ai o problemă cu Andy. Nu mi-e amic, dar nu mă deranjează cu nimic, așa că, dacă vrei să vină și ei, eu n-am nimic împotrivă.

— Și maică-ta? A pomenit doar de încă un cuplu. Crezi că o să se supere dacă mai vine unul?

— Nu, cred că o să fie totul în regulă. Doar nu sîntem adolescenți, în ciuda impresiei pe care o are ea. N-o să le distrugem vila închiriată.

— Știu și eu?! zic rînjind. Mi-ar surîde ideea de a organiza o petrecere-monstru.

— Hei! exclamă el, ridicînd dintr-o sprînceană a surpriză. Asta nu e nevasta conservatoare și liniștită pe care o cunosc și-o iubesc.

Se rostogolește mai aproape de mine, chicotind.

Acum înțelegeți de ce ziua de azi mi s-a părut atît de minunată.

Joi e seara în care ar trebui să ieșim la cină cu Trish, Gregory, Lisa și Andy. Luptasem cu tentația de a pomeni de Franța, pentru că voisem să le fac propunerea în persoană și, cum aveam să fim toți șase în același loc, mă gîndisem la ziua de joi ca la ocazia perfectă.

Inutil să spun că n-am sunat-o pe Linda pentru a apela la serviciile ei de dădacă și, deși am plănuit un meniu delicios, mă simt groaznic să telefonez ca să anunț pe toată lumea că trebuie

să renunţăm din cauză că nu găsim o dădacă şi că-i rugăm să vină ei la noi.

— Slavă Domnului, zice Trish.

— Slavă Domnului? repet eu, cu o voce nesigură.

— Slavă Domnului că nu trebuie să merg. De cîteva săptămîni nu mai ştiu cu ce să mă îmbrac şi singurul motiv pentru care aş fi mers ar fi fost certitudinea că voi toţi ţineţi morţiş. Urăsc restaurantele la modă. Mă intimidează la culme şi mă fac să mă simt inferioară.

Pe mine mă apucă rîsul.

— De ce n-ai refuzat din capul locului, cînd Lisa a sugerat ideea asta?

— Mi-am zis că tot o să ne distrăm, dar aş prefera să-mi trag pe mine jambierele şi să vin la voi, la cină.

— Te înţeleg perfect, recunosc eu în silă. Întotdeauna mă simt cam prost că nu mergem la restaurantele şi cluburile la care ar trebui. Jumătate din timp, nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşte Lisa.

Trish rîde şi ea.

— Ştiu. Nu mă văicăresc, dar...

Zîmbesc, căci fireşte că asemenea cuvinte introduc invariabil un episod de văicăreală. Noi trei am discutat despre triunghiuri. Nu genul acela de relaţii în trei, ci despre prietenia dintre trei femei, în care, inevitabil, cineva rămîne pe dinafară sau cineva devine ţinta reproşurilor făcute de celelalte două. Trish şi cu mine am rezistat impulsului multă vreme, dar Lisa (şi serios că ţin foarte mult la ea) e năucitor de superficială.

La început, mi s-a părut amuzant. Lisa a turuit întruna despre nişte blugi Chloé superscumpi,

pînă și i-a luat, după care i s-a pus pata pe o geantă Prada. Într-un final, Andy i-a cumpărat una de la un client de undeva, din străinătate. Apoi a venit obsesia legată de un inel Cartier.

Repet, o iubesc foarte tare, dar stilurile noastre de viață sînt foarte diferite. Mie nu mi-ar păsa nici cît negru sub unghie de o cină la Embassy sau de ultimul model de haină de la Gucci sau să apar într-un articol din *Tatler*, despre „mămici sexy", deși acesta din urmă mi-a dat, prin asociere, un oarecare sentiment de satisfacție.

Dar nu se poate nega faptul că lui Trish, Gregory, Dan și mie nu ne pasă de aceleași lucruri de care îi pasă Lisei. Inevitabil, există momente în care Trish și cu mine nu ne putem abține să nu discutăm despre asta, conversația noastră fiind punctată de „O iubesc, *dar*...", cuvinte menite să ne ușureze sentimentul de vină.

— Nu mă văicăresc, dar... dar pun pariu pe ce vrei tu că Lisa n-o să vină la masă.

— Ce? Crezi că o să păstreze rezervarea și-o să meargă cu Andy?

— Exact. Pariu pe ce vrei tu.

— Cred că greșești, răspund. Știu că e superficială, și spun asta cu toată dragostea pe care i-o port, dar sîntem prietenii ei și întreaga idee a serii e să fii în tovărășia prietenilor tăi, nu să te duci la cine știe ce restaurant de fițe.

— Ascultă-mă pe mine, o să se ducă la restaurant, rîde Trish. Haide, sun-o. E acasă, numai ce-am vorbit cu ea. Pe urmă dă-mi iarăși telefon.

— Bine, dar tot sînt de părere că greșești.

După cinci minute, o sun din nou pe Trish.

— Ești o piază rea al dracului de isteață.

— Nu! o aud inspirînd brusc. Se duce la restaurant?

— Da. Şi te poftesc să nu pari aşa de surprinsă.

— Ce-a zis?

— După ce-am pomenit de faptul că va trebui să organizăm totul la noi acasă, a urmat o lungă pauză. După asta, m-a întrebat dacă m-ar deranja ca ei să păstreze rezervarea, pentru că mor să se ducă, şi ştiu şi eu ce greu e să intri în locul ăla bla, bla.

— OK, deci rămînem doar noi patru. Cu atît mai bine. Măcar n-o să fim nevoiţi să-l suportăm pe Andy.

— Slavă Domnului.

— Eu ce pot să aduc?

— Fă tu budinca, ce zici?

— Perfect. Ne vedem joi.

Ghemuită lîngă Dan, pe canapea, mă gîndesc că-mi iubesc prietenii. Gregory îşi ia ceva de băut, iar Trish îşi azvîrle pantofii ca să se trîntească pe canapeaua de vizavi.

Îmi place la nebunie că-i pot pofti la masă şi că, pentru ocazia asta, pot să port blugi şi papuci de casă. E totul atît de confortabil. Poate că n-am crescut eu în sînul unei familii unite, dar sînt pe cale să mi-o creez singură şi cu siguranţă că între noi există tot atîta, dacă nu chiar mai multă dragoste decît dacă aş fi cu rudele mele de sînge.

— Deci, începe Gregory, aşezîndu-se şi sorbind din pahar. Ziceaţi că vreţi să vorbiţi cu noi în legătură cu ceva.

Dan se întinde sub măsuţa de cafea şi scoate albumul foto cu pozele din Franţa.

— Da, confirmă el, întinzîndu-le albumul celor doi. Uitaţi-vă puţin la asta şi spuneţi-ne ce părere aveţi.

— Ce-i asta?

— Uitaţi-vă.

Eu zîmbesc cu gura pînă la urechi, în timp ce Gregory şi Trish frunzăresc albumul.

— Daţi-mi voie să ghicesc, zice el, întorcînd filele. Tocmai v-aţi pricopsit cu o moştenire, aţi cumpărat vila asta în Toscana şi-aveţi de gînd să plătiţi pentru vacanţa tuturor acolo.

— Eşti pe-aproape, rîde Dan. Nu e în Toscana, e în sudul Franţei şi nu e vorba de nici o moştenire. Dar, dacă vă interesează, e a noastră în ultimele două săptămîni din august.

— A noastră? întreabă Trish, privindu-mă şi luminîndu-se la faţă. Ce vrei să spui?

Dan le explică povestea casei, precizînd cît de tare ne-ar plăcea să ne însoţească şi ei.

— S-a făcut! Contaţi pe noi.

Gregory se plesneşte peste genunchi şi se întinde să-i strîngă mîna lui Dan. Trish sare în sus şi mă ia în braţe.

— Doamne! Dintotdeauna am vorbit de o asemenea vacanţă! Să împărţim o vilă cu prietenii. O să fie de-a dreptul fantastic! O să ne distrăm de minune!

— Intenţionăm să-i invităm şi pe Lisa şi Andy, spun eu cînd ne aşezăm iarăşi cu toţii. Ce părere aveţi?

— Absolut! exclamă Trish.

— Dacă nu cumva Lisa primeşte o invitaţie mai bună, spune Dan, într-un fel care nu-i stă în fire.

— Miau! rîde Gregory. Începi să scoţi şi tu ghearele ca nevestele noastre.

— Hei, nu-i corect! sare Trish. Noi chiar ţinem la Lisa.

— Motiv pentru care vă plîngeţi mereu de ea, zice Dan nedumerit.

— Nu ne plîngem, zic pe un ton calm, discutăm. Şi, oricum, nu am spune nimic din ce nu i-am spune şi ei, în faţă.

Această ultimă afirmaţie nu e chiar adevărată, dar sună bine şi, ce e şi mai important, sună a purul adevăr şi oferă o ocazie perfectă de a mai îndulci impresia.

— Calmează-te, calmează-te. Din partea mea, cu cît sîntem mai mulţi, cu atît mai bine.

— Există cinci dormitoare, aşa că, dacă aducem pătuţuri pliante, copiii pot dormi împreună.

— Sau cu noi în cameră, sugerează Trish. Mă rog, vedem noi. Dar ce grozav! O vacanţă! Şi încă în sudul Franţei!

Întoarce paginile albumului pînă ajunge la prima, iar eu mă aşez lîngă ea pe canapea şi studiem împreună fotografiile, cu mare atenţie, încercînd să memorăm fiecare oblon, fiece perete de piatră, fiecare pat imens, de epocă, din lemn de cireş.

— Nu-i aşa că arată totul foarte idilic? oftează ea.

— Aşa e. Şi cel mai frumos lucru e că n-au mai rămas decît opt săptămîni pînă vom ajunge acolo.

— Vai de mine, Doamne, se alarmează Trish. Opt săptămîni? Eu încă n-am scăpat de nenorocitele de kilograme pe care le-am luat în timpul sarcinii. Cît poţi să slăbeşti în două luni?

— Cam şase kilograme bunicele. Cu uşurinţă, o asigur eu. Dar trebuie să începi să ţii regim de

mîine. Am slugărit la bucătărie toată după-amiaza, aşa că trebuie să mănînci tot în seara asta.

— OK, zîmbeşte ea. O să încerc să nu mă gîndesc la bikini.

— Bikini? o privesc eu îngrozită. Glumeşti? N-am mai purtat bikini de cînd aveam şaisprezece ani.

— Ştiu, nici eu, dar tot omul are dreptul să viseze. Pariez că Lisa poartă bikini, zice ea, cu un chip posomorît.

— Mda. Şi mai pun pariu şi că arată fantastic.

Mă trîntesc lîngă Trish şi ne uităm amîndouă la burţile noastre revărsate.

— Crezi că pot să scap de asta în două luni?

Privesc şi eu la a mea şi zic:

— Cred că ar fi mult mai uşor să ne ducem să cumpărăm un Costum Minune.

— Un ce?

— E o chestie nouă. Îţi garantează că pierzi două kilograme numai dacă-l îmbraci.

Gregory, care trage cu urechea la ce spunem, izbucneşte în rîs.

— Dacă vă garantează aşa ceva, atunci chiar că e o minune. Vrei să zici că îţi garantează că o să arăţi de parcă ai fi slăbit două kilograme?

— Of, nu mai fi aşa de pedant, pufnesc eu. Ştii prea bine ce vreau să zic. Deci, mergem la cumpărături de minuni săptămîna viitoare?

— Contează pe mine, răspunde Trish, apoi mergem la bucătărie ca să mîncăm.

15

De ce nu m-a prevenit nimeni niciodată în legătură cu făcutul bagajelor, mai ales cînd e vorba de a împacheta şi pentru un copilaş de un an, care are nevoie de practic tot ce-avem în casă?

În trecut, activitatea asta îmi lua o jumătate de oră. Mîzgăleam în grabă o listă, asigurîndu-mă că nu uitam de lenjeria intimă şi deodorant, scoteam totul din dulap, le trînteam în valiză şi gata.

De data asta (prima noastră vacanţă cu cel mic), făcutul valizelor mi-a luat trei săptămîni. Am scris liste peste liste, a trebuit să împachetez mai întîi pentru vacanţă, apoi pentru zborul cu avionul, m-am trezit noaptea în sudori reci, am sărit din pat ca să iau Calpol-ul din dulăpiorul cu medicamente şi să-l îndes în geanta pe care o luăm cu noi la bord. A trebuit să împachetez jucării, scutece, şerveţele şi gustări, cărţi, cremă de soare pentru bebeluşi, serveţele antibacteriene şi schimburi de haine. Am luat pătuţul pliant, scăunelul pentru maşină, scaunul de masă portabil şi balansoarul.

N-am fost mai ostenită în viaţa mea. Dacă înainte nu aveam nevoie de o vacanţă, acum cu siguranţă am.

Mă aflu în camera lui Tom, privind împrejur. E cam a cincizecea oară pe ziua de azi. Plecarea e mîine şi am trecut prin toate de nenumărate ori, dar nu pot scăpa de sentimentul nesuferit că am uitat ceva, deşi, după cum îmi tot repetă Dan, mergem în sudul Franţei, nu în stepele Mongoliei. Dacă se întîmplă să fi uitat ceva, cumpărăm de acolo.

Sună telefonul şi-l aud pe Dan ridicînd receptorul. Încerc să ghicesc cu cine vorbeşte (de obicei, îmi dau seama după tonul vocii lui).

E maică-sa. Cu siguranţă. Îmi ridic ochii în tavan, deşi singura fiinţă care mă poate vedea e Tom, care începe să rîdă, crezînd că mă strîmb la el, ceea ce şi încep să fac în timp ce închid uşa. Orice ar avea de spus soacră-mea, nu prea mă interesează.

După cinci minute, Dan intră în camera copilului, oftînd din greu.

— Haide, dă-i drumul, îl îndemn, privindu-l. Ce-a mai avut de zis?

— Ce preferi mai întîi? Veştile bune sau cele proaste? mă întreabă el, iar eu simt că mi se scufundă toate corăbiile.

La dracu'. Îmi dau seama că e ceva foarte, foarte rău.

— O, Doamne. E vorba de vacanţă. Doar n-au de gînd să anuleze. Plecăm mîine într-acolo, ce Dumnezeu?! Nu-mi vine să cred, încep eu să murmur, clătinînd din cap. O să-i omor.

— Nu, nu, linişteşte-te, zice Dan. De mers, mergem. Asta e vestea bună.

— Şi-aia proastă care e?

— Or să stea şi ei cu noi.

Se pare că iahtul pe care urmau să meargă avusese o avarie şi eşuase cumva, aşa că socrii mei sînt acum la vilă, dar n-ar trebui să ne facem griji, nu ne vor sta în drum. Şi nu-i aşa că va fi grozav de distractiv să petrecem o adevărată vacanţă în familie?

— Tu-ţi baţi joc de mine?

Dan dă din cap cu tristeţe, în semn că nu.

— Dar e o nebunie. Asta nu e vacanţă, ăsta e *un coşmar*. Nu vreau să stau cu părinţii tăi. Trebuie să ne găsim un loc în altă parte. Să mergem în alt loc. Orice!

— Nu ştiu ce să zic. Nu putem schimba avionul şi, sincer, nu ne permitem să mergem în altă parte, ca să nu mai vorbim de faptul că ar fi puţin probabil să găsim cazare în ultimele două săptămîni din august, în sudul Franţei. Toate locurile sînt probabil ocupate de mult.

Copleşită de frustrare şi dezamăgire, încep să plîng.

— Of, scumpo.

Dan se ghemuieşte lîngă mine şi mă ia în braţe.

— Ştiu că nu e ce speram noi, dar încă ne mai putem distra. Cine ştie, poate o să avem o groază de activităţi planificate şi abia de-o să apucăm să-i vedem.

— Lasă-mă să-i sun şi pe ceilalţi, zic eu, trăgîndu-mi nasul. Doamne, ce-or să spună?

Las un mesaj pe mobilul lui Trish, apoi o sun pe Lisa, dar îmi răspunde robotul telefonic; reuşesc să o prind pe mobil.

— Unde eşti?

— Fac nişte cumpărături de ultim moment, la Selfridges. Mi-am dat seama din senin că Amy nu are costum de baie şi, în vreme ce eram acolo, am văzut un bikini Missoni superb, care se potriveşte perfect.

Aştept să termine de povestit despre cele mai recente achiziţii (ah, fericirea de a avea un fost soţ bogat) şi-abia apoi detonez bomba.

— Ascultă, am nişte veşti proaste.

— Alte veşti proaste?

Nu mai departe de săptămîna trecută, Andy îi spusese că nu va putea veni cu noi. În ultima clipă, apăruse o slujbă care coincidea cu perioada vacanţei. Îi părea nespus de rău, dar oferta era atît de generoasă încît nu putuse refuza. Munca trebuia să treacă pe primul plan.

Nu ştiu sigur cine a fost mai uşurat, noi sau Lisa. Trish şi cu mine eram superîncîntate, deşi, fireşte, nu-i puteam spune asta Lisei, cu toate că recunoscuse cu gura ei că lucrurile nu merseseră prea bine în ultima vreme şi că probabil va fi mai cîştigată să facă vacanţa singură.

Parte din problemă, zicea ea, în afară de mitocănia lui obişnuită, era fiica ei, Amy. Pe Andy nu-l interesa absolut deloc fetiţa, aşa că ea nu-l considerase niciodată un partener pe termen lung. Acum, se apropiau de punctul în care relaţia lor avea, cel mai probabil, să se încheie curînd. Singura ei dezamăgire era că, în termenii ei, tot ea urma să fie cea rămasă de căruţă.

— O să agăţi probabil vreun milionar pe iahtul lui, în port, am zis, glumind numai pe jumătate, căci Lisa era exact genul de femeie pe care o vezi la braţul milionarilor europeni.

— Hm, făcu ea, nu e o idee rea. Poate că despărţirea asta are şi avantajele ei.

— Nu, nu-s veşti chiar proaste, îi zic acum, la telefon. Părinţii lui Dan vor fi şi ei acolo. Îţi vine să crezi?

— Cum adică vor fi şi ei acolo? Credeam că urmau să plece pe un iaht.

Îi explic, iar ea începe să rîdă.

— Vai, scumpo, dar nu-i chiar aşa un dezastru. Credeam că o să mă anunţi că vacanţa a fost anulată. Sînt sigură că va fi în ordine cu părinţii lui şi pun pariu că o să-i vedem extrem de rar. Trebuie că se simt foarte prost din cauza celor întîmplate şi nu vor sta prea mult pe acasă.

— Aşa a zis şi Dan.

— Vezi? Sînt părinţii lui, îi cunoaşte mai bine decît oricine. Mă rog, soacră-ta n-o să îndrăznească să dezgroape securea războiului în condiţiile în care eu şi Trish sîntem în tabăra ta. Dacă se poartă oribil cu tine, o să-i trag un pumn. Ce zici?

Încep să rîd. Poate că Lisa are dreptate şi nu e dracul chiar atît de negru.

— Priveşte partea plină a paharului, continuă Lisa. O să avem parte de servicii de babysitting la domiciliu în fiecare seară şi-o să putem să ieşim la cină în oraş. O să fie grozav, îţi promit. Nu-ţi face griji pentru nimic.

Aeroportul Heathrow e plin ochi, vuind de agitaţia şi zgomotul turiştilor care pleacă plini de entuziasm în vacanţă şi al copiilor iritaţi. Slavă Domnului că Tom se poartă excepţional de bine pentru un copil de un an, în ciuda faptului

că a trebuit să-l trezim la cinci dimineaţa. A mai aţipit în maşină, dar acum pare destul de fericit că e plimbat cu căruciorul. Îşi strînge în braţe iepuraşul (pe care, cu destulă lipsă de imaginaţie, l-am numit Iepurilă) şi se uită cu ochi mari la nebunia din jur.

Eu sînt îmbrăcată într-un trening Gap, care vă jur că seamănă perfect cu varianta mult mai scumpă de la Couture şi adidaşi Puma nou-nouţi. Pot spune că mă simt foarte bine, de parcă aş fi Victoria Beckham defilînd printr-un aeroport, dar, fireşte, fără şapca de baseball, ochelarii de soare şi extensiile de păr.

Nu-mi vine să cred că plecăm într-adevăr în vacanţă! La soare! Relaxare! Dezamăgirea prilejuită de prezenţa Lindei şi a lui Michael pare a fi dispărut peste noapte, iar acum nu simt decît entuziasmul plecării.

Vacanţele nu au făcut niciodată parte din vocabularul meu. Cînd eram copil, nu mergeam niciodată nicăieri (relaţia mamei cu sticla o făcea să fie un tovarăş de călătorie periculos), iar eu nu înţeleg rostul risipirii unei grămezi de bani ca să zaci pe o plajă, cînd există foarte multe lucruri pentru care se pot dovedi folositori.

Şi, deşi înţeleg *nevoia* de vacanţă, de mine, personal, nu s-a prea lipit şi n-am simţit-o decît rar, poate chiar niciodată.

Asta a fost înainte să am copii. Odată cu sosirea lui Tom şi a nopţilor nedormite, care nu mai sînt în număr de două, prilejuite de petreceri pînă în zori, ci evenimente săptămînale şi uneori chiar zilnice, prilejuite de simpla calitate de părinte, am ajuns să înţeleg perfect nevoia de vacanţă.

Dar, chiar şi înainte de dimineaţa aceasta, înainte să ajungem la aeroport şi să captăm agitaţia care pluteşte în aer, nu îmi dădusem seama prea bine cît de încîntată sînt de fapt.

Aşa că mă simt grozav. Apoi, o zăresc pe Lisa, aflată pe partea cealaltă a zonei plecărilor. Stă călare pe un sac de voiaj Louis Vuitton, vorbind de zor la mobil, îmbrăcată cu pantaloni albi strîmţi, papuci cu toc înalt, un tricou Pucci cu imprimeu, viu colorat, ochelari de soare Jackie O imenşi şi întunecaţi, plus cercei-toartă din aur.

Dintr-odată, mă simt prost. Uite-mă şi pe mine: acum zece minute, mă admiram într-o vitrină, iar acum am sentimentul că sînt o casnică din suburbii prost îmbrăcată, care încearcă să pară *trendy*. Of, Doamne, cît îmi doresc să arăt ca Lisa. În clipa asta, seamănă foarte tare cu Elizabeth Hurley, doar că într-o versiune mai blondă.

Iar Amy reprezintă accesoriul perfect. Poartă o foarte frumoasă rochiţă de modă veche, cu imprimeu de trandafiri şi stă rezemată într-un cărucior Bugaboo Frog, ultimul model de pe piaţă.

Amîndouă par să fi descins printre noi direct dintr-o reclamă.

Chiar cînd ajungem lîngă ele, Trish şi Gregory sosesc şi ei de undeva, din stînga. Trish e îmbujorată toată, încercînd să împingă căruciorul, să ţină un braţ de haine şi să culeagă şirul de cereale Cheerios pe care Oscar le lasă în urma lui. Mă îmbrăţişează, îl pupă şi pe Dan, apoi se întoarce către Lisa, care-şi închide telefonul cu un clic şi ne îmbrăţişează pe toţi.

— Lisa!

Cînd isprăvim cu salutările, Trish spune clătinînd din cap:

— Cum Dumnezeu de reuşeşti să arăţi atît de sexy şi de strălucitoare cînd abia s-a crăpat de ziuă? Eu de ce nu pot să arăt aşa? Zi-mi şi mie care e secretul!

Lisa începe să rîdă, iar eu mă relaxez. Ce prostie să fiu intimidată de o prietenă ca ea. Trecem cu toţii să ne lăsăm bagajele, apoi mergem în sala de aşteptare.

Bărbaţii au grijă de cei mici, iar noi trei mergem la librărie ca să ne luăm ceva de citit pe plajă, apoi la duty-free, după ceea ce Lisa numeşte pudra de bronzare obligatorie, şi ajungem înapoi chiar cînd este anunţat zborul nostru.

Personalul Air France ne ignoră pe mine şi pe Trish, încuviinţează superficial din cap la vederea lui Gregory şi a lui Dan, după care se aruncă literalmente asupra Lisei care, se pare, vorbeşte o franceză mai mult decît onorabilă. Ar fi trebuit să-mi închipui, deşi, odată ce ne instalăm pe locurile noastre, ea se jură că are un vocabular de toată jena, dar posedă un accent de invidiat, astfel încît lumea crede că vorbeşte mult mai bine decît e cazul.

Îi instalăm şi pe copii cît mai confortabil, iar Dan se aşază şi el lîngă mine, cîntărindu-i din ochi pe ceilalţi pasageri, care se înşiră la urcarea în avion.

— De ce te uiţi aşa de urît la ei? îl întreb după o vreme.

— Încerc doar să-mi dau seama dacă e vreunul terorist, răspunde el cu toată seriozitatea, iar eu mormăi:

— Ah, minunat. Şi după ce anume te uiţi? O bombă legată în jurul taliei şi fire care atîrnă de sub tricou într-un mod mai mult decît evident?

— Ha, ha, ha.

Îşi întrerupe cercetarea ca să se uite la mine.

— În zilele noastre, se spune că e mai bine să ştii cu cine călătoreşti în avion.

— Păi, atunci de ce nu mergi să te prezinţi şi să afli povestea vieţii fiecăruia? întreb eu, neputînd să mă abţin să nu pufnesc.

— OK, grozavă idee. O să mă duc să mă prezint tipei de colo, zice arătînd către o femeie superbă, genul fotomodel, care-şi croieşte drum pe culoarul dintre scaune, cu ochelarii de soare cuibăriţi drăgălaş pe creştet.

— Calmează-te, îl îndemn eu, frecîndu-l pe braţ şi aplecîndu-mă să-i dau un sărut posesiv. Încă n-ai văzut nimic, băiete. Dacă-ţi închipui că ea e superbă, aşteaptă să vezi toate gagicile topless de pe plajă.

— De ce crezi că aştept eu cu atîta nerăbdare vacanţa asta? rînjeşte Dan cu gura pînă la urechi.

— Nu din cauza perspectivei de a mă vedea pe mine topless?

Ridic dintr-o sprînceană, căci Trish, aflată de celalaltă parte a mea, se apleacă spre noi.

— Bine, recunosc, zice ea. Am tot încercat să fac sugestii discrete.

Apoi se uită la mine, uimită.

— Doar n-ai de gînd să faci plajă topless, nu?

— Mă îndoiesc sincer. Înainte să-l am pe Tom, poate aş fi făcut asta, dar acum, cînd sînii îmi atîrnă pînă undeva în zona gleznelor, am nevoie de tot „sprijinul“ disponibil.

— Bun, atunci înseamnă că nu sînt singura. Ştii că Lisa şi i-a aranjat.

Încuviinţez din cap, iar Dan se luminează la faţă.

— Aranjat? întreabă el. Vrei să zici că şi-a făcut operaţie estetică?

— Da. Şi i-a ridicat şi şi-a făcut implanturi. Nu mai gîfîi aşa, dragă, sînt sigură că o să-i vezi.

— Mă surprinde că nu e topless în avion, spune Trish, iar eu rîd, pentru că lipsa de inhibiţii a Lisei nu conteneşte să mă uimească.

Şi-a făcut operaţia acum vreo două luni, deşi nu părea a fi nevoie şi, de îndată ce s-a vindecat, s-a dezbrăcat în mijlocul camerei de zi şi a insistat să punem mîna pe ei. Eu şi Trish ne-am conformat, dar cu oarecare reţinere. E greu să fii obiectivă cînd una dintre cele mai bune prietene ale tale stă în faţa ta, pe jumătate goală, şi ţine morţiş să-i pipăi sînii.

Dar trebuie să recunosc că am simţit oarece invidie. Sînii Lisei erau incredibili, deşi erau cam tari. Nu am nici o umbră de îndoială că Lisa va purta numai partea de jos a costumului de baie şi că ei doi, Dan şi Gregory, se vor bucura de fiece clipă.

— Lisa!

„Fotomodelul" cu ochelari pe post de cordeluţă de păr ajunge în dreptul nostru şi ochii i se luminează cînd dau de Lisa.

— Kate!

Lisa mi-o trece mie pe Amy, de pe celălalt rînd de scaune, şi se ridică să o îmbrăţişeze.

— Doamne! Ce faci tu aici?

— Stăm la Jonathan şi Caro, la Grasse! Sînt o gaşcă întreagă! Eu şi Sarah şi Mark şi încă vreo cîţiva! Trebuie neapărat să vii să ne vezi. Dar tu ce cauţi aici?

— Avem o casă în Mougins, la o azvîrlitură de băţ de tine. Trebuie să vii şi tu să ne vezi!

Fără să vreau, îi aud cuvintele şi iarăşi mă înroşesc de furie pe socrii mei. Dacă n-ar fi şi ei acolo, am putea găzdui cu dragă inimă pe oricine am vrea. Dar ei sînt acolo şi cred că e puţin probabil să-şi dorească hoarde întregi de oameni mărşăluind peste ei, în casă.

— A, face Lisa, întorcîndu-se spre noi, aceştia sînt prietenii mei.

Ne prezintă pe rînd, iar noi zîmbim şi ne aplecăm ca să dăm mîna. Tare îmi doresc să fiu îmbrăcată în blugi şi un tricou alb, cu toate că ar trebui să fiu cam cu trei kilograme mai slabă ca să arăt măcar pe jumătate atît de bine ca „fotomodelul".

Odată ce Kate dispare în jos pe culoar, îi şoptesc lui Trish:

— Ştiu că e ridicol, dar de ce mă simt eu mereu atît de „necorespunzătoare" în preajma Lisei şi a prietenilor ei?

— Ce-ţi pasă? îmi răspunde Trish, ridicînd din umeri. Nu uita, cărţile nu se judecă după copertă. Ştiu că Lisa arată ca un fotomodel, dar n-am mai fi prietenele ei dacă nu ar fi drăguţă şi sinceră. Probabil că aşa e şi Kate asta.

— Cum de reuşeşti să vezi mereu latura bună a oamenilor?

— Aşa sînt eu. Deşi nu sînt împotriva unui strop de răutate. De exemplu, Lisa, aşa drăguţă cum e ea, mă uimeşte cu dragostea pe care o nutreşte faţă de lucrurile de firmă.

— Insinuezi că ar fi superficială? întreb eu rînjind.

— Cu siguranţă. Mă rog, să nu ne plîngem. O iubim *şi* pentru că e superficială. Oricum, nu

spunem nimic aici din ce nu i-am spune şi ei în faţă, zice ea cu toată sinceritatea, după care izbucnim amîndouă în rîs.

— De ce rîdeţi voi acolo?

Lisa se apleacă spre noi de pe celălalt rînd de scaune, unde Amy stă cocoţată delicat în poala ei.

— Tocmai ziceam că ne-am dori să ştim tot atîtea despre haine ca şi tine, îi răspund, gîndindu-mă că formularea asta e cea mai potrivită şi mai aproape de adevăr.

De îndată ce păşim din avion, ne loveşte căldura. Îi iau mîna lui Dan şi i-o strîng într-a mea. Pare a fi trecut atît de mult de la luna noastră de miere, atîta vreme de cînd ne-am scăldat în căldura arzătoare a soarelui, încît senzaţia are darul de a ne schimba total, de parcă fericirea şi căldura ar fi una.

Citindu-mi gîndurile, Dan îmi zîmbeşte.

— Se vede treaba că aveam într-adevăr nevoie cu toţii de vacanţa asta.

— Nu e grozav?

— Te-ai mai împăcat cu faptul că ai mei sînt tot acolo?

Dau din cap. Acum, că am ajuns aici, sînt convinsă că prezenţa lor nu va mai conta cîtuşi de puţin. Am nevoie de pauza asta mai mult decît ei şi la naiba cu socrii, am de gînd să mă distrez.

La aeroport, schimbăm numere de telefon cu Kate, printre numeroase promisiuni că ne vom întîlni. Sînt uşor nedumerită în clipa în care

insistă să ne trimită fiecăruia cîte două bezele, deşi nici nu ne cunoaştem.

— Cînd eşti în Franţa... rîde Lisa în vreme ce ne îndreptăm către locul de unde se închiriază maşini. Măcar nu sîntem la Paris, continuă ea. Ultima dată cînd am fost acolo, mi se trimiteau chiar şi cinci pupicuri. Nu se mai termina odată. Doamne, dura cam o oră să-ţi iei rămas-bun de la trei oameni.

Ne aşteaptă două automobile Renault şi, într-un sfert de oră, am părăsit aeroportul şi am pornit-o în susul coastei, de la aeroportul din Nisa, prin Cagnes-sur-Mer, şi-apoi către Mougins.

— Uite! Palmieri! nu mă pot opri să repet, întorcîndu-mă către Tom ca să-i arăt priveliştea, deşi probabil că nici n-are habar despre ce vorbesc eu.

Am citit odată undeva că cei mai inteligenţi copii sînt aceia ai căror părinţi vorbesc cel mai mult cu ei, chiar şi despre cele mai mărunte lucruri. Tom e, desigur, un geniu în devenire, aşa că fac tot ce pot ca să-l stimulez vorbind cu el toată ziua, de regulă despre tîmpenii.

Odată, Dan m-a surprins întrebîndu-l pe fiul nostru dacă să port pantalonii negri sau pe cei maro. În acel moment, Tom stătea pe patul nostru, sprijinit de perne, rozînd fără pic de milă dintr-un colăcel de cauciuc pentru bebeluşii cărora le dau dinţii, deşi mi-a aruncat o privire în clipa în care am ridicat pantalonii ca să-i vadă.

— Ăăă, face Dan din prag, iar eu sar cît colo, cred că e posibil să fi petrecut cam mult timp cu Tom în ultima vreme. Ceva îmi spune că ai nevoie de un pic de tovărăşie adultă.

Şi ne pufneşte pe amîndoi rîsul. E însă un obicei greu de lepădat, iar eu, una, nu sînt amatoare să mă descotorosesc de el deocamdată. Astfel, îi arăt cu degetul lui Tom tot ce vedem. Mai şi traduc din franceză, chinuindu-mă să-mi amintesc cîte ceva de la şcoală.

Ajunşi la periferia orăşelului Mougins, virăm în sus pe un deal abrupt, străduindu-ne să urmăm instrucţiunile trimise de părinţii lui Dan prin fax, acum două zile. Trish, Gregory şi Lisa sînt în maşina din spatele nostru şi, prin ferestrele lăsate, rîd de noi în vreme ce luăm numai curbele greşite şi sîntem obligaţi să facem întoarceri pe aleile din faţa caselor pe lîngă care trecem.

În cele din urmă, ajungem la Rue des Oiseaux şi intrăm pe un drum plin de praf şi gropi, care pare a nu duce nicăieri. La capătul de sus, însă, lasă loc unei porţiuni netede de pietriş, după care, printre nişte stîlpi de piatră, pătrundem într-un garaj acoperit cu plante agăţătoare.

Ne dăm jos şi grăbim pe vechea cărare către casă. Împingem o uşă grea din stejar şi găsim un bilet pe preşul din faţa ei.

Dan, Ellie şi gaşcă,
Ne-am dus în sat după mîncare. Faceţi-vă comozi.
Prosoape lîngă piscină. Distracţie plăcută!
Cu drag, mami şi tati

— Aşa, zice Gregory trîntind bagajele chiar de cum intrăm. Ce ziceţi de o baie?

Trish ridică dintr-o sprînceană şi se întoarce spre el.

— Ce-ai zice tu să ne găsim camera şi să despachetăm, să ne punem lucrurile în dulapuri şi să-l culcăm pe Oscar, căci are mare nevoie de somn?

La ţanc, Oscar începe să urle. Asta îi face şi pe ceilalţi să se pornească, mai întîi pe Tom, apoi pe Amy.

— Bună idee, Trish, o aprobă Dan. Hai să-i ducem pe copii din drum, pentru ca adulţii să se poată distra.

— Ce drăguţ, zic eu, clătinînd din cap. Ce mi-aş dori ca fiul tău să înţeleagă ce spui.

— Chiar dacă ar înţelege, n-ar putea să audă, cu toată hărmălaia asta.

— Păi, ce-ai zice să ne ajuţi să găsim dormitoarele ca să despachetăm pătuţurile pliante?

— OK, OK.

Dan o ia în sus pe scări, cu o parte din bagaje.

— Merg eu primul. Să vedem cum stă treaba.

16

Ar fi trebuit să-mi închipui că Linda şi Michael îşi vor rezerva dormitorul principal. De două luni frunzăresc albumul foto, admirînd casa şi imaginîndu-mi că stau întinsă în patul uriaş, cu uşile duble de sticlă deschise larg, în vreme ce o rază de soare se strecoară înăuntru, scăldînd tava aşezată pe pat, plină vîrf cu cornuri proaspete şi fierbinţi, *pain au chocolat* şi *café au lait* aburindă.

Aşa că, după umila mea părere, am dreptul să fiu enervată, avînd în vedere că, din clipa în care păşim în dormitorul principal, e clar ca lumina zilei că Linda şi Michael n-au nici o intenţie să se mute ca să ne facă nouă loc.

Romanele de doi bani ale Lindei sînt aşezate stivă pe raftul de cărţi, pantofii ei sînt aliniaţi pe podea, iar pe spătarul fotoliului din colţ sînt drapate cîteva şaluri de caşmir.

Cu toate astea, deschid uşile şifonierului şi, după cum mă aşteptam, e plin pînă la refuz cu hainele celor doi.

— Rahat! spun eu printre dinţi, aşezîndu-mă pe pat, în timp ce Dan pare îngrijorat.

— Îmi pare rău, oftează el, cuprinzîndu-mă cu un braţ. Ştiu că erai nerăbdătoare să stai în camera asta, dar o să fie bine, o să ne distrăm.

— Știu, știu, mă port îngrozitor. Mai ales că asta e vacanța lor și ei plătesc. Dar voiam așa de mult să stau aici.

— Păi, hai să ne uităm și la celelalte și să ne adjudecăm cea mai frumoasă cameră care a mai rămas, înainte ca altcineva să pună mîna pe ea.

Dormitoarele se numesc, pe rînd, camera albastră, camera verde, camera galbenă și camera de serviciu. Deși, la momentul respectiv, ideea de a-i culca pe copii laolaltă nu păruse una tocmai rea, cînd ajungem să dăm ochii cu sus-numita cameră de serviciu, realizăm că abia de e loc pentru un pătuț, necum pentru trei.

— Nu-i putem culca pe toți în același pat? geme Lisa, în hohotele noastre de rîs.

— Nu, dar ar trebui să cădem la o înțelegere. Cine se alege cu cel mai mic dormitor ia camera de serviciu pentru copil.

În cele din urmă, scriem culorile camerelor pe bucăți de hîrtie și le tragem dintr-o scrumieră. Lisa, închizînd ochii, murmură „camera galbenă, camera galbenă, camera galbenă“ și scotocește după bilețelul ei magic.

Lisa primește camera albastră, Trish și Gregory pe cea verde, care, după dormitorul principal, este probabil cea mai mare, iar Dan și cu mine o luăm pe cea galbenă, care o fi ea cea mai mică, dar are avantajul de a poseda un balconaș minuscul, cu vedere deasupra unui acoperiș cu țigle roșii, dedesubtul căruia se întinde o livadă de măslini.

O masă de fier, care cam stă să cadă și două scaune sînt așezate pe balcon și, de îndată ce am azvîrlit totul într-un șifonier uriaș din lemn de cireș, înghesuit într-un colț al camerei, îl ducem

pe Tom afară şi ne aşezăm puţin, sorbind din priviri soarele şi priveliştea.

— Haide, zice Dan în cele din urmă. Ce-ar fi să-l culcăm pe Tom şi-apoi să mergem să înotăm?

Cred că acel Costum Minune al meu e chiar un miracol. Mare păcat că nu ajunge pînă la genunchi, căci stratului meu de celulită i-ar prinde bine un miracol, două. Mă rog. Îmi acopăr părţile jenante cu un sarong semitransparent de la Accesorize şi-o iau către piscină, cu o cremă solară în mînă.

Aparent, toată lumea a avut aceeaşi idee. Trish îl dă pe Gregory cu cremă pe spate şi, în vreme ce noi dăm colţul, ea îşi ridică privirea şi zîmbeşte cu gura pînă la urechi. Îi face semn cu mîna Lisei şi-l aud pe Dan trăgînd scurt aer în piept.

— În regulă, respiră adînc şi relaxează-te, mormăi eu, bătîndu-l uşor pe braţ, deşi trebuie să recunosc că, dată cu ulei şi plutind prin piscină pe salteaua gonflabilă, cu sînii goi îndreptaţi către tării, Lisa arată al dracului de bine.

— Lisa, o strig, în vreme ce se îndreaptă leneş către noi. Cred că sînii tăi ar trebui să poarte un avertisment oficial. Soţul meu e pe cale să facă atac de cord.

— De ce-aş fi cheltuit atîţia bani pe ei dacă nu-i vede nimeni? strigă şi ea.

— Am priceput, răspund eu. Oricum, măcar o să-l faci pe socru-meu fericit.

Apoi, mormăi către Dan, pe un ton mult mai scăzut:

— Dar nu sînt sigură ce-o să spună maică-ta.

— Probabil că o să se înverzească de invidie, zice el. Şi vreau neapărat numele chirurgului ei.

Dan trage două şezlonguri lîngă Gregory şi Trish.

— OK, spune ea, sculîndu-se în picioare şi ferindu-şi ochii de soare. Avînd în vedere că sîntem pentru prima dată în prezenţa aproape nudă a celorlalţi, e necesar să clarific unele lucruri. Astea (se întoarce şi ne arată gambele) sînt înfiorătoarele mele varice, care sînt o chestie ereditară, dar au fost amplificate serios de bombonica pe nume Oscar. Asta (apucă într-o mînă o bucată de coapsă plină de gropiţe) este pielea mea coajă-de-portocală, iar ăsta (se bate peste burta ieşită în afară) este din nou semnul trecerii lui Oscar cel Groaznic.

— Draga mea, spune Gregory, ridicîndu-se într-un cot, de ce Dumnezeu insişti să-ţi scoţi în evidenţă toate imperfecţiunile? Pe mine nu mă auzi zicînd nimic de ale mele.

— Asta pentru că tu eşti perfect, zice ea şi-mi face cu ochiul.

— Ştiam eu că nu degeaba m-am însurat cu tine.

Gregory se întinde şi-i strînge mîna plin de afecţiune.

— Serios? se încruntă nevastă-sa. Vreau numai să mă asigur că totul e la vedere. N-o să uit niciodată cînd am mers în vacanţă cu părinţii mei şi cu nişte prieteni de-ai lor şi, de îndată ce ne-am întors la hotel, mama a început să vorbească despre cît de lăsaţi erau sînii prietenei ei şi că habar n-avea ea ce formă disproporţionată are corpul ei. Nu suportam ideea să vă ştiu înapoi în camerele voastre, vorbind despre varicele şi celulita mea, aşa că m-am gîndit că, dacă exagerez eu însămi totul, vouă n-o să vă mai rămînă nimic de discutat.

Dan se uită la Trish, clătinînd din cap.

— Eşti ciudată rău de tot, ştii?

— Doar practică, răspunde ea.

Mă uit la Lisa, care-şi joacă excelent rolul de personaj dintr-o reclamă la Hawaii Tropic.

— Oare Lisa a avut ocazia să-ţi numere imperfecţiunile pînă acum?

— Desigur, confirmă Trish.

— Şi, dă-mi voie să ghicesc, ea, personal, nu are nici una, corect?

— Ba da! strigă sus-pomenita, din piscină. Am pe coapse cele mai oribile vene pe care le-ai văzut în viaţa ta. Uite.

Arată cu degetul la coapsele ei, dar singurul lucru vizibil este pielea întinsă şi aurie.

— Nu are nici una, aşa-i? îi rînjesc eu lui Trish.

— N-am găsit nimic, mă imită aceasta.

— Şi am o grămadă de fire de păr care cresc pe sub pielea din zona inghinală, zbiară Lisa. Nişte umflături vineţii oribile...

— Bine! o întrerupe Dan. Cred că ajunge pe ziua de azi.

— Bravo, îl susţine Gregory. Şi doar aşa, ca să se ştie, mi se permite să afirm că voi trei sînteţi cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată?

Îi aruncă o privire nevestei lui, care îi răspunde printr-un ghiont ascuţit.

— Deşi, iar aici nu sînt părtinitor, trebuie să precizez că soţia mea e cea mai frumoasă dintre toate.

— Ştiam eu că nu degeaba m-am măritat cu tine, îi spune ea şi se întinde să-i dea un sărut.

— Nu-i aşa că totul e superb?

Las cartea jos, mă rostogolesc şi depun un sărut pe umărul încins al lui Dan.

— Mm, miroşi a nucă de cocos.

— E minunat, confirmă Dan, zîmbindu-mi. Nu-i aşa că e ciudat cum nu-ţi dai seama că ai nevoie de o vacanţă pînă nu ajungi la destinaţie? După care te miri de ce nu îţi iei concediu mai des.

— Da, pînă ajungi înapoi acasă şi, în trei zile, uiţi şi de ce ai plecat, răspund eu, tot cu un zîmbet. Mă duc să văd ce face Tom.

— Te uiţi şi la a mea? strigă Lisa. Deşi cred că încă mai doarme.

— Vin şi eu, să mă uit la Oscar.

Trish se tîrăşte de pe şezlong şi se întinde.

— N-ar fi fantastic să fie atît de obosiţi încît să doarmă toată după-masa, iar noi să lenevim cît e ziulica de lungă, prefăcîndu-ne că nu avem copii?

— Nu că am schimba vreodată situaţia... spun eu, privind-o.

— Sigur că nu, rîde ea. Nici n-am visa să schimbăm lucrurile. Poate doar am angaja bone cu normă întreagă pe durata vacanţei.

Oscar încă mai doarme liniştit, cu braţele şi picioarele depărtate, sforăind şi fornăind încetişor.

— Aşa-i că sînt de-a dreptul superbi cînd dorm? şopteşte Trish, închizînd binişor uşa.

Mergem amîndouă să vedem ce face Amy, care doarme şi ea dusă. O pornim în jos pe coridor, către camera mea şi a lui Dan, iar Trish se întoarce către mine, părînd încurcată.

— Şşş, face ea şi ne oprim locului să ascultăm. Ce ciudat. Aş putea să jur că se aude o conversaţie venind din camera voastră, se încruntă Trish.

— Da? Adică, ştiu că fiul meu e un geniu, dar asta n-ar fi prea de tot chiar şi pentru el? întreb eu şi mă apucă rîsul.

După aia aud şi eu. E vocea inconfundabilă a Lindei.

— Ăsta e băieţelul meu cuminte.

Linda stă pe pat, jucîndu-l pe Tom, care chicoteşte, pe genunchi.

— Cine-o iubeşte pe bunica? cîntă ea. Cine-o iubeşte pe bunica?

Tom se uită spre mine şi de îndată feţişoara i se schimonoseşte şi-şi întinde mînuţele după mami.

Aha!

Mă grăbesc să-l iau în braţe, bătîndu-l pe spate, sărutîndu-l şi aruncîndu-i priviri furioase Lindei.

— Tu l-ai trezit? o întreb pe un ton crunt.

— Nu! zice ea, cu ochii larg deschişi şi nevinovaţi. Ne-am întors şi-am vrut numai să-l văd. N-am ştiut în ce cameră e, dar jur, cînd am deschis uşa, nu dormea şi se uita la mine.

— De cît timp e treaz?

Îmi privesc ceasul, încă furioasă.

— Ţi-am spus, deschide Michael gura pentru prima dată, clătinînd din cap şi uitîndu-se la nevastă-sa. Ţi-am spus să nu intri.

— Dar nu l-am trezit eu, insistă soacră-mea. Era deja treaz.

— Bine, zic, dar de cît timp e treaz?

— Am intrat acum vreo zece minute.

Michael pufneşte, iar eu îmi dau seama că minte, dar nu am energie, aşa că trag concluzia:

— Bine. Deci, a dormit cam o oră şi jumătate în loc de cele trei cu care e obişnuit, ceea ce înseamnă că, pînă la ora cinci, va deveni de nesuportat. Mersi mult, Linda. O să ai tu grijă de el în după-amiaza asta, cînd o să fie complet epuizat şi va urla?

— Da, sare ea plină de entuziasm, bineînţeles. O să-mi facă mare plăcere.

Mă mulţumesc să-mi dau ochii peste cap şi plec, călcînd apăsat în direcţia piscinei.

— Nu pot să cred ce face maică-ta.

Mă proţăpesc în faţa şezlongului lui Dan, asigurîndu-mă că-i stau în soare şi arunc o umbră uriaşă asupra lui.

— Ce? oftează Dan. Ce-a mai făcut acum?

— A venit şi l-a trezit pe Tom din somn. S-a tot jucat cu el şi ştii cum e cînd nu s-a odihnit destul. Mai încolo, o să fie îngrozitor. Nu pot să cred. Pur şi simplu nu-mi vine să cred.

— OK, linişteşte-te. Sînt sigur că nu a fost cu intenţie. Nici măcar n-am ştiut că au ajuns. Unde sînt?

— Pe undeva, prin casă. Nici eu n-am ştiut că sînt aici. I-am găsit jucîndu-se cu Tom în camera lui.

— Tu stai aici şi calmează-te. Eu merg să-i salut. Probabil că ar trebui să vină şi ei afară şi să-i cunoască pe ceilalţi. Aşa, dă-mi-l pe Tom, îl iau eu.

— Ca să pună maică-ta iarăşi mîna pe el? îi arunc eu în faţă. Nu prea cred. Tom o să stea aici cu mine.

Îmi fac de lucru scotocind prin geanta de plajă, după crema Factor 30.

— Haide, du-te. Hai, ne descurcăm noi.

După douăzeci de minute (timp în care mă calmez considerabil, deşi a început să devină obositor să mă reped după Tom, care tot încearcă disperat să se tîrască de-a buşilea spre piscină), Dan, Linda şi Michael vin afară să ne salute.

Şi, da, îmi face o imensă plăcere să văd figura Lindei atunci cînd Lisa iese din apă şi pluteşte către ei ca să le strîngă mîna, purtînd doar un zîmbet generos şi chiloţi de baie mai mult decît sumari.

Linda, îmbrăcată în costum de baie piele-de-leopard, cu un sarong asortat, este în mod evident jignită şi nu mai ştie încotro să se uite.

— Încîntată de cunoştinţă, spune ea politicos, dînd mîna cu Lisa şi privind-o ţintă în ochi, prefăcîndu-se că nu observă şi că nu e jenată de faptul că e aproape complet goală.

Pe de altă parte, Michael rînjeşte încîntat.

— Sa-lut! zice el, cu o expresie de motan care a pus laba pe borcanul cu smîntînă.

Linda se întoarce şi-şi dă ochii peste cap către nimeni în special.

— Ce *încîntare* să vă cunosc, adaugă şi-i strînge mîna, rînjind în continuare şi măsurînd-o fără jenă din cap pînă în picioare. Deci, sînteţi bună prietenă cu Ellie? E întotdeauna o plăcere să-i cunosc pe prietenii lui Dan şi Ellie.

Mai am puţin şi leşin. Acesta e tatăl lui Dan. Tatăl lui! Omul prea puţin sociabil, încărunţit şi cicălit de nevastă, care nu vădeşte vreun pic de şarm sau charismă în afara sălii de tribunal şi care pare a se fi metamorfozat din senin în Leslie Phillips[1] în persoană. Aproape că aştept să-l aud

1. Leslie Samuel Phillips (n. 1924), actor englez, celebru mai ales pentru rolurile sale de comedie. (n.t.)

continuînd cu ceva de genul: *„Măi să fie*. Pentru nişte tinere mame, voi, gagicilor, sînteţi *numa' bune"*.

Bineînţeles că nu spune asta. Se întoarce să dea mîna cu Trish şi Gregory (mai tîrziu, Trish mi-a zis că-i venea să se scuze că nu e o blondă de un metru optzeci, cu sîni pneumatici), dar se retrage cu prima ocazie şi se duce să înoate, dar bănuiala mea e că face asta numai ca să aibă un unghi mai prielnic din care să se uite la corpul Lisei, care s-a întins iarăşi pe saltea.

Trish ridică dintr-o sprînceană în direcţia mea şi zice:

— Socru-tău e niţel cam copilăros!

Îl privim făcînd cîteva lungimi de bazin, oprindu-se la fiecare capăt al piscinei ca să respire şi să se uite la Lisa.

— Ştiu! o aprob rîzînd. Cine-ar fi crezut! Socrului meu bătrîn şi cu părul alb i s-au aprins călcîiele după Lisa! Nu-l credeam în stare.

— Ei, haide, nu-i chiar atît de bătrîn, iar părul nu-i e chiar atît de alb, îmi răspunde Trish, surprinsă. De fapt, eu îl găsesc chiar atrăgător. Poate că soacră-ta ar face mai bine să se păzească.

— Oh, mă strîmb eu, dar mă trezesc că îl privesc pe Michael cu alţi ochi.

Oare mi s-ar părea şi mie atrăgător dacă n-ar fi socrul meu? Nu m-am simţit niciodată atrasă de bărbaţii mai în vîrstă, dar presupun că dacă lucrurile ar sta altfel, dacă n-ar fi tatăl lui Dan şi dacă n-aş şti că e atît de predispus să fie ţinut sub papuc, mi s-ar părea şi mie că emană un farmec à la Michael Douglas.

Şi, deşi n-am de gînd să-i confirm lui Trish observaţiile de mai sus, ea are dreptate cînd

spune că vezi oamenii în altă lumină atunci cînd sînt aproape goi puşcă.

Nici prin minte nu-mi trecuse cum ar putea să arate socrul meu fără haine pe el, dar, acum că-l văd numai în costum de baie, trebuie să recunosc că mă surprinde cît de în formă e. Hai să zicem aşa: pentru un bărbat care probabil se apropie de şaizeci de ani, Michael are corpul cuiva considerabil mai tînăr.

— Chiar crezi că flirtează? întreb eu, văzînd că Michael s-a oprit din nou după o lungime de bazin şi priveşte spre Lisa, care pluteşte fără nici o grijă. E aşa de ciudat să mă gîndesc că ar flirta într-adevăr şi mai ales cu o prietenă de-a mea.

— Nu, spune Trish, nu cred că flirtează serios. După părerea mea, se bucură doar de peisaj. Probabil că n-a mai văzut aşa ceva pînă acum. Nu atît de aproape, oricum.

— O, te referi la celebrele coline din sudul Franţei.

— Da, chiar la ele.

Şi rînjim amîndouă.

Dan vine la noi şi se aşază pe marginea şezlongului.

— Ellie, mă dai cu cremă pe spate?

Îi masez crema pînă intră în piele, sărutîndu-l într-o parte, pe gît, atunci cînd termin.

— Mm, mulţam. Am de gînd să-l iau pe Tom în piscină. Vrei să intri şi tu?

— Stai să merg să aduc aparatul de fotografiat. Mă întorc într-o clipă.

— Bună idee, zice Trish, ridicîndu-se odată cu mine. Merg să văd de Oscar şi, dacă s-a trezit, putem să facem cîteva poze de grup.

Către seară, am iertat-o pe Linda. După-masa a fost extrem de obositoare. Eu şi Dan am alergat cu schimbul după Tom, care se tîrăşte cu viteza luminii şi, cu toate că poartă mereu pernuţele de înot, mă îngrozesc de fiecare dată cînd ajunge la cinci metri de apă.

— N-am zis noi că o să fie o vacanţă relaxantă? o întreb eu, enervată, pe Trish.

— Roag-o pe soacră-ta să îl ia, mormăie ea drept răspuns, arătînd cu mîna spre locul în care Linda se preface că citeşte o carte, privind cu jind spre Tom la fiecare două secunde.

— Nu, refuz eu, dar, cum Tom începe să se agite în braţele mele, nu mă pot abţine să nu spun: Linda? Vrei să-l ţii pe Tom?

Nerăbdătoare să ajungă la noi, Linda aproape că se prăbuşeşte la pămînt. Parcă i-ar fi teamă să nu mă răzgîndesc.

— O să-l duc înăuntru, spune ea. O să ne jucăm. Hai, scumpule, bunica o să-ţi arate ce ţi-a pregătit.

Îl duce în casă într-o viteză nebună şi, de data asta, nu mai protestez. Mă întind cu un zîmbet leneş pe chip şi las toate grijile zilei să se risipească.

— Ce şanse crezi că avem să ieşim în oraş la cină, în seara asta? îl întreb pe Dan cînd sîntem singuri la noi în cameră, unul avînd grijă de Tom, iar celălalt făcînd duş.

— Cine? Tu şi cu mine?

— Nu, prostuţule! Noi! Toată lumea. Crezi că ai tăi s-ar supăra?

Dan se încruntă.

— Ca să fiu sincer, cred că există posibilitatea asta. Ştii, e prima seară pe care o petrecem aici

şi probabil că vor să-i cunoască mai bine pe toţi. În plus, o ştii pe mama. Pun pariu că a muncit pe rupte să pregătească o cină delicioasă.

— Deci, asta înseamnă „nu"? hîrîi eu pe un ton nefericit.

— Să ţi-o spun pe-a dreaptă, nici măcar nu vreau s-o întreb, zice Dan. Avem o groază de vreme, iar mîine o să ieşim cu toţii. N-o să-i deranjeze să stea cu cei mici în timp ce noi mergem să găsim ceva drăguţ în sat. Ce zici?

— Bine, bodogănesc eu, trecînd în revistă noile mele rochii de şifon vaporos din dulap, întinzîndu-mă însă după o pereche de pantaloni scurţi.

Bănuiesc că boarfele mele de gală pot să mai aştepte o zi.

Pînă seara, prima petrecută de noi aici, socotesc că, dacă zilele ce vor urma îi vor semăna celei de azi, temerile mele legate de Linda şi Michael au fost neîntemeiate. În ciuda prezenţei lor aici, ne vom distra cu toţii de minune.

Aş merge chiar pînă într-acolo încît să afirm că Linda a fost o gazdă incredibilă azi, ca să nu mai pomenesc că m-a ajutat şi cu Tom. În timp ce fetele le fac baie celor mici, le dau de mîncare şi-i duc la culcare, Linda îi adună pe bărbaţi şi pregătesc împreună cina delicioasă de care avem uneori parte acasă, dar care nu prea are acelaşi gust ca aceea servită pe o terasă în sudul Franţei.

Coborîm în camera de zi pe la şapte şi jumătate şi găsim platouri cu mîncare întinse pe măsuţa de cafea: baghete cu crusta fierbinte, şuncă de Parma, mezeluri, brînză Brie, Camembert şi Reblochon, castraveciori, ardei copţi, pateuri şi măsline. Iar astea nu sînt decît antreurile.

Lisa nu-şi trădează reputaţia şi vine îmbrăcată într-o rochie Diane Von Furstenberg, amintind de anii '60, din material imprimat, care-i dezvăluie coapsele cînd se aşază. Trish şi cu mine ne dăm ghionturi şi chicotim ca nişte şcolăriţe de fiecare dată cînd observăm privirile lui Michael aţintindu-se asupra picioarelor ei.

— Cu asta sînt şase, îmi şopteşte Trish, amîndouă cu ochii pe el.

Din fericire, omul nu e cîtuşi de puţin conştient de comportamentul nostru pueril.

— Şapte, şoptesc şi eu cînd socru-meu aruncă o ocheadă spre decolteul Lisei.

Iarăşi ne apucă pe amîndouă chicotitul. Dan clatină din cap, prefăcîndu-se serios.

— Mai exact, ce vîrstă au nevestele noastre? îl întreabă el pe Gregory.

— Cred că în seara asta au iarăşi vreo cinci anişori, răspunde acesta, cu gura pînă la urechi.

— Cinci şi jumătate! strigă Trish îmbufnată.

— Iar eu am cinci ani şi nouă luni! o imit eu, iar asta ne face să izbucnim din nou, spre dezaprobarea celorlalţi.

Cred că ne-am cam îmbătat.

Cînd ajungem să ne aşezăm la masa de afară, pateurile şi baghetele, din care Dan a insistat ca eu şi Trish să ne înfruptăm copios, par a mai fi absorbit ceva din alcool.

— Tată, zice Dan, uitîndu-se la Michael, care stă la celălalt capăt al mesei, ţi-aş fi recunoscător dacă nu le-ai face pe fete pulbere în fiecare seară.

Socrul meu rîde şi-i spune:

— O, linişteşte-te. Eşti în vacanţă. Nu ţi-ar strica să încerci şi tu.

Dan se uită la maică-sa.

— Ăsta e chiar tata sau a venit vreun extraterestru şi l-a răpit azi-noapte?

Exasperată, Linda clatină din cap.

— Se pare că nu numai fetele au dat în mintea copiilor. Taică-tău are impresia că e tînăr, liber şi burlac.

Dan izbucneşte în rîs.

— O, mamă, dar e total nevinovat. Şi trebuie să recunoşti şi tu că Lisa arată trăsnet. Nu-ţi face griji. Cu cît ajungi s-o cunoşti mai bine, cu atît mai puţin atrăgătoare devine.

Vorbeşte pe un ton scăzut, ca să nu-l audă ceilalţi, cu excepţia mea, fireşte, care stau lîngă el şi ciulesc urechea la conversaţie.

— O, dar nu-mi fac griji pentru *el*, zice soacră-mea. Doar că nu sînt prea sigură în privinţa *ei*, adaugă ea, privind ţintă la Dan, iar eu îmi dau ochii peste cap şi mai iau o gură de vin.

— Un toast! strigă Michael de la celălalt capăt al mesei. Pentru vacanţe şi pentru prieteni noi!

— Pentru vacanţe şi prieteni noi! repetăm noi, ridicînd paharele şi bînd.

Pe cînd ne aşezăm la loc, vorbind, rîzînd şi uitînd că a existat vreodată vreo urmă de discordie între cei de la masă, mă simt cuprinsă de o stare de mulţumire şi de un sentiment discret de linişte.

Conform obiceiului, Linda a pregătit un *cassoulet* franţuzesc autentic, urmat de un tort de mere caramelizate fierbinte, servit cu îngheţată de vanilie.

Mîncăm afară, sub umbrarul de plante agăţătoare, iar lampioanele de pe masă aruncă o lumină difuză şi romantică. În această atmosferă, uit

timp de cîteva ceasuri de tărăşenia cu soacră-mea. Cînd mai rosteşte cîte un compliment la adresa nepoţelului ei sau povesteşte ceva care face aluzie la relaţiile apropiate dintre noi două, dau doar din cap şi zîmbesc, prea fericită şi poate chiar prea beată ca să mai comentez. Sau să-mi pese.

17

Nu e ciudat cum, dacă în ecuaţie mai intră cîţiva oameni, întreaga dinamică a relaţiilor se schimbă? Cînd luăm prînzul duminical la socrii mei, discutăm despre evenimentele săptămînii fără a vorbi cu adevărat despre ceva, terminăm totul în aproximativ jumătate de oră, apoi ne ridicăm de la masă şi numărăm minutele pînă cînd putem să plecăm fără să părem nepoliticoşi.

În seara asta, cu Trish, Gregory şi Lisa de faţă, am senzaţia că petrec ore minunate în compania unui grup mare de prieteni.

În loc să facem conversaţie, povestim de zor, fiecare încercînd să fie mai haios sau mai scandalos decît cel de dinaintea sa.

După aceea, cînd o ajut pe Linda să spele vasele în bucătărie, se întoarce spre mine, îmbujorată de la razele soarelui şi de la vin, şi-mi spune:

— N-am bănuit niciodată că ai prieteni atît de încîntători.

— Nu m-ai întrebat. Pari surprinsă... *Eşti* surprinsă că sînt drăguţi?

— Absolut deloc, zice. Mă bucur pentru tine. Mă gîndesc întotdeauna că a fi mamă pentru

prima oară e cea mai dificilă misiune din lume. M-am simţit mereu izolată şi singură şi cred că singurul mod în care poţi trece de perioada asta e să ai prieteni în aceeaşi barcă. E minunat că vă înţelegeţi atît de bine, iar copiii sînt cam de aceeaşi vîrstă.

— Da, ai dreptate. E minunat. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ei.

— Iar Trish e aşa o dulceaţă, continuă Linda. Îmi dau seama că sînteţi foarte bune prietene.

Aha, uite că începem. Ştiu încă dinainte să deschidă gura că are ceva de zis despre Lisa, deşi ea a fost pînă acum întruchiparea şarmului absolut şi s-a făcut luntre şi punte să le arate lui Michael şi Lindei că le apreciem din plin ospitalitatea.

— Spune-mi despre Lisa, se interesează Linda în cele din urmă. Care-i povestea ei?

— Ce vrei să ştii?

Ea ridică din umeri, mimînd nepăsarea.

— Mă miră că cineva ca ea nu are un iubit.

— O, dar are. Andy. Deşi o să-i dea papucii în curînd. Dar, cînd arăţi ca ea, sînt convinsă că vor mai fi destui din care să aleagă.

— Arată trăsnet. A pomenit de faptul că ar fi divorţată. Ţi-a povestit ce s-a întîmplat?

— Nu sînt prea sigură, răspund, nevrînd să-mi trădez prietena sau ca Linda să afle mai multe amănunte, deşi pun pariu că soacră-mea crede că Lisa a avut o aventură.

— Oricum ar părea, spun eu pe un ton defensiv, e o persoană foarte drăguţă. Foarte sinceră şi cu picioarele pe pămînt. Nu e ceea ce pare.

— O curvă, vrei să zici? încearcă Linda să glumească.

— Linda! exclam eu, enervată de-a binelea. E una din cele mai bune prietene ale mele. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă n-ai vorbi aşa despre prietenii mei.

— Ai dreptate, spune ea pe un ton spăsit. Îmi pare rău, nu am vrut. Iar ea chiar pare încîntătoare. Urmează o pauză, timp în care Linda ia un pahar şi se concentrează intens să-l lustruiască. Dan cum se înţelege cu ea?

Acum chiar că ştiu încotro bate, aşa că vocea mea e ca de gheaţă.

— Ei doi se înţeleg foarte bine, Linda. De ce? Ce încerci să sugerezi?

Soacră-mea oftează.

— Uite ce e, Ellie, nu lua lucrurile greşit. Sînt mereu atentă cînd vorbesc cu tine pentru că mi-e foarte teamă să nu te jignesc, dar sînt pe lumea asta de ceva mai mult timp decît tine şi-am cunoscut o groază de fete ca Lisa. Consider că ar trebui să fii mai atentă.

— Poftim? Atentă la ce? Crezi că o interesează să mi-l fure pe Dan?

Linda dă din umeri într-un fel care vrea să arate că exact asta gîndeşte.

— Cred doar că e periculos să ai o prietenă frumoasă şi divorţată, mai ales una cu un copil. Multe din fetele astea, fetele ca Lisa, caută siguranţă şi un bărbat cu bani care să le ofere viaţa cu care s-au obişnuit.

Îmi scapă un scurt hohot de rîs.

— Bărbat cu bani? Ei bine, un criteriu ca ăsta face ca Dan să fie neeligibil, nu?

— Rîzi tu, rîzi, zice Linda, fără vreo urmă de zîmbet pe chip, dar ascultă-mă pe mine. Le ştiu eu pe cele de teapa ei şi, în locul tău, eu m-aş

păzi. Nu spun să nu fiţi prietene, dar ai putea să o ţii la distanţă. Ar fi mai indicat ca o vacanţă ca asta să nu se repete.

Inspir adînc, clătinînd capul la absurditatea discuţiei. Totul e atît de ridicol, că mi-e aproape imposibil să mă supăr. Mi se pare caraghios. Sigur că Lisa e superbă. Nu trebuie decît să arunci o privire ca să constaţi asta. Dar îmi e şi o prietenă foarte bună.

— Uite ce e, Linda, deşi îţi apreciez îngrijorarea, îi spun cu un sarcasm nesfîrşit în voce, şi tot ce-ai făcut pentru noi, oferindu-ne această vacanţă, cred sincer că ar trebui să...

Mă opresc o clipă, încercînd să găsesc un mod diplomatic de a-i spune cotoroanţei să-şi vadă de treburile ei.

— ...să-ţi ţii observaţiile legate de prietenii mei pentru tine.

— Îmi cer scuze dacă te-am ofensat. Nu asta mi-a fost intenţia şi voi încerca să nu mai fac asta, bine?

— Bine.

Las şervetul de bucătărie şi mă duc să-mi caut soţul.

— N-o să-ţi vină să crezi ce-a zis maică-ta, şoptesc eu de îndată ce-l găsesc, aşezat pe canapea, jucînd table cu Gregory.

— Ce?

— Grăbeşte-te să termini jocul, apoi o să mergem la culcare şi-o să-ţi povestesc.

În intimitatea dormitorului nostru, îi repet lui Dan întreaga conversaţie, iar el se uită la mine cîteva secunde, după care izbucneşte în rîs.

— E ridicolă, nu-i aşa?

Vocea mea are o notă mai degrabă încrezătoare și ceea ce spun sună mai mult a întrebare decît a afirmație. Am încredere în Dan. Încredere absolută. Nu cred că e genul de om care să aibă o aventură și chiar dacă ar avea, nu cred că îi place în vreun fel de Lisa. Dar vorbele Lindei au sădit o sămînță de îndoială și, în vreme ce Dan joacă table cu Gregory, nu mă pot abține să nu-l urmăresc cu atenție, ca să văd dacă nu cumva îi aruncă Lisei priviri mai dese decît ar fi normal și dacă se întîmplă ceva ce mie mi-a scăpat pînă acum.

Nu mă puteam gîndi decît că poate Linda băgase de seamă ceva ce eu trecusem cu vederea. Am crezut întotdeauna că dacă aș fi cu un bărbat care mă înșală, aș ști imediat. Sînt emisiuni la televizor în care soțul sună acasă și spune: „Îmi pare rău, dragă, dar se pare că se prelungește ședința“ sau pleacă în călătorie de afaceri și nu lasă numărul de telefon de la hotel, iar tu te uiți la biata nevastă tristă și-ți vine să-i strigi: „TE ÎNȘALĂ, VACĂ PROASTĂ! NU RECUNOȘTI SEMNELE?“.

Și, desigur, ne felicităm că sîntem așa de inteligenți încît să ne prindem, dar poate că nu am mai fi la fel de deștepți dacă totul s-ar petrece în casa noastră. Poate că instinctul de autoconservare ne-ar proteja de lucruri pe care am prefera să nu le știm.

Întotdeauna am fost de părere, și am afirmat, că dacă cineva m-ar înșela, l-aș părăsi imediat și fără să mă uit înapoi. Dar Fran mi-a spus cîndva că o să-mi schimb opinia odată cu vîrsta.

Îmi spusese că, înainte să-l cunoască pe Marcus, marea dragoste a vieții ei fusese prietenul ei din studenție, Tim.

Ea şi Tim au fost împreună timp de cinci ani, iar ea a ştiut, din clipa în care l-a văzut, că el era bărbatul cu care se va mărita.

Au discutat despre căsătorie încă de la început, cîţi copii vor avea, unde vor locui, cum se vor numi copiii. („Doar ca să ştii, am fost consecventă: unul din nume era Sadie, iar asta era înainte ca Sadie Frost să-l facă celebru“, mi-a explicat. „Dar numai cu titlu informativ“, a rîs ea.)

Cei doi petrecuseră ore întregi plănuindu-şi viitorul împreună, în maniera romantică şi idealistă în care oamenii îşi plănuiesc vieţile cînd au douăzeci de ani şi sînt îndrăgostiţi pentru prima dată, cînd dragostea filtrează totul şi nu poţi nici în ruptul capului să concepi măcar un moment, nemaivorbind de o viaţă întreagă, fără bărbatul care e neîndoielnic jumătatea ta, sufletul-pereche pe care l-ai căutat dintotdeauna.

— Doamne-Dumnezeule, am rîs eu. Cine-ar fi crezut că eşti aşa de romantică?

— Acum nu mai sînt.

Fran îşi dă ochii peste cap în clipa în care Sadie apare cu degetele pline de ciocolată şi-o înşfacă de pulover.

— Eram tînără şi foarte, foarte proastă.

După absolvire, Fran şi Tim s-au mutat la Londra, ea lucrînd ca asistent de PR, iar el ocupîndu-se cu tot felul de vînzări care-l sileau să călătorească prin toată ţara.

Ea nu bănuise nimic.

— Nimic? am întrebat-o uimită, cînd mi-a povestit cum el nu era de găsit zile întregi, despre cum tot sunau diverse femei şi spuneau că au greşit numărul înainte să închidă telefonul, despre

nevoia lui subită de a răspunde la apeluri din intimitatea dormitorului lor, cu ușa închisă.

În final, îmi povestise că găsise bilețele de dragoste în buzunarele lui.

— Doamne, cred că erai tare naivă, îmi amintesc că am spus.

— Nu știu dacă de asta a fost vorba sau dacă pur și simplu nu am vrut să aflu. Cred că în sinea mea trebuie să fi știut, e imposibil să fi fost altfel, dar n-am vrut să cred, așa că am închis ochii la tot.

Îl tot întreba ce se întîmplă, dar el găsea mereu cîte o explicație care părea foarte rezonabilă cuiva care voia s-o creadă. Telefoanele erau legate de afaceri, contractele se desfășurau în secret absolut, de aceea închidea ușa, iar biletele de dragoste erau scrise de o secretară între două vîrste, extrem de enervantă, pe nume Angela, care se amorezase de el.

— Cum arată? zice Fran că îl întrebase agitată.

— E revoltătoare, răspunsese Tim rîzînd. O fată bătrînă cu respirație urît mirositoare și păr unsuros, care crede că sînt a opta minune a lumii.

Fran rîsese și ea, pînă ce Tim începuse să petreacă tot mai mult timp în Manchester și tot mai puțin la Londra. În cele din urmă, îi mărturisise că avea o relație cu altcineva. Singurul adevăr pe care-l spusese despre Angela fusese că femeia era îndrăgostită de el. Dar nu fusese în întregime sincer atunci cînd nu menționase faptul că avea nouăsprezece ani, era blondă și arăta trăsnet.

— Sper că i-ai dat papucii, am zis.

— Ei bine, nu. Asta e uimitor. Ca și tine, am zis întotdeauna că, dacă m-ar înșela, m-aș căra cît ai zice pește. Îmi amintesc că i-am tot repetat

lui Tim că, în cazul în care ar avea vreo aventură, m-ar pierde, de parcă asta ar fi cea mai rea situație imaginabilă. Și, cu toate astea, cînd s-a întîmplat, am izbucnit în plîns, am jelit pînă mi s-au înroșit ochii, făcută grămadă pe podea, și l-am implorat să nu plece.

Am privit-o, neștiind ce să spun. Imaginea lui Fran, cea atît de calmă, cea plină de succes și stil, implorînd pe cineva refuza să-mi apară dinaintea ochilor. Mai ales în postura de grămadă jalnică pe podea. Numai ideea mă lăsa mută.

Dar care era rostul? îmi explicase Fran. Nu știi niciodată cum o să reacționezi la ceva pînă nu ți se întîmplă. Pînă în clipa aceea, crezuse cu sinceritate că își va face bagajele și va pleca, că va avea destulă demnitate încît să se dea la o parte, să își țină capul sus și să găsească pe cineva care să o aprecieze cu adevărat.

Dar, în criza ei de isterie, a zis că ar fi făcut orice să-l păstreze, repeta întruna că-l va ierta, că vor continua ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat, că va dura pînă va trece peste lipsa ei de încredere, dar că va reuși în cele din urmă. Credea suficient în capacitatea lor de a trece peste orice. Și cum putea Tim să arunce la coș atîția ani frumoși petrecuți împreună?

— Slavă Domnului, zise ea luînd o gură de vin, a ales să arunce totul la coș, dar acum, că am (se întrerupse o clipă) treizeci și ceva de ani, sînt măritată cu Marcus și am copii, știu că aș avea o reacție complet diferită.

— Nu cred că Marcus te-ar înșela, am zis eu repede. Dar în cazul în care te-ar înșela, cum ai reacționa?

— N-ar fi o mare problemă, răspunsese ea zîmbind. Pentru că l-aş face bucăţele.

Tocmai mă căsătorisem cînd am purtat discuţia asta şi-mi amintesc că mă îngrozisem cînd ea a adăugat, cu toată seriozitatea, că nu e foarte sigură că ar pleca dacă Marcus ar înşela-o. Spera din suflet că nu va fi vreodată cazul să reflecteze la aşa ceva, dar bănuia că avea să găsească o modalitate de a continua relaţia.

— Îmi iubesc viaţa de familie, a spus ea simplu. Îmi iubesc fetele, căminul, pe Marcus, care, apropo, e un om minunat. Sigur că ar depinde de natura aventurii, dacă ar fi doar o chestiune trecătoare sau o iubire adevărată, dar, per ansamblu, m-aş întreba foarte serios dacă ar avea vreun rost să schimb totul, vieţile noastre, lipsindu-le pe fete de stabilitate, din cauza a ceva ce poate să nu fi fost decît o indiscreţie. Nu o să înţelegi pînă nu vei avea şi tu copii, încheiase ea cu un zîmbet.

Nu înţelesesem, dar, în seara asta, încerc să mă uit după semne că mi-a scăpat ceva, că Dan ar putea fi mai interesat de Lisa decît am bănuit.

Nu observ nici un semn, dar poate că nu ştiu ce caut. Priviri intense care durează o secundă în plus, o mînă pe umăr care vădeşte o intimitate ce n-ar trebui să existe între soţul tău şi prietena ta? Nu ştiu, aşa că mă uit, dar nu văd nimic care ar putea fi interpretat drept altceva. Drept ceva mai mult decît pare.

Poate sînt prea inteligenţi, poate sînt conştienţi că-i observ, poate că nu iese fum fără foc, iar Linda n-ar fi zis nimic dacă nu ar fi observat cu adevărat ceva nepotrivit, ceva care le-ar trăda

jocul în ochii cuiva ca Linda, o femeie mult mai bătrînă şi mai înţeleaptă decît mine.

Nu văd nici un semn, dar încep să mă gîndesc ce s-ar putea întîmpla dacă le-aş vedea.

Oare mi-a scăpat ceva ce a văzut Linda? S-o fi aplecat oare să ridice un şervețel şi îi căzuseră ochii pe două mîini care se atingeau uşor sau degete care se împleteau pe sub masă? Chiar dacă asta nu se întîmplase, chiar dacă nu era totul, aşa cum bănuiam, decît speculaţie, cum ar fi în cazul în care Dan *chiar* m-ar înşela? Cum ar fi dacă ar avea o aventură în prezent? Ce-aş face?

Nu cred că viaţa mea s-ar sfîrşi fără el. În primele luni după naşterea lui Tom, aş fi preferat sincer ca soţul meu să dispară cu totul. Asta înseamnă oare că Dan nu e iubirea vieţii mele? Ar trebui să simt că plecarea lui ar fi sfîrşitul lumii?

Am mai avut astfel de sentimente faţă de bărbaţi, dar nu bărbaţi cu care aveam relaţii sănătoase. Am simţit astfel cînd eram zăpăcită şi înnebunită de dorinţă, cînd întreaga relaţie îmi dădea senzaţia că sînt agăţată de marginea unei prăpăstii. Dar nu-mi dorisem niciodată aşa ceva într-o căsnicie, asemenea suişuri şi coborîşuri sau lipsă de control şi încredere totală în celălalt.

Cu toate astea, gîndul la Dan cu o altă femeie, mai precis cu Lisa, îmi face rău. Trădarea. Soţul meu şi cea mai bună prietenă a mea. Cum ai putea trece vreodată peste o asemenea trădare? Cum ai putea vreodată să mai ai încredere în cineva?

Acesta e motivul pentru care Dan şi cu mine ne aflăm în dormitor, iar eu îl întreb plină de

speranță dacă nu crede că maică-sa e ridicolă. Astept să mă aprobe, să rîdă de amestecul ei în viețile noastre și de aluziile ei, să-mi spună că sînt marea iubire a vieții lui.

— E complet ridicolă, rîde el, luîndu-mă în brațe, în timp ce eu mă relaxez treptat. Nu-mi vine să cred că mama se gîndește că m-ar putea interesa Lisa!

Se pornește iarăși pe rîs, apoi se oprește, mă așază pe pat și îmi ia mîinile, privindu-mă țintă.

— Ellie, te iubesc. Îl iubesc pe Tom și îmi place să fiu căsătorit cu tine și să am o familie cu tine. Nu te-aș înșela niciodată. Ca să nu mai pomenesc faptul că, deși îmi dau seama că Lisa e o femeie frumoasă, nu m-am simțit în nici un fel atras de ea.

— Dar dacă ai fi fost necăsătorit? insist eu. Ai fi invitat-o la o întîlnire?

Dan oftează și clatină din cap.

— Adevărul e că Lisa e genul de femeie pe care aș fi invitat-o în oraș, dar, pînă la sfîrșitul serii, n-aș mai fi avut răbdare să plec odată. E frumoasă și amuzantă, dar mă aduce la exasperare superficialitatea ei. Nu mi-aș dori o relație cu ea.

— Ah, mersi, Dan. E una dintre cele mai bune prietene ale mele.

— Încetează, îmi spune el. M-ai întrebat, iar eu ți-am răspuns.

— Nu pot să cred ce ticăloasă e maică-ta, zic cîteva minute mai tîrziu, în vreme ce ne dezbrăcăm. Ce ticăloasă nenorocită.

Dan se întoarce către mine, răstindu-se:

— Ellie! Nu vorbi așa de mama.

— Bine, bine, îmi cer scuze. Dar de ce-a fost nevoie să spună toate lucrurile alea? De ce-ar crede aşa ceva? De ce mi-ar spune aşa ceva? Jur că n-a vrut decît să mă supere.

— În primul rînd, ştii şi tu că e ridicol. Mereu te plîngi că mama vrea să-ţi fie cea mai bună prietenă. Nu şi-ar dori în ruptul capului să te rănească. Iar în al doilea rînd, nu încerca să te supere. Probabil că se simte ameninţată de Lisa şi şi-a descărcat nervii pe tine.

— Fantastic. Şi de ce şi-a descărcat oful pe mine?

— N-am vrut să spun chiar asta. Uite ce e, oftează el. Nu ştiu. Nu ştiu ce-a apucat-o în seara asta sau de ce ţi-a băgat prostia asta în cap, că mi-ar plăcea de Lisa. Dar nu e adevărat. Mie îmi place de tine şi ştii că nu vreau să fiu prins între tine şi mama. Dacă eşti aşa de supărată, de ce nu te duci să discuţi mîine cu ea?

Mă uit la el uimită. Cum de-am putut fi aşa de tandri şi de iubitori acum cîteva clipe şi cum de-a reuşit acum să mă înfurie în halul ăsta?

— Eşti incredibil, îi arunc eu în faţă. Tu chiar nu-mi iei niciodată apărarea, fir-ar să fie? Nu spui decît că nu vrei să fii prins la mijloc. Ei bine, ce-ai zice ca măcar o dată, aşa de probă, chiar să fii prins la mijloc? Ce-ai zice să te gîndeşti care-ţi sînt priorităţile? Sînt soţia ta, pentru numele lui Dumnezeu. Acum eu sînt familia ta, nu ea. Maică-ta nu mai e cea mai importantă femeie din viaţa ta, ci eu, şi dacă ai înceta să mai fii atît de laş şi i-ai arăta clar cum stă treaba, dacă mi-ai lua măcar o dată apărarea, poate că ar înceta să mai joace nenorocitele astea de jocuri stupide.

Fără un cuvînt, Dan clatină din cap spre mine, iar eu știu că ar trebui să tac, că ne certăm din nou pe aceeași temă și că totul se va sfîrși în același punct, anume acela în care nici unul din noi nu mai scoate o vorbă, uneori timp de zile întregi, dar nu sînt în stare să mă abțin. Tăcerea lui nu face decît să mă înfurie și mai tare și, cînd se întoarce cu spatele la mine ca să se urce în pat, trebuie să rezist tentației de a-l lovi.

— Nu-mi întoarce spatele, îi spun printre dinți, ducîndu-mă spre partea lui de pat și proțăpindu-mă acolo, cu mîinile înfipte în șold. Să nu cumva să îndrăznești să-mi întorci spatele. Cine te crezi?

În urechi îmi răsună ecouri ale vocii mamei cuprinsă de furia beției, dar nu-mi pasă, căci sînt orbită de mînie din cauza tăcerii soțului meu, din cauza refuzului său de a mă apăra de atacurile maică-sii, după cum și tata refuzase să mă apere de atacurile verbale ale mamei, cu ani în urmă.

Ce semeni, aia aduni.

Și totul se termină ca de obicei. Amîndoi stăm întinși în pat, fără să vorbim, aproape nemișcați, prefăcîndu-ne că dormim, deși îmi dau seama după felul în care respiră că e treaz și știu din experiențele anterioare că o să stau aici aproape pînă în zori, cu inima bătînd să-mi spargă pieptul de furie, vrînd ca totul să se întoarcă la normal, dar neputînd să-mi cer iertare.

Știu exact ce să spun ca să îndrept lucrurile, doar că nu sînt în stare să rostesc cuvintele.

18

Se spune că oamenii nu trebuie să meargă la culcare certați. Numai de-ar fi totul atît de simplu. Atunci cînd ne certăm, mereu ne culcăm fără să ne împăcăm, iar cînd ne trezim, avem parte de aceleași tăceri, aceleași resentimente, aceleași acuzații.

În dimineața asta, mă prefac că dorm. Nu vreau să fiu nevoită să mă uit la Dan, să vorbesc cu el, să fiu în preajma lui, așa că stau întinsă în pat, ascultînd cum se ridică și pleacă din cameră. Am de gînd să-l urmez, să-i dau lui Tom micul dejun, dar mă trezesc iarăși, mai tîrziu, întind amețită mîna după ceasul de pe noptieră și văd că e 11:16.

11:16? Mă holbez la numere în timp ce creierul meu face eforturi să își reporneasca conexiunile (așa se întîmplă cînd adormi la cinci dimineața). 11:16! Sar din pat și dau fuga afară ca să-i caut pe ceilalți, primul meu gînd fiind la Tom. S-o fi descurcat fără mine? Poate că pare irațional, dar ar putea fi tot în pătuțul lui, așteptînd să vin să-l iau?

Fețișoara lui Tom e luminată parcă de un zîmbet larg, brațele lui grăsuțe întinzîndu-se după

mine de îndată ce dau colţul casei şi mă apropii de piscină. Toată lumea e acolo, sporovăind şi rîzînd. Izbucnesc toţi în urale, iar eu mă îndrept ca prin ceaţă spre Tom, care şade pe prosop.

— Ce-aş vrea ca şi soţul *meu* să mă lase să dorm mai mult dimineaţa, zice Trish, uitîndu-se ţintă la Gregory.

Mă apropii de şezlongul ei, mă aşez pe marginea lui şi-l iau pe Tom în poală. Mă uit la Dan, dar de îndată ce ochii ni se întîlnesc, şi-i fereşte. E încă furios din cauza harţei de aseară, dar nici mie nu mi-a trecut, aşa că, deşi apreciez faptul că m-a lăsat să dorm, nu pot să repar lucrurile cît ai clipi. Nu ştiu cum să fac asta.

— Mersi, îi zic eu cu răceală, iar cuvintele au o notă duşmănoasă.

Dan se mulţumeşte să dea din cap fără să mă privească şi se ridică în picioare, plonjînd în piscină ca să înoate.

Lisa îmi zîmbeşte. Şi-a lăsat cartea pe burtă şi-şi ţine mîinile sub cap, în timp ce Amy şade între picioarele ei, jucîndu-se cu nişte cuburi de pluş viu colorate.

— O mai ţii minte pe fata peste care am dat în avion? Kate?

Încuviinţez din cap.

— M-a sunat mai devreme. Se întreba dacă am vrea să trecem pe la ei diseară, să bem ceva, după care să ieşim în oraş să luăm cina. Te aşteptam ca să-ţi cerem părerea.

— Sună minunat, răspund. Dar ce facem cu cei mici? Tom adoarme la şapte fix.

— Nu-ţi face griji, strigă Linda. Michael şi cu mine ne-am oferit deja să stăm cu ei.

— Poftim? Cu toţi? Mă rog, nu cred că Tom o să adoarmă fără să fim şi noi prezenţi. Nu sînt sigură că e o idee prea bună.

— O, nu fi ridicolă, pufneşte Dan. Pentru numele Domnului, ce-ţi închipui că o să se întîmple? Tom n-o să păţească nimic. Nici unul din ei n-o să păţească nimic.

Are dreptate. Dacă ar fi vorba de oricine altcineva în afară de socrii mei, l-aş lăsa bucuroasă pe Tom în grija lor. Mă port ca un copil, ştiu, aşa că ridic din umeri şi îmi dau acordul printr-o mişcare a capului.

— Numai să nu trebuiască să le facem baie tuturor, zice Michael repede. Nu sînt sigur că ne-am descurca. Rîde. A trecut multă vreme de cînd a trebuit să avem grijă de trei copii şi nu mai sîntem nici noi tineri.

Lisa îşi dă ochii peste cap, de parcă socrul meu, un bărbat remarcabil, ar spune prostii.

— Ne-am gîndit că am putea pleca după ce adorm toţi, zice ea. În felul ăsta, Tom şi Amy nici nu vor băga de seamă că am dispărut.

— Şi Oscar? întreb eu cu o ezitare.

Ştiu că atitudinea lui Trish faţă de Oscar e mult mai liberală decît a mea şi a Lisei faţă de copiii noştri. În vreme ce noi două am memorat practic conţinutul *Cărţii bebeluşului fericit* şi-am petrecut ore în şir dezvoltînd teoriile legate de faptul că sugarii au nevoie de rutină, organizare şi disciplină, Trish crede în hrănirea atunci cînd celui mic îi e foame, îl lasă pe Oscar să doarmă în patul conjugal şi, în general, să conducă el gospodăria. Mai puţin să plătească facturile, desigur.

Acesta e singurul aspect al prieteniei noastre care creează dificultăţi. Pînă într-atît sînt de convinsă că am dreptate, că felul meu de a-mi creşte fiul e cel corect (anume că noi, eu şi Dan, sîntem părinţii, adulţii, cei care dictează cum şi cînd fac copiii ceea ce fac), încît mă înfurie la culme faptul că Trish persistă în greşeală, cum s-ar zice.

Pe Tom l-am obişnuit cu un program încă de la început. Se trezeşte la şapte, îşi ia micul dejun, apoi doarme puţin la nouă. Zilnic, la unsprezece şi jumătate, mănîncă de prînz, după care, cel tîrziu pînă la amiază, absolut invariabil, trage un pui de somn, în camera sa, în care am făcut întuneric. Se trezeşte la ora două, îi dau biberonul la şi jumătate, se plimbă puţin după-masă, apoi, la cinci fix, îi dau cina. Biberonul şi-l primeşte înainte de culcare, la şapte.

Pe de altă parte, Oscar are tendinţa să facă tot ce doreşte. Trish încă îl hrăneşte la sîn, deşi acum încearcă o combinaţie între asta şi biberon, şi a recunoscut că e terminată pentru că Oscar începe să prefere biberonul sînului.

Jur că, dacă ar fi după ea, Trish l-ar hrăni pe Oscar la sîn pînă cînd s-ar duce la facultate. Nu găsesc nici un cusur hrănirii copiilor la sîn, dar mi se pare foarte deconcertant să vezi copii destul de mari ca să meargă şi să vorbească, dar care sînt încă atîrnaţi de sînul mamei.

Trish a recunoscut că nu se simte în formă dimineaţa şi, din fericire, Oscar se trezeşte într-o dispoziţie fericită, aşa că stau amîndoi în pat cel puţin o oră, uitîndu-se la emisiunile matinale. În cursul zilei, cînd începe să devină ursuz, îşi

primeşte biberoanele şi, de regulă, nu merge la culcare decît dacă adoarme în cărucior.

Consecinţa este că, la cinci după-masă, Oscar ajunge de nesuportat. Credeţi-mă, am fost de faţă. Singurul lucru care îl face fericit este să fie ţinut în braţe, aşa că Trish îl ţine de la cinci pînă cînd e dus la culcare, adică la orice oră pofteşte. Lui Gregory îi place să se joace cu el cînd se întoarce acasă, pe la şapte şi jumătate, astfel încît, într-o zi bună, Oscar adoarme pe la nouă.

Ferească Dumnezeu să plîngă în timpul nopţii. E imediat liniştit la sînul lui Trish, înainte să fie legănat pînă adoarme, în patul părinţilor lui. Iar Trish se mai miră că e permanent obosită la culme.

Medicul meu de familie, cu care am discutat deseori despre Trish, crede cu tărie că un copil de unsprezece luni nu are nevoie să fie hrănit în timpul nopţii. I-am pasat informaţia lui Trish, care a dat din umeri şi a rîs, spunînd că se duce la culcare în fiecare seară sperînd că el se va trezi, într-atît de mult adoră căldura lui dulce.

Viaţa ei e foarte grea. De multe ori s-a întîmplat să sune şi să contramandeze ceva pentru că Oscar e prea dificil sau pentru că a adormit exact cînd trebuia să ne întîlnim în parc sau pentru că nu e obosit şi nu vrea să meargă la culcare.

Ştiu că ar trebui să o încurajez în felul în care procedează, să accept faptul că fiecare face lucrurile în mod diferit şi că nu există o modalitate corectă şi una greşită de a creşte un copil. Dar, cînd te uiţi la ceilalţi doi copii şi vezi cît de fericiţi sînt Amy şi Tom, pentru că eu şi Lisa le-am stabilit un program, şi-apoi te uiţi şi la Oscar, care e mai tot timpul nemulţumit, deoarece eu sînt convinsă că nu doarme nici pe departe

atît cît ar trebui, ajungi inevitabil să te întrebi dacă Trish face ce trebuie.

Îmi place la nebunie să fiu mamă şi acum, că mă bucur de tovărăşia prietenelor mele, îmi place la nebunie şi să fiu femeie. Îmi place că putem împărtăşi totul şi orice, că nu ne judecăm una pe alta, ci ne acceptăm aşa cum sîntem.

Mă consider extrem de norocoasă că am găsit asemenea prietene în această etapă din viaţa mea. Dar, în ciuda sprijinului pe care ni-l acordăm, am descoperit cu stupoare că domeniul în care femeile nu se ajută deloc este acela al creşterii copiilor. Asta dacă nu cumva găseşti persoane care aprobă din toată inima filosofia ta, oricare ar fi aceasta.

Poate că pe mine şi pe Trish ne uneşte lipsa de apreciere la adresa pasiunii Lisei pentru plăcerile vieţii, dar eu şi Lisa ne-am apropiat datorită opiniilor noastre comune legate de creşterea copiilor. M-am trezit de multe ori întrebînd-o pe Lisa cum de poate Trish să nu înţeleagă faptul că noi procedăm corect şi ea nu.

Am încercat să-i explicăm cu precauţie şi subtilitate, căci mamele nu pot fi criticate pentru felul în care îşi tratează copiii, nici chiar de cele mai bune prietene. Dar nu îndrăznesc să risc să o pierd, aşa că am învăţat să îmi ţin gura şi să-mi vărs frustrările în compania Lisei, atunci cînd sîntem împreună.

Astfel că, atunci cînd o întreb pe Trish de soarta lui Oscar, motivul este acela că sînt sigură că micuţul va face o criză de isterie dacă încercăm să îl lăsăm cu Linda şi Michael. Nu că m-ar

deranja în mod deosebit. Ar putea fi chiar amuzant. Dar ne-ar periclita şansele ca cei doi să mai accepte vreodată să stea cu cei mici.

— Ştiu, se încruntă Trish. Trebuie să recunosc că sînt îngrijorată din pricina lui.

Se întoarce către Linda şi Michael.

— A, Doamne, nu că aş crede că nu v-aţi descurca. Nu asta intenţionam să spun. Însă Oscar e foarte sensibil (Lisa şi cu mine ne uităm una la cealaltă, iar ea îşi dă aproape imperceptibil ochii peste cap) şi-ar putea s-o ia razna de tot dacă nu sîntem în preajmă.

Se întoarce spre soţul ei, aşteptînd un sfat, dar el ridică din umeri. Creşterea copiilor e, prin excelenţă, domeniul lui Trish: ea face regulile, chiar dacă regula e că nu există nici o regulă.

— V-ar deranja dacă l-am lua cu noi? ne întreabă ea. O să fie cuminte, vă promit. În ultima vreme, l-am luat foarte des în oraş, şi, de regulă, adoarme în cărucior. Mi-e doar teamă că va fi foarte nefericit fără noi.

Nimeni nu scoate o vorbă, dar expresia de uşurare de pe chipul Lindei este nemăsurată. Ea e prima care deschide gura.

— Cred că e o idee excelentă, Trish. Dacă micuţul va fi nefericit fără mama sa, atunci ar fi mult mai indicat să-l luaţi cu voi.

Grozav.

Dan şi cu mine abia de ne vorbim toată ziua. Faţă de ceilalţi, ne prefacem că totul e în ordine, dar îl aştept pe el să îşi ceară scuze mai întîi, iar el mă aşteaptă pe mine. Să aştepte mult şi bine.

Stăm şi ne jucăm cu Tom şi, dacă n-ai şti că ne-am certat de mama focului în seara de dinainte,

nici n-ai bănui. Reuşim să vorbim, să ne punem întrebări, să ne privim, dar există o răceală între noi pe care sînt sigură că nimeni n-ar putea-o detecta, căci ne pricepem de minune să ne prefacem că totul e în regulă.

— E totul în regulă? mă întreabă Linda cînd sîntem în bucătărie, iar eu îmi iau o Cola dietetică.

— Da, e bine, spun eu pe un ton vesel. De ce?

— Tu şi Dan v-aţi certat cumva?

Mă uit la ea cu scepticism.

— Nu. De ce?

— Nimic, nimic. Nu e treaba mea. Doar că îl cunosc foarte bine pe Dan şi-mi dau întotdeauna seama cînd l-a supărat ceva. Face nişte mici cute de la încruntare, uite, chiar aici, zice şi îmi arată cu degetul porţiunea dintre sprîncene. Şi Tom o să le aibă. Îmi dau seama de pe-acum.

— Nu neapărat, răspund eu, încercînd să nu izbucnesc. Toată lumea spune că seamănă cu mine cînd eram mică.

Nu e tocmai adevărat. Nu spune nimeni asta, de fapt, căci tata nu l-a mai văzut pe Tom de luni de zile, iar altcineva nu are de unde să ştie.

— Serios? se miră ea. Ce ciudat. Seamănă leit cu Dan. Chiar nu observi?

— Nu, chiar nu observ.

Termin de pus gheaţa în pahar şi ies din bucătărie.

După seara trecută, nu mă mai pot duce să mă văicăresc la Dan, dar simt nevoia să mi-o iau pe Linda de pe cap, să vorbesc cu cineva. Cînd mă întorc la piscină, constat că Lisa a plecat să

se plimbe în livada de măslini, aşa că-mi pun sandalele şi-o pornesc în căutarea ei.

— Ce faci?

Lisa stă pe jos, ascunzîndu-şi o mînă la spate cu un gest vinovat, în timp ce un fir de fum se risipeşte deasupra capului ei.

— Fumezi? întreb eu şocată. Doamne! Fumezi! Chiar fumezi!

— Şşş, mi-o taie ea, întinzînd mîna să-mi arate ţigara. Nu vreau să afle ceilalţi.

— Dar tu nu fumezi. Cel puţin, eu n-am ştiut că fumezi, răspund, încă şocată. Cum de reuşeşti să-mi fii una dintre cele mai bune prietene şi în acelaşi timp să-mi ascunzi că fumezi?

— Mai întîi şi mai întîi, eu nu mă consider fumătoare. Lisa trage lung din ţigară şi suflă fumul, iar eu îl risipesc cu mîna. Şi mai apoi, ăsta nu e genul de subiect despre care să discuţi. Ce mai faci? Ce mai fac copiii? Da, sîntem cu toţii bine şi, apropo, ştiai că fumez?

Mă încrunt.

— Ştiu, dar...

— Eu nu fumez, de fapt.

— Asta e clar, zic eu, neputînd să-mi reţin un rînjet.

— Nu, serios. M-am lăsat de ani de zile, dar mai fumez cîte o ţigară cînd şi cînd. Dacă sînt în oraş, la un pahar, am tendinţa să fumez. Şi în vacanţe, uneori.

— Spune-mi că nu fumezi de faţă cu Amy, îi cer eu cu severitate.

— A, Doamne, nu! Ce-ţi închipui că sînt? Vreo mamă denaturată?

— Nu, eşti o mamă grozavă, îi răspund clătinînd din cap. Scuză-mă, n-ar fi trebuit să vorbesc aşa.

— E OK. Trebuia să întrebi. Stinge ţigara şi o ascunde sub nişte crenguţe. Deci, ce se întîmplă între tine şi Dan?

— Cum adică ce se întîmplă? Nimic.

— Da, sigur. Iar eu n-am fumat adineauri, ţi s-a năzărit ţie.

Nu mă pot abţine să nu izbucnesc în rîs.

— OK, zic. Ne-am certat foarte tare azi-noapte şi nici unul nu e dispus să-şi recunoască greşeala, aşa că scuzele se lasă aşteptate. În clipa asta, îl urăsc.

— Motivul a fost cel obişnuit?

— Da, oftez eu. Îţi vine să crezi? Ai zice că am putea să fim mai originali la capitolul ăsta, în loc să ne ciondănim la nesfîrşit din cauza maică-sii, dar pur şi simplu nu suport că nu-mi ia niciodată apărarea.

Şi-ncep să-mi vărs oful. Evident că nu-i spun despre ce-a fost vorba, dar îi spun lucrurile care mă enervează în general la Linda şi cum încearcă ea mereu să preia controlul, Dan neluîndu-mi niciodată partea.

— Ce părere ai? întreb în încheiere. Spune-mi ce crezi *tu* despre ea.

— Nu ştiu ce să spun, răspunde Lisa. Adică, înţeleg ce simţi, chiar înţeleg, şi poate că m-aş simţi şi eu aşa dacă aş fi măritată, dar eu nu ştiu cum e să ai o soacră, pentru că părinţii Dezertorului locuiau în America şi nu-i cunoşteam aproape deloc.

Se uită la mine şi vede expresia de pe chipul meu.

— Bine, se pare că Dan ar putea, şi chiar ar trebui, să-ţi ia apărarea mai mult, dar, Ellie, nu sînt într-atît de răi.

— Nu ei, ci ea.

— Da, bine, fie. Ea. Pur şi simplu nu cred că e chiar atît de rea. Doamne, ar putea fi mult mai rău. Nu încearcă decît să fie o soacră şi o bunică bună. Te-ai lăsat antrenată de ura pe care i-o porţi şi-acum îi sari la beregată din orice fleac pe care-l spune.

— Mulţumesc pentru sprijin, mormăi eu, într-un mod care pînă şi mie mi se pare incredibil de pueril.

— Ellie, ştii că ai tot sprijinul meu, dar trebuie să priveşti lucrurile mai în profunzime. Te-ai gîndit vreodată că poate e aşa cum e pentru că se simte nefericită?

— Nefericită? Din ce cauză ar putea să fie nefericită?

Lisa ridică din umeri.

— Uite ce e, nu ştiu prea multe despre ei, dar există fără îndoială o tensiune între ea şi soţul ei. Ar putea foarte bine să fie o femeie foarte nefericită. N-am de unde să ştiu. Poate că se simte singură, poate că a trăit toată viaţa pentru copiii ei, iar acum, că au crescut şi s-au dus la casele lor, nu ştie cum să procedeze. Poate că de-asta se amestecă atît de mult. În loc s-o urăşti, poate ar trebui să-ţi pară rău pentru ea.

Gîndindu-mă la Linda, fruntea mi se încruntă. Ar fi oare posibil ca soacra mea să fie nefericită? Să se simtă singură şi vulnerabilă? Pentru mine, Linda e mereu o persoană puternică, iar imaginea mentală pe care mi-am construit-o mi-o arată ca pe o Super-mamă-soacră, o siluetă ameninţătoare, capabilă de orice rău.

Dintr-odată, n-o mai percep pe Linda ca pe un monstru, în stare să aducă pe lume numai

haos şi distrugere, oriunde s-ar duce. O văd mai degrabă ca pe-o ființă demnă de milă. Sărmana femeie. A renunțat la viața ei pentru a-şi creşte copiii, iar acum, aceştia nu vor să ştie de ea. Emma e permanent într-o stare de exasperare din cauza mamei ei, Richard telefonează numai cînd are nevoie de ceva, iar Dan? Dan ne are pe mine şi pe Tom, o familie numai a lui.

— Nu-mi vine să cred, spun pe un ton blînd. Ai dreptate, e nefericită. Trebuie să mă străduiesc mai mult şi s-o implic mai mult în viața noastră.

— Nu cred că e nici pe departe atît de rea pe cît o percepi tu. Iar el e al dracului de amuzant.

— Cine? întreb eu şi o privesc nedumerită.

— Socrul tău, Michael.

— Michael? Al dracului de amuzant? repet eu încet.

E cu siguranță o confuzie la mijloc.

— Da. Ne povestea despre isprăvile lui din tinerețe, de cînd era student la Drept şi ne tăvăleam pe jos de rîs.

— Michael? repet eu, neputînd să scap de încruntare şi de incapacitatea de a înțelege. Socrul meu? Eşti sigură?

— O, nu fi caraghioasă, pufneşte ea. Ne tăvăleam cu toții pe jos de rîs. Ar fi mai bine să ne întoarcem înainte să vină Trish să ne caute şi să mă miroasă că am fumat.

— Chiar ți-e frică de ea? întreb eu rîzînd.

— Hai să zicem aşa, propune Lisa. De Crăciun, Andy mi-a cumpărat un guler de blană.

— Credeam că ți-a luat o brățară.

— Neah. M-am dus şi mi-am luat singură brățara, pentru că nu-i puteam spune lui Trish că

am ceva din blană naturală. L-am ascuns în pod. De cîte ori mă gîndesc să-l port, sînt convinsă că o să mă întîlnesc pe neaşteptate cu Trish şi-o să înceapă să urle la mine.

— Laşo, îi zic şi rîd.

— *Tu* ai purta blană în prezenţa ei?

— Păi, nu. Dar nu e o problemă în ce mă priveşte, răspund, ştiind că, şi dacă ne-am permite, Dan nu mi-ar cumpăra niciodată un guler de blană.

— Uite cum stă treaba. Ţin mult la ea, dar sîntem firi diferite.

— Ştiu, ştiu. Şi ai dreptate. Probabil că te-ar face cu ou şi cu oţet dacă ar afla că fumezi, chiar şi numai în perioada vacanţei. Cu toate astea, zic eu, ridicîndu-mă şi scuturînd iarba de pe mine, tot nu-mi vine să cred că nu ştiam asta despre tine.

Lisa se ridică şi ea, ascunzînd chibriturile în nodul de la sarong, şi surîde misterios.

— Sînt o grămadă de lucruri pe care nu le ştii despre mine.

19

M-a prins soarele azi şi, deşi nu mă simt prea bine (certurile cu Dan mă nelinişteso, mă fac să îmi pierd oarecum echilibrul, îmi dau sentimentul persistent că ceva e în neregulă, indiferent cît m-aş preface în faţa lumii că totul e în regulă), trebuie să recunosc că arăt foarte bine.

O fi cumpărat Lisa tot ce era de cumpărat la magazinele de firmă din West End, dar eu mă descurc binişor cu variantele mele mai ieftine, iar în seara asta port o rochie foarte vaporoasă de şifon, care-mi scoate în evidenţă începutul de bronz şi pluteşte delicat împrejurul genunchilor mei.

— E superbă, zice Lisa cînd intru în camera de zi. De unde ai luat-o?

Aş vrea să pot minţi şi să-i spun că am cumpărat-o de la Diane Von Furstenberg sau ceva de genul ăsta, dar Lisa, care, în rochia ei Allegra Hicks fără mîneci şi cu cercei de aur, e întruchiparea perfectă a şicului european, şi-ar da seama cu siguranţă.

— E second-hand, răspund zîmbind cu gura pînă la urechi. Nu-i aşa că e frumoasă?

Ea surîde, se apropie ca să pipăie materialul şi e de acord cu mine.

— Draga mea, nu spune că e second-hand. Nimeni nu mai vorbeşte aşa. Spune că e retro.

— Retro, murmur eu.

Are dreptate, chiar că sună mai bine.

— Dar e foarte frumoasă, iar tu arăţi superb, spune Lisa.

Zîmbesc, recunoscătoare pentru complimentul pe care mi l-a făcut şi, de fapt, pentru orice compliment, avînd în vedere că Dan şi cu mine încă nu ne vorbim.

Ei bine, treaba lui. Eu sînt hotărîtă să mă distrez în seara asta. Nu i-oi cunoaşte eu pe oamenii ăştia, dar sînt în vacanţă şi pot fi cine vreau eu. Iar în această seară, doamnelor şi domnilor, n-am de gînd să fiu Ellie Cooper, soţie şi mamă, o creatură de suburbie în devenire. În seara asta, am să fiu Ellie Black, o fată singură, plină de viaţă, amuzantă şi sclipitoare. Am în plan să beau şampanie (dă, Doamne, să aibă aşa ceva, dar în casa unora cu nume ca Jonathan şi Caro e musai să existe şi şampanie) şi, cine ştie, poate vom merge chiar la dans, căci mi-ar prinde bine puţin dans. Ca să nu mai spun că, după noaptea şi ziua pe care le-am avut, tare mi-ar prinde bine ceva de băut.

Cum se face că sînt măritată de mai puţin de doi ani, dar mă simt deja complet schimbată? Să fie căsătoria în sine sau maternitatea lucrul care m-a transformat într-o altă persoană?

Sau poate că e căsnicia mea. În nopţile în care stau întinsă în pat, urîndu-l pe Dan şi dorindu-mi să plec, mă gîndesc că într-adevăr am făcut alegerea greşită. De regulă, mă trezesc de dimineaţă şi sentimentele respective au dispărut, s-au risipit odată cu întunericul şi înclin să nu le acord

importanţă, numindu-le fricile mele nocturne. Dar e posibil să nu fie aşa. Poate că nu e normal să mă simt atît de diferită, poate că asta înseamnă că am făcut alegerea greşită. Căsătoria greşită.

Dar, apoi, îmi fuge gîndul la Lisa. Şi la Trish. Şi la Fran. Mă gîndesc că toate părem să trecem prin aceleaşi lucruri, să avem aceleaşi sentimente faţă de copiii noştri şi faţă de lipsa noastră de viaţă socială (OK, n-ar fi tocmai corect s-o includem şi pe Lisa în categoria asta), să ne plîngem constant de extenuare şi lipsă de energie. Consider că toate astea sînt normale, că n-am ales omul nepotrivit, ci că viaţa mea s-a schimbat nemăsurat de mult şi e nevoie de mai mult de doi ani ca să mă acomodez.

Dar, în seara asta, nu sînt sub nici o formă dispusă la concesii. Vreau să uit că sînt măritată şi că am responsabilităţi. Pentru o seară, îmi voi lua vacanţă de la propria mea viaţă. Şi dacă e să mor, tot o să mă distrez.

— Intraţi! Intraţi! Lisa! Ce bine că ai venit!

Jonathan e un bărbat solid, sincer şi exuberant. De îndată ce ne deschide uşa, îmi dau seama că o să-mi placă de el şi că n-o să am nevoie de şampanie ca să mă relaxez. Dar o să beau oricum.

Soţia lui Jonathan, Caro, stă chiar în spatele lui, iar eu întind mîna ca să i-o strîng. Ea, însă, rîde şi mă îmbrăţişează.

— Tu eşti Ellie, nu? Încîntată de cunoştinţă. Hai înăuntru să bei ceva.

Toată lumea din grupul nostru primeşte palme prieteneşti pe spate de la Jonathan şi îmbrăţişări de la Caro. Apoi, mergem în camera de zi ca să facem cunoştinţă şi cu restul. Trebuie să recunosc că mă simt uşor intimidată.

Aceştia chiar arată a fi Oamenii Frumoşi despre care citesc deseori, cei care frecventează barul şi hotelul Calden, crezînd că înfăţişarea şi şarmul lor le pot aduce tot ce-şi doresc.

„Recepţioner, eşti aşa de bun, prietene, să suni la Ivy şi să ne rezervi o masă de şase persoane, pentru seara asta la opt?“

„Ai fi atît de amabil să-mi faci o favoare şi să telefonezi la British Airways? Întreabă-i dacă sînt disponibile rezervări pentru locuri mai bune. Spune-le că e pentru mine.“

„Dragă, sună la Hermès şi vezi dacă au nişte genţi Birkin pe undeva, pe acolo. Spune că întrebi în numele meu.“

I-am întîlnit pe aceşti oameni zilnic la Calden. Uimită de încrederea lor degajată, de abilitatea lor de a-i fermeca pe toţi şi a obţine astfel ce-şi doresc (iar asta se întîmpla fără excepţie), indiferent cît de absurdă e pretenţia. Dorinţele le erau îndeplinite, iar ei nu păreau niciodată surprinşi, căci ştiau că, odată ce ceruseră, urmau să şi primească.

Îi priveam de la distanţă, dar nu făcusem niciodată cunoştinţă cu vreunul din ei, nu mă gîndisem să fac conversaţie şi fusesem mult prea intimidată fie şi numai la gîndul că mi-aş putea petrece o seară cu ei. Asta pînă a apărut Lisa.

Cînd e singură, Lisa e doar Lisa. Abia cînd am văzut-o îmbrăţişînd-o pe Kate în avion mi-am dat seama pe deplin că Lisa face parte din acest peisaj. Din peisajul acestor oameni care mă fac să mă simt stîngace şi prăfuită.

— Noi ne-am mai întîlnit.

Înregistrez aceste cuvinte cînd strîng mîna unui bărbat a cărui faţă îmi pare vag cunoscută.

Dar fețele tuturor celor din încăpere îmi par ușor familiare, căci ele apar cu duiumul în paginile revistelor, în fiecare zi.

Îmi mijesc puțin ochii, încerc să-mi dau seama de unde să-l iau. Sînt convinsă că nu-i doar o poză dintr-o revistă și că vocea lui îmi e și ea familiară.

— Știu, zic. Îmi păreți foarte cunoscut, dar, de cînd am născut, mi-am pierdut memoria. Îmi pare rău.

Ridic din umeri a scuză, iar el rîde.

— Ajutați-mă. Amintiți-mi.

— Ne-am întîlnit la Fran și Marcus, spune el. Lucrezi cu Sally, nu? Ellie, așa-i? Eu sînt Charlie, Charlie Dutton.

— O, Doamne! Desigur. Charlie Dutton!

Charlie și Sally, acel Charlie pe care Sally l-a tot vînat luni de zile, înainte să-și dea seama că nu era sub nici o formă pregătit să-și asume o relație serioasă și că era cazul să treacă peste toată povestea, ceea ce a și făcut, fără să piardă vremea.

— Cum Dumnezeu de mă ții minte? întreb eu, încîntată.

Sînt genul de femeie pe care oamenii nu știu de unde s-o ia, eu le amintesc de fiecare dată în ce împrejurări ne-am întîlnit sau că sînt prietena lui Fran, soția lui Dan sau am o legătură oarecare cu cineva anume. Probabil pentru că am o figură comună.

— Da, așa e, a rîs Trish într-o zi, cînd i-am spus, dar eu chiar nu glumesc.

Cred că le amintesc multora de cîte cineva, așa că se întîmplă rar ca oamenii să țină într-adevăr minte unde și cînd m-au cunoscut.

— Eşti producătorul de film, nu-i aşa?
Încuviinţează din cap.
— Iar tu eşti directorul de marketing de la Calden.
— Nu-mi vine să cred că-ţi aminteşti şi asta!
— Am avut întotdeauna o memorie excelentă, zice el, ridicînd din umeri.
— Dar nu mai sînt în postul ăsta, spun eu. Acum acord consultanţă în regim de colaborare. Cred că a trecut foarte mult timp de cînd ne-am cunoscut. Doamne, nici nu sînt sigură că eram măritată pe atunci.
— Erai logodită, cred, pe cale să te căsătoreşti. Şi ziceai că ai un copil? Felicitări! Probabil v-aţi mişcat foarte repede.
— Le spunem tuturor că a fost conceput în luna de miere, dar, de fapt, eram însărcinată cînd ne-am căsătorit, aşa că presupun că n-a durat mult.
— O nuntă sub ameninţarea armei? întreabă Charlie, mirat.
— A, nu, rîd eu. Plănuiam să ne căsătorim cu mult timp înainte să descopăr că eram însărcinată.
— Deci, care de pe aici e soţul?
— Dan.
Mă întorc şi observ că Dan stă lîngă Kate, discutînd cu ea plin de însufleţire. Aha, deci bănuiesc că pot juca şi eu jocul ăsta. Dacă te distrezi aşa de bine discutînd cu altă femeie, m-aş putea amuza şi eu flirtînd cu alt bărbat.
Scuze, voiam să zic „vorbind“ cu alt bărbat.
— Poftim nişte şampanie.
Caro vine spre noi şi-mi întinde un pahar. Ura! Şampanie!
— Voi doi vă cunoaşteţi?

— Ellie a fost director de marketing la Calden, îi răspunde Charlie. Ne-am întîlnit la un prînz. Îi știi pe Fran și Marcus, nu?

— Sigur că da, încuviințează Caro. Țin foarte mult la Fran și prietenii ei sînt și ai mei.

— Mulțumesc.

Surîd, știind că, în rochia mea retro și sandalele cu toc înalt, cu paharul de șampanie în mînă și cu relațiile pe care le am cu Charlie Dutton și Fran, mă simt exact cum îmi doream: sclipitoare și sexy.

Îmi place la nebunie să port rochia asta și sandale. În mod normal, nu m-ai vedea nici moartă cu tocuri mai înalte de doi centimetri. Iar rochia? Glumiți, nu? Cînd pantalonii sînt infinit mai confortabili, ca să nu mai zic de faptul că sînt practici?

Uitasem cît de minunat te simți într-o rochie, mai ales una atît de vaporoasă și de feminină ca aceasta, care-ți conferă aceleași calități.

Sînt în compania celor mai în vogă figuri ale momentului. Ce frumos. Și ce păcat că nu m-am străduit să socializez mai mult cu oamenii aceștia, la naiba, că nu m-am îmbrăcat așa înainte să mă mărit.

Îl urmez pe Charlie spre o canapea și mă așez, întinzînd paharul ca să-mi fie umplut de Jonathan, care face turul încăperii. Dragul meu soțior încă mai vorbește cu Kate. La toți dracii cu el, n-o să-l las să-mi strice seara.

Mă întorc către Charlie Dutton, încercînd să găsesc ceva sclipitor, amuzant și inteligent de întrebat. Sînt șocată să descopăr că încerc, de fapt, să flirtez. Nu pentru că l-aș considera atrăgător (deși, credeți-mă, nu e chiar o priveliște

neplăcută), ci pentru că sînt convinsă că Dan flirtează şi nu e el singurul care are voie să facă asta.

Doar că eu nu pot. Nu m-am priceput niciodată prea bine la flirtat şi am fost mereu luată prin surprindere cînd bărbaţii începeau să flirteze cu mine. Îmi vin în minte lucruri sclipitoare, amuzante, inteligente şi seducătoare, dar numai după ce clipa a trecut şi, de regulă, cînd sînt iarăşi în patul meu. Singură.

— Deci, cum e viaţa de mamă? întreabă Charlie, slavă Domnului, înainte să apuc să mă gîndesc la ceva.

— E minunată. Extrem de obositoare, dar încîntătoare, răspund eu.

— Nu ţi se pare extraordinar felul în care ţi se schimbă viaţa? zice el cu un zîmbet. Îmi amintesc cînd s-a născut Finn. Fosta mea soţie şi cu mine ne spuneam că îşi va găsi el loc în vieţile noastre, ca un mic bibelou drăgălaş, îl vom lua cu noi peste tot, iar el va trebui să înveţe să se adapteze. Doamne, ce şoc ne aştepta!

Mă apucă rîsul, uitasem că are un copil.

— Exact. Chiar asta am spus şi noi. Habar n-aveam cît de mult ne va schimba vieţile naşterea unui copil.

— Dar supravieţuiţi, îmi spune Charlie Dutton, sorbind din pahar. Noi n-am reuşit performanţa asta, dar, la drept vorbind, nici n-am fi rămas împreună dacă ea n-ar fi fost însărcinată.

Dintr-odată, vreau să aflu mai multe, vreau să întreb despre fosta soţie, cum s-au cunoscut, de ce au hotărît să păstreze copilul şi cum anume le-a întors vieţile pe dos naşterea lui.

Omul ăsta chiar e atrăgător.

Cuvintele îmi pătrund în minte însoțite de o undă de șoc. Mă uit la Dan cu o expresie vinovată, străduindu-mă să mă liniștesc reînnodînd legătura cu soțul meu, pe care sînt furioasă și cu care nu vorbesc. Nu mă miră atunci cînd manevra nu dă rezultate.

Fără nici un motiv, mă trezesc că roșesc. De fapt, un motiv ar fi că îmi dau de îndată seama că îmi place de Charlie Dutton. Nu m-am mai simțit atrasă de nimeni de multă vreme. Sînt femeie măritată și nu trebuie să am asemenea sentimente.

Sigur că am construit și eu teoriile mele în legătură cu atracția dintre două persoane. Mi-am petrecut ore în șir gîndindu-mă la infidelitate, la aventuri și la motivul pentru care comitem sau nu un adulter.

Proclamasem cu toată convingerea că, desigur, nu încetezi să te mai simți atras de alții doar pentru că te-ai căsătorit, dar că ai o alegere de făcut: cîntărești ceea ce ai și ceea ce ai de pierdut și realizezi că nu merită să-ți riști căsnicia pentru nimic și că dragostea trecătoare, căci altceva nu avea să fie, se va risipi.

Dar ăsta e necazul cu teoriile. Poți să construiești cîte poftești, pentru că atunci cînd ele devin realitate, cînd ești brusc pus față în față cu situația în jurul căreia le-ai construit, teoriile tale se duc pe apa sîmbetei. Așa cum a spus și Fran că nu știuse cum va reacționa la infidelitate pînă ce nu se trezise pusă în fața faptului împlinit, moment în care se comportase complet altfel decît crezuse întotdeauna că o va face, tot astfel stau și eu acum aici, șocată să mă trezesc atrasă de Charlie

Dutton. Cu o tresărire de spaimă, realizez că mă holbez la brațele lui.

Brațele lui Charlie sînt puternice, cu pielea bronzată și fire de păr blond, spre deosebire de brațele lui Dan, acoperite de păr întunecat. Foarte frumos. O, Doamne. Oare am înnebunit de-a binelea?

Îi arunc o privire vinovată lui Dan, dar el nu se uită deloc la mine. Iar Charlie Dutton mă întreabă ceva, dar nu pot să-l privesc. Dacă l-aș privi în ochi, m-aș înroși toată.

Of, pentru numele Domnului, Ellie! Ești femeie în toată firea! Adună-te odată! Ești soție și mamă și o persoană ADULTĂ! Nu te mai purta ca un copil.

— Pardon? îl întreb eu pe Charlie. Ce-ai spus?

— Am întrebat unde e bebelușul. Văd că prietenii tăi și-au adus fiecare copilul cu ei.

Îmi arată cu mîna căruciorul în care Oscar stă cuminței, la picioarele lui Trish, nebăgînd în seamă vorbăria pe seama lui și zîmbind cu gura pînă la urechi, pentru că e lîngă maică-sa.

— Scuze, zic eu, scuturînd din cap ca să mă descotorosesc de gînduri. Tom e acasă. Socrii mei au închiriat o casă pe timpul verii. Ei trebuiau să meargă pe un iaht, dar a intervenit un accident, așa că au rămas aici. Singurul avantaj e că pot sta cu cei mici.

OK, am reușit. Am scos o propoziție coerentă fără să roșesc. Oricum, sînt evident caraghioasă. Nu spusese Fran odată că Charlie e o partidă fantastică? De ce s-ar uita cineva ca el la una ca mine? Ca să nu mai vorbesc de faptul că sînt măritată.

Încep să-mi recapăt cumpătul şi respir mai în voie. Nu că aş vrea ca Charlie să fie interesat de mine, nu aş face altceva decît să flirtez şi nimic mai mult, dar nici măcar asta nu se va întîmpla. El arată superb şi nu s-ar uita la mine. Nici n-ar trebui.

— Se vede că ai reuşit să te şi bronzezi puţin, spune Charlie. Arăţi...

Se întrerupe, iar eu îmi ridic privirea, reuşind să îl privesc în ochi.

— ...delicios, sfîrşeşte el încet, fără umbră de zîmbet, iar inima începe să-mi bată cu putere.

Mă înroşesc ca racul, din cap pînă în picioare. Fir-ar al dracului.

— Charlie, spune Caro, din celălalt capăt al încăperii. Ce i-ai tot spus bietei Ellie? Orice-ar fi, încetează, s-a făcut ca sfecla. Te-a necăjit cu ceva, Ellie? Nu-l băga în seamă, aşa e el.

— Nu, nu, e-n regulă, mormăi eu, iar Dan îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Flirtează cu tine? rînjeşte Jonathan, moment în care eu mă înroşesc şi mai rău.

În cazul cînd aşa ceva ar mai fi posibil.

— O, Charlie, continuă el. Eşti un fustangiu.

— Ce lucru oribil spui, sare Charlie indignat, în vreme ce eu îmi doresc din tot sufletul să pot pocni din călcîie ca Dorothy şi să ajung pe loc acasă.

— Nu te supăra, îi spune Jonathan. Biata Ellie. Nu încearcă decît să fie politicoasă, iar tu o faci să se simtă îngrozitor de prost. Las-o în pace.

— Bine, bine.

Charlie Dutton ridică braţele în semn că se predă şi rînjeşte înainte să se întoarcă spre mine, cu o plecăciune.

— Scuză-mă că te-am făcut să te simți prost, spune el tare. Dacă îmi permiți, voi merge pînă la baie să-mi pudrez nasul.

— Ți-am spus să nu aduci cocaină la mine în casă, îl mustră Caro.

— Nu mă refeream la genul ăla de pudră, zîmbește Charlie cu gura pînă la urechi. Mă duc la budă, OK? Asta cum îți sună?

Se întoarce să plece, iar eu rămîn așezată, încă roșie la față, mai ales că tocmai am atras atenția tuturor și am impresia că m-am făcut de rîs. Slavă Domnului, motivul nu include faptul că aș fi flirtat și eu. Rememorez discuția noastră și cuvintele mele și oftez a ușurare. Nici o vorbă din ce-am spus n-ar fi putut fi interpretată drept flirt și nimic nu a trădat atracția de-o clipă pe care am simțit-o.

Roșeața începe să dispară, iar restul lumii își reia conversațiile. Mă relaxez, dar apoi aud pe cineva șoptindu-mi la ureche.

— Doar așa, ca să știi, rostește Charlie pe un ton incredibil de dulce, am vorbit serios.

Rămîn așezată, încremenită ca o statuie, și mă prefac că n-am auzit, dar nu-mi pot reține un ușor zîmbet care-mi flutură pe chip.

Mai tîrziu, chiar cînd plecăm spre restaurant, mă duc la toaletă ca să mă asigur că nu-mi lucește fața și să mă mai dau cu ruj.

Deschid ușa și mă ciocnesc de Lisa.

— Te distrezi?

Dau din cap plină de entuziasm, căci petrecusem o jumătate de oră sporovăind cu Jonathan și Caro și încercînd să-l ignor complet pe Charlie Dutton. M-a epuizat efortul de a ignora complet

doi bărbaţi, deşi din motive diferite, şi m-am trezit că m-a înveselit foarte mult flirtul cu Charlie şi conştientizarea faptului că sînt încă atrăgătoare! Sînt sexy! Un alt bărbat decît soţul meu mă găseşte... *delicioasă*!

— Sînt toţi atît de drăguţi! exclam. Atît de calzi şi fermecători. Îmi plac foarte mult Jonathan şi Caro. Ce oameni minunaţi!

— Ştiu, mă aprobă ea. Şi ce zici de tipul ăla... Charlie Dutton?

— Charlie Dutton? mă prefac eu nepăsătoare, dorindu-mi din tot sufletul să nu roşesc, dar nici să-mi demasc jocul. Ce-i cu el?

Lisa ridică o sprînceană a mirare.

— Ce părere ai de Charlie Dutton?

— Cred că şi el e încîntător, răspund.

Urmează o pauză.

— Ai grijă, mă avertizează ea. Nu-l cunosc, dar am auzit zvonuri despre el. E foarte atrăgător şi are o reputaţie îngrozitoare, de om care... Cum să mă exprim? OK, de om care nu e descurajat de faptul că o femeie e căsătorită. Dimpotrivă, asta îl întărîtă şi mai tare.

— O, pentru numele Domnului, spun eu, vrînd să o iau la întrebări şi să aflu totul despre el, despre femeile pe care le-a cunoscut, despre lucrurile care-l atrag, ce reputaţie are mai precis, dar nepunînd, fireşte, nici una din aceste întrebări, căci nu sînt dispusă să afle nimeni, nici chiar Lisa, ce simt.

— Ei bine, a flirtat un pic cu mine. Sînt măritată, Lisa, şi nu mă interesează cîtuşi de puţin să-mi înşel soţul. Am fost flatată, continui eu, dar atît. Dumnezeule, ai idee ce bine e să primeşti un compliment de la un bărbat cînd tu,

după ce-ai născut, încă te mai simţi grasă şi prost îmbrăcată, iar bărbaţii nu se uită la tine sub nici o formă, nu flirtează cu tine şi nu-ţi fac complimente pentru că, în ochii lor, eşti acum doar mamă şi încă una nu prea bună?

Mă uit la Lisa şi ştiu că habar n-are. Sigur, de unde să ştie? Cum ar putea să ştie?

— N-ai cum să înţelegi lucrurile astea, îi spun, dar pe un ton mai blînd acum. Uite cît de frumoasă eşti. Restul muritorilor profită şi ei cum pot.

— OK, OK, rîde ea. Iartă-mă. Promite-mi doar că n-o să ai o aventură cu el, pentru că am auzit că frînge inimi în mod frecvent. În plus, Dan e un om de ispravă. Crede-mă, ştiu ce spun.

— Promit solemn că n-o să am o aventură cu el. Ştii ce cred despre aşa ceva. Nu aş risca în nici un caz să pierd ce am împreună cu Dan.

Lisa mă îmbrăţişează şi ne întoarcem amîndouă în camera de zi, unde Dan stă în picioare, alb ca varul, ţinînd receptorul telefonului în mînă. Nimeni nu vorbeşte, doar se uită la mine.

Atunci ştiu. Îmi dau seama că s-a petrecut ceva îngrozitor şi întregul pămînt stă în loc.

— E vorba de Tom, şopteşte Dan. S-a întîmplat un accident.

20

Nu sînt prea conştientă de lucrurile care se petrec imediat după aceea. Dan mă ia de braţ şi mă conduce afară, la maşină, şi îmi dau seama vag că sînt îmbrăţişată, văd ca prin ceaţă chipuri îngrijorate, aud murmure în legătură cu cine ar trebui să vină la spital şi cine ar trebui să rămînă.

Sînt conştientă de ce se întîmplă, dar parcă aş urmări totul de la depărtare. Parcă aş fi scufundată în apă: văd şi aud, dar totul e nedesluşit. Iar eu sînt complet calmă. Inima, în loc să-mi spargă pieptul, cuprinsă de panică, aşa cum m-aş fi aşteptat, dat fiind că, aparent, se petrece lucrul cel mai rău pe care mi l-aş fi putut imagina vreodată, inima mea parcă şi-a încetinit ritmul pînă aproape să se oprească de tot.

Sînt conştientă de faptul că Dan e încă alb ca varul şi că Trish insistă să conducă. Dan şi cu mine stăm pe bancheta din spate, fiecare privind pe fereastra din dreptul său.

Sînt conştientă de faptul că Trish îl întreabă pe Dan ce s-a întîmplat, iar Dan spune ceva despre cineva care îl ducea în braţe pe Tom, s-a împiedicat şi l-a scăpat pe scări, dar nu mai poate continua, căci izbucneşte în plîns.

Sînt conştientă că întreg trupul îmi e amorţit, că nu mă pot gîndi la nimic, nu pot rosti o vorbă, nu simt nimic. Ne oprim la L'Hôpital des Broussailles din Cannes, parcăm maşina şi ne repezim în camera de urgenţe.

— Tom Cooper, îi spune Dan, pe un ton insistent, unei asistente aflate în spatele unui birou. *Mon fils. Nous cherchons notre fils.*[1]

Apoi, auzim:

— Dan?

Ne întoarcem şi îi vedem pe Linda şi Michael venind grăbiţi de după colţ, iar pe obrajii soacrei mele şiroiesc lacrimile.

— L-am rugat pe vecin să aibă grijă de Amy, explică ea plîngînd. Am venit direct aici.

— Unde e Tom? întreabă Dan. Unde e? Ce se petrece?

— Îmi pare rău, zice maică-sa şi continuă să repete asta, în timp ce inima îmi împietreşte şi nu pot decît să mă rog la Dumnezeu să nu se fi întîmplat una ca asta.

Te rog, Doamne, nu. Nu. Nu. Nu.

— Doamne, nu cumva...

Dan inspiră adînc, dar nu poate rosti cuvîntul.

— Nu! exclamă Michael, dînd-o cu blîndeţe la o parte din drum pe Linda, care a devenit isterică. Doctorul încă îl mai consultă.

În cele din urmă, toate sentimentele îmi explodează într-un urlet animalic, reverberînd printre şoaptele îngrijorate care răsună în spaţiul acesta complet alb:

— *Lăsaţi-mă să-mi văd* copilul*! Unde e fiul meu? Lăsaţi-mă să-mi văd copilul. Acum!*

---

1. Fiul meu. Îl căutăm pe fiul nostru. (fr.) (n.t.)

Doctorul vorbește englezește. Slavă Domnului.

— Are piciorul rupt și o încheietură fracturată, dar mă preocupă mai degrabă să nu fi suferit vreo leziune la cap. După o pauză, reia. E sugar, iar oasele îi sînt încă moi. Chirurgul ortoped e în drum spre...

— Cum adică leziuni la cap? întreabă Dan, căci teama pe care mi-au inspirat-o cuvintele medicului m-au amuțit.

E tot ce pot face ca să continui să respir.

— I-am făcut o radiografie, oftează doctorul, și-am stabilit ce s-a întîmplat cu oasele lui, dar lucrurile nu sînt la fel de simple în ce privește creierul. Trauma craniană care îl ține inconștient a fost cauzată de o contuzie.

Mă uit la el fără să clipesc.

— Trebuie să facem o tomografie ca să vedem dacă există vreo urmă de hemoragie cerebrală.

— Cînd? întreabă Dan pe un ton blînd. Cînd vreți să faceți asta?

— Chiar acum ne pregătim pentru tomografie, răspunde medicul.

— Dar ce înseamnă asta? șoptesc eu. *Ce anume* vreți să spuneți prin hemoragie cerebrală? Ar putea să se vindece? *Ce* înseamnă asta?

Tonul mi se ridică tot mai mult, aproape de isterie, iar sentimentul de calm, de a fi în afara realității, mă părăsește într-o clipită, înlocuit de o gheară de gheață care îmi strînge inima.

— Vreți să spuneți leziuni cerebrale?

Doctorul își întoarce privirea.

— Cred că e prea devreme ca să ne dăm cu părerea. Există mai multe efecte, dar tomografia ne va da informații mai precise. Scenariul cel

mai optimist ar fi ca sîngele să fie resorbit în corp pe cale naturală.

— Şi aşa se va face bine?

Dan e alb ca o coală de hîrtie. Medicul încuviinţează din cap.

— Da, se va face bine.

— Şi cel mai pesimist scenariu?

Nu vreau să ştiu, dar trebuie să întreb.

— Dacă hemoragia duce la o inflamare a creierului sau la o presiune crescută, vom începe imediat tratamentul ca să uşurăm această presiune. Doctorul îmi pune mîna cu blîndeţe pe braţ şi spune: Vom şti mai multe după tomografie. Nu vă pierdeţi încrederea.

Mă uit în jos, la trupuşorul lui Tom, la ochii închişi, la numeroasele fire care-l leagă de diverse aparate şi încep să plîng. Nu-mi mai pot reţine suspinele grele, care mă sufocă, iar Dan mă ia în braţe. Tot nu mă pot opri din plîns. Mă sprijin de el şi plîng fără încetare.

Îmi tot zic că nu se poate să mi se întîmple tocmai mie aşa ceva. Cum de e posibil? Mi-am pierdut mama cînd eram mică. Oare o asemenea tragedie nu e destul pentru o viaţă de om? Ce-am făcut atît de îngrozitor încît să mi se întîmple iarăşi? De ce mie? De ce nouă? De ce acestui copilaş neajutorat?

Nu ne întoarcem acasă în seara aceea. Nici în următoarea. Nici în săptămîna care urmează. Medicii şi asistentele sînt amabili şi dornici să ne ajute într-un fel care mi-e teamă că e rezervat părinţilor copiilor cu adevărat bolnavi şi care nu au prea multe şanse să supravieţuiască.

Lui Tom i se fac tomografii cu regularitate şi, pînă acum, veştile sînt bune. A existat o uşoară hemoragie, dar nici urmă de inflamare. Se pare că sîngele a fost resorbit în corp. O, Doamne. *În corp*. Nu în corp, ci în Tom, copilaşul meu.

De ce ni se întîmplă toate astea?

Dan şi cu mine dormim în culcuşuri improvizate, lîngă Tom, şi fireşte că spun asta cu o doză masivă de ironie, căci abia de închidem ochii. Stăm cu rîndul de veghe, îi cîntăm, îl ţinem de mînuţă, iar eu părăsesc camera de spital numai ca să merg la toaletă sau să mai iau nişte cafea în mijlocul nopţii.

Ştiu că lumea vine la spital şi că Linda şi Michael petrec mult timp afară, în camera de aşteptare. Ştiu că au trecut pe aici Trish, Gregory şi Lisa, dar nu pot da ochii cu ei. Cu nimeni, de altfel. Nu am despre ce să discut, nu am nimic de spus, toată energia îmi e concentrată în ajutorul pe care-l dau fiului meu şi în rugile către Dumnezeu ca el să se vindece.

Piciorul i-a fost imobilizat şi e înconjurat de un cadru uriaş, conectat la diverse maşini şi perfuzii. Uneori îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu e conştient, că nu simte, sper, durerea pe care i-ar provoca-o toate aceste bucăţi de metal introduse în oase şi toate acele înfipte în piele.

Linda a încercat să vorbească o dată cu mine. Plecasem din salonul lui Tom, disperată să iau o gură de aer curat, iar ea a venit la mine şi a început să vorbească, să spună ceva, dar nu eram în stare să fac faţă unui dialog, nici nu mă puteam uita la ea, aşa că m-am întors pur şi simplu şi m-am îndepărtat, lăsînd-o baltă, chiar în mijlocul unei propoziţii.

Puţin îmi pasă.

Nu are legătură cu ea. Nici cu ce e posibil să fi făcut sau să nu fi făcut, cu ce a făcut sau nu a făcut, de fapt. Nu sînt interesată să ascult cît de îngrozitor se simte pentru că mi-a scăpat copilul din braţe, nici motivele pentru care Tom era la ea în braţe, cînd eu ştiu că, la ora aceea, ar fi trebuit să doarmă, nici să o aud cerîndu-mi iertare.

Nu mă interesează decît soarta lui Tom. În clipa asta, Linda nu există pentru mine. Nu sînt foarte sigură că va mai exista vreodată.

Am petrecut şaptesprezece zile în spital. Fiecare zi ne-a adus ceva mai multe informaţii. Oasele i se vindecă bine, tomografia nu a mai înregistrat nimic periculos, dar e nevoie ca micuţul să redevină conştient ca să putem şti mai multe despre starea lui.

În a douăsprezecea zi, în timp ce dorm în patul improvizat, aud un plînset de copil în vis. Sînt în fostul meu birou de la Calden, la o şedinţă, şi auzim cu toţii cum plînge copilul. Fir-ar să fie, îmi spun în vis. Nu am voie să aduc bebeluşul la serviciu, iar acum o să afle toată lumea. În vis, copilul e în biroul meu, iar eu mă scuz, alerg disperată într-acolo ca să-l liniştesc pe micuţ, care, între paranteze fie spus, nu este Tom (nu sînt sigură ce înseamnă asta), dar nu pot să dau de el. Nu aud decît urletele care nu mai încetează.

Mă trezesc din somn, lăsînd visul în urmă, doar că plînsetul se aude în continuare şi-mi dau brusc seama că e Tom. Sar din pat şi Tom urlă de mama focului, cu gura larg deschisă şi ochii strînşi. Încerc să-l liniştesc, să-i îmbrăţişez trupuşorul

printre fire şi cadre metalice, izbucnind în plîns şi rîs de uşurare.

S-a trezit. Trăieşte.

Dan intră în grabă, cu o cană de cafea aburindă în mînă, pe care o lasă imediat pe masă şi vine lîngă mine, clătinînd din cap neîncrezător, apoi izbucneşte în plîns.

— Nu credeam că o să se mai trezească vreodată, spune el, suspinînd în cerşafurile de pe pat şi strîngînd mînuţa lui Tom. Nu credeam că o să se mai întîmple vreodată.

Asistenta intră, urmată de doctor, iar noi sîntem daţi la o parte din drum, cît îl examinează pe copil.

— Ce spun? îl tot întreb pe Dan, dar nici el nu ştie, pentru că franceza lui de nota 10 nu include vocabular legat de spitale şi teminologie medicală.

— Şşş, şşş, mă linişteşte el, străduindu-se să înţeleagă, să prindă vreun cuvînt sau vreo propoziţie care ne-ar putea lămuri, dar vorbesc cu toţii atît de repede şi folosesc cuvinte atît de străine nouă, încît îi e imposibil să priceapă.

— Ei bine, un lucru ştim sigur, spune în sfîrşit doctorul, apropiindu-se de colţul de salon în care stăm. Anume că plămînii nu-i sînt afectaţi, precizează el şi zîmbeşte, iar eu, pentru prima dată de la accident, mă simt uşurată.

Uşurarea vine din faptul că, brusc, zăresc o luminiţă la capătul tunelului, că doctorul acesta, care pînă acum a fost atît de serios şi de precaut, găseşte nimerit să facă o glumă, ceea ce înseamnă că e încrezător, sau măcar optimist, în legătură cu rezultatele.

— Dar asta e bine, nu? întreb. Asta înseamnă că se va face bine?

— E o veste excelentă, răspunde el, dar trebuie să mai facem niște analize.

În ziua în care plecăm, ziua în care lui Tom i s-a dat aprobarea deplină, Linda stă în camera de așteptare, de una singură. Dan e încă înăuntru, semnînd documentele de externare și rezolvînd cu asigurarea. Eu îl duc pe Tom în brațe și sînt pe cale să cobor la parter, de unde vom lua mașina închiriată și ne vom duce direct la aeroport, ca să ne întoarcem acasă.

Nu o observ imediat pe soacră-mea. Vine ea către noi și întinde mîna spre Tom, dar eu îmi așez trupul ca un scut între ea și copil. N-o să-i mai permit vreodată să-l atingă, căci acum știu ce s-a petrecut.

Tom era întins în pat, bolborosind ceva, iar Linda a hotărît să îl ducă la parter, pentru că era clar că încă nu îi era somn. Doar ca să se știe, Tom face asta deseori, dar la șapte trebuie să meargă la culcare, așa că îl las să bolborosească de unul singur pînă adoarme.

Linda a ales să nu-mi ia în seamă instrucțiunile (pentru că i-am spus foarte clar, înainte să plecăm, că Tom o să vorbească, dar că nu trebuia să-i dea atenție) și l-a ridicat din pătuț. În vreme ce cobora scările, s-a împiedicat și (tot nu-i vine să creadă că a făcut asta și n-o să și-o ierte niciodată) a întins mîinile instinctiv, ca să caute sprijin.

Ea a reușit să se prindă, dar l-a scăpat pe Tom.

Dacă m-ați fi întrebat, înainte să se întîmple asta, ce-aș face, cum m-aș simți în cazul în care Linda mi-ar răni copilul în vreun fel, v-aș fi spus că aș urla la ea, că mi-aș dezlănțui toată furia,

durerea şi mînia. Mi-am imaginat că mi-aş urla întreaga ură, descărcîndu-mi veninul şi bucurîndu-mă de expresia şocată de pe chipul ei şi de incapacitatea ei de a răspunde.

Dar, acum, nu simt nimic din toate astea. Sînt doar obosită. Şi uşurată. Dar mai ales obosită.

— Te rog, lasă-mă să-l văd, spune Linda blînd, cu lacrimile curgîndu-i deja pe obraji. Doar atît, să-l văd.

Pentru prima dată, chiar mă opresc locului şi-o privesc drept în ochi.

— Nu, spun eu, cu foarte multă blîndeţe, dar tonul meu nu a fost nicicînd mai ferm şi în viaţa mea nu am fost mai serioasă în privinţa cuvintelor pe care le rostesc decît acum. Nu ai voie să îl priveşti, nu ai voie să-l ţii în braţe şi trebuie să ştii din clipa asta că nu te voi ierta niciodată. Înţelegi? NU TE VOI IERTA NICIODATĂ.

Şi, cu Tom în braţe, mă întorc pe călcîie şi plec.

Mi-ar plăcea să afirm că viaţa s-a întors la normal odată cu întoarcerea la Londra, dar nu mai ştiu ce înseamnă normalitatea. Nu cred că o să mă mai simt niciodată normal.

Tom a stat şase săptămîni într-un cadru pînă i s-au vindecat oasele şi acum e absolut sănătos. Am fost asiguraţi că va juca fotbal şi rugbi cu ceilalţi copii, iar leziunile cerebrale sau de orice altă natură sînt complet excluse. După cum spunea medicul nostru de familie de la Londra, Tom e iarăşi sănătos tun. La naiba, poate chiar o să-i priască bucăţelele de metal din picior.

Cu toate astea, nu se poate susţine acelaşi lucru şi despre mine şi Dan. De cîte ori mă uit

la el, mi-l amintesc aşa cum era în seara aceea, înainte să ieşim, cînd a spus: *„Pentru numele Domnului, ce-ţi închipui că se poate întîmpla? Tom şi ceilalţi nu vor păţi nimic".*

Oare presimţisem ceva? Aş fi putut să împiedic lucrurile să se petreacă? Poate că nu, dar, oricît de iraţional ar părea, mă uit la soţul meu şi aud acea conversaţie. Îl privesc pe el şi o văd pe Linda.

Nu mai e cazul să spun că o consider pe ea vinovată pentru tot. Dar are şi el vina lui.

21

E vremea Crăciunului, iar Tom e bine, sănătos. Chiar mai mult de-atît: e delicios, superb și o scumpete. Nu petrecem ziua de Crăciun cu socrii mei. În mod ciudat, dar plăcut, o petrecem cu tata.

Tata și Mary au sunat și au lăsat un mesaj, zicînd că ar fi minunat dacă am petrece Crăciunul împreună și, în loc să răspund că avem alte planuri, le-am telefonat și am acceptat. Am spus că ne-ar plăcea foarte mult să venim la ei, în Potters Bar, să stăm cu ei în ziua de Crăciun.

Dan a fost furios. Însă așa n-a mai trebuit să mergem la Michael și Linda și tata a avut șansa de a petrece puțin timp cu Tom. Și, cu toate că nu mi-a fost cel mai bun tată din lume, s-a purtat minunat cu nepotul lui și s-au înțeles de minune din prima clipă.

Dan a stat îmbufnat mai toată ziua, dar mie mi s-a părut, în mod ciudat, extrem de relaxant și m-am simțit infinit mai în largul meu cu ei decît cu familia Cooper.

Cum spuneam, Tom e bine, dar, pe de altă parte, eu și Dan nu sîntem. Ce ironie că vacanța după care tînjeam s-a transformat atît de repede

dintr-un paradis în sudul Franţei într-un iad şi continuă să ne afecteze vieţile în fiecare clipă.

Dan repetă întruna că nu e vina lui şi, la nivel raţional, ştiu că e adevărat. El afirmă că e de domeniul trecutului, că singurul lucru care contează e că Tom e sănătos şi că, de îndată ce voi renunţa la furie, ne putem vedea iarăşi de vieţile noastre.

Problema e că nu pot să uit, nu ştiu cum să procedez, iar în momentul ăsta, nici nu mă văd vreodată în stare să uit.

Îmi amintesc cît de surprinsă am fost cînd Tom era în spital, surprinsă de propriul meu calm, de lipsa mea de sentimente, de incapacitatea mea de a arunca vina pe cineva. Nu aveam energia să fac asta, nu în acea clipă. Dar acum, că Tom s-a restabilit, acum, că ne-am întors acasă şi toată lumea se aşteaptă să revenim la vieţile noastre de zi cu zi, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic, sînt cuprinsă de o furie pe care n-am mai simţit-o niciodată.

Cum de a îndrăznit Linda să-l ia pe Tom în braţe? Numai gîndul la ea mă face să înnebunesc de furie, în ultima vreme. Cum a îndrăznit să-mi ignore în mod deliberat dorinţele? Dacă proasta l-ar fi lăsat în pace, Tom n-ar fi păţit nimic.

Ştiu că acum e în afară de orice pericol şi că asta e tot ce contează, dar nu mă pot gîndi decît că Linda mi-a scăpat copilaşul iubit pe scări, întinzînd mîinile ca să se protejeze, punîndu-se pe ea pe primul loc.

Ştiu că nu şi-o va ierta niciodată. În scrisori, mă imploră să o iert, spune că imposibilitatea de a se ierta pe sine e o pedeapsă deja destul de

grea și că nu ar trebui s-o mai pedepsesc și eu interzicîndu-i să-l vadă pe Tom.

La început, citeam toate scrisorile. Acum, nici nu le mai deschid, le arunc direct la coșul de gunoi. Le citeam cu impasibilitate, pufnind în batjocură cînd cerea să-l vadă pe Tom. De parcă mi-ar trece măcar prin cap să o mai las vreodată în preajma fiului meu.

A încercat să-l convingă și pe Dan în zilele în care a fost pe la ei sau cînd a vorbit cu ea la telefon. Atunci, vine acasă și, la puțin timp după, sugerează să-i invităm pe la noi, îmi spune cît de mult îi lipsește Tom maică-sii și că toate astea o omoară.

O să fim amîndoi acolo, zice el. N-o să se întîmple nimic. Vrei să încetezi cu melodrama și să nu mai fii caraghioasă? Nu o mai pedepsi pe ea pentru ceva ce n-a fost decît un accident teribil, dar care, slavă Domnului, a rămas fără urmări tragice.

Și, în final, adaugă: Vrei să încetezi să te mai porți ca o ticăloasă nenorocită?

— Cum îndrăznești? urlu eu la el.

Asta fac, literalmente urlu la el din rărunchi, uimită că am capacitatea de a-mi exprima mînia, uimită că sînt în stare să vorbesc cu cineva așa cum îi vorbesc acum soțului meu.

— Cum îndrăznești să îmi vorbești așa? Cum de îndrăznești să propui să vină aici, după tot ce s-a întîmplat? Cum îți permiți să mă faci ticăloasă? Ieși! Ieși afară!

E tot ce pot face ca să nu încep să strig „Te urăsc". De fiecare dată cînd aceste cuvinte amenință să-mi scape de pe buze, ceva mă reține. Nu

cred că ar mai exista cale de întoarcere dacă le-aş rosti, deşi le gîndesc în fiecare zi.

Nu ştiu ce s-a întîmplat cu noi. Nu înţeleg această furie, ura asta, sentimentul permanent de nedreptate. Dar ştiu că eu şi Tom sîntem fericiţi cînd sîntem singuri. *Mult mai fericiţi.*

Dan a început să plece de acasă înainte să mă scol eu. Sînt mereu trează la ora aia, dar stau întinsă în pat şi mă prefac că dorm. Muşchii îmi sînt tensionaţi, respir iute şi întretăiat şi număr minutele pînă se închide uşa de la intrare şi mă pot relaxa în sfîrşit.

Îl trezesc pe Tom şi luăm micul dejun împreună, bună parte din mîncare ajungînd pe podea sau întinsă pe fetişoara lui.

Acum spune „mama" şi „E-ii", care e numele lui Harry, pisica de pluş. Amy pare a vorbi ceva mai mult, iar, la cele şaisprezece luni pe care le-a împlinit Tom, mă îngrijorează lipsa unui vocabular mai bogat. Sînt, însă, conştientă de faptul că fiecare copil se dezvoltă în ritmul său propriu, iar Oscar nu ştie mai multe cuvinte decît Tom.

Mergem la Gymboree pentru jocuri educative şi lecţii de muzică şi ne întîlnim cu Trish şi Lisa, pentru ca micuţii să se joace împreună. Dacă nu toarnă cu găleata, după-masa mergem de regulă pe terenul de joacă. Iubesc fiecare secundă, fiecare minut al fiecărei zile, chicotelile noastre cînd îi fac baie sau cînd îl cuibăresc la mine în braţe, în timp ce se zvîrcoleşte, ca să-i citesc o poveste, iar apoi să-l duc la culcare.

Ziua mea începe să se strice numai în clipa în care uşa se deschide şi Dan intră în casă, aducînd cu el toată tensiunea şi stresul.

Abia de ne mai spunem o vorbă. Cînd vorbim, subiectul e Tom. Sînt conversații într-o doară despre ce-a mai făcut fiul nostru azi și cam atît. Ne-am transformat într-unul din acele cupluri de care mi-era groază odată: doi oameni care stau la masă într-un restaurant și nu-și vorbesc toată seara. Asta pentru că ieșim în continuare în oraș. Nu am nici energia, nici dorința să gătesc și trebuie să arătăm lumii că sîntem o familie unită.

Cel puțin o dată pe săptămînă, ne alăturăm lui Trish și Gregory la cină, de obicei undeva în zonă, la Lemonia sau Manna. Mi-ar plăcea să cred că nu se observă faptul că am avea probleme, că atunci cînd sîntem în compania altor oameni, reușim destul de bine să ne prefacem că totul e în regulă și că sîntem și noi ca oricare alt cuplu tînăr.

Lisa și Andy s-au despărțit curînd după vacanța din Franța. O mai văd în cursul zilei, dar serile joacă rolul de fată singură și disponibilă și rareori poate să vină cu noi la masă.

Nu am vorbit cu nimeni despre ce se petrece cu noi. Glumesc despre certurile mele cu Dan, dar n-am mărturisit nimănui cît de nefericiți sîntem, mi-e prea teamă să rostesc ce știu deja și să declanșez avalanșa.

Trăiesc într-un fel de stare de inerție. Sînt conștientă că trebuie să se schimbe ceva, că nu pot continua să trăiesc, sau să nu trăiesc, în felul acesta, dar nu știu ce măsuri să iau în continuare și cum să schimb lucrurile.

Parte din mine așteaptă ca totul să treacă și se gîndește că, într-o bună dimineață, mă voi trezi și toată furia se va fi risipit, că îl voi privi

pe Dan şi voi simţi din nou că îl iubesc. Apoi, mă uit la el şi sentimentele pe care le-am avut odată sînt acum o amintire ştearsă. Îmi amintesc vag cum mă simţeam odată, dar asta a fost demult. Acum nu mai simt nimic. Absolut nimic.

Singurele sentimente sînt furia şi iritarea. Şi nevoia de a-l îndepărta tot mai mult de mine.

La Lemonia e plin ochi, iar Dan şi cu mine ne strecurăm printre mese pînă îi zărim pe Trish şi Gregory într-un colţ. Îmi lipesc un zîmbet pe faţă, ca şi Dan, de altfel, şi le facem cu mîna în timp ce ne îndreptăm spre ei.

— Cum e noua babysitter?

— E minunată! exclamă Trish, întinzîndu-se să mă pupe. Oscar e în al nouălea cer. Nici nu s-a uitat la mine cînd am încercat să-i spun la revedere. Era prea ocupat să se joace cu Emily.

— Slavă Domnului că aţi găsit pe cineva. Eu nu ştiu ce m-aş face fără Rachel.

Mă aşez lîngă Trish, iar Dan ia loc lîngă Gregory, şi cei doi încep o conversaţie.

Rachel este îngerul meu păzitor şi, în prezent, a doua mea fiinţă favorită, după Tom. E o australiancă puternică, încrezătoare în forţele proprii şi amuzantă, care e în Anglia de opt luni, locuieşte, din cîte îmi dau seama, într-o casă în Acton cu încă o sută douăzeci şi patru de conaţionali şi, de patru luni, e dădaca noastră cu jumătate de normă.

Nu credeam că voi avea încredere să-l las pe Tom cu cineva, mai ales după ce s-a întîmplat, dar Calden mi-a încredinţat un proiect important şi, dintr-odată, m-am trezit că mergeam din nou la şedinţe şi trebuia să mă izolez de Tom ca să

mă pot concentra asupra conferinţelor telefonice şi ca să citesc planuri de marketing.

Trebuia să găsesc o dădacă pentru două zile pe săptămînă, am zis eu, plus trei seri. În restul timpului, Rachel lucrează pentru o prietenă de-a lui Fran. Aşa am găsit-o. De îndată ce am vorbit cu prietena lui Fran şi am auzit ce minunată e Rachel, m-am liniştit.

Cînd a venit la interviu, primul lucru pe care l-a făcut a fost să-l ia în braţe pe Tom şi să-l gîdile cu genele, pînă a început să rîdă. Era clar că iubeşte copiii şi că se simte în largul ei în preajma lor, aşa că am angajat-o.

Recunosc că primele trei săptămîni au fost dificile. Nu îmi puteam scoate din minte imaginea Lindei scăpîndu-l din braţe pe Tom, aşa că m-am asigurat că Tom şi Rachel nu ieşeau din casă şi am stat tot timpul cu ochii pe ei. Erau perfect în regulă.

Apoi, Trish a sugerat ca ea, Oscar, Tom şi Rachel să meargă pe terenul de joacă împreună, asigurîndu-mă că va fi cu ochii în patru. Mi-a spus că Rachel se purta fantastic şi că pînă şi Oscar o iubea. După acest episod, i-am dat voie lui Rachel să meargă oriunde dorea.

— Rachel e extraordinară, spune Trish, dar, de fapt, l-ai putea lăsa pe Tom cu aproape oricine şi el tot ar fi fericit. Oscar e mult mai sensibil. O iubeşte pe Rachel, dar ea nu mai are nici o noapte liberă, să vină la noi. Emily e prima persoană de care pare mulţumit. Doamne! Îşi dă ochii peste cap, apoi continuă pe un ton drăgăstos: Oscar e uneori aşa de năzdrăvan. De ce m-am pricopsit eu cu un copilaş aşa delicat?

Delicat şi sensibil. Ce eufemisme perfecte pentru expresia „de coşmar". Mă simt îngrozitor de vinovată pînă şi să mă gîndesc la asta, dar Oscar se transformă într-un omuleţ oribil. Ţin enorm la Trish. Mi-a devenit una din cele mai bune prietene, dar m-aş lipsi bucuroasă de Oscar.

Oscar nu e supus nici unor reguli în casa aia, aşa că îşi închipuie că aceeaşi lipsă de reguli se aplică şi în casa noastră. Înşfacă un creion colorat şi mîzgăleşte pe tot peretele, în timp ce maică-sa încearcă oarecum să-l oprească, spunîndu-mi plină de admiraţie că fiul ei are mult simţ artistic. Se caţără pe canapea încălţat, cu ghetele pline de noroi, iar Trish îi şopteşte dulce să se dea jos şi ridică doar din umeri atunci cînd nu o bagă în seamă, continuînd să vorbească, în vreme ce eu sufăr un uşor atac de apoplexie. Dumnezeule, canapelele astea au costat *o avere*.

Dacă nu are voie să mănînce un lucru, arată spre el şi urlă, aşa că Trish sfîrşeşte invariabil prin a-i da exact ce-şi doreşte ca să-l facă să tacă.

— Ştiu că n-ar trebui, spune ea, dar pur şi simplu nu suport urletele.

Biata Trish a trecut printr-un coşmar cu dădacele. Lui Oscar nu i-a plăcut deloc faptul că maică-sa voia să-l lase cu altcineva. Slavă Cerului că a găsit într-un final pe cineva de care îi place şi lui.

— Sper că o plătiţi bine, zic eu.

— Dacă Oscar o place, o să-i dau cît vrea, rîde Trish. Aş face orice ca să fie mulţumit micul drăcuşor.

Mă apucă şi pe mine rîsul. Of, numai de-ar şti ea.

Petrecem o seară încîntătoare. Faptul că e normală îi conferă această calitate. E zgomot şi

abia se observă că Dan şi cu mine nu vorbim, de fapt, unul cu celălalt.

Din timp în timp, îi privesc pe Trish şi Gregory, felul în care el îi strînge drăgăstos braţul sau se apleacă şi-i dă un sărut, modul în care Trish îl implică şi pe el în conversaţia ei: „Nu-i aşa, Gregory? Şi noi facem aşa, nu, Gregory? Ce părere ai, Gregory?". Mă întreb dacă ei doi observă lipsa de afecţiune dintre mine şi soţul meu.

Cred că fiecare cuplu e diferit. Ar observa diferenţa numai dacă ne-ar fi cunoscut de la început, de dinainte să-l avem pe Tom. Am fost şi noi afectuoşi. Odată, am vorbit şi noi frumos unul cu celălalt şi ne-am sărutat fără motiv, ne-am odihnit capul pe umărul celuilalt şi ne-am mîngîiat dulce pe obraz.

Mi se pare că aşa ceva s-a petrecut acum o veşnicie, între un alt Dan şi o altă Ellie. Mă întreb ce s-ar întîmpla dacă aş face la fel acum? Dacă m-aş întinde şi l-aş săruta pe Dan pe obraz? Îi privesc chipul, reflectînd la reacţia lui, iar el simte că mă uit la el şi se opreşte din discuţia cu Gregory ca să-mi întoarcă privirea.

Preţ de-o secundă, ochii noştri se întîlnesc şi-mi amintesc privirea plină de dragoste pe care mi-o arunca odinioară. Îmi amintesc că se întorcea spre mine şi-i vedeam ochii sclipind şi mă simţeam în siguranţă, înconjurată de căldură şi iubită.

În seara asta, ca şi în altele, nu simt decît răceală şi o oarecare iritare.

— Ce e? întreabă Dan.

— Nimic, răspund nepăsătoare, iar el se întoarce la conversaţia cu Gregory de parcă nici n-aş exista.

Plătim şi ne ridicăm, trăgîndu-ne hainele de pe spătarele scaunelor şi îmbrăcîndu-le. Gregory se întinde şi-şi aşază mîna pe umărul lui Trish.

— Ah, bun, zice, privindu-şi scurt ceasul. Ne retragem devreme.

Îi face cu ochiul nevestei, care zîmbeşte şi-şi dă ochii peste cap.

— O, Doamne, geme ea. Chiar trebuie? Şi seara trecută *ne-am retras devreme*.

— În ce mă priveşte, astfel de seri nu sînt niciodată de ajuns, spune Gregory. Am dreptate, Dan?

— Sincer, n-am de unde şti, dă el din umeri. Noi n-am mai dormit împreună de şase luni.

Se lasă o tăcere mormîntală. Gregory se uită mai întîi la Dan, apoi la mine, aşteptînd ca unul din noi să spună că e o glumă.

— Dan, taci din gură, îi spun eu încet, îngrozită de faptul că tocmai dezvăluise acest amănunt celor mai buni prieteni ai noştri şi că, în sfîrşit, cineva îi dăduse glas.

— Ce? Nu vrei să ştie cea mai bună prietenă a ta că refuzi să faci sex cu mine? De ce, Doamne iartă-mă? Pentru că ar putea să creadă că eşti anormală?

Mă înroşesc puternic. Conversaţia asta e incredibilă. Ce spune Dan e incredibil.

— Dan, încetează, îl avertizez eu. Nu vreau să discut despre asta acum.

Dan se uită la mine şi clatină din cap, cu o expresie de dezgust pe chip.

— Ne vedem acasă, zice şi părăseşte restaurantul.

Bietul Gregory nici nu ştie ce să spună.

— Ăăă, Ellie, mă simt îngrozitor că am deschis discuţia. N-am vrut să încep o...

— Bărbatu-meu e un bădăran, zice Trish, înghiontindu-l. Du-te afară şi vorbeşte cu Dan.

Trish mă reține chiar lîngă ușă și, după ce pleacă Gregory, se întoarce către mine.

— Știu că te întreb dacă totul e în regulă, iar tu zici mereu că da. Dacă preferi să nu vorbești despre asta, firește că te înțeleg, dar vreau să știi că poți discuta orice cu mine și că nu te voi judeca. Îmi voi da toată silința să înțeleg.

Încuviințez din cap. Cred că o să încep să plîng. Aș vrea să spun ceva, dar mă sufocă un suspin. Tot ce pot face e să încerc să îmi înghit lacrimile care sînt pe cale să-mi apară în ochi.

Pînă ajung eu acasă, Rachel și-a primit deja banii și a plecat, iar Dan stă pe canapea, uitîndu-se în gol. Intru și-mi dau haina jos, apoi mă așez pe canapeaua din fața lui. Nu mai pot continua așa. Nici unul din noi nu mai poate. Ceva trebuie neapărat să se schimbe și, chiar înainte să apuc să-mi găsesc cuvinte, ele îmi ies din gură, sinistru de calme, aproape o șoaptă în liniștea din jur.

— Nu mai pot continua așa.

Dan nu spune nimic. Nici măcar nu se uită la mine. Continuă să se uite fix la mîini, pe care și le ține încleștate între picioare, în timp ce coatele și le sprijină pe genunchi.

— Dan, trebuie să vorbim. Inspir adînc și continui: În ultimul timp, se pare că nu reușim decît să ne simțim nefericiți împreună. Cred că nu mai putem continua așa. Trebuie să se schimbe ceva.

Tot nici o reacție.

— Dan, vrei să te uiți la mine?

Își ridică încet ochii, pînă ce îi întîlnesc pe ai mei, și sînt șocată de durerea imensă pe care o

citesc în ei. Își întoarce privirea și începe să vorbească.

— Ce intenționezi să faci?

— Nu știu. Și nu mă gîndisem că aș ști, dar, aproape inconștient, spun: Cred că ar trebui să ne despărțim o vreme.

Respir adînc. Sînt șocată. Dan se uită la mine și văd că și el are aceeași reacție.

Totul mi se pare ireal. Un clișeu. Tîmpenii. Aș vrea să fi venit cu ceva mai original, ceva mai nimerit decît frazele astea care par scoase dintr-un film de televiziune prost. Dar alt mod de a mă exprima nu există.

— Dan? Tu nu spui nimic?

— Ce vrei să spun?

Vocea îi sună tern, fără urmă de emoție.

— Spune-mi ce simți. Spune-mi ce vrei. Ce părere ai *tu*.

— Cred că te-ai hotărît deja, zice ridicînd din umeri.

Îl presez în continuare. O fi sfîrșitul căsătoriei noastre, dar nu pot lăsa ca lucrurile să se termine chiar atît de simplu. Nu voi permite ca toată căsnicia noastră să se stingă în tăcere, în lipsa asta de comunicare. Brusc, vreau *să știu*. Întrebările pe care nu i le-am pus în ultimele șase luni vreau să-și găsească răspunsul acum.

— Dar tu *ești de acord*? Asta îți dorești și tu?

— Ce importanță ar avea ce îmi doresc eu?

— Nici tu nu ești fericit.

— Nu. Dar nici n-aș renunța chiar acum.

— Uite ce e, oftez eu. Nu e vorba de ceva permanent. Poate că avem doar nevoie de puțin răgaz ca să ne gîndim. Nu cred că ar trebui să discutăm despre... divorț... sau ceva de genul ăsta.

O, Doamne. *Divorț*. Numai faptul că am pomenit cuvîntul ăsta îmi dă fiori pe șira spinării.

— Să sperăm că nu e decît o fază.

El nu e nici de acord, nici împotrivă. Nu scoate nici o vorbă. În cele din urmă, își ridică privirea și spune blînd:

— Și Tom?

O, Dumnezeule. Și Tom?

— Ce vrei să zici?

— Ce-o să se întîmple cu el? Presupun că o să vrei să rămîi în apartament, cu el.

Nu mă gîndisem la asta, dar acum, că a adus subiectul în discuție, răspunsul e da, sigur că vreau să stau cu Tom aici. Poate că am eu doar o slujbă cu jumătate de normă și nu aduc prea mulți bani în casă, dar locul ăsta nu ar fi putut fi cumpărat fără suma obținută din vînzarea fostului meu apartament, ca să nu mai vorbim că e căminul lui Tom. Cu cît viața lui e mai puțin bulversată, cu atît mai bine.

— Păi, da, zic. Adică, sigur că o să-l vezi cînd dorești. Poți veni aici cînd vrei. Sau poate în weekend. Sau... nu știu. Mă rog. Nici eu n-am mai trecut prin așa ceva. Ne descurcăm noi cumva.

Cred că șocul a început, într-un final, să se sedimenteze, cu toate că încă nu-mi vine a crede că discuția asta a devenit realitate atît de repede. Am petrecut luni în șir urlînd unul la celălalt, dormind cu spatele întors, abia adresîndu-ne cîte un cuvînt, iar acum, cînd chiar reușim să purtăm o conversație calmă, căsnicia noastră e pe cale să se destrame.

Așa, pur și simplu. În cîteva minute, totul s-a isprăvit. Mi se pune iarăși un nod în gît și iarăși îl înghit. Nu știu la ce mă așteptasem. Poate să

ne certăm mai mult, să discutăm mai mult. Poate doar să vorbim despre ce se întîmplă cu noi, după care să mergem la culcare, trezindu-ne la aceeaşi realitate, a doua zi.

În loc de asta, dintr-odată, totul e complet schimbat. Căsnicia mea a luat sfîrşit. Oi fi spus că nu facem decît să locuim separat o vreme, dar pe cine păcălesc eu? Mariajul meu e un eşec şi am rămas singură.

— Crezi că ar trebui să mai vorbim despre asta mîine-dimineaţă? îl întreb eu, trăgînd de timp, incapabilă să pricep cum de lucrurile au căpătat aspectul ăsta definitiv atît de repede.

— Nu.

Dan oftează şi se ridică. Îşi trece degetele prin păr şi, preţ de-o clipă, vreau să alerg şi să mă agăţ de el. Nu, vreau să plîng, să îndrept lucrurile, să lupt. Dar fireşte că nu fac asta. Îmi muşc buza şi mă uit în podea.

— Mă duc să-mi strîng cîteva lucruri, zice Dan. O să stau la ai mei pînă se mai limpezesc puţin apele.

Iese şi îl aud intrînd în dormitor, deschizînd uşile dulapurilor şi sertarele şi îndesînd haine într-o geantă sport.

O vreme, nu sînt în stare să mă mişc. Stau pe canapea, nevenindu-mi să cred că totul e adevărat, că noi chiar am avut conversaţia asta, că soţul meu mă părăseşte. Că totul a luat sfîrşit.

Mă ridic şi stau în pragul dormitorului, privindu-l, dorindu-mi să spun mai multe, să vorbim mai mult, vrînd ca unul din noi să lupte pentru căsnicia noastră, ca totul să se întoarcă la normal, chiar dacă normalitatea nu ar însemna altceva decît lungile tăceri din ultimele luni, cînd nu

ne-am spus un cuvînt şi nu ne-am atins. Orice, numai asta nu.

Dan nu se uită la mine, mulţumindu-se să termine de împachetat. Cînd intră în baie, mă întorc şi mă duc în camera de zi, auzindu-mi inima bătînd să-mi spargă pieptul.

După un timp, aud paşi în hol, apoi cum se deschide uşa de la dormitorul lui Tom şi, în final, îl aud pe Dan începînd să plîngă.

Şi atunci încep şi eu să plîng.

22

După plecarea lui Dan, rămîn mult timp nemișcată. Stau așezată, plîngînd cînd și cînd, incapabilă să cred că s-a putut întîmpla așa ceva cu adevărat, că el chiar nu mai e aici. Parte din mine a crezut că vom continua în același fel, că o viață nefericită, dar împreună, era de preferat schimbării.

Ai obținut ce ți-ai dorit repetă o voce din capul meu, dar acum că s-a întîmplat, acum că apartamentul reverberează de ecoul tăcerii, acum, cînd Dan a plecat, nu mai sînt atît de sigură că asta vreau.

Nu, sigur că e mai bine așa. Și, după cum i-am spus și lui, soluția asta nu e în mod necesar definitivă. Să sperăm că separarea e doar temporară, absența celuilalt dîndu-ne ocazia să ne găsim drumul înapoi.

Privirea îmi cade pe fotografia de nuntă, care-și rîde de mine din locul său privilegiat, de pe șemineu. Doamne, uită-te ce fericiți eram. Cum crezusem eu că m-am căsătorit cu bărbatul perfect, dintr-o familie perfectă. Și cît de ironic e faptul că mă așteptasem ca Linda, cea fără de care nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat,

să îmi fie mamă, mama la care visasem de-o viață.

Plină de tristețe, iau poza și o pun încetișor într-un sertar. Nu am nevoie să mi se aducă aminte ce-a fost odată și nu va mai fi nicicînd, probabil, pentru că sincer nu cred că Dan și cu mine vom regăsi fericirea de odinioară. Rana e prea adîncă, iar distanța dintre noi, prea mare.

Spre dimineață, mă duc în camera lui Tom și-l privesc cum doarme. Stă pe burtică acum, lucru care, la început, m-a îngrijorat (cazurile de moarte subită a bebelușilor și alte asemenea grozăvii), dar se spune că, de îndată ce se pot întoarce siguri pe spate, totul e în regulă. El se întoarce singur deja de luni de zile, ajungînd pînă în cel mai îndepărtat colț al pătuțului, strîngîndu-se într-un ghem mic și compact, cu fundulețul ridicat.

De multe ori, ca și acum, dragostea pe care o simt pentru el e copleșitoare. Vreau să-l iau în brațe și să-l strîng cu putere, să găsesc o cale ca trupurile noastre să se unească, dar îl las în pace, mîngîindu-l doar pe spate ușurel, grijulie să nu-l trezesc, iar în cele din urmă, plec din camera lui și mă prăbușesc, epuizată, în propriul meu pat.

Chiar dorm. Stau întinsă, cu fața spre partea lui Dan, ceea ce n-am mai făcut de luni întregi, căci nu mă puteam uita la el, și îmi golesc mintea de gînduri pînă ce, în final, cad într-un somn greu, fără vise.

Trish mă trezește a doua zi dimineață. Telefonul, care sună de sare din furcă, mă face să tresar violent și, timp de cîteva secunde, chiar

cînd bîjbîi după receptor, nu sînt sigură cine, unde şi ce sînt.

— Alo? mormăi eu, mijindu-mi ochii ca să văd cît e ceasul.

O, Doamne, e 8:11. Tom sigur moare de foame. Nu-mi vine să cred că am dormit atît de mult.

— Bună, eu sînt. Te-am trezit?

După voce, Trish pare uimită.

— Da, am dormit prea mult.

— Îmi pare rău. Voiam numai să verific dacă totul e în regulă. Păreai destul de... încordată seara trecută. Eram îngrijorată în privinţa ta.

— N-am nimic, zic. Dar...

Cum le spui oamenilor despre una ca asta? Cum recunoşti faptul că soţul tău te-a părăsit, că ai eşuat ca soţie? În decursul a doar douăsprezece ore, viaţa mea s-a schimbat irevocabil.

— Dan a plecat.

Altă formulare nu există. Lui Trish i se taie răsuflarea.

— Cum adică a plecat? Vrei să spui că *a plecat*?

— Da.

— Dar unde? Unde a plecat? De ce? Nu înţeleg.

— O, Trish, sîntem nefericiţi de foarte multă vreme. Presupun că aseară a fost ultima picătură. Ne-am întors acasă şi-am recunoscut în sfîrşit că nu merge, că nu mai putem continua în felul ăsta.

— Şi Tom?

În vocea ei se simte şocul.

— O să continue să-l vadă pe Tom. Nu ştiu cum vom aranja amănuntele, dar nu aş face nimic ca să-i periclitez relaţia cu fiul lui.

— Doamne, Ellie, spune Trish, părînd gata să izbucnească în plîns. Nu ştiu ce să spun. Adică

nu-mi vine să cred, pur şi simplu nu... Ştiam că sînteţi nefericiţi, dar oare nu e doar o situaţie temporară? Mă gîndeam că vă va lua ceva timp, dar că apoi se va rezolva totul.

— Ştiu, dau eu din umeri cu tristeţe. Şi eu m-am gîndit la fel. Dar, uite, cine poate şti? Poate nu e nimic permanent, poate că doar avem nevoie de puţin răgaz.

— Nu-mi vine să cred, repetă întruna Trish, e îngrozitor. Nu-mi vine să cred. Se reculege şi mă întreabă: Ce-ai de gînd să faci acum?

— Acum? Stau în pat şi trebuie să-i dau bietului Tom ceva de mîncare. Probabil moare de foame.

— Nu, după aia. În dimineaţa asta.

— Nu ştiu. O să mă obişnuiesc cu noul meu statut de mamă singură, presupun.

— O să vin pe la tine. O să-l iau şi pe Oscar cu mine şi-o să putem discuta cum trebuie despre toate.

— Sînt OK, Trish. Nu e nevoie să faci asta.

— Sigur că e nevoie, zice ea. De-asta sînt prietenii.

Lisa şi Trish stau una lîngă alta, ghemuite pe canapea, iar pe chip li se citeşte o tristeţe infinită.

Lisa mă sunase la nouă ca să vadă ce mai fac. Cum am putut să nu-i spun, cum putusem să-i ascund ceva atît de important? Aşa că i-am spus, iar reacţia ei a fost foarte asemănătoare cu a lui Trish, doar că ceva mai reţinută.

O vreme, mi-am amintit de conversaţia pe care o avusesem cu soacră-mea, pe vremea cînd încă mai vorbeam. M-am gîndit la faptul că Linda

mă avertizase asupra Lisei, sugerînd că aceasta era genul de femeie care ar putea avea o aventură cu Dan. Dan ar fi putut să aibă o aventură, într-adevăr. Dumnezeu știe că, cel puțin de la accident încoace, a plecat mereu de acasă destul de devreme și s-a întors destul de tîrziu, dar Lisa nu mi-ar face una ca asta, indiferent ce credea Linda. Însă asta nu era oricum una dintre problemele noastre.

— O, pentru numele Domnului, exclam eu. Nu e sfîrșitul lumii. Probabil că e un lucru bun. Sincer, Dan și cu mine aproape că nu ne-am mai vorbit de luni de zile, cu excepția certurilor. Am obosit să mă prefac că totul e în regulă și trebuia să se termine totul cumva. Tot răul spre bine, crede-mă.

— Sînt foarte tristă, spune Trish. Iar Gregory va fi distrus. Adică, vă vedeam atît de des.

— Pe mine o să mă vezi în continuare, iar Gregory se va întîlni probabil cu Dan, zic eu, dar știu ce vrea să spună.

Nu va mai fi niciodată la fel. Nu că le-aș cere să aleagă. Nu aș face asta niciodată. Dar sînt conștientă că atmosfera va fi alta, că nu va mai fi nicicînd la fel de relaxată, cu mine drept a cincea roată la căruță cînd ies la o cină în oraș, prefăcîndu-ne că Gregory nu a vorbit cu Dan și că prietenia noastră este neschimbată.

La asta nu mă gîndisem. La felul în care se schimbă relațiile de prietenie cînd un cuplu se desparte. Sigur că auzisem despre asta, auzisem diverse femei divorțate (și acrite, îmi ziceam eu) spunînd că aflaseră într-adevăr ce hram purtau prietenii lor abia în clipa în care se despărțiseră de soți. Nu mai erau invitate nicăieri, prietenele

lor cu căsnicii „fericite“ le percepeau brusc drept o amenințare și credeau că proaspătul lor statut de femei singure le făcea automat să pună ochii pe soții lor de vîrstă mijlocie, plicticoși și neatrăgători.

Aceste femei spuneau că trebuie să o ia de la început, că, și în cazul în care prietenele le susțineau, acestea se simțeau mult mai în largul lor dacă apărea un bărbat în peisaj, căci astfel se forma un cvartet confortabil, în locul unui trio jenant.

Nu mă gîndisem niciodată că voi fi într-o asemenea situație, dar acum că sînt, oare se vor schimba și prietenii mei? Trish, Gregory, Dan și cu mine ajunseserăm atît de intimi, încît e probabil o naivitate din parte-mi să-mi închipui că totul va rămîne la fel fără soțul meu. Nu mă aștept ca prietenia mea cu Trish să se schimbe cine știe cît. Îmi imaginez că ne vom vedea la fel de des în timpul zilei ca și pînă acum și știu sigur că nu s-ar simți amenințată de mine. În nici un caz nu și-ar face probleme că aș flirta cu Gregory. Dar, din păcate, îmi dau seama că nu va mai fi la fel acum, că sînt singură, că nu vom mai merge la cină cu aceeași regularitate și cu aceeași ușurință.

Și cum rămîne cu Lisa? Ea e singură și, Dumnezeu știe, o ființă sociabilă. Cînd ne-am întîlnit prima dată, noi trei păruserăm egale în toate privințele, dar, în ultima vreme, am văzut-o din ce în ce mai rar pe Lisa. De ceva timp încoace, pare foarte ocupată, iar eu și Trish ne-am apropiat și mai mult, Lisa depărtîndu-se de noi tot mai tare.

Dar oare acum Lisa îmi va deveni complice? O va înlocui ea pe Trish în calitate de cea mai

bună prietenă a mea şi pe Dan ca partenerul meu de fiecare seară?

Îmi scapă un oftat profund şi clatin din cap.

— Ştiu că tot răul e spre bine, zic, dar nici mie nu prea-mi vine să cred. O parte din mine crede că Dan va veni acasă diseară, că va intra pur şi simplu pe uşă, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

— Cum te-ai simţi dacă ar fi aşa? mă întreabă Trish.

— La fel. Ce mă înspăimîntă e schimbarea şi să fiu nevoită să fac totul singură, dar, şi de-ar fi ca Dan să se întoarcă aici diseară, nu ar însemna că lucrurile ar fi foarte diferite. Adevărul e că ne urîm de luni de zile.

Trish şi Lisa se arată şocate.

— Ştiu, îmi pare rău. Dar e adevărat. Ne-am purtat îngrozitor şi trebuia să se întîmple ceva, chiar nu mai puteam continua aşa.

— Stă la Michael şi Linda? întreabă Lisa, iar eu dau din cap. Ai vorbit cu ei?

— Doamne, nu! pufnesc eu. Nu am nimic să le spun. O să-l las pe Dan să le explice. Oricum, amîndoi mă urăsc deja. Sînt sigură că soacră-mea va fi încîntată că am ieşit din peisaj.

— Eu nu cred, mă contrazice Lisa, clătinînd din cap. Nu cred că te urăsc. Cred pur şi simplu că nu au ştiut cum să fie socri şi, desigur, după accident, au fost nevoiţi să se confrunte şi cu sentimentul de vină, iar tu îi ţineai la distanţă.

— Dumnezeule, exclam eu, privind la ea îngrozită. De partea cui eşti?

Observ că pînă şi Trish îi adresează o privire care o previne că ar trebui să tacă dracului din gură, pentru că nu e nici momentul, nici locul.

— Îmi cer scuze, Ellie, se căiește ea. N-am vrut să te supăr. Încercam doar să ajut.

— E în regulă, zic eu, înțeleg. Mă rog, ultimele persoane din lume la care trebuie să mă gîndesc în clipa asta sînt socrii mei. Sau foștii socri.

— Vrei să zici *focrii*, spune Trish, iar eu zîmbesc.

— Și-așa. Dar ce contează cel mai mult e Tom. Trebuie să știe că e iubit și în siguranță.

— Crezi că o să-și dea seama ce se întîmplă? mă întreabă Trish, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

— Nu sînt sigură, clatin eu din cap cu tristețe, dar, sincer vorbind, Dan n-a prea fost pe acasă în ultima vreme. N-ar fi ca și cum, brusc, și-ar pierde un tată fantastic, care i-a fost alături tot timpul. Nu l-a văzut cu adevărat decît în weekenduri și, după cum ziceam, o să continue să-l vadă tot atunci, oricum.

— Ca mamă singură, începe Lisa, trebuie să te avertizez că e o treabă al dracului de dificilă, dar nu imposibilă. O să existe momente în care vei fi extrem de ostenită, cînd o să-ți vină să urli din pricina frustrării, cînd singurătatea și responsabilitățile te vor face să plîngi, dar ele trec întotdeauna. Ești o femeie puternică, așa că te vei descurca perfect. În cele din urmă, maimuțicile astea merită efortul, adaugă ea, aplecîndu-se să o sărute pe Amy. Ai absolută dreptate, trebuie să se simtă iubiți și în siguranță. Consider că e de preferat să aibă un singur părinte, dar care e fericit și-i face și pe ei fericiți, decît să crească într-un cămin în care ambii părinți, deși prezenți, se ceartă continuu și e clar că n-ar fi trebuit să mai rămînă împreună.

Are dreptate. Mă uit la ea uimită, dîndu-mi seama că sentimentul supărător de care nu am mai putut scăpa de cînd a plecat Dan e unul de vinovăție. Vinovăție față de Tom. Cu ce drept îl lipsesc de prezența ambilor părinți, de șansa de a crește alături de o mamă și un tată? Ce drept am eu să-l lipsesc de o familie fericită?

Lisa tocmai m-a făcut să văd totul extrem de clar, pentru că firește că *nu eram* cîtuși de puțin o familie fericită. Tom nu avea să crească în familia pe care am visat dintotdeauna să o asigur copilului meu, în condițiile în care casa noastră răsuna mereu de certuri și acuzații și tăceri.

Ne e mult mai bine singuri. Astfel, putem umple casa asta doar cu prieteni, dragoste și veselie.

De ieri-noapte încoace, e prima dată cînd încep să întrezăresc o lumină la capătul tunelului ăstuia. Poate ce se petrece e îngrozitor, dar nu e cel mai rău lucru care mi s-a întîmplat vreodată și, după cum am învățat cînd aveam treisprezece ani, chiar dacă ai sentimentul că lumea se sfîrșește, totul trece și lucrurile se îndreaptă.

— Mulțumesc, Lisa.

Mă ridic și o îmbrățișez spontan.

— Mulțumesc că ai spus asta. Nu ai idee cît de bine m-ai făcut să mă simt.

— E-n regulă, zice ea, strîngîndu-mă în brațe și zîmbind. De-asta sînt prietenii.

Vineri dimineață, sună Dan. Am un șoc cînd îi aud vocea. E atît de familiară și în același timp atît de distantă. De îndată ce îmi dau seama că el e, inima începe să-mi bată cu putere. Sînt

emoţionată, agitată, am sentimentul că am pierdut ceva, dar şi că mai sper. Pentru că, deşi ştiu că s-a terminat şi că mă simt uşurată pentru că, în sfîrşit, certurile, ura şi atmosfera îngrozitoare din casă au dispărut, vocea lui îmi aminteşte de zilele de început, cînd eram fericiţi, cînd îl iubeam nespus şi, pentru cîteva clipe, mă trezesc că-mi doresc să fi sunat ca să ne împăcăm.

O, Doamne, Ellie. E oare posibil să fii mai capricioasă de-atît?

Aştept să aud ce are de spus, ştiind că o să vrea să vorbim, aşteptînd să cedeze nervos, dar aproape că nu e nici urmă de emoţie în glasul lui. E scurt şi la obiect.

— Ce face Tom?

— E foarte bine. Minunat.

— Bun. Mi-e dor de el.

— Ştiu, n-am nici o îndoială.

— Ellie, trebuie să stăm de vorbă.

Gata, a spus-o. Ştiam eu. Vrea să găsească o cale să rezolvăm situaţia asta. Îmi fac curaj să-i spun că e prea devreme, că nu sînt pregătită să mai încerc o dată, că mai am nevoie de un răgaz, dar, înainte să deschid gura, el spune:

— Au mai rămas o grămadă de lucruri în casă, de care am nevoie şi trebuie să discutăm despre Tom, să aranjăm lucrurile între noi. Ştiu că am vorbit să vin să-l văd în weekend, dar mă gîndeam să-mi iau, poate, şi o după-amiază liberă în cursul săptămînii, ca să pot să-l văd şi atunci.

— Oh.

Tonul meu e neutru. La asta nu mă aşteptasem.

— M-am gîndit că aş putea trece pe acolo în după-masa asta, să-mi iau nişte lucruri şi să vorbim.

— Sigur, zic privindu-mi ceasul. Pe la patru?

— Bine, îmi răspunde, iar glasul îi e tot detașat și rece. Ne vedem atunci. Pa.

Mă surprinde faptul că tremur puțin în timp ce las jos receptorul.

Nu mi-e deloc mai ușor. Sînt la fel de emoționată ca la prima noastră întîlnire. De fapt, e o minciună. La prima noastră întîlnire nu am fost cîtuși de puțin emoționată. M-am îndrăgostit de Dan tocmai din acest motiv, pentru că nu mă mai simțisem atît de relaxată cu nimeni altcineva, astfel încît părea că ieșisem cu cel mai bun prieten, nu cu un partener. Am început să-l iubesc pentru că, atunci cînd eram cu el, mă simțeam ca acasă.

Astăzi, recuperez cu vîrf și îndesat pentru lipsa de emoție de la prima ieșire împreună. Îl scot pe Tom la o plimbare și mă opresc în fața unuia din cele mai *trendy* și mai scumpe magazine de haine din Primrose Hill. În vitrină e un superb pulover brodat cu mărgele. E moale, din cașmir, mulat, de-a dreptul cel mai frumos și, probabil, cel mai costisitor lucru pe care l-am văzut vreodată.

Ce naiba fac?

Setată pe pilot automat, mă trezesc că intru, arăt înspre pulover și, cîteva minute mai tîrziu, sînt schimbată complet. Zîmbesc propriei mele imagini din oglindă, iar vînzătoarea îmi zîmbește și ea.

— Arată fantastic, zice ea.

— Nici nu mă recunosc, răspund întorcîndu-mă ca să mă examinez din profil și din

spate. E atît de frumos. Eu sînt doar o simplă mamă. Fac semn către Tom, care bolborosește fericit, în cărucior. Eu n-ajung să port haine ca asta, dacă nu vreau să mă trezesc cu vomă pe toată mîneca, în mai puțin de cinci minute.

— O să-l îmbrăcați seara, îmi spune ea zîmbind, după ce copilul s-a culcat. Și, dacă aveți un bebeluș, ăsta e un motiv în plus să vă răsfățați.

Mă răsucesc, mormăi, după care mi se cam taie răsuflarea cînd văd eticheta cu prețul.

— O, faceți-vă un cadou, îmi zice. E foarte sexy. Soțul dumneavoastră ar trebui să vină și să-mi mulțumească.

Nu răspund, dar, după cîteva minute, ies din magazin, cărînd prețiosul pulover într-o pungă mare.

Cîteva prăvălii mai jos, găsesc niște pantofi cu toc foarte frumoși, niște papuci cu barete subțiri și ridicol de incomozi. Nu o să-i port niciodată, de-abia de pot să merg în ei. Și, în ciuda tuturor acestor considerații, în cîteva clipe s-au adăugat și ei colecției mele.

Ce naiba fac?

Niște farduri noi, o pereche de cercei, după care, în sfîrșit, Tom și cu mine ajungem acasă. Mă uit la ceas. E 3:15. Am trei sferturi de oră ca să mă fac mai frumoasă decît am fost vreodată.

La patru fără cinci, am terminat. Noii mei cercei cu cristale scînteiază în lumina lămpii, simt pe piele moliciunea noului pulover, care-mi face talia să arate cum n-am mai văzut-o de luni întregi, iar decolteul, fără falsă modestie, e de-a dreptul spectaculos. Pantofii cu toc îmi conferă o eleganță pe care nu am mai încercat-o din ziua

nunţii şi surîd acestei variante îmbunătăţite a propriei mele persoane, care, la rîndul ei, îmi zîmbeşte.

Ce mama dracului fac?

Dau totul jos, îmi trîntesc pe mine vechiul pulover cenuşiu şi alerg în baie ca să-mi spăl machiajul. Mă port ca o caraghioasă, iar el o să ştie asta. Şi nu e vorba ca vreau să-l recuceresc sau să-l determin să-şi schimbe hotărîrea. Vreau doar să vadă cui îi duce dorul, să îi pară puţin rău, căci Dan cel cu care am discutat mai devreme era prea calm pentru gusturile mele.

Eu nu-l doresc, dar vreau să mă dorească el pe mine. În timp ce îmi şterg ultimele urme de ruj de pe buze, îmi dau seama cît de copilăresc e totul, cît de nedrept, de prostesc şi de egoist.

Arăt iarăşi ca mine şi e mai bine aşa. E mai bine că nu încerc să dovedesc nimic, că nu mă joc, iar acum, cînd ceasul indică ora patru, încep să fiu îngrozitor de emoţionată.

Nu e decît soţul meu, Dan. Cum e cu putinţă ca soţul meu, omul care mă cunoaşte mai bine decît oricine din lumea asta, să îmi dea senzaţia asta?

Sună la uşă, iar pe mine mă cuprinde o uşoară stare de rău. Are cheie. A avut mereu o cheie şi ştiu că o are şi acum, iar ăsta e modul lui de a-mi spune că e adevărat, că nu e o joacă sau ceva care se va rezolva în cîteva ore sau zile. Are cheie, dar nu o foloseşte deoarece aceasta nu mai este casa *noastră*, noi nu mai sîntem un cuplu, iar el nu mai are nici un drept aici.

Doamne-Dumnezeule.

Gîndul mă lovește ca un ciocan și, dintr-odată, el devine realitate: căsnicia mea s-a terminat, sînt o mamă singură și o ratată.

23

— Ăăă, bună.

— Bună.

La dracu'. Acum îmi doresc să nu mă fi schimbat, să nu-mi fi dat jos machiajul sau măcar să fi arătat mai ca lumea decît știu că arăt în clipa de față.

— Am crezut că ar trebui să-ți dau asta. Caută în buzunar și scoate un plic. E cheia de la intrare.

— O, fac eu întinzîndu-mă după ea și tresărind ușor cînd degetele ni se ating. Da, mulțumesc. Dar ai fi putut s-o folosești, să știi.

— Nu mi s-a părut corect, răspunde el dînd din umeri.

— Da, înțeleg, zic încuviințînd din cap.

Mă întorc ca să așez plicul pe masă, iar cînd mă uit din nou la Dan, nu mă pot împiedica să nu mă gîndesc cît de ciudat e totul. Cum se poate ca, deși acum cîteva zile dormeam împreună în același pat, în clipa asta să ne vorbim de parcă am fi doi străini?

— Unde e Tom? întreabă el lungindu-și gîtul și privind prin cameră.

— Doarme puțin. A avut o noapte proastă, iar astăzi nu a vrut să se culce pînă la ora două. E posibil să fie treaz. Mă duc să verific.

— Te-ar deranja dacă l-aş trezi eu?

— Nu, deloc. Bine, mergi.

Mă aşez pe canapea şi-mi examinez unghiile. Doamne, cum de-am ajuns să fim atît de politicoşi? Mai am puţin şi-i ofer o ceaşcă de ceai.

După un timp, intru binişor în camera lui Tom. Uşa e întredeschisă, iar el stă în picioare în pătuţ, chicotind şi ţinînd faţa lui Dan între mînuţele lui plinuţe.

— Lui tati îi e tare dor de tine, îl aud pe Dan şoptind pe cînd se întoarce să-i sărute degeţelele. Tati se gîndeşte la tine în fiecare clipă.

— Dada, spune Tom fericit, trăgîndu-l pe Dan de păr.

Acesta ţipă, prefăcîndu-se că-l doare, şi-l ridică pe copil din pătuţ, legănîndu-l în aer şi strîngîndu-l în braţe.

— Te iubesc, domnule T. Ştii? întreabă el îngropîndu-şi faţa în părul micuţului. Indiferent ce s-ar întîmpla, te iubesc mai mult decît orice.

Mă întorc în camera de zi. Nu m-au observat şi aşa se şi cuvine. Nu am căderea să le întrerup momentul de intimitate. Mă simt străină în propria mea casă, stingheră, percepînd înmiit fiecare zgomot, fiecare sunet.

Relaxează-te, Ellie, relaxează-te. Respiră adînc şi destinde-te. Încerc să trag adînc aer în piept, apoi iau o revistă de pe masă. *Case şi grădini.* O răsfoiesc, oprindu-mă din cînd în cînd de parcă aş fi cu adevărat interesată de ceva, dar de-abia de înregistrez ceva din ce văd, căci stau cu un ochi pe ceas şi aştept să se întoarcă Dan. Aştept ca măcar să mai discutăm puţin despre asta, să încercăm să rezolvăm lucrurile, pentru că separarea noastră s-a produs prea repede şi prea

ușor. Cu siguranță, ar trebui să fie mai multe lacrimi, mai multe discuții, poate chiar mai multă străduință.

Trec cinci minute. Cincisprezece. Douăzeci. Mă întorc în camera copilului și-l găsesc pe Dan întins pe jos și înălțîndu-l pe Tom în aer pînă foarte sus, deasupra capului. Treizeci și cinci. Dan stă în balansoar, citindu-i lui Tom din *Ghici cît de mult te iubesc*. Patruzeci de minute.

— Vrei niște ceai? Sau altceva?

Nu-mi vine să cred că îi ofer soțului meu ceai. E cu atît mai incredibil cu cît eu nu fac niciodată ceai, iar el nu bea nicicînd.

— Nu, mulțumesc, răspunde el. E OK.

— Da.

Închid ușa și, o vreme, stau pe patul din dormitorul nostru, golită de orice sentimente. Apoi, îmi dau seama că nu vreau să mă vadă cum stau și mă uit în gol, așa că mă ridic și încerc să-mi fac de lucru prin bucătărie, fierbînd niște apă de cafea.

Sună telefonul. E Trish.

— Am vrut doar să văd ce mai faci, zice ea.

— Sînt în regulă. Dan e aici.

— Da? Cum merge?

— Bine. Îmi cobor vocea pînă la șoaptă și continui: Foarte ciudat. Parcă ar fi un străin.

— Ce-a spus?

— Nimic. Nu am discutat. E în camera lui Tom de o oră.

— A. Și tu ce faci?

— Mă prefac că am și eu o viață.

— Să te sun mai încolo?

— Da. Sper să am mai multe de raportat.

La cinci şi douăzeci, Dan intră în bucătărie, cu Tom.

— Ai vreun plan acum? întreabă el.

— Nu, răspund eu nerăbdătoare.

Poate prea nerădătoare. Vreau să mai vorbim, de asta am nevoie. Nu-mi vine să cred că destrămarea unei căsnicii se petrece cu atît de puţină durere. Am nevoie de lacrimi, de durere, de jale. Nu se poate să fie ca acum, adică să pălească totul încet, pînă la dispariţie.

— Mă gîndeam să mîncăm în oraş.

— Sigur, zîmbesc eu cu reală încîntare. Sună minunat.

— Îl aduc înapoi înainte de şase şi jumătate, spune el.

Mă uit la el şi nu pricep.

— Pentru baie, precizează. Mă gîndeam să-l duc la una din cafenelele din Belsize Park, să mîncăm. Dacă e OK, adică. Dacă nu, nu-i nimic.

— A, nu, nu, încerc eu să zîmbesc, dar mă simt prost, umilită. E în regulă.

Slavă Domnului că reacţia mea nu a fost mai evidentă. Slavă Domnului că nu am dat să-mi înhaţ haina sau ceva de genul ăsta.

— Ştiu că lucrurile merg mai repede decît mi-ar plăcea, dar Tom ar putea veni să stea cu mine în weekend? Să zicem, de vineri seara pînă duminică seara? Ar fi bine aşa? Şi apoi, poate o după-amiază în cursul săptămînii?

— Ăăă, sigur.

Încă încerc să-mi revin după senzaţia de umilinţă, rugîndu-mă să nu fi crezut că voiam să merg la cină cu el, căci nu doresc să aibă o asemenea putere asupra mea sau să ştie că asta voiam.

— În weekenduri e bine. O să mă uit în agendă şi îţi spun în care zi din săptămînă ar fi cel mai nimerit.

— Mersi, Ellie, spune el, numele meu sunînd dintr-odată ciudat. Ne vedem mai tîrziu. Zi-i pa-pa lui mami, îl îndeamnă el pe Tom, iar eu îi dau un sărut apăsat, rezistînd tentaţiei de a-l strînge tot mai tare, cît de tare pot.

— Te iubesc, îi zic lui Tom, iar ochii mei îi întîlnesc pe ai lui Dan, peste capul fiului nostru.

Totul e prea ciudat. Prea dureros. Prea familiar. Amîndoi ne ferim repede privirea. Dan îi pune hăinuţa lui Tom, iar eu mă prefac fascinată de spălatul celor cîteva vase din chiuvetă.

Aşa se vor petrece lucrurile de acum încolo?

Dan îl aduce înapoi pe Tom, iar eu mă decid să-l invit să stea jos ca să continuăm ce-am început seara trecută, căci fără îndoială că acesta e doar începutul. Amîndoi trebuie să găsim o modalitate de a trece prin toate, mai întîi împreună şi apoi separat. N-oi fi fost eu fericită şi poate că am făcut o greşeală măritîndu-mă cu el, dar nu e firesc ca ruptura să fie atît de lipsită de dificultăţi.

— Pot să-ţi ofer ceva? întreb, după ce Dan i-a făcut baie lui Tom şi l-a pus la culcare. Cafea? Un pahar de vin?

— Mi-ar plăcea tare mult, zice el, dar am alte planuri.

— O.

Mă simt ca o idioată. Şi e a doua oară în seara asta.

— Îmi pare rău, Ellie, spune Dan punînd o mînă pe braţul meu.

— E în regulă, răspund. M-am gîndit că au rămas lucruri despre care nu am vorbit.

— OK, încuviințează el. Ce lucruri?

Clatin din cap. Sînt mult prea multe, mult prea complicate.

— Nu contează, zic eu. Altă dată. Oricum... Îmi privesc ceasul. Doamne, e deja șapte și un sfert. În scurt timp, o să sosească Rachel. Trebuie să mă pregătesc.

E o minciună, dar una plauzibilă. Dacă el are alte planuri, o să am și eu.

— O, te duci în vreun loc drăguț?

— Doar pe-afară, la un pahar, zic ridicînd din umeri.

— Cu cineva cunoscut?

Am din nou puterea în mînă. În sfîrșit. Mulțumescu-ți Ție, Doamne.

— Doar cu Lisa și niște prieteni de-ai ei, mint eu. Mă rog, tre' să mă grăbesc. Mulțumesc că ai trecut pe aici, zic și îl zoresc spre ușă.

Mă prăbușesc în prag, privindu-l cum urcă scările. *Nu pleca*, îmi vine să urlu. *Întoarce-te. Rămîi*. Dar nu fac asta. La ultima treaptă, Dan ezită, iar mie mi se oprește inima. Se întoarce, îmi zic eu. O să coboare înapoi încoace. O să vorbim și... o să rezolvăm lucrurile?

Iar el se întoarce într-adevăr. Se întoarce și mă privește trist, apoi se străduiește să zîmbească.

— Noapte bună, Ellie, spune, după care se urcă în mașină și dispare.

Nici unul nu suflă o vorbă despre faptul că, peste două zile, serbăm doi ani de la căsătorie.

Intru în casă și-mi petrec restul serii singură pe canapea, holbîndu-mă în gol și întrebîndu-mă cînd au început toate să meargă prost.

Au trecut opt săptămîni de cînd a plecat Dan, iar mie nu-mi vine să cred cît de alandala a devenit viaţa mea. Oare a trebuit să mă ocup de atîtea hîrţoage şi cînd eram împreună? Sau, ca o glumă cosmică, şi-au dat seama forţele universului că nu sînt cîtuşi de puţin pregătită să mă ocup de toate documentele astea oficiale şi nesuferite? Taxa de la Consiliul local, înnoirea taxei de parcare pentru locatari, facturile la întreţinere, scrisori de la Fisc.

În cele opt săptămîni de cînd soţul meu m-a părăsit, bucătăria apartamentului a dispărut sub un vraf de hîrtii, iar eu habar n-am ce-ar trebui să fac cu ele.

Odată, demult, eram o persoană organizată, le făceam pe toate singură, nu aveam, Doamne fereşte, nevoie de un bărbat care să mă ajute să-mi pun ordine în viaţă. Dar, cumva, de cînd l-am născut pe Tom, responsabilităţile de genul ăsta au trecut pe umerii lui Dan. Acum, plicurile astea, afurisitele astea de plicuri tipărite care par a se revărsa pe uşă zilnic, cu care se presupune că trebuie să mă descurc singură, deşi abia de înţeleg ce vor de la mine, mi se par a fi peste puterile mele.

Noua mea strategie e următoarea: deschid orice plic pe care e scrisă de mînă adresa sau care ar putea fi o invitaţie, o felicitare, o scrisoare sau ceva amuzant care mi-ar face plăcere. Deschid orice care la prima vedere pare oficial şi, în cazul în care nu e o factură restantă (primesc o grămadă de d-astea în ultima vreme) care se poate plăti repede şi uşor prin telefon sau mîzgălind la iuţeală un cec şi îndesîndu-l într-un plic autoadresat, îl plasez într-un echilibru

precar peste teancul deja în pericol să se prăbușească, din bucătărie, pentru a fi rezolvat la o dată ulterioară.

Cînd sus-zisul teanc se înalță peste măsură și se răstoarnă de mai mult de trei ori în decursul a două zile, acesta trebuie mutat cu grijă în sertarul biroului. Cu aceeași mențiune, anume a se rezolva la o dată ulterioară.

Sus-numitul teanc trebuie uitat de îndată, pînă cînd are loc unul din următoarele evenimente: mă mut și descopăr un munte de facturi neplătite, descoperire ce lămurește prezența portăreilor la ușă; găsesc o secretară extraordinar de organizată, care se va ocupa de toate chestiile pe care eu nu le pricep în ruptul capului; Dan se întoarce acasă.

Nici una din variantele de mai sus nu se profilează prea curînd la orizont, iar grămezile mele cresc încontinuu, așa că aleg cea mai logică soluție posibilă, în afară de rezolvarea lor efectivă: o sun pe Lisa.

— Cum naiba de te descurci cu toate astea?

— Cu ce? întreabă ea năucită.

— Cu viața! Cu mizeriile pe care oamenii se încăpățînează să ți le trimită. Cu facturile. Și taxele. Și cererile. Și cu hîrțogăria asta nenorocită.

— Știu. E o porcărie, nu? Parcă o văd rînjind la celălalt capăt al firului. Bun venit în lumea reală.

— Nu-mi vine să cred că trebuie într-adevăr să le fac pe toate de una singură, gem eu. Nu mi-am dat niciodată seama cît muncea Dan cu ele.

— O să devină mai ușor, spune Lisa. Devine obișnuință. Eu îmi rezerv o săptămînă pe lună, în care trec prin ele și le rezolv. Privește partea

plină a paharului: o să obţii oferte mai bune de la instalatori şi electricieni decît ar fi reuşit vreodată bărbatu-tău. Un pic de farmec feminin te poate duce departe, mai ales atunci cînd oamenii ştiu că eşti o mamă singură.

— O, Doamne, nu spune asta.

— Ce? Mamă singură?

Mă cutremur.

— Nu sînt pregătită să aud cuvintele astea.

— Ce faci mai încolo? Tom e la Dan în seara asta, nu?

— Da. Ca în fiecare sîmbătă.

— Şi te împaci cu ideea că Tom e la socrii ucigaşi?

Oftez. Asta a fost cel mai dificil aspect al separării noastre. În fiecare weekend, Tom stă în casa Lindei. Urăsc asta, mă îngrijorez în fiecare clipă în care e plecat, dar nu am altă opţiune decît să suport situaţia actuală, deşi l-am făcut pe Dan să-mi jure că n-o să-l lase pe Tom niciodată singur cu ei, lucru cu care a fost de acord.

— Nu e ideal, zic eu, dar, în punctul ăsta, chiar nu am de ales. Oricum, Dan l-a luat pe Tom aseară. De ce?

— Tocmai mi-a venit chef să mergem undeva, prin apropiere, la un pahar şi o cină liniştită. Ce-ai zice de Queens?

— Mi-ar plăcea tare mult, îi dau eu un răspuns entuziast, căci de la nuntă n-am mai ieşit doar cu prietenele decît foarte rar. Să o invităm şi pe Trish?

— Ea şi Gregory merg la cină cu nişte prieteni, spune ea. Am vorbit cu ea mai devreme.

— A.

N-ar trebui să mă mîhnească. Ar fi o copilărie să mă simt astfel. Şi, cu toate astea, de luni întregi am discutat mai întîi cu Trish şi am ştiut ce planuri are. Planuri în care, foarte des, eram implicată şi eu. Preţ de-o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva temerile mele nu se adeveriseră, dacă prietenia noastră nu suferea din cauză că acum nu mai făceam parte dintr-un cuplu. E adevărat că nu mă mai văd cu ei aşa de des. N-au trecut decît vreo două luni de cînd a plecat Dan, dar dinamica relaţiilor dintre noi s-a schimbat deja. În cele cîteva ocazii în care m-au invitat în oraş, am stat şi am vorbit mai mult cu Trish, în timp ce Gregory se prefăcea interesat, dar îmi dădeam seama că nu se simţea în apele lui în lipsa lui Dan.

Şi ştiu că Gregory vorbeşte în continuare cu Dan. Foarte mult. Trish mi-a spus că refuză să se bage, că ea şi bărbatu-său nu vorbesc despre noi, ce discutăm noi două rămîne între noi, ceea ce e valabil şi pentru ceea ce-şi vorbesc Gregory şi Dan.

La naiba, mi-aş dori să-mi fie un pic mai loială. Dar discreţia ei e parte din motivul pentru care îi preţuiesc atît de mult prietenia. Care prietenie, cel puţin între orele nouă şi şapte, nu s-a schimbat deloc. Recunosc că o văd pe Lisa mai des decît înainte, dar eu şi ea avem foarte multe în comun acum, fiind mame singure, iar Trish, oricît ar ţine la mine şi ar dori să mă ajute, n-ar putea să înţeleagă cît de diferit şi de dificil e statutul acesta.

În ciuda acestor consideraţii, mă sîcîie puţin faptul că nu am ştiut că Trish avea planuri pentru seara asta, că nu am fost eu prima persoană

pe care a sunat-o azi-dimineață, că nici măcar nu știu unde merg și cu cine.

Și-atunci îmi trece prin cap că e posibil să iasă cu Dan. O, Doamne, poate cu Dan și cu o altă femeie? Ca să fiu cinstită, nu mă gîndisem că Dan ar putea să se vadă cu altcineva, dar, cum paranoia începe să se instaleze, mă întreb dacă nu cumva acesta e motivul pentru care Trish n-a suflat o vorbă.

Poate că Dan s-a îndrăgostit. E oare posibil ca una ca asta să se întîmple într-un timp atît de scurt? E posibil să fi cunoscut pe cineva? Cineva într-atît de special încît să-și dorească să o prezinte celor mai buni prieteni ai lui?

Oare a cunoscut-o deja pe Linda? Dinaintea ochilor îmi răsare imaginea acestei femei fictive: frumoasă, sofisticată, genul care nu doarme ca mine în pijamale bărbătești și ciorapi groși de lînă, ci poartă neglijeuri de mătase și se trezește sărutată de razele soarelui și cu coafura în perfectă stare.

Mi-o închipui drept o variantă mai tînără a Lindei și îmi rețin un rîs înfundat și cu subînțeles. Freud ar avea o observație, două de făcut pe tema asta. Dar, cum mă cuprinde tot mai mult paranoia, începe să-mi provoace o ușoară greață gîndul la soțul meu împreună cu o altă femeie. Nu, asta nu e posibil. Pot să suport separarea, căci, în fond, eu am inițiat-o, dar asta niciodată.

— Se vede cu cineva, nu-i așa?

Vorbele îmi ies din gură înainte chiar să realizez ce spun.

— Ce? Cine? Gregory?

— Nu. Dan. Îmi ascunzi ceva, așa-i? Trish și Gregory se întîlnesc cu Dan în seara asta, nu?

Iar el are o prietenă. Poţi să-mi spui, o să suport vestea. Vreau doar să ştiu adevărul.

Urmează o lungă pauză, timp în care inima începe să-mi bată mai să-mi spargă pieptul.

— Ai luat-o razna de tot? mă întreabă Lisa. Despre ce naiba vorbeşti acolo?

— Trish nu mi-a pomenit nimic de cină şi bănuiesc că se întîlneşte cu Dan.

— Bine, femeie nebună ce eşti. Trish îmi povesteşte rar despre viaţa ei. În consecinţă, nu ştiu cu cine se văd în seara asta, dar ştiu că au ieşit cu mulţi prieteni în ultima vreme. Iar tu tragi concluzii absolut ridicole.

Încep să mă calmez. Poate că m-am pripit.

— Şi mă îndoiesc sincer că Dan ar avea vreo iubită. Îţi jur că dacă aş şti ceva, ţi-aş spune imediat, dar trece şi el prin momente la fel de dificile ca şi tine. Să fim cinstiţi, nici tu nu eşti interesată de alţi bărbaţi în clipa asta, nu?

— Nu, recunosc eu cu ciudă.

— Deci, ce anume te face să crezi că Dan ar fi cîtuşi de puţin interesat de vreo altă femeie?

Mă calmez din ce în ce mai mult.

— Crezi că mă port ca o caraghioasă?

— Chiar mai rău. Comportamentul tău e absurd. Îţi garantez că Dan stă acasă în fiecare seară, uitîndu-se la televizor şi numărînd zilele pînă la weekend, cînd o să-l vadă pe Tom. Singurul lucru de care îi pasă în prezent e să supravieţuiască fiecărei zile, nu să se culce cu cine apucă! Ellie, scumpo, slavă Domnului că am sunat, pentru că trebuie neapărat să mai ieşi şi tu să te distrezi. Ne întîlnim la parter la Queens, la şapte şi jumătate. Cum îţi sună?

— OK, rîd eu. Sună minunat.
— A, Ellie? Fă un efort, te rog. Bine?

Ar trebui să fiu enervată, dar nu sînt. Mă uit în oglindă, la părul care n-a mai fost spălat de aproape o săptămînă, strîns într-o coadă de cal ca să nu se observe că s-a îngrăşat, la pielea mea cu aspect obosit şi plină de bubiţe, la puloverul fără nici o formă, şi-mi dau seama că Lisa are dreptate.

Mi-a ajuns pînă peste cap să mă simt ca dracu' şi să arăt ca dracu'. Şi, deşi nu pot să fac prea multe în privinţa stării de spirit, pot măcar să mă ocup de aspectul exterior. Cine ştie? Poate că dacă schimb ceva în sensul ăsta, o să mi se ridice şi moralul.

În fundul dulăpiorului din baie dau peste o veche mască facială cu argilă de la Body Shop, care promite să cureţe toate impurităţile. Lîngă ea, se găsesc un tub de exfoliant cu extract de caisă şi o cremă Darphin străveche, care pretinde că te revigorează şi te revitalizează.

Pregătesc o baie fierbinte (la ce sînt bune weekendurile în care nu ai grijă de copii, dacă nu să-ţi satisfaci cîteva capricii, îmi zic) şi mă întind în spumă, savurînd senzaţia împachetării faciale şi luxul unui răsfăţ pe care nu mi l-am mai îngăduit de cînd s-a născut Tom.

După vreo două ore, abia de mă mai recunosc. Îmbrăcată în noul pulover de caşmir, care se presupunea a fi modul meu de a-i arăta lui Dan ce pierde, cu părul lucios şi unduitor şi cu machiajul uşor şi proaspăt, arăt al dracului de bine. De fapt, aş zice că arăt mai bine de atît. Arăt grozav.

Ce ironie. În seara în care simt că aş putea să atrag pe oricine, nu sînt cîtuşi de puţin interesată să atrag pe nimeni. Deşi mă bucură strădania depusă, mă gîndesc, în timp ce încui de două ori uşa, ca să fiu sigură, că o parte din mine nu se poate abţine să nu-şi dorească să fie în pat, în pijamale, uitîndu-se la televizor.

24

— Mamă!

Lisa face ochii mari cînd mă apropii de colțul în care stă, la Queens.

— Să fie asta Ellie a noastră cea scumpă și dragă?

— Place?

Mă prostesc răsucindu-mă și mîndrindu-mă cu noul pulover, dîndu-mi părul pe spate și făcînd botic.

— Arăți superb, zice încuviințînd din cap. Cine s-ar fi gîndit că o să te ferchezuiești așa?

— O, mersi, mă strîmb eu. Cu prietene ca tine...

— Stai jos, îmi spune indicînd scaunul gol din fața ei. Dă-mi voie să-ți aduc ceva de băut.

— Nu te deranja. Le aduc eu. Votcă și merișor? întreb arătînd spre băutura roșu aprins pe care o are.

— Votcă, apă tonică și merișor. Mulțumesc.

Îmi zîmbește în timp ce mă întorc și îmi croiesc drum spre bar.

Pare atît de bizar că sînt într-un pub sîmbătă seara. Nu am mai făcut asta de luni de zile. În serile de sîmbătă nu mai aveam energie decît să fac o baie fierbinte și să mă culc. Acum, că nu

mai locuiesc cu soțul meu, că mariajul meu e ca și încheiat, nu-mi mai pot permite luxul ăsta.

Nu vreau să cunosc pe cineva nou (nu încă), dar știu deja că trebuie să mă străduiesc mai mult, să ies mai mult și să mă prefac că vreau mai mult de la viață decît am deja.

În majoritatea timpului, nu-mi vine să cred că sînt singură, că la un moment dat va trebui să trec iarăși prin ritualul întîlnirilor, dar cu altcineva, nu cu Dan.

Nu mi-a plăcut niciodată, nu mi s-a părut niciodată antrenant în felul în care li se părea prietenelor mele și, dacă e s-o întrebi pe Lisa, percepția nu s-a schimbat deloc. Ea adoră suspansul întîlnirii cu cineva nou, senzația dată de faptul că nu știe cînd o să sune (cu Lisa, nu se pune problema *dacă* persoana sună, ci *cînd* va face asta) și de alegerea unei ținute pentru prima impresie.

Îi place la nebunie să-și rezerve după-amiaza pregătirilor, chemînd o bonă pentru Amy și o coafeză pentru sine, etalîndu-și hainele, scufundîndu-se în cadă și petrecînd ore în șir ca să se facă frumoasă.

Adoră senzațiile date de un flirt, să descopere cine e persoana, dacă există vreo atracție și dacă merită să continue sau nu.

Lisa pretinde că nu ar fi genul care preferă aventurile de-o noapte, cel puțin de cînd s-a născut Amy. Dar tot ea spune și că nimic nu se compară cu o atracție puternică, avînd ca rezultat o tăvăleală pe canapea sau cu un sărut plin de pasiune, dat în pragul ușii, la încheierea serii.

Nu am înțeles niciodată toate astea. Cînd l-am cunoscut pe Dan, am fost foarte fericită că

nu a existat senzaţia asta de stînjeneală şi că l-am simţit, de la bun început, ca pe cel mai bun prieten al meu. Nu am fost nicicînd, cu nimeni, atît de în largul meu, atît de liberă să fiu eu însămi. Nu suport gîndul că trebuie să găsesc pe altcineva, că există posibilitatea ca nimeni să nu mă mai facă niciodată să mă simt astfel.

Nu sînt deloc pregătită şi, în acelaşi timp, nu mă pot închide undeva, aşteptînd ca viaţa să vină să mă găsească. Nu caut un bărbat, dar trebuie să încep să-mi caut o viaţă a mea, una care să nu-l includă pe Tom, care să se întindă dincolo de discuţii despre terenul de joacă, grădiniţe şi dădace.

Aşa că iată-mă aici, punînd un pahar cu votcă, apă tonică şi merişor pe masă, dinaintea Lisei şi încercînd să ascund faptul că, în clipa asta, aş prefera să mă uit la un film bun.

— Văd că încă o mai porţi, zice ea.

— Ce?

— Verigheta.

Ne uităm amîndouă în jos, la degetul meu, pe care se află inelul simplu, din aur, odinioară atît de străin şi de nepotrivit, dar care acum îmi dă senzaţia că e parte din mine.

— Sînt încă măritată, spun încetişor, pipăind verigheta cu degetul mare, savurînd senzaţia de familiaritate pe care mi-o dă şi ştiind că sînt foarte departe de ziua în care voi renunţa la ea.

— Eşti despărţită de soţul tău, îmi aminteşte Lisa.

— Ştiu, dar nu sîntem divorţaţi.

— Aţi discutat? Aveţi de gînd să rezolvaţi ceva? mă întreabă.

— Nu au trecut decît opt săptămîni, dar nu părem să vorbim despre nimic altceva în afară de Tom. Totul e... atît de ciudat între noi, spun eu oftînd. Ştiu cît de nefericită eram, cît îl uram pe Dan, şi asta de o groază de timp, dar acum nu-mi vine să cred că s-a terminat atît de repede şi de uşor. Aparent, au mai rămas lucruri nerostite, dar nici unul din noi nu e în stare să înceapă, să găsească vorbele potrivite.

Urmează o clipă de tăcere.

— Vrei să vă împăcaţi?

Apoi, încă o pauză.

— Nu ştiu. Ştiu numai că păream foarte nefericiţi împreună şi mă gîndeam că am făcut o greşeală teribilă.

— Şi acum? Încă mai crezi asta?

— Da, dar sînt momente în care îmi amintesc tot ce a fost bun în căsnicia noastră şi motivele pentru care ne-am căsătorit şi-atunci mi se pare incredibil că s-a terminat.

— Nu crezi că tu şi Dan chiar ar trebui să staţi serios de vorbă?

— Am încercat, dar nu putem. Poate, cu timpul, lucrurile se vor schimba, dar acum ne e imposibil.

— E atît de trist că amîndoi lăsaţi mîndria să stea în calea unei eventuale împăcări.

— Nu e mîndrie. E... nu ştiu. Mă rog, hai să nu mai vorbim despre asta. Credeam că vrei să mă înveseleşti, nu să mă afunzi iarăşi în depresie. Dar tu? Ţie cum îţi mai merge? Cum de nu te mai vedem aproape deloc?

— A, nu-s cine ştie ce noutăţi, spune Lisa şi roşeşte.

— Roşeşti! exclam eu şocată. O, Doamne. Ai cunoscut pe cineva, nu-i aşa? Ai cunoscut un tip!

— Nu, nu, nimeni, zice, iar obrajii i se aprind şi mai tare, dînd-o de gol.

— Fugi de-aici!

Mă las pe spetează şi îmi încrucişez braţele, privindu-i gesturile stînjenite cu un rînjet pe faţă.

— Nu pot să cred că ai cunoscut pe cineva şi că nu ne-ai împărtăşit toate amănuntele picante. Nu-i de mirare că nu ne-ai lăsat pe mine şi pe Trish să venim la tine acasă! Dumnezeule, e incredibil cît de proastă am putut fi! Trish chiar a zis că e convinsă că te întîlneşti cu cineva, dar eu i-am răspuns că e o caraghioasă şi că fără îndoială ne-ai spune dacă aşa ar sta lucrurile. Dar e adevărat şi tu n-ai suflat un cuvinţel.

— O, Doamne, geme Lisa, în timp ce roşeaţa începe să pălească. Trebuie să rămînă secret. Nu-mi vine să cred că m-am dat de gol.

— Dar de ce e aşa un secret?

Devin pe loc intrigată şi mă aplec peste masă, într-o manieră conspirativă.

— Haide, continuă, mie poţi să-mi spui. E celebru? E o celebritate, nu?! De-asta eşti atît de secretoasă.

Fără a-i lăsa ocazia să deschidă gura, mă apuc să trec în revistă VIP-urile locale cu care ar putea să aibă o aventură.

— E Jude Law? Pun pariu că e Jude Law! Doamne, tipul e superb. Aş fi extrem de geloasă dacă ar fi el, dar credeam că e cu fata aia...

Lisa clatină din cap, părînd jenată.

— Nu. Nu e Jude Law.

— Nu? Dar Les Dennis? Doamne, zi-mi că nu e vorba de el...

Pe Lisa o pufneşte rîsul.

— Nu, nu e vorba de o celebritate.

— Atunci zi. Spune-mi cine e.

— Nu-l cunoşti, reia ea într-un sfîrşit, fără să pară în largul ei. Şi nu e ceva serios, oricum. Adică, e foarte drăguţ, dar cred că e doar ceva trecător.

— Deci, tu te înroşeşti ca un rac fiert, dar toată povestea e doar ceva trecător? Aiurea. Ei, haide, Lisa, spune-mi ceva, orice, un detaliu cît de neînsemnat.

— Bine, bine, dar te rog să nu-i zici nimic lui Trish.

— De ce? întreb eu inspirînd o dată, scurt. Îl cunoaşte?

— Nu, nu. Doar că nu voiam să ştie nimeni. Ca să fiu cinstită, totul e la început şi e complicat.

— Complicat. Mă uit la ea, dar îşi fereşte privirea. Vrei să zici că e însurat, nu?

Lisa ridică din umeri. Tot nu poate să mă privească în ochi. Ştie foarte bine ce părere am eu despre asta.

— E oarecum însurat, răspunde ea fără tragere de inimă.

— Dumnezeule, Lisa. Tu n-ai face una ca asta.

De data asta, se uită în ochii mei şi spune apăsat:

— E pe cale să divorţeze. Aşteaptă doar momentul potrivit, dar căsnicia lui e încheiată. Şi-ţi jur că-l cred.

Sîngele mi se răceşte, inima porneşte să-mi bată cu putere şi cred că o să mi se facă rău.

— E Dan, şoptesc eu, aproape înecîndu-mă cu vorbele care-mi ies din gură. De-asta nu ai vrut să afle cineva. E Dan, nu-i aşa?

Nu ştiu dacă să urlu, să plec sau să o plesnesc peste faţă cu toată forţa. Dar tot cred că o să mi se facă rău.

Lisa face ochii mari şi zice:

— O, Doamne! Nu! Nu! Dumnezeule, nu! Nu-mi vine să cred că ai putut să te gîndeşti că ţi-aş face una ca asta.

Pulsul îmi revine la normal. Nu minte. Nimeni nu ar minţi atît de convingător. Nici măcar despre aşa ceva.

— O, Ellie, rîde ea. Mi se pare incredibil că ţi-a putut trece prin cap că aş avea o aventură cu Dan! O, scumpo! O, Ellie!

— Doamne, am crezut că o să mi se facă rău.

Mă las în scaun şi-mi duc o mînă la pieptul care-mi tresaltă.

— Am avut impresia că eşti pe cale să-mi tragi o palmă, zice Lisa.

— Mi-a trecut prin minte.

Mă uit la ea, din nou cu o expresie serioasă întipărită pe chip.

— Te cred, dar juri pe viaţa ta că nu ai o aventură cu soţul meu?

— Da, spune ea, dînd din cap. Jur pe viaţa mea că nu am o aventură cu el.

— OK, rîd eu, cuprinsă de un sentiment general de uşurare.

— OK, repetă Lisa, rîzînd şi ea. Ce-ai zice de încă un pahar? Se pare că avem amîndouă nevoie de asta.

O oră mai tîrziu, timp în care am izbutit să-mi alung toate spaimele, Lisa se apleacă peste masă şi-mi şopteşte:

— În colţul de colo e un bărbat care se holbează la tine.

— Da, cum să nu, rîd eu, căci aproape m-au dat gata cele trei pahare de votcă tonică cu merişor. Dacă e să se holbeze la cineva, tu eşti aia.

— Nu, serios că nu la mine se uită, zice Lisa. Crede-mă, sînt expertă în chestii d-astea. Omul se holbează *la tine*.

— Arată bine? continui eu să rîd, fără să-mi pese cu adevărat de răspuns.

— Se întîmplă să fie chiar foarte drăguţ. Şi mi se pare vag cunoscut. Mă întreb dacă îl ştiu. Dar nu încape nici o îndoială că se holbează la tine.

— Lisa, spun eu, ridicînd dintr-o sprînceană, de ce s-ar uita la mine de vreme ce (a) tu eşti de departe mult mai frumoasă şi *toată lumea* se holbează la tine, (b) nu-mi poate vedea decît spatele?

— Eu îţi zic ce văd. Lisa se lasă pe spate. De ce nu te întorci să te uiţi la el şi să-l vezi cum trebuie?

— OK.

Mă întorc şi încerc să-l zăresc pe cel la care se uită ea. Şi-l văd. Se holbează la mine în mod foarte evident. Mă reîntorc rapid spre Lisa.

— Îl cunosc.

— Serios? A.

Pare dezamăgită.

— Şi-l ştii şi tu.

— Da. Cine e?

— Charlie Dutton.

— Charlie Dutton? Producătorul? A, atunci nu mă mir că mi se părea cunoscut. Stai puţin, nu era şi el în sudul Franţei în noaptea în care...

— Da, confirm eu, tăindu-i vorba.

Mi-e încă foarte greu să mă gîndesc la momentele acelea, necum să mai şi pomenesc de ele cu voce tare.

— Ei bine, e clar că el te recunoaşte. N-ai de gînd să-l saluţi?

— Nu îl ştiu atît de bine. L-am întîlnit o dată la prietena mea Fran şi a ieşit un timp cu o altă prietenă de-a mea. Şi pe urmă seara aceea din Franţa. O să-l salut cînd ieşim, dacă e tot acolo.

— Sau mai curînd, şopteşte ea, aplecîndu-se spre mine. Vine încoace.

— Ellie? spune o voce masculină din spatele meu.

Mă întorc, mimînd surpriza.

— Charlie?

— Ce mai faci? Nu-mi dădeam seama dacă tu erai sau nu.

— Îmi imaginez că e dificil să te pronunţi cînd nu vezi decît spatele cuiva.

— Dar am avut dreptate, spune el zîmbind. Deci, ce mai faci?

— Bine, mersi. Ţi-o aminteşti pe prietena mea Lisa.

— Salut, Lisa. Mă bucur să te văd, spune el la iuţeală şi fără interes, apoi se întoarce iarăşi spre mine. Am aflat că fiul tău e bine. Nu-ţi pot spune cît de îngrijoraţi am fost cu toţii în seara aia, cît de rău mi-a părut pentru tine.

— Mulţumesc. Eşti foarte amabil. Iar Tom se simte foarte bine acum, iar asta e tot ce contează.

— Pot să mă aşez lîngă voi? întreabă Charlie trăgîndu-şi un scaun înainte ca vreuna din noi să apuce să-l refuze.

Lisa se mulţumeşte să se lase în scaun şi să zîmbească larg, în timp ce eu mă dau cu stîngăcie mai încolo, ca să-i fac loc.

— Şi prietenii tăi?

— Pleacă într-o clipă, spune el. Se duc la o petrecere pentru care eu nu am dispoziţie. Am nevoie să mă culc devreme.

Şi, în vreme ce stăm toţi trei acolo, mă întreb de ce a venit la masa noastră.

Par să fi uitat arta de a face conversaţie. Mă simţeam aşa de bine în compania Lisei şi îmi displace puţin faptul că ni s-a alăturat şi el, căci trebuie să fac un efort şi să mă gîndesc la ceva de zis.

— Şi soţul tău ce mai face? întreabă Charlie sorbind lung din bere şi lăsînd paharul pe masă, privindu-mă apoi într-un mod care îmi comunică pe loc două lucruri:

Numărul unu, faptul că ştie. Sigur că ştie. Dacă a aflat că Tom e bine, a auzit şi că părinţii lui nu sînt.

Şi numărul doi, faptul că-şi aminteşte ceva ce, pînă în seara asta, pînă în clipa asta, eu nu mi-am amintit. Anume, faptul că flirtam în noaptea aceea, că exista o atracţie între noi de care eu uitasem cu desăvîrşire, pe care mi-o scosesem din minte sau o ignorasem, în lumina evenimentelor ulterioare.

Cu o tresărire, realizez că atracţia nu a dispărut. Fir-ar al dracului, la una ca asta nu mă aşteptasem.

— Îmi pare rău.

Mă răsucesc şi-o văd pe Lisa în picioare lîngă masă, cu haina în mînă.

— Urăsc să vă fac una ca asta, dar trebuie neapărat să mă retrag devreme. Vorbim dimineață, bine?

Se apleacă, îmi dă un pupic, încercînd (şi eşuînd) să-şi ascundă un rînjet, după care îşi ia la revedere de la Charlie.

O voce din capul meu îmi tot repetă că ar trebui să plec. *Ridică-te în clipa asta, pune-ți haina şi mergi cu ea. Pleacă. Haide, ridică-te şi pleacă*. Dar nu pot. Mă întorc spre Charlie şi jur că parcă m-aş uita la o scenă din *Matrix*, în care timpul a înghețat şi singurii oameni din încăpere care se mai mişcă sîntem noi, Charlie şi cu mine. Eu şi Charlie.

O, Doamne. Chiar nu sînt pregătită.

— Dan, nu-i aşa?

Acum e rîndul meu să roşesc.

— Ăăă, e bine, zic eu. Cred că e bine.

— Crezi?

Mă uit la el şi spun:

— Probabil ai aflat că ne-am separat.

Slavă Domnului că are delicatețea să pară jenat şi să dea din cap în semn că da.

— Da, am aflat, dar ştii cum e cu zvonurile. Eu, unul, nu cred pînă nu aflu direct de la sursă.

— Ei bine, zvonul ăsta e adevărat.

Ridic din umeri şi, cum nu găsesc nimic mai bun de făcut, iau o înghițitură lungă din pahar, devenind dintr-odată stîngace, aşa cum n-am mai fost de ani de zile. Mă simt ca o adolescentă, de parcă aş avea două mîini stîngi, extrem de conştientă de tot ce spun şi ce fac. În ciuda celor trei pahare precedente, vreau cu disperare să mai beau.

Citindu-mi parcă gîndurile, Charlie se uită la paharul gol.

— Pot să-ţi mai aduc unul?

Încă nu e timpul pierdut să plec. Aş putea clătina din cap şi să zic nu, pentru că trebuie să merg acasă, din cauza dădacei şi chestii d-astea, dar a fost minunat să te întîlnesc, ce coincidenţă, sînt convinsă că o să ne mai vedem, ai grijă de tine. Pa.

Cred că încă aş mai putea să fac asta, aş putea rosti cu mare uşurinţă cuvintele, dar, în loc de asta, încuviinţez printr-o mişcare a capului şi zic:

— Mi-ar face mare plăcere.

Charlie îmi pune o groază de întrebări. Mă întreabă despre Tom. Vrea să ştie cum se mai simte, cum mă descurc eu, care sînt aspectele dificile şi care sînt cele uşoare.

Îmi povesteşte despre Finn, despre cum se descurcă în calitate de tată singur. Îmi spune că, de cînd filmul lui a luat două Globuri de Aur, pare să se fi transformat într-o partidă de milioane în ochii mamelor singure de la şcoala fiului său şi mă face să rîd cînd îmi descrie rutina zilnică de a-l duce la şcoală, moment care seamănă mai degrabă a antrenament de supravieţuire, în cadrul căruia trebuie să evite să cadă în ghearele mamelor cu ambiţii de a urca pe scara socială.

Şi Charlie mă întreabă despre mine, despre viaţa mea, despre lucrurile cu care mă ocup, dacă mă simt singură sau am idee ce-o să se întîmple.

Mă surprinde că vorbesc cu el. Nu mi-am dat seama că poate fi atît de uşor, dar îmi închipui că e măgulitor cînd cineva vrea să ştie aşa de

multe despre tine, mai ales în condițiile în care persoana este foarte, ei bine, delicioasă.

Așa este, chiar e delicios. Mă uit la brațele lui și-mi amintesc ce bronzate erau vara trecută. Îi privesc chipul și observ că mă privește și el. Îmi zîmbește, iar eu roșesc.

Dumnezeule, chiar nu sînt pregătită pentru așa ceva.

În timp ce el povestește despre divorțul lui, despre cum s-a adaptat și cum s-a simțit el, mă trezesc că îmi zboară mintea, că îmi pun întrebarea dacă într-adevăr nu sînt pregătită, că mă gîndesc cum ar fi să sărut pe altcineva în afară de Dan, cum ar fi să mă culc cu acea persoană.

Îmi imaginez cum fața lui Charlie se apropie de a mea, cum închide ochii, iar buzele noastre se întîlnesc. Îl văd, aproape că-i simt limba pe gîtul meu și omoplații sub palme și mă cutremur.

Dumnezeule, oare chiar nu sînt pregătită pentru asta?

— Ești bine?

— Poftim?

Cu o tresărire, mă reîntorc cu picioarele pe pămînt, după ce, în fantezia mea, nasturii de la bluză îmi fuseseră descheiați aproape în întregime.

— Pari a fi „dispărut" pe undeva, departe.

— Îmi cer scuze.

La dracu', de ce roșeșc iarăși?

— Mă gîndeam doar la faptul că ar fi bine să mă întorc acasă curînd. Dădaca, înțelegi?

Vinovăția mă face să turui ca o moară stricată.

— Locuiești pe aproape?

Încuviințez din cap și-i spun adresa.

— Eu stau pe Gloucester Avenue, zice el. Chiar după colț. Te pot conduce acasă?

Dau din cap aprobator. Ce altceva aş putea face?

Cînd intrăm pe strada mea, conversaţia încetează. Mă gîndesc la Lisa şi la poveştile ei despre sărutări pasionale în prag, la tăvăleli pe canapea şi la Dan.

Chiar nu sînt pregătită.

În timp ce bag cheia în broască, mă întorc spre Charlie, gata să spun ceva politicos prin care să indic că seara s-a încheiat, pentru că ştiu că fantezia e una, iar să mă sărut cu un alt bărbat e cu totul altceva, ceva ce nu sînt nici pe departe pregătită să fac.

— A fost minunat să te întîlnesc, spune Charlie strîngîndu-mi mîna. Serios. După seara aceea, m-am gîndit deseori la tine şi, fireşte, la Tom. A fost o uşurare să aflu că era în afara pericolului. Aveam intenţia să-ţi scriu şi regret că n-am făcut-o.

— O, nu-i nimic.

— Dar, uite, sîntem vecini, aşa că dacă ai vreodată chef să ne vedem şi să bem ceva sau să mergem la un film sau orice, nu trebuie decît să mă suni, OK? Ştiu cum e cînd te desparţi de cineva pentru prima oară. Atunci, prietenii te ajută cel mai mult.

— OK, răspund eu, confuză.

Eram gata să-l îndepărtez, să-l alung, să-i spun că nu, nu poate să intre să bea o cafea şi nu, mulţumesc pentru invitaţia la cină, dar încă nu sînt deloc pregătită să ies cu cineva.

— Uite, asta e cartea mea de vizită, spune el, îndesîndu-mi-o în mînă. Ai grijă de tine, Ellie.

Şi, cu asta, se întoarce pe cărare şi dispare.

Intru în casă şi închid uşa. Apoi mă sprijin de zidul din holul întunecat şi rămîn aşa cîteva secunde, cu mîna în dreptul inimii, ca să-i încetinesc bătăile, gîndindu-mă la ce s-a petrecut adineauri. Sau ce nu s-a petrecut. Sau la ce s-ar fi putut întîmpla.

Aşa e corect, îmi zic eu. Slavă Domnului că nu mi-a făcut avansuri. Nu pot decît să-mi imaginez cît de jenant ar fi fost, cît de ciudat.

Cu siguranţă am procedat corect.

25

Scot un geamăt în timp ce îmi deschid ochii și încerc să mă concentrez asupra ceasului: e 7:38. La dracu'. Îmi las capul înapoi pe pernă și îmi încordez auzul ca să prind vreun scîncet de-al lui Tom, dar nu aud nimic. Apoi, îmi amintesc că azi e duminică și Tom e la taică-său.

Of, de ce am băut atîta votcă aseară? Ce-a fost în capul meu? Cele nouă luni de abstinență din perioada sarcinii mi-au redus toleranța la alcool pînă aproape de zero, iar acum, la aproape optsprezece luni de atunci, e clar că încă mai trebuie să „lucrez" ca să o recuperez.

Împleticindu-mă pînă în baie, mă privesc cu ochi încețoșați în oglindă și îmi mai scapă un geamăt, căci femeia strălucitoare de aseară a fost înlocuită de un monstru cu fața umflată de somn. Cam așa arată trecerea de la sublim la ridicol. Înghit două tablete de Nurofen, după care îmi tîrșîi picioarele spre bucătărie ca să fac niște cafea.

La zece și jumătate, izbutesc în sfîrșit să mă îmbrac și sînt pe cale să mă duc la Polish, pentru un mai mult decît necesar cappuccino și un croasant cu migdale, cînd sună telefonul. E Lisa.

— Ne vedem lîngă leagăne într-o oră, îmi zice, iar eu protestez, căci într-o zi în care copilul nu e acasă, nu vreau nici în ruptul capului să mă apropii de terenul de joacă.

— Bine, rîde ea. Atunci, ne vedem la Polish într-un sfert de oră, zice și închide telefonul înainte să apuc să o contrazic.

Știu că vrea să facă „autopsia“ și, o clipă, mă întreb dacă n-ar trebui să inventez ceva : o partidă de sex fierbinte și pasională, pe Primrose Hill? La temperaturile astea, nici o șansă. Dar probabil că nici nu m-ar crede. Poate că nu-l cunoaște pe Charlie, dar îi cunoaște anturajul sau măcar stilul. Va trebui să-i spun adevărul.

— Arăți groaznic! rîde ea, împingînd căruciorul lui Amy printre mese, către locul în care șed, cu o ceașcă de cafea între palme, ce mă readuce, încet, încet, la condiția de ființă umană.

— Mă pot baza pe tine oricînd, nu? zic eu, dîndu-mi ochii peste cap.

— Scuze, spune ea rînjind, doar că nu te-am mai văzut mahmură niciodată.

— E chiar atît de evident?

— Vrei să auzi adevărul?

— Ah, las-o baltă, pufnesc eu. Mă rog, tu cum de reușești să arăți perfect? Dacă nu mă înșală memoria...

— Ceea ce e puțin probabil.

— Nici chiar așa. Dar oare n-am băut amîndouă la fel de mult, aseară?

— Am băut fiecare cîte trei pahare, dar presupun că ai continuat în compania lui Charlie.

— A, da. De asta uitasem.

— Ei bine, ar fi indicat să începi să-ţi aminteşti, căci vreau să aud toate detaliile picante.

Zîmbesc şi clatin din cap.

— Nu există nici un astfel de detaliu. M-a condus acasă, am dat mîna şi gata.

— Gata?

Lisa pare îngrozită.

— Gata. La ce te aşteptai? Sex pe Primrose Hill?

— Păi, da, dacă ţii neapărat să ştii. Eu asta speram.

— Sînt încă măritată, spun eu, acum pe un ton serios. Şi ultimul lucru de care am nevoie e o aventură sentimentală.

— Da, ştiu că eşti căsătorită, dar nu ai ce face dacă dă peste tine o astfel de aventură. Hai să fim cinstiţi, omul e delicios, iar atracţia dintre voi nu poate fi negată.

— Serios?

— Nu face pe inocenta! Sigur că da. Şi nici nu te preface că nu eşti interesată. Ştiu că doar te-ai despărţit de soţul tău, nu ai divorţat definitiv, dar ăsta nu-i un motiv să nu te distrezi şi tu.

Ce-a zis fata asta? Mă uit la ea şi întreb cu voce tare:

— Ce-ai zis?

— Ce?

— Ce-ai vrut să zici cu „nu-i un motiv să nu te distrezi şi tu"? Adică, Dan se distrează? De unde ştii? Ce fel de distracţie? Dan are o iubită, nu? Ştiam eu. E ceva ce-mi ascunzi.

— O, Ellie, încetează. Nu asta am intenţionat să spun. Mi-a scăpat pur şi simplu. Mă îndoiesc că Dan ar avea pe cineva şi, încă o dată, nu, nu mă văd cu el. Voiam doar să zic că nu ar trebui

să te închizi undeva și să nu mai ieși niciodată cu nimeni. Înțeleg faptul că separarea e o stare intermediară, nesuferită și stînjenitoare, dar asta ar putea fi ultima ta șansă. Trebuie să te bucuri de fiecare zi.

— Tu asta faci?

— Să mă bucur de fiecare zi? Încerc. Hei, ai grijă, Amy! Ai pățit ceva?

Amy a coborît din cărucior și se tîrăște prin cafenea, gîngurindu-le ceva tuturor celor prezenți, deși nimeni nu înțelege o iotă. Se împiedică de piciorul unei mese și cade în timp ce maică-sa se repede să o ridice.

Cînd fetița se calmează, împăcată cu o ceașcă de ciocolată caldă, Lisa își cere scuze pentru întrerupere, iar eu dau din umeri că nu contează, căci zilele astea întreruperile sînt ceva obișnuit.

— Deci, reiau cînd lucrurile s-au liniștit complet, sînt într-adevăr de părere că Charlie e drăguț și, da, e atrăgător și, da, simt și eu atracția dintre noi, dar chiar nu cred că voi face ceva în privința asta. Oricum, era foarte blazat cînd a plecat, așa că am impresia că nici pe el nu-l interesează.

Îi povestesc cum mi-a strîns mîna și ce a zis.

— Eu zic că nu a vrut să te sperie, spune Lisa. Ai de gînd să-l suni?

Îmi bag mîna în buzunarul hainei, care atîrnă pe spătarul scaunului, și pipăi cartea de vizită ce încă mai stă acolo, cuminte.

— Neah. Probabil că nu.

Clatin din cap și mă aplec să o gîdil pe burtică pe Amy, care se zvîrcolește și chițăie de fericire.

Într-o după-amiază de joi, pe cînd urc pe cărare către apartament, zăresc o figură cunoscută șezînd

în prag. E familiară și ciudată, căci nu am mai văzut-o pe Emma de luni de zile. Nu am știut cum să continui prietenia noastră, dacă într-adevăr e posibil ca ea să continue. Astfel, în loc să discut despre asta, să explorez opțiunile, am preferat să mă retrag.

Ah, nu e tocmai evident. Cînd mă sună, las robotul să răspundă, după care o sun eu în momentele în care știu că e plecată. Las mesaje vesele pe robot, în care îi spun cît mi-ar plăcea să ne vedem, deși sînt extrem de ocupată, și sper că ele vor ajunge și la urechile lui Dan și că el își va închipui că, de la plecarea lui, am tot huzurit.

Uneori sînt într-o dispoziție teribil de copilăroasă. Și Trish îmi spune că mă port ca un copil, dar n-aș suporta ca ea să știe cît de singură mă simt în realitate, că deseori stau în pat și plîng, că singurul lucru care mă trezește dimineața și mă ajută să depășesc o nouă zi este Tom.

N-aș suporta să știe că mă îngrozește gîndul că asta va fi viața mea de acum înainte, că au dispărut distracția, bucuria și veselia, că singurul orizont care mi-a mai rămas este monotonia corvezilor zilnice. Totuși încerc să nu mă gîndesc la asta prea des, căci nu aș mai fi în stare să continui.

Și iat-o pe Emma, șezînd la mine în prag, cu genunchii la piept și citind o revistă ce zace, deschisă, pe jos. Ezit o clipă. Nu și-a ridicat privirea, așa că m-aș putea oare întoarce și dispărea fără să mă observe? Pentru că Dumnezeu știe că nu vreau să mă vadă așa, după care să îi povestească lui Dan în ce hal fără de hal sînt.

Doar că am motive întemeiate să arăt așa. Tom a început să plîngă după mine în timpul nopții, iar în ultima vreme am dormit mai puțin decît de obicei. Uneori mă tentează să-l las să doarmă în pat cu mine, dar nu sînt pregătită să fac asta.

Emma își ridică ochii, mă vede stînd locului și neștiind cum să procedez, sare în sus, aleargă spre mine și izbucnește în lacrimi, luîndu-mă în brațe. Mă trezesc că mă agăț și eu de ea și îi plîng pe umăr.

— Mi-a fost foarte dor de tine, spune Emma, iar eu o mîngîi pe spate și încerc s-o alin, vărsînd la rîndul meu lacrimi sărate în haina ei de blană.

— O, Doamne, îmi pare rău. Haina ta... zic în clipa în care îmi dă drumul.

Ne uităm amîndouă la umărul ei ud și izbucnim în rîs.

— Ah, vechitura asta, spune ea. Am primit-o gratis după o ședință foto.

În acea clipă, realizez cît de mult mi-a lipsit Emma și ne îmbrățișăm iarăși.

— Ai face mai bine să intri înainte ca vecinii să înceapă să bîrfească despre povestea noastră de dragoste.

Mă retrag și îmi șterg lacrimile.

— Măcar or să poată afirma cu siguranță că iubita ta are gust în materie de haine, spune Emma și mă ajută să cobor căruciorul pe scări.

Cînd ajungem înăuntru și ușa e închisă, mă privește brusc cu seriozitate și zice:

— Ești o vacă nesuferită. M-ai tot evitat lunile astea. Să nu crezi că nu știam că-mi respingi telefoanele și mă suni doar cînd știi că nu sînt acasă.

— A fost chiar atît de evident?

— Da. Nu-i dai lecţii maestrului, zice ea desfăcîndu-i legăturile lui Tom şi gîdilîndu-l ca să rîdă. Vino la mătuşica Em, îi spune, iar el o trage, rîzînd, de păr. Maimuţică ce eşti. I-ai spus lui mami că te-am dus la zoo săptămîna trecută?

— Da?

— Nu ţi-a povestit Dan?

— Dan nu prea vorbeşte cu mine zilele astea, oftez eu.

Emma clatină din cap.

— Cum naiba de v-aţi înstrăinat atît de mult într-un timp atît de scurt? Adică, ce mama mă-sii se întîmplă? Ce? E nebunie curată.

— Vrei o ceaşcă de ceai?

— Da. Vreau ceai şi să ştiu ce naiba se petrece, pentru că frate-meu nu discută cu nimeni despre asta, iar maică-mea ştie că numai pe ea nu ai chef s-o vezi. Dan e cumplit de nefericit, iar tu arăţi ca dracu'...

— De fapt, numai astăzi arăt aşa, pentru că sînt mahmură, o mint eu, sperînd că informaţia va ajunge la urechile lui Dan, iar el îşi va închipui că am ieşit în oraş să mă distrez.

Mă înveseleşte oarecum vestea că şi Dan e foarte nefericit.

— Ar fi trebuit să mă vezi azi-noapte.

— Presupun că atunci arătai grozav.

— Se întîmplă ca exact ăsta să fie adevărul, răspund eu nonşalant, hotărîndu-mă să termin cu minciunile pentru moment, căci, dacă e cineva în lume care poate mirosi o minciună, apoi Emma e aia.

— Oricum, mai slăbeşte-mă. Nu te văd cu lunile, apoi îmi apari la uşă şi mă insulţi.

— Da, însă doar pentru că te iubesc, zice.

Mă răsucesc ca să mă uit la ea, dar e așezată la masă și răsfoiește o revistă. Șocată, rămîn cu ceainicul în mînă. În afară de rude și de Dan, nimeni nu mi-a spus niciodată că mă iubește. Nici chiar rudele nu mi-au spus-o cu adevărat. Mama îmi închipui că mă iubea cît de mult putea, iar tata a adus vorba de sentimentul ăsta în ziua nunții mele, dar, dacă fapta e mai importantă decît vorba, absența lui în timpul care a trecut de atunci mă face să am dubii asupra acelei afirmații.

Dan îmi spune că mă iubește. O spunea. Dar ce ciudat e să aud cuvintele astea de la Emma, care nu glumea cînd le-a rostit, dar tonul ei sugera că nu făcea decît să constate o realitate, ca și cînd era ceva ce aș ști din start, ceva ce n-ar putea și nu va fi pus la îndoială.

Pun ceaiul pe masă și mă așez în fața ei.

— Emma, știu că sună idiot, dar tu chiar mă iubești?

Emma mă privește ciudat.

— Nu în genul poveștii de dragoste despre care ar bîrfi vecinii. Dar, în cazul în care întrebarea se referea la o iubire sănătoasă, fără tentă sexuală, ca între cumnate, răspunsul e afirmativ. Dar de ce întrebi?

— E ciudat să aud o prietenă spunînd că mă iubește. Iartă-mă, știu că nu ai vrut să dai cuvintelor o conotație ciudată.

— Dar eu nu sînt prietena ta. Adică sînt, dar sîntem rude. Știu că ești cumnata mea, dar întotdeauna m-am gîndit la tine mai mult ca la o soră, sora pe care mi-am dorit-o toată viața. Nu e ciudat, nu? Crezi că e ciudat?

— Nu, clatin eu din cap și încep să plîng.

Nu doar că lacrimile mi se rostogolesc pe obraji. Plîng cu suspine grele, cutremurătoare. Îmi las fruntea pe brațe și încep să hohotesc. În sfîrșit, mă descarc.

Emma îl duce pe Tom în camera de zi, unde izbutește să-i inducă o stare de amorțeală punîndu-i DVD-ul cu *Baby Einstein*, după care se întoarce în bucătărie și mă mîngîie pe spate în timp ce eu continui să plîng.

Nu mă pot opri. Sentimentul înăbușit de săptămîni, de luni întregi, pare a se revărsa dintr-odată. Plîng și plîng și plîng, iar cînd lacrimile au secat și sughit puternic, Emma se așază în fața mea și ridică dintr-o sprînceană.

— Se pare că aveai nevoie de asta, spune ea. Te simți mai bine acum?

— Da, îmi trag eu nasul și scot un șervețel din buzunar, eliberînd în aer un nor de scame. Scuze, zic, trăgîndu-mi iarăși nasul.

Emma risipește scamele și spune:

— Nu fi caraghioasă. Nu e casa mea.

— Știi că ăsta e cel mai minunat lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată?

— Ce?

— Că mă consideri sora ta.

— O, Doamne, să nu începi din nou să plîngi, te rog. Filmulețul cu *Baby Einstein* e pe terminate.

— Nu, nu am intenția să reîncep, rîd eu și-mi fac de lucru curățînd masa, în timp ce caut să-mi pun ordine în gînduri.

Ceea ce mi-a comunicat Emma adineauri este după cum urmează: am vrut întotdeauna să intru, prin căsătorie, într-o familie mare și iubitoare, am crezut că vom fi de îndată cu toții învăluiți

într-o atmosferă de dragoste, acceptare și înțelegere, dar nu asta s-a petrecut, nu asta e situația acum.

Și totuși, în ciuda diferențelor, a lipsei de înțelegere, a durerii și dezamăgirii, Emma încă mai consideră că fac parte din familie. Mă iubește, mă acceptă, deși m-am despărțit de fratele ei și i-am evitat telefoanele cu săptămînile, comportîndu-mă de parcă nu voiam să am de-a face cu ea.

Pînă astăzi, pînă în clipa în care am văzut-o șezînd în pragul casei mele, am crezut din toată inima că nu vreau să mai am nimic de împărțit cu vreunul din membrii familiei Cooper. Am crezut că, avînd în vedere că mariajul meu cu Dan se terminase, relația mea cu familia fostului soț avea să se rupă și ea, dar presupun că lucrurile nu sînt chiar atît de simple și de precise.

Emma încă mă mai iubește, cu toate că nu e obligată, iar eu nu mă mai consider parte din familia ei. Poate că asta înseamnă că ei sînt familia mea, că în ciuda celor întîmplate și chiar dacă eu și Dan vom divorța, ei vor rămîne familia mea, și nu doar datorită lui Tom.

— Ești în regulă? mă întreabă Emma.

Stau în picioare, privind năucită pe fereastră.

— N-am nimic, răspund. Ceilalți sînt bine? Ce face maică-ta?

Înainte de a continua, dați-mi voie să clarific un aspect. Nu doresc sub nici o formă să îi văd pe Linda sau pe Michael, deși la el nu mă gîndesc prea des. Dar prezența Emmei aici îmi trezește o avalanșă de amintiri. Amintiri frumoase, fericite. Amintiri ale zilelor de dinainte de accidentul

care, de atîta vreme, pare a fi șters orice urmă a evenimentelor de dinainte.

Brusc, îmi amintesc că Linda mă îmbrățișa, că la nuntă mă ținea strîns în brațe și-mi spunea că sînt noua fiică a familiei. Îmi amintesc de cerceii pe care mi i-a dat, de fericirea ei cînd s-a născut Tom, de dorința de a fi implicată în toate, de bucuria ei sinceră pentru mine.

Tot nu vreau s-o văd, dar mi-ar plăcea să aflu ce mai face.

— Mama e bine, zice Emma. E la fel de enervantă, deși am impresia că a început să o scoată nițel din pepeni prezența lui Dan.

— Eu credeam că e băiețelul ei cel perfect. Dan, care nu greșește niciodată.

— Era, se strîmbă ea. Acum, pare a se fi transformat în Dan, fiul cel îmbufnat, care se așteaptă să-i spele hainele, să-i gătească și să curețe după el. Nu aud decît că dormitorul lui e murdar.

— Ah, minunat. Îmi închipui că e convinsă că l-am răsfățat.

— Cred că își dă seama că a făcut ea însăși asta extrem de bine, chiar înainte să apari tu în peisaj. Ne e dor de tine, știi? Adică, nu doar mie, tuturor. Poate nu ești pregătită să auzi asta. Nu vreau să te supăr.

— Adică nu vrei să declanșezi o nouă criză de plîns?

— Păi, nu. Ai dreptate, dar mama a fost cu adevărat distrusă de ce s-a întîmplat cu Tom.

— Și eu am fost, îi dau eu replica, încercînd să nu scrîșnesc din dinți.

— Dar a fost distrusă și din cauza a ceea ce ți s-a întîmplat ție, din cauză că n-ai vrut s-o

mai vezi şi să vorbeşti cu ea. Acum crede că despărţirea voastră e din vina ei.

Privesc în jos, la masă.

— I-am spus că e ridicol să creadă asta, continuă Emma.

Eu nu răspund.

— Am dreptate?

— Nu ştiu.

Şi chiar nu ştiu. De luni de zile dau vina pe Linda. Am izbutit performanţa de a o învinui pentru fiecare lucru rău care mi s-a întîmplat, i-am construit o imagine demonică, de stăpînă peste o familie anormală şi îngrozitoare, dar acum că Emma, cea încîntător de apropiată de mine, stă la masa din bucătărie, nu mai ştiu ce să cred.

Nu vreau să recunosc asta, nu în faţa Emmei, dar o parte din mine vrea să o vadă pe Linda, să-şi înghită mîndria şi să-i vorbească, să discute cu adevărat despre cele întîmplate. Vreau să văd cam cît de mult a suferit şi dacă într-adevăr simte ceea ce îmi spun cu toţii că ar simţi.

Dar nu cred că am puterea să fac asta. Nu cred că îmi pot înghiţi mîndria.

— I-ar plăcea tare mult să te vadă, să ştii, spune Emma încetişor.

— De-asta ai venit?

Dintr-odată, vocea îmi e plină de furie, furie la gîndul că ar putea exista o strategie ascunsă în spatele neaşteptatei vizite a cumnatei mele.

— Dumnezeule, nu, linişteşte-te, linişteşte-te. Sigur că nu. Mama nu ştie că sînt aici. Nici Dan. Dar ea vorbeşte mult despre tine.

— Da? Ce zice?

— Sigur, nu vorbeşte de faţă cu Dan, pentru că ar ieşi pe dată din încăpere. Dar vorbeşte

despre tine ca despre un membru al familiei. Chiar deunăzi am auzit-o zicînd cuiva că noră-sa lucrează la departamentul de marketing de la Calden. Cu mine nu se mîndrește niciodată așa.

— Așa a zis?

— Da, așa. Deci, ce spui? Crezi că ai putea s-o suni sau ceva de genul ăsta? Poate vă întîlniți să vorbiți?

— Nu știu, răspund eu. Cred că nu chiar acum. Mi-e totul prea viu în minte și e prea dureros.

Urmează o tăcere stînjenitoare. După o vreme, Emma spune:

— Crezi că tu și Dan o să vă împăcați? Pentru că, deși nu e treaba mea, nimeni nu pare să priceapă motivul despărțirii voastre. Știi și tu că toate căsniciile trec prin momente proaste, dar, ca să ai o relație de durată, trebuie să depui eforturi.

Mă uit la ea cu uimire.

— Ai absolvit cumva un curs de consiliere maritală?

— Eh, doar știi că am nenumărate talente. Sînt consilier marital, stilist, dermatolog. Începe să rîdă, după care continuă: Ei bine? Vă împăcați?

— Sper că da, zic fără să mă gîndesc, iar expresia de șoc de pe chipul Emmei o reflectă întocmai pe a mea.

După ce pleacă ea, îl duc pe Tom la culcare, îmi șterg machiajul, îmi trag pijamalele, mă bag în pat și sting lumina. O vreme, stau întinsă, gîndindu-mă la Emma. Apoi, mintea îmi zboară în direcția pe care a luat-o în fiecare seară, de sîmbăta trecută încoace. Anume, la Charlie Dutton. Din nou, așa cum fac de obicei, revăd evenimentele din seara respectivă, rederulînd

filmul fiecărei priviri, al fiecărui cuvînt și gîndindu-mă la toate cîte nu s-au întîmplat, dar s-ar fi putut întîmpla. Am procedat corect, îmi zic. Dar, atunci, de ce mă încearcă un foarte vag sentiment de dezamăgire?

26

Chiar trebuie să stăm de vorbă.

După unsprezece săptămîni, Dan și cu mine tot nu am discutat, iar acum realizez că trebuie neapărat să facem lumină asupra celor ce se petrec în viața noastră, să ne dăm seama dacă mai avem o viață împreună sau dacă separarea noastră va duce la ceva permanent.

Încă nu pot să cred că i-am spus Emmei acele lucruri. Subconștientul meu a preluat controlul și m-a făcut să rostesc cuvintele alea, cînd eu nici măcar nu eram conștientă de faptul că le simțeam și nici nu-mi trecuse măcar prin minte să mă împac cu Dan.

Nici în prezent nu sînt sigură, dar știu că mi-e dor de el. Mi-e dor să fiu jumătatea unui cuplu, să-l am în preajmă, să am pe cineva cu care să fac diverse lucruri.

Trish m-a întrebat dacă mi-era dor să fiu cu cineva, oricine, sau mi-era dor de Dan, dar încă nu sînt sigură de răspuns.

Un timp, m-am gîndit că îmi lipsea atmosfera de cuplu, dar mie *chiar* îmi e dor de Dan. Îmi lipsește omul cu care m-am măritat, nu cel care a devenit în ultimele luni. Mi-e dor de Dan cel

care mă făcea să rîd, care avea grijă de mine, care mă făcea să simt că nu există fericire mai mare pe lume decît să te trezeşti dimineaţa şi să vezi alături de tine pe cel mai bun prieten.

Sincer, nu ştiu dacă există vreo cale de întoarcere la ce-am fost unul pentru celălalt. Dacă el ar putea redeveni omul cu care m-am căsătorit, m-aş întoarce şi mîine. Dar nu mă prefac a fi jumătatea inocentă. Mă gîndesc la zilele în care eram căsătoriţi, cît de tînără eram, cît de naivă şi de fericită şi ştiu că trebuie să redescopăr acea versiune a mea, să regăsesc bucuria din mine înainte ca noi doi să avem vreo şansă.

Un lucru e totuşi limpede ca lumina zilei: trebuie neapărat să stăm de vorbă.

La unsprezece săptămîni după ce i-am dezvăluit Emmei speranţa pe care o nutresc că eu şi Dan ne vom împăca (pe 19 mai, mai precis), îl sun pe acesta pe telefonul mobil. Nu pot să-l sun acasă la socrii mei, pentru că nu sînt pregătită să vorbesc cu ei. Pînă răspunde, inima îmi bate să-mi spargă pieptul. Ştiu că o să vadă că e numărul meu şi va putea să hotărască dacă să răspundă sau nu. Dar nu răspunde, iar telefonul continuă să sune. În cele din urmă, intră mesageria vocală.

Într-un fel, mă simt uşurată. E mai uşor să laşi un mesaj decît să vorbeşti. Iar asta nu înseamnă neapărat că Dan mă evită. Ca de obicei, mobilul e probabil îndesat bine într-un buzunar sau pe fundul unei genţi, undeva de unde nu are cum să-l audă.

— Bună, Dan. Eu sînt. Ăăă, Ellie. Uite, nu te sun decît pentru că au trecut aproape trei luni de cînd am vorbit ultima dată şi cred că trebuie

să discutăm. Au rămas atîtea lucruri nespuse şi tare aş vrea să...

Doamne, oare să îndrăznesc? Să-mi dau toate cărţile pe faţă? Respir adînc.

— ... tare aş vrea să văd dacă putem remedia lucrurile. Adică lui Tom îi e foarte dor de tine şi toate astea par a nu avea nici un rost. Deci...

La dracu'. Am greşit? N-ar fi trebuit mai bine să-mi ţin gura? E prea tîrziu acum.

— Deci, poate mă suni tu cînd te întorci? Poate vorbim cîndva, în weekend?

Am spus prea multe. Mult prea multe. Pun jos telefonul şi mă simt cumplit de nefericită.

— Ce mai faci?

La telefon e Fran şi-mi dau seama, din felul în care mă întreabă, că ştie despre mine şi Dan. Nu că n-aş vrea să ştie, dar am obosit teribil să tot vorbesc despre asta şi să explic de ce, în condiţiile în care nici eu nu sînt prea sigură de motiv. Şi toată lumea vrea să ajute. Mă invită la ei, mă scot în oraş la cină, se uită la mine intens, cu ochi de căţeluş trist, şi-mi spun că îmi sînt alături dacă simt nevoia să vorbesc.

— Bine, răspund eu scurt, îndulcindu-mi însă tonul cînd realizez că la telefon nu e oricine, ci Fran, minunata Fran, pe care probabil că ar fi trebuit s-o sun eu. Ai aflat, nu-i aşa?

— Am auzit eu ceva, spune Fran cu timiditate, şi n-am crezut. Ştii şi tu cum sînt zvonurile. Aşa că m-am gîndit că mai bine sun şi verific, mai întîi, dacă e adevărat, şi mai apoi, în cazul în care este, dacă te pot ajuta cu ceva.

— Ei bine, da. Mai întîi, e adevărat şi, mai apoi, nu ai cu ce să ajuţi, dar mi-ar plăcea tare mult să ne vedem.

— Deci, e adevărat că te bătea? întreabă ea, iar mie mi se taie respiraţia de groază.

— Doamne, nu! E îngrozitor. Asta spune lumea? Fran pufneşte în rîs.

— Nu, Ellie, scuze. Nu m-am putut abţine. Am auzit doar că v-aţi despărţit şi nu mi-a venit să cred. Adică, aveam impresia că tu şi Dan sînteţi foarte fericiţi împreună.

— Nu chiar, oftez eu. Nu mai eram de multă vreme, dar sînt sigură că nu e o situaţie permanentă. De fapt, probabil că n-ar trebui să spun asta. Cine ştie ce-o să se întîmple? Sper că o să găsim o cale de a ne împăca. Cine ţi-a zis? Sally?

— Nu, nici nu cred că ştie. Charlie Dutton mi-a spus. A venit la cină săptămîna trecută. Trebuie să recunosc că a fost puţin cam jenant. Întreba pe toată lumea de tine, dar n-am vrut să-i zic că ai dispărut din peisaj şi că nu-mi răspunzi la telefoane. A fost nevoie să mă prefac că eram la curent cu tot.

— Îmi pare rău, Fran, zic eu. Serios. N-am reuşit deloc să ţin legătura cu oamenii. După accident, viaţa a devenit atît de năucitoare încît m-am ascuns de toţi. Dar mi-a fost dor de tine.

— Şi nouă ne-a fost dor de tine. Ne-ar face mare plăcere să te vedem. Şi lui Charlie Dutton, adaugă ea, iar eu mi-o şi imaginez rînjind răutăcios.

— Ce vrei să spui? mă prefac eu că nu pricep, încercînd să aflu mai multe.

— Nimic, răspunde Fran cu nonşalanţă, pretinzînd la rîndul ei că e nevinovăţia întruchipată.

— Ei, haide, o implor eu.

Nu mă interesează cu adevărat, dar, în cazul în care pe el îl interesează cu adevărat, asta mi-ar ridica foarte mult moralul. Sună egoist, dar Dumnezeu ştie că moralului meu i-ar prinde tare bine un impuls ca ăsta.

— A povestit că v-aţi întîlnit din întîmplare zilele trecute şi că aţi petrecut seara împreună. A mai spus şi că te consideră incredibil de sexy.

— Fugi de-aici!

— Serios!

— Dar nu sînt sexy!

Rînjesc ca pisica de Cheshire. De ani întregi nu mi-a mai spus nimeni că sînt sexy. Nici nu sînt, sînt mamă. O mamă demodată, care-şi petrece majoritatea timpului nemachiată, îmbrăcată în pantaloni de trening Gap şi adidaşi, excepţie făcînd momentul în care am făcut efortul de a ieşi cu Lisa şi-am sfîrşit în compania lui Charlie Dutton.

— Ştiu! rîde Fran. Am încercat să-i explic că nu eşti sexy, dar nici n-a vrut să audă.

— Ah, mersi mult!

— Glumesc. Dar, serios vorbind, părea să te placă. Mă bombarda cu întrebări în legătură cu tine.

— Ca de pildă?

— Voia să ştie tot.

— Doamne, mă simt flatată.

— Cred. De-asta îţi şi spun. Pe tine te interesează Charlie?

Ezit puţin, încercînd să nu mă mai simt flatată şi să găsesc un răspuns adevărat.

— Ştii, dacă aş fi singură, sînt convinsă că m-ar interesa şi, da, îl găsesc atrăgător. În alte împrejurări, cu siguranţă m-aş îndrăgosti de el,

dar nu sînt pregătită. Sînt doar separată de soțul meu, iar în cazul în care eu și Dan ne-am împăca, nu mi-aș ierta niciodată dacă s-ar întîmpla ceva.

— Deci, nu-ți place nici măcar puțin de el?

— Of, bine, mormăi eu, amintindu-mi valul de dorință care mă cuprinsese cînd eram cu el. Îmi place de el nițel, dar n-o să fac nimic în privința asta, OK?

— OK, zice Fran, fericită că în sfîrșit mi-a smuls cuvintele. Deci, dacă Marcus și cu mine insistăm să ieși cu noi la cină joi seara, ar fi indicat sau nu să-l aducem și pe Charlie?

— Nu! zbier eu. În nici un caz. N-am de gînd să-l văd din nou. Sincer. Nu mă interesează.

— Bine, bine, liniștește-te. Am întrebat doar. Dar asta înseamnă că o să vii totuși la cină, cu mine și cu Marcus?

— Nu te deranjează că o să fiu a cincea roată la căruță?

— Nu, dacă nici pe tine nu te deranjează.

— OK. Lasă-mă să văd cum aranjez cu dădaca și, dacă reușesc, mi-ar face mare plăcere să vin. Dar fără surprize cu burlaci, bine? Indiferent dacă e Charlie Dutton sau altul.

— Bine, bine, bombăne ea, n-or să fie surprize cu burlaci. O să fim doar eu, tu și Marcus.

Intru în vîrful picioarelor în camera lui Tom, ca să văd ce face, înainte să mă duc la culcare. Veioza răspîndește o aură palidă, suficientă ca să-i lumineze jucăriile. Mă apropii și zîmbesc în timp ce-mi plec privirea spre el. Mirosul de vomă nu poate fi ignorat și dau cu ochii de Tom, dormind dus și zăcînd într-o baltă de vomă uscată.

— Rahat! șoptesc eu, panicîndu-mă puțin.

Aprind lumina, iar Tom se mișcă, deschide ochii și începe să plîngă. Îi pipăi fruntea, dar nici un semn de febră. Îl sărut ușor și-l alin în vreme ce-o iau spre baie, ca să-l spăl.

— Totul e în regulă, scumpule, îi cînt eu încetișor, desfăcîndu-i costumașul murdar și dîndu-i-l jos.

Îi ridic maioul și mă străduiesc să nu îl murdăresc și mai rău decît e deja.

— Mami e aici, zic și încerc să nu mi se rupă inima de plînsul lui, în vreme ce-i curăț voma din păr.

Îl aduc înapoi în dormitor și-l culc pe masa pe care-l schimb, îmbrăcîndu-l la loc rapid. Acum e treaz de-a binelea și sporovăiește. Îl așez în balansoarul de pe podea, ca să-i schimb așternuturile.

Se aude un zgomot caracteristic, iar eu mă întorc și-l văd pe Tom vomitînd din nou. Un jet gros de vomă îi acoperă pijamalele noi și curate și se întinde pe balansoar și covor.

— Rahat.

Se pune din nou pe urlat, eu îl ridic, îl duc iarăși în baie și o iau de la capăt. Pînă la ora două dimineața, a vomitat deja de trei ori, iar acum îl legăn ca să adoarmă. Sînt extenuată. Nu mă pot hotărî dacă să chem doctorul sau nu. Tom nu are febră și nici un alt simptom în afară de faptul că vomită, așa că nu îmi vine să deranjez medicul în miez de noapte, pentru ceva ce probabil că nu e grav.

Astfel, eu și Tom ne legănăm împreună în balansoar, el adormind, în cele din urmă, în brațele mele. Sîntem amîndoi prea obosiți ca să ne mișcăm.

Îl duc la mine în dormitor şi-l întind în pat, lîngă mine. Mi-e groază că va vomita din nou în somn, aşa că deschid televizorul la un volum scăzut şi stau trează pînă în zori, cînd mă biruie somnul. Adorm, sprijinită de perne, dar mai apuc să mă gîndesc că e foarte dificil, chiar al dracului de dificil, să fac toate astea de una singură.

Fran mă îmbrăţişează foarte strîns. Nu spune nimic, pentru că nu e necesar. Îmbrăţişarea ei mă linişteşte mai mult decît ar putea-o face cuvintele. Apoi, mă ia în braţe şi Marcus. După ce îmi dă drumul, ne privim toţi trei şi zîmbim larg.

— Ne pare bine să te vedem, Ellie, spune el. Începuserăm să ne gîndim că era ceva în neregulă cu noi.

— Nici pomeneală. Eu sînt o prietenă mizerabilă. Îmi pare rău.

— Nu-ţi face griji, mă îndeamnă Fran, dîndu-i un cot lui bărbatu-său. Dumnezeu ştie că ai destule pe cap.

— Deci, noi ne-am gîndit să mergem undeva prin apropiere, aşa-i? Restaurantul chinezesc din Belsize Park îţi sună bine?

— Foarte bine, răspund eu luîndu-mi în grabă haina din hol. Perfect, chiar. Cîtă vreme pot să fiu în pat înainte de ora nouă, eu sînt mulţumită.

— Mă bucur să aflu că tovărăşia noastră e atît de preţuită, spune Marcus, ridicînd dintr-o sprînceană în vreme ce ieşim la maşină.

— N-o lua personal, rîd eu. Sentimentul ar fi acelaşi şi dacă am lua masa cu...

Îmi scormonesc mintea să găsesc pe cineva.

— Charlie Dutton? sugerează Marcus, cu un rînjet sardonic.

— O, tacă-ţi gura.

E rîndul meu să-i dau un ghiont.

— *Mai ales* cu Charlie Dutton, zic, încercînd să mă apăr, şi mă întorc spre Fran. Vreţi să fiţi atît de buni şi să nu mai aduceţi vorba de el? Apropo, dacă printr-o coincidenţă de dimensiuni cosmice se întîmplă să pice la restaurant în seara asta şi să ne găsească acolo, eu o să plec. Bine? Doar aşa, ca să ştiţi.

— La dracu', mi-ai dejucat întreg planul diabolic, rîde Marcus.

— Linişteşte-te, spune Fran luîndu-mă de braţ. Nu avem planuri diabolice. Eşti prietena noastră, la fel ca Charlie, şi ar fi tare drăguţ, atîta tot. Dacă eşti şi tu pregătită, adaugă ea grăbită. Şi ştim amîndouă că nu e cazul.

— Deci, nu mă mai necăjiţi cu Charlie Dutton? întreb eu.

— Bine, ridică Marcus din umeri. Dacă Fran încetează, termin şi eu.

— Bine, spune Fran. Soţul meu, în vîrstă de patru anişori, şi cu mine promitem să nu te mai necăjim în legătură cu Charlie Dutton.

Sînt obişnuită să fiu a cincea roată la căruţă în compania celor doi, căci ne-am cunoscut cu mult timp înainte de apariţia lui Dan în scenă, aşa că revenim rapid la relaţiile relaxate de prietenie pe care le-am avut dintotdeauna. Pentru o clipă, uit că nu mai sînt cea care am fost la ultima noastră ieşire în oraş, că acum am un copil, un soţ şi o altă viaţă.

Vorbim, rîdem şi sînt convinsă că nu voi mai îngădui să treacă atît de mult timp pînă să-i revăd. Ştiu cu siguranţă că Fran şi Marcus intră în categoria prietenilor foarte apropiaţi şi că am

greşit lăsînd prietenia noastră să lîncezească, pentru că între noi patru – Marcus, Fran, Dan şi cu mine – lucrurile nu au părut a se lega în felul în care se leagă cînd sîntem doar eu şi ei doi.

Nu e vorba că Dan nu îi suferă. A afirmat întotdeauna că sînt drăguţi, dar atmosfera era diferită, cumva prea politicoasă, aşa că sînt oarecum uşurată să-i văd fără să fie şi el de faţă.

Pe la jumătatea celei de-a doua sticle de vin (pe care trebuie să recunosc că eu şi Fran o golim aproape de unele singure), mă ridic să mă duc la toaletă. În vreme ce-mi croiesc drum prin restaurantul înţesat de lume, arunc într-o doară o privire la clienţi: toată lumea discută însufleţit şi se distrează, iar eu constat că mă simt minunat, acum că am revenit printre oameni. Exact aşa mă simt, de parcă aş fi fost închisă departe de viaţa reală. Însă norii care mă despărţeau de ea, care mă alienaseră de toţi şi de toate, în lunile care au trecut, s-au ridicat în sfîrşit, îngăduindu-mi să-mi reiau locul printre cei vii, să fiu iarăşi fericită.

Ştiu că asta nu se datorează faptului că sînt singură, că nu sînt mai fericită pentru că Dan nu e cu mine, ci că, într-un fel, plecarea lui a acţionat ca un catalizator care mi-a redat viaţa şi m-a obligat să revin la realitate.

Zîmbesc, savurînd senzaţia. Apoi îi zăresc. Într-un colţ, instalată comod, observ că stă o fată, pe care n-o iau în seamă decît pentru că e foarte drăguţă. Are părul brunet, lung şi strălucitor, ochi mari şi verzi şi se uită cu adoraţie la partenerul ei. Sigur că privirea îmi lunecă înspre acesta, conştientă că probabil e genul fotomodel, înalt şi arătos, dar îngheţ cînd văd că e Dan.

Timpul s-a oprit în loc, iar eu stau în picioare, în mijlocul restaurantului aglomerat și mă uit la bruneta care rîde și se înclină ca să spună ceva. Nu mă pot mișca. Am încremenit și privesc lung la ei. Fata mă simte și-și ridică întrebătoare ochii spre a-i întîlni pe ai mei.

Dan se întoarce, cu un zîmbet care-i stăruie pe chip după vreo glumă de care au rîs mai înainte, și cercetează să descopere ținta atenției ei. Și mă vede pe mine. Jur că i se scurge tot sîngele din obraji, întocmai ca în seara aceea, în Franța.

Dan și cu mine ne holbăm unul la celălalt.

Eu nu mă pot mișca, el pare a nu ști ce să facă. În cele din urmă, fata își pune mîna peste a lui, iar el se răsucește cu fața spre ea și spune ceva (presupun că „e nevastă-mea", dacă nu cumva ea nici n-o ști că e însurat). Apoi dă să se ridice, iar eu știu că se va îndrepta spre mine, dar nu sînt în stare să-i fac față. Nu acum. Nu aici. Nu în condițiile în care e posibil să vomit în orice clipă.

Revin rapid lîngă Marcus și Fran.

— Trebuie să plec, le spun, abia oprindu-mă ca să rostesc cuvintele. Ne întîlnim afară.

— Ellie? E totul în regulă?

Fran se ridică în timp ce eu ies din restaurant, dar nu spun nimic. Ies în aerul nopții.

Cînd intru pe ușă, sună telefonul. E 21:45. Prea tîrziu ca să fie vreunul dintre prietenii mei, avînd în vedere că toți avem copii și știm că e extrem de nepoliticos să suni la părinții copiilor mici după, cel mai tîrziu, 20:30.

Nu dau atenţie telefonului. Îi mulţumesc lui Rachel că a stat iarăşi cu Tom, şi încă aşa, pe nepusă masă, şi îi plătesc la plecare. Observ că, oricine ar fi persoana care sună, nu lasă un mesaj, ci încearcă iarăşi, cîteva minute mai tîrziu.

„Oricine ar fi persoana care sună." Bineînţeles, ştiu că e Dan. Cine altcineva ar putea fi? Ridic receptorul cu un gest obosit, fără a fi prea sigură că vreau să aud ce are de spus. Mă simt pur şi simplu amorţită şi sătulă pînă-n gît. Şi foarte obosită.

Mă simt, de asemenea, jenată, după mesajul pe care i l-am lăsat pe mobil. Mesaj la care nu mi-a răspuns. Îmi vine să-mi trag palme. La vremea respectivă, ştiam că nu fac bine, că n-ar fi trebuit să-i permit să afle cît de mult îmi pasă şi cît de vulnerabilă sînt. Nu mi-a returnat apelul, dar m-am gîndit că poate e plecat şi că o să-l văd sîmbătă dimineaţă, cînd avea să vină să-l ia pe Tom, aducînd vorba şi despre asta. Deşi parte din mine spera că nu va fi cazul.

— Nu e nimic de explicat, spun eu pe un ton plictisit. Nu-mi datorezi nici o explicaţie. Nu-mi datorezi nimic. Sîntem despărţiţi.

— Ellie, nu e ce crezi tu, zice el. Femeia aia e Lola Smith, prezentatoarea noii emisiuni pe care o produc. Era o cină de afaceri.

Numai cină de afaceri nu era aia.

— Nu contează, zic. Era clar că ea nu o considera o întîlnire de afaceri şi, oricum, e dreptul tău să ieşi cu cineva, cu vreo iubită.

Cuvîntul aproape că-mi stă în gît, dar nu mă opresc.

— Nu e iubita mea. Nici măcar parteneră.

În voce i se citeşte tristeţea.

— Unde eşti acum? Afară, vorbind la mobil, în timp ce *Lola* (numai faptul că-i pronunţ numele îmi provoacă greaţă) aşteaptă în maşină?

— Nu, s-a dus acasă. Are maşină.

Nu spun nimic, dar sînt mulţumită. Poate că nu a fost vorba de o întîlnire. Dan, cel pe care-l ştiam şi cu care ieşisem în oraş, insista întotdeauna să mă ia de acasă.

Urmează o tăcere. Apoi:

— Am primit mesajul tău.

O, la dracu'. Sînt exact cuvintele pe care le-am tot aşteptat zile întregi şi de care mi-e groază acum, după ce l-am văzut pe Dan cu ea. *Lola. L-l-l-l-lola.*

— Îmi cer iertare, zic scurt.

Rahat. Ce pot să spun? Cum pot să ies din situaţia asta? Ce scuză să găsesc?

— Cred că eram cam beată. Ca să fiu sinceră, nici măcar nu-mi amintesc ce-am spus. Orice-ar fi fost, nu lua în seamă.

— Erai beată? La patru după-masă?

După voce, Dan zîmbeşte, iar eu tare aş vrea să-l plesnesc.

— Ce e, Dan?

Umilinţa pe care o simt întrece orice închipuire. Nu mai vreau decît să scap de el, să mă ghemuiesc undeva, într-un colţ, şi să plîng.

— Am zis că poate ai dreptate şi că ar trebui să vorbim. Poate în weekendul ăsta?

Ezit o clipă. Dar apoi mă gîndesc la *Lola*, la ea şi la Dan rîzînd, la Dan sărutînd-o pe Lola şi mă întreb dacă foloseşte şi cu ea aceeaşi strategie. Mă întreb dacă o fi mai bună în pat decît

mine. O, Doamne, te rog, şterge-mi gîndurile astea din minte.

— Nu pot, răspund eu, iar vocea îmi sună rece. Nu sînt în stare să fac asta acum. Îmi pare rău, Dan.

Glasul începe să mi se înece, aşa că las binişor receptorul în furcă.

Plîng o oră încheiată, iar cînd lacrimile îmi seacă, pescuiesc din buzunarul hainei cartea de vizită a lui Charlie Dutton. S-o ia dracu' de treabă. Dacă Dan îşi permite o mică aventură sau o mare poveste de dragoste sau cine ştie ce dracu' o mai fi între el şi Lola, îmi pot permite să am şi eu o relaţie cu Charlie Dutton.

22:45. E prea tîrziu să sun? Pe altcineva nu aş suna, dar bărbatul acesta e singur şi e vineri seara. Mă îndoiesc serios că ar fi măcar acasă. Oricum, evenimentele din seara asta mi-au dat curaj, veritabil sau nu, şi dacă nu sun acum, s-ar putea să n-o mai fac niciodată. Chiar este o situaţie gen acum ori niciodată.

Sun şi constat că am avut dreptate. E plecat. Răspunde robotul şi, încercînd să dau vocii mele un ton cît mai normal, îi las un mesaj.

— Bună, Charlie. Ellie la telefon. Ellie... Cooper.

Aproape că mi-am dat numele de domnişoară şi, în timp ce-l rostesc pe cel de căsătorie, mă gîndesc cît de prefăcută mă simt.

— Ellie Black, spun eu ferm.

Dacă tot îmi voi înşela soţul, ceea ce ştiu că se va întîmpla, o voi face sub masca de femeie necăsătorită. În felul ăsta, sigur o să mă simt mai puţin vinovată, nu?

— Tocmai am dat de cartea ta de vizită şi mă întrebam dacă ţi-ar face plăcere să ne întîlnim într-o zi. Sună-mă.

Îi spun numărul şi închid, felicitîndu-mă că am lăsat un mesaj super.

Acum, nu mai e decît o chestiune de timp.

27

Nu-mi pot scoate din minte imaginea lui Dan cu Lola. Îi văd la restaurant, mîna ei întinzîndu-se spre a lui, sau imaginaţia mea lucrează peste program şi-mi aduce dinaintea ochilor un tablou cu cei doi, în cele mai compromiţătoare poziţii pe care le poate invoca creierul meu ostenit.

Asta îmi alimentează furia şi dorinţa puerilă de a mă răzbuna în singurul fel pe care-l cunosc, anume culcîndu-mă cu Charlie Dutton.

Bietul Charlie Dutton. Mă întreb dacă o ştii că am plănuit totul dinainte, că plănuiesc să-l seduc în cel mai eficient mod de care sînt în stare: la lumina senzuală a lumînărilor, îmbrăcată într-o ţinută irezistibilă şi gătind ceva delicios.

Aproape că mi-am atins ţinta, avînd în vedere că el a recunoscut deja că mă consideră sexy. Cu siguranţă nu mai e nevoie decît de un mic impuls. Mi-o imaginez pe Lola sărutîndu-l pe Dan şi ştiu fără umbră de îndoială că nu-l voi lăsa pe Charlie Dutton să-mi scape.

N-a părut surprins că l-am contactat. Din contră, era încîntat. A spus că intenţionase să mă sune, iar invitaţia mea la mine, la cină, nu prea l-a mirat. Invitaţia e pentru sîmbătă, noaptea

în care Tom nu e acasă, iar şoarecii pot să joace pe masă.

Dar îmi pare că a trecut foarte multă vreme de cînd m-am implicat ultima dată în jocul acesta al seducţiei, dacă am fost vreodată implicată cu adevărat. Acesta e domeniul Lisei, nu al meu şi, deşi i-aş putea cere sfatul, deşi *ar trebui* să-i cer sfatul, nu pot recunoaşte cinstit ceea ce fac şi nu pot sufla nimănui o vorbă pînă cînd faptul nu e consumat.

Nu că aş muri de nerăbdare să am o aventură de-o noapte. În nici un caz. Dar nu ştiu unde o să ducă şi n-o să mă gîndesc la viitor, ci numai la noaptea asta.

Somonul e împachetat la frigider, aşteptîndu-şi învelişul de legume şi foitaj pufos, salata stă cuminte şi proaspătă în pungă, iar prăjitura cu lămîie, piesa mea de rezistenţă, e nerăbdătoare să audă oftatul de plăcere care o va întîmpina. Ca o ironie, deşi la vremea respectivă nu mi-am dat seama, realizez că e şi preferata lui Dan.

Poate că nu port haine noi, nu în seara asta, dar să mor dacă lenjeria mea nu e nou-nouţă. Poate că bikinii mei din bumbac, care au ajuns gri şi s-au uzat, şi sutienul oribil de culoarea pielii, care nu e cîtuşi de puţin sexy, dar teribil de practic, sînt destul de potrivite pentru un soţ, dar pentru un amant, niciodată.

În privinţa asta, i-am urmat sfatul Lisei. Am dat uitării Marks & Sparks (pentru prima dată în viaţă, cred) şi m-am îndreptat către Agent Provocateur. Cît de jenant. Cît de sexy. Cît de diferit de cum sînt eu. Ies din magazin, purtînd agăţată de încheietură cauza sentimentului meu de vină: volănaşe delicate şi delicioase de şifon

şi dantelă, lenjeria pentru cea mai vampă dintre vampe, cea mai stricată dintre stricate.

Şi, da, e adevărat că în seara asta voi juca un rol. Nu sînt Ellie Cooper, nici măcar Ellie Black. Ellie Black, tînăra necăsătorită, nu s-ar fi comportat niciodată în felul în care plănuiesc să mă port eu în noaptea asta. Ellie Black, tînăra necăsătorită, ar fi crezut că Agent Provocateur e un personaj negativ dintr-un film cu James Bond. Ellie Black nu seducea, ci permitea altora să o seducă *pe ea* şi, chiar şi aşa, asta se întîmpla numai ocazional şi numai dacă ieşise în prealabil cu respectivii măcar o lună şi numai dacă era absolut sigură că ei o plăceau *cu adevărat*.

În noaptea asta, intenţionez să fiu mai degrabă ca Lisa decît ca mine însămi. Am de gînd să aprind lumînări, să pun Norah Jones la volum scăzut, să mă aşez pe canapea alături de Charlie Dutton şi să îl privesc lung şi cu pasiune, peste marginea paharului cu vin roşu.

Dacă Charlie Dutton nu se dă la mine, şi sînt absolut sigură că o va face (există oare vreo situaţie mai prielnică?), intenţionez foarte serios să mă dau eu la el, avînd la bord dorinţa de răzbunare (gîndeşte-te la *Lola*) şi cantităţi apreciabile de alcool.

La ora opt, sînt gata. Ora opt. E o întoarcere la viaţa mea de dinainte. Charlie o să vină la opt şi un sfert, iar eu mă plimb prin apartament, aprinzînd agitată lumînările, înainte să le sting iarăşi. E prea bătător la ochi. Să mai aşteptăm. Vor fi aprinse, dar mai tîrziu.

Focul, însă, arde (nopţile de sfîrşit de mai sînt încă răcoroase), iar eu stau lîngă el, aşteptînd sosirea lui Charlie şi reumplîndu-mi paharul,

căci dau rapid vinul pe gît, ca să-mi alimentez încrederea.

Sună la ușă. Inima începe să-mi bată cu putere. O, Doamne. Ce naiba fac? E prea tîrziu acum? Pot să mă prefac că nu sînt aici? Sigur că nu. Ellie Black sau Ellie Cooper sau Ellie Vampa e mult prea politicoasă, prea de treabă ca să facă o asemenea mitocănie și îi e mult prea frică să n-o urască cineva ca să se comporte astfel.

O pornesc spre ușă, fiecare pas pe care-l fac pe coridor pecetluindu-mi soarta. O privire trecătoare aruncată spre oglindă îmi confirmă ce știam deja, anume că arăt într-adevăr bine. În ochi îmi joacă o scînteie, iar obrajii îmi sînt îmbujorați. Motivul e poate acela că, pe sub haine, port cea mai sexy lenjerie pe care am văzut-o vreodată sau poate că sînt puțin beată. Dacă aș fi în locul lui Charlie Dutton, cu siguranță aș vrea să mă culc cu mine.

— Bună.

Stau în prag și-i zîmbesc, iar el se apleacă, îmi dă un sărut cast pe obraz și un buchet uriaș și superb de cale.

— Astea sînt pentru tine, îmi spune el, urmîndu-mă în casă.

— Mulțumesc. Sînt încîntătoare.

Îl rog pe Charlie să ia loc și să aștepte puțin în camera de zi, iar eu caut o vază prin bucătărie. Dintr-odată, sînt foarte agitată. Asta nu e un vis. Nu e o fantezie. E un bărbat în apartamentul meu, cu care intenționez să mă culc, un bărbat care nu e soțul meu. Toată situația a devenit brusc foarte stranie. Și nelalocul ei.

— Vrei niște vin? strig eu, dorind să-mi petrec restul serii în bucătărie, să pot găsi o cale de a evita inevitabilul.

— Un pahar de vin roșu ar fi minunat, îmi răspunde el. Te pot ajuta cu ceva?

— Nu, mă descurc. Vin într-un minut. Fă-te comod.

Mă îngrozesc la auzul propriilor mele cuvinte. Ce clișeu. Întreaga scenă, această... întîlnire, e un clișeu. Eram atît de sigură că vremea în care-mi dădeam întîlniri era de mult apusă, atît de fericită că nu mai aveam să fiu vreodată obligată să trec prin asta. Și acum... uitați-vă la mine.

Respir adînc și duc cele două pahare de vin în camera de zi, unde îl găsesc pe Charlie stînd în picioare în fața bibliotecii, examinînd cărțile. Se întoarce spre mine și îmi zîmbește, iar eu încep să mă relaxez. Nu e decît un om, pentru numele lui Dumnezeu. Nu trebuie să faci nimic, Ellie. Bucură-te de o cină drăguță și de o discuție pe măsură. Poți să scapi cu viață din chestia asta. Pe bune.

— Sînt de părere că poți spune foarte multe despre oameni după cărțile pe care le au în bibliotecă.

— Da?

Mă opresc lîngă el și mă uit la ce se uita și el: cărțile lui Dan, nici una de beletristică, amestecate cu cărțile mele de design și cu romanele cartonate, cu diverse cadouri de nuntă împrăștiate ici și colo (boluri de cristal cărora nu le-am găsit niciodată vreun rost, cutii de porțelan de Limoges care ar fi mai potrivite în casa bunicii lui Dan decît în a mea) și cu numeroase fotografii ale lui Tom. Tom nou-născut, arătînd aparatului o fetișoară zbîrcită, roșie și furioasă, Tom ținut în brațe de Dan, Tom cu mine, Tom tîrîndu-se, Tom dormind...

— Presupun că ai dedus faptul că ne... că *îmi* iubesc fiul, zic, corectîndu-mă în grabă.

Regret că nu m-am gîndit să iau de acolo fotografiile lui Tom cu Dan şi orice altă dovadă a existenţei lui.

Charlie rîde şi spune:

— Sper din inimă că aşa stau lucrurile. E un copil superb.

— Este, nu-i aşa?

În sfîrşit, sînt pe un teren cunoscut şi asta mă face să mă relaxez.

— Sînt un piculeţ subiectivă, dar sînt convinsă că Tom e cel mai minunat copilaş din lume.

— Cînd împlineşte doi ani?

— În august.

— Aşteaptă numai să facă vîrsta asta, rînjeşte Charlie. Abia atunci începe distracţia adevărată.

— Al tău cîţi ani are?

— Cinci. Dar copiii de doi ani sînt într-adevăr dificili. O să fii ocupată pînă peste cap. El e aici? Doarme?

Clatin din cap că nu.

— În weekend e la Dan. Dar Finn? Stă cu tine la sfîrşit de săptămînă?

— De regulă, da, dar fosta mea soţie şi prietenul ei l-au dus la ţară în weekendul ăsta.

Fosta mea soţie. Mă întreb cînd va înceta Dan să mai fie Dan şi va deveni fostul meu soţ. Cînd încetează partenerul sau partenera să mai facă parte din viaţa ta? Cînd reuşeşti să vorbeşti despre el sau ea fără patimă, fără vreun sentiment sau urmă de durere? Nu mă pot imagina referindu-mă vreodată la Dan ca la fostul meu soţ. Nu încă. Dar, în seara asta, nu mă voi gîndi la asta. Sorb îndelung din paharul cu vin.

— Tot nu mi-ai spus ce ai dedus din conţinutul bibliotecii.

Charlie zîmbeşte şi se răsuceşte spre rafturile cu cărţi, apoi revine la mine.

— Hm, să vedem. Voi presupune că volumele de istorie şi cinematografie nu sînt ale tale, ceea ce mă conduce către o persoană pasionată de design, care citeşte cele mai recente best-selleruri, dar care are o înclinaţie ascunsă pentru lecturile foarte uşoare, de plajă, deşi încearcă să nu afişeze asta. Mai văd şi faptul că la nuntă au participat mult prea multe rude în vîrstă şi mult prea puţini prieteni.

— De unde îţi dai seama de asta? rîd eu.

— Pentru că mai ai şi cristalurile astea şi cutiuţele pictate. Cînd ne-am despărţit, astea au fost exact obiectele pe care am fost fericit să i le las fostei mele soţii.

— Cînd v-aţi despărţit?

— Acum patru ani. De ce întrebi?

Mă îndrept către canapea şi mă aşez.

— Pari a vorbi despre ea cu mare uşurinţă şi fără nici o urmă de emoţie. Mă întrebam cînd voi ajunge şi eu aşa.

— Sincer, sînt de părere că depinde de fiecare caz în parte. Mie mi-a luat mult timp, dar acum, într-un fel, sîntem prieteni. N-aş invita-o la mine acasă, dar, de dragul lui Finn, ne-am străduit mereu să ne purtăm civilizat. Eşti încă străină de toate astea şi... Se opreşte puţin, iar pe faţă îi apare un zîmbet uşor... poate e mult prea devreme să inviţi bărbaţi străini la cină, la tine acasă.

Zîmbetul i se întinde pînă la urechi şi îmi susţine privirea în vreme ce ia o gură de vin. Mi

se întîmplă două lucruri simultan: roşesc (Doamne, mă enervează faptul că obrajii mă trădează constant) şi simt un val de dorinţă. Îl privesc drept în ochi o secundă prea mult, după care, cu un surîs cît pot eu de dulce şi de nevinovat, zic:

— Dar tu nu eşti un străin.

— *Touché*, îmi zîmbeşte el şi ridică paharul.

— Dă-mi voie să merg şi să pregătesc cina.

Mă scol în picioare, iar el mă urmează în bucătărie.

— Lasă-mă să te ajut, spune el. Sînt un vrăjitor în bucătărie.

Sporovăim, rîdem şi mai bem puţin, în timp ce pun somonul în cuptor, iar Charlie toacă salata. Scena aceasta are un aer familiar şi totodată străin. Îmi dau iarăşi seama că mi-e dor să fac parte dintr-un cuplu, căci a găti pentru cineva, un gest atît de prozaic, atît de obişnuit, devine brusc, atunci cînd nu-l mai faci, ceva cu totul deosebit.

Mi se pare foarte firesc să-i dau lui Charlie un cuţit, fundul de lemn sau legumele. Totuşi, pe cînd el se ocupă de salată, tăind fin castraveţii şi roşiile, vreau să-l întrerup, să-i spun că Dan nu face aşa, că nouă nu ne plac tăiate mărunt, că roşiile şi castraveţii ar trebui tăiate felii, că procedează greşit.

Fireşte că nu-i spun nimic. Mă bucur pur şi simplu de felul în care se însufleţeşte bucătăria cînd e şi altcineva în ea în afară de mine şi de Tom, de modul în care Norah Jones reuşeşte să creeze o atmosferă de căldură şi relaxare. Dintr-odată, seara mi se pare mult mai agreabilă decît crezusem că va fi, mai ales pentru că nu e deloc cum mi-am închipuit-o.

Îmi place mult Charlie. Adică îmi plăcea. Nu încape îndoială în privința asta. Dar, acum că e aici, acum că fantezia mea a devenit realitate, seara se dovedește a nu fi apăsătoare și încărcată de senzualitate precum mi-o imaginasem. Mă distrez. Nu flirtăm, ci discutăm. Nu ne sărutăm, ci rîdem. Am senzația că pregătesc cina împreună cu un prieten. Brusc, realizez că mă simt cu adevărat bine și că, de fapt, nu vreau să mă culc cu Charlie. Ba chiar mai mult, nici nu sînt *obligată*. Îmi fac un nou prieten, iar gîndul acesta mă liniștește și îmi aduce zîmbetul pe buze.

— De ce mustăcești?

— Tocmai mă gîndeam că mă distrez de minune, zic eu. Haide, să mergem să mîncăm.

Ducem împreună mîncarea în camera de zi și ne așezăm la masă. Charlie e în al nouălea cer.

— Te porți de parcă n-ai mai văzut o masă ca lumea de luni de zile, rîd eu în vreme ce el rade porția de somon și cere încă una, după care își mai ia trei felii uriașe de prăjitură cu lămîie.

— Burlăcia și bucătăria nu prea au nici o treabă.

— Credeam că drumul spre inima unei femei trece prin stomac.

— Nu, ăsta e drumul spre inima unui bărbat.

— Știu, glumeam. Deși nu spun oare toate femeile singure că nu e nimic mai sexy decît un bărbat care gătește?

— Habar n-am. Așa zic? Tu ești singură, așa că lămurește-mă.

— OK, e adevărat că nu e nimic mai sexy decît un bărbat care știe să gătească.

E rîndul meu să-l tachinez. Charlie îmi susține privirea zîmbind.

— Asta înseamnă că nu mă găsești sexy pentru că nu știu să gătesc?

Doamne Sfinte, că tot vorbeam despre a pune punctul pe „i". Mă privește și așteaptă un răspuns, dar nu știu ce să zic. Planurile mele de a-l seduce s-au topit de mult. Intențiile mele de a mă comporta ca Lisa și-au luat zborul pe fereastră. Mă bîlbîi ca o adolescentă, apoi mormăi ceva la iuțeală despre strînsul mesei. Mă ridic, înșfac farfuriile și le duc în bucătărie, unde fac eforturi să mă liniștesc, sprijinindu-mă de chiuvetă. Ochii îmi sînt închiși și respir adînc, ca să-mi recapăt echilibrul interior.

Nu-l aud intrînd. Nu-mi dau seama că e aici pînă nu-i simt respirația caldă pe ceafă. Stă în spatele meu și e atît de aproape că îi simt, parcă, bătăile inimii, iar pielea lui mai că o atinge pe a mea.

Inima parcă încetează să-mi mai bată și nu mai pot să respir.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, îmi șoptește el la ureche, iar buzele lui îmi ating lobul.

Mi se înmoaie genunchii. Mă răsucesc ca să spun ceva, orice. Chipul lui e la cîțiva centimetri de al meu. Închid ochii și ne sărutăm. Simt că ar trebui să-l resping, că n-ar trebui să-l sărut, dar senzația e atît de minunată.

Brațele lui mă înconjoară și le simt altfel decît pe ale lui Dan. Gura lui e altfel decît a lui Dan. E dulce, puternică, cu aromă de mosc. Palmele lui îmi mîngîie ceafa, iar eu le pun pe ale mele pe spatele lui. Nu sînt purtată pe valurile pasiunii așa cum îmi inaginasem, ci sînt curioasă. Vreau să știu cum e să ating acest trup necunoscut

care e strîns lipit de al meu, aici, în bucătăria casei mele.

Omoplaţii lui Charlie sînt mai ascuţiţi decît ai lui Dan, talia lui e mai lată şi are o pernuţă confortabilă de carne pe care nu o observasem înainte.

Ne mişcăm fără o vorbă spre camera de zi, unde ne întindem pe canapea, explorîndu-ne corpurile, murmurînd şi zîmbindu-ne.

Ştiu că e excitat. Simt asta. Şi ştiu că ar trebui să fiu şi eu la fel, avînd în vedere sentimentele pe care mi le-a trezit înainte de seara asta. Cu toate astea, încă mai am senzaţia că privesc o scenă dintr-un film şi rămîn conectată, deşi nu e filmul meu. Probabil că experienţa asta e cea mai apropiată de decorporalizare, căci de fiecare dată cînd mă atinge sau îl ating eu, sînt foarte conştientă de senzaţiile pe care le încerc, de cît de diferite sînt ele de acelea pe care le aveam cu Dan.

Toate amintirile cu Dan îmi năvălesc în minte. Cînd a plecat, nu mai făcusem sex de atîta vreme, că nu mă mai gîndisem la asta, uitasem cît de minunat era, cît ne plăcea amîndurora şi cît de bine era să ajungi la punctul în care nu trebuia să te mai străduieşti, în care nu puneai în scenă un spectacol, ci îi arătai celuilalt dragostea pe care o simţeai, cît de bine puteai, primind la rîndul tău iubire.

Charlie îmi murmură o sugestie legată de mutarea în dormitor, ca să avem mai mult confort, iar eu încuviinţez din cap, pentru că, dintr-odată, nu mai am încredere în capacitatea mea de a rosti cuvintele. Am un nod în gît care mă împiedică să vorbesc, iar în clipa în care el se

apropie ca să mă sărute din nou, clatin din cap şi mă sprijin de spetează, respingîndu-l cu blîndeţe. Charlie se ridică şi el. Are părul ciufulit, iar cămaşa pe jumătate desfăcută.

— Ştiam eu că nu e o idee bună, spune încetişor, aproape ca pentru sine. Ştiam că e prea devreme.

— Îmi pare rău, şoptesc eu, cu o expresie de vinovăţie zugrăvită pe chip. Îmi pare foarte rău, Charlie. Chiar cred că eşti o persoană încîntătoare, iar dacă aş fi pregătită, dacă n-ar fi prea devreme...

— Nu e nevoie să-mi explici.

Îmi ia mîna şi mi-o ţine într-a lui, mîngîindu-mi blînd palma, în timp ce amîndoi ne uităm la mîna mea mică în mîna lui.

— Fran mi-a spus că e prea devreme, de-asta nu te-am sunat. Dar, cînd m-ai sunat tu, am crezut că poate eşti pregătită. Ştii, te consider o femeie extraordinară.

— Mulţumesc, îi zîmbesc eu şi-i strîng degetele.

— Plăcerea e de partea mea, îmi răspunde şi o vreme rămînem tăcuţi. Crezi că te vei întoarce la soţul tău? mă întreabă într-un tîrziu.

— Nu ştiu ce ne va aduce viitorul, dar bănuiesc că singurul lucru de care sînt convinsă, după ce s-a petrecut în seara asta, este că nu sînt pregătită pentru o relaţie cu altcineva.

— Ştiu.

— Crezi că am putea rămîne prieteni? întreb eu plină de speranţă, în timp ce el îmi eliberează mîna şi se ridică.

Ştiu că e gata de plecare, căci nu mai are nici un motiv să stea. Ar trebui să mă simt vinovată, dar nu reuşesc decît să mă simt uşurată. Îmi

zîmbește și dă din umeri. Îi zîmbesc și eu trist, știind că răspunsul e nu.

Poate cu altă ocazie, într-alt loc, într-o altă viață, dar nu acum, nu aici și nu cu mine.

28

Luni dimineaţă, la prima oră, primesc un telefon de la Calden. E urgentă nevoie ca planul de marketing să fie expediat prin fax, pînă la sfîrşitul zilei.

Nu e gata. Mai am puţin de lucru şi-i mulţumesc Domnului că Trish vine să-l ia pe Tom la ea acasă, ca să pot să termin.

Petrec după-amiaza lipită de calculator, dînd telefoane, alimentîndu-mă cu multă cafea neagră şi tare. La ora 16:00, îmi întind cu vigoare braţele în aer şi zîmbesc cu gura pînă la urechi. E gata.

Deşi asta lasă impresia de dezorganizare, eu nu am fax acasă, iar Trish a dus copiii la zoo, aşa că nu pot să intru la ea. Lisa e plecată într-un weekend prelungit (ca de obicei, a devenit foarte sfioasă cînd i-am cerut mai multe detalii), dar are fax, iar eu am cheia. Aş putea, fireşte, să merg la xerox, dar ar fi ridicol să stau la coadă şi să plătesc, cînd una dintre prietenele mele cele mai bune stă după colţ şi ştiu că n-ar deranja-o cîtuşi de puţin dacă aş folosi faxul ei.

E chiar mai ridicol, îmi zic în timp ce mă îmbrac, că nu am şi eu un fax. A fost unul dintre

obiectele strict necesare pe care Dan le-a luat cu el cînd a plecat şi se pare că trebuie să mut cumpărarea unuia nou în capul listei.

O sun pe Trish şi-i zic că ies să trimit un fax, urmînd să ne vedem la cafeneaua din Regent's Park, să bem un ceai.

— Fiul tău e un îngeraş, îmi spune ea.

Indiferent de cîte ori aud complimentul ăsta rostit de alţii, mi se încălzeşte inima de fiecare dată.

— E aşa de cuminte! Cum reuşeşti? Fiul meu de ce face istericale tot timpul, iar al tău e cuminte ca un înger? Care e secretul?

Am purtat această conversaţie de nenumărate ori. Am obosit să-i tot explic teoriile mele, îndemnînd-o cu blîndeţe să-i organizeze mai bine viaţa lui Oscar. Trish e o cauză pierdută, iar eu nu pot să insist mai departe de punctul ăsta. În concluzie, astăzi îmi spun replica obişnuită, anume că fiecare copil e diferit şi că eu sînt binecuvîntată cu unul cuminte.

Ne luăm la revedere, iar eu înşfac cheia de rezervă a Lisei, dar ezit. Mai bine o sun să o anunţ. În fond, nici eu n-aş vrea să intre cineva în casa mea fără permisiune, chiar dacă are cheia.

O sun pe mobil, dar e închis, aşa că îi las un mesaj.

— Lisa, eu sînt. Uite, am nevoie să folosesc faxul tău. Sper că nu te superi. Promit să nu deranjez nimic prin casă şi nu stau decît cîteva minute. Sper că te distrezi de minune, oriunde şi cu oricine ai fi. Sună-mă cînd te întorci. Pa.

Şi-am şters-o.

Îmi plac foarte mult zilele ca aceasta. N-aş schimba o Londră însorită pe nici un alt loc de

pe pămînt. Las altora sudul Franței, Insulele Caraibe și escapadele în Mallorca. Primrose Hill scăldat de razele soarelui e locul pe care îl ador.

La soare, toată lumea pare fericită, toți zîmbesc și pășesc mai sprinten. Mă cuprinde un val de energie și de fericire cum n-am mai simțit de ceva vreme și, pentru prima dată după mult timp, bucuria nu e datorată cuiva. Nu sînt fericită datorită lui Dan sau lipsei lui. Nu sînt fericită pentru că mă gîndesc la cineva.

Mergînd pe Regent's Park Road, făcîndu-le cu mîna vînzătorilor cu care, de cînd locuiesc aici, am ajuns să mă împrietenesc, simt dintr-odată că viața e frumoasă. Nu știu care va fi soarta căsniciei mele, dar, brusc, am senzația că totul se va rezolva, că fiecare lucru se întîmplă dintr-un motiv anume și că așa a fost să fie.

Apartamentul Lisei este exact ce mi-aș dori și eu dacă aș face vreodată rost de atîția bani. Ea stă într-una din clădirile înalte, ornamentate, care dau spre parc. Acestea au ferestre uriașe, din tavan pînă în podea, design de epocă, iar fiecare încăpere e inundată de lumină.

Iubesc apartamentul Lisei, deși gusturile sale în materie de decorațiuni interioare sînt complet diferite de ale mele. Îmi ador casa pentru că e tihnită, confortabilă și aranjată într-un stil eclectic. A Lisei dă impresia că e decupată din paginile revistei *Elle Decor*: e incredibil de șic, minimalistă și elegantă.

Singurele lucruri care fac notă discordantă sînt hăinuțele lui Amy, care au tendința de a sta împrăștiate pe podelele din camera de zi și din

bucătărioară, dar Lisa, nedezmințindu-se, reușește să le îndese în cutii de răchită elegante și, odată ce sus-numitele cutii sînt strînse într-un teanc ordonat lîngă perete, nici prin cap nu ți-ar trece că vreun copil a pus măcar piciorul în casă, darămite să mai și locuiască aici.

În timp ce eu am un scaun înalt, uriaș, din plastic viu colorat, à la The Mamas and the Papas, care ocupă jumătate din bucătărie, Lisa are un scaun Tripp Trapp minimalist, din lemn, care și-ar găsi ușor locul în Conran Shop și care e foarte posibil să provină chiar de acolo.

În vreme ce camera copilului meu e zugrăvită în albastru, galben și verde și înțesată cu jucării mobile, ursuleți de pluș și tablouri, camera lui Amy e de culoarea cafelei, cu jaluzele din pînză ciocolatie și un covor din sisal. Singurul indiciu că în ea locuiește o fetiță este patul și chiar și acesta este din lemn de cireș sculptat de mînă, care, după spusele Lisei, poate fi transformat într-o canapea elegantă, cînd o să mai crească micuța.

Prin casa mea sînt înșirate diverse fotografii cu Tom. Lisa a acoperit un perete al holului cu fotografiile lui Amy, toate alb-negru, realizate de profesioniști. Unele sînt cu Amy și Lisa, unele doar cu Lisa, în mărime naturală, înrămate artistic în cadre negre și subțiri.

Toate lucrurile din apartamentul Lisei sînt strident de pline de gust, stil și eleganță. La început, asta m-a intimidat, ca și persoana ei, de altfel, dar știu că firea ei trece dincolo de aparențele acestea și, de cînd a plecat Dan, m-am apropiat mai mult de Lisa și sînt conștientă că

ea înţelege prin ce trec într-un fel care îi e complet străin lui Trish.

Sigur că Trish e alături de mine, sigur că vrea să mă ajute, dar dacă nu a trecut ea însăşi prin această experienţă, nu are de unde să ştie. Uitîndu-te la noi, pe mine şi pe Trish ne-ai pune automat în aceeaşi oală, ai şti că sîntem prietene şi ai considera că Lisa, cea strălucitoare şi perfectă, nu îşi are locul lîngă noi, dar, în ciuda acestor aparenţe, Lisa şi cu mine devenim tot mai apropiate, iar Trish, cu toate că nu e chiar pe dinafară, e, în orice caz, cea care nu ne înţelege prea bine.

Nu mă simt în largul meu în apartamentul Lisei fără să fi obţinut înainte încuviinţarea ei, dar n-o să stau decît cîteva minute. Mă duc direct în biroul ei, care se găseşte într-o nişă lîngă bucătărie, scot documentul din geantă şi-l introduc în aparat.

Încerc să nu mă uit la nimic. Stau în picioare în dreptul ferestrei şi mă uit afară, în timp ce faxul îşi face treaba. Apoi, exact cînd intră pagina trei, sînt convinsă că aud un zgomot.

Rămîn nemişcată, încordîndu-mi auzul şi, da, sînt sigură că aud paşi prin casă. Inima începe să-mi bată cu putere. Nu eram pregătită pentru eventualitatea unor intruşi. Coşmarul meu cel mai cumplit. În grabă, caut din ochi ceva greu pe care să pun mîna. Scot din priză lampa de pe birou. E grea şi numai bună. Apoi, înarmată pînă în dinţi, mă strecor în vîrful picioarelor în bucătărie ca să cercetez.

Majoritatea spărgătorilor sînt oportunişti, îmi zic, şi se sperie de moarte dacă apare cineva. O

să-i bag în sperieţi şi-o să dispară cu coada între picioare. Rahat. De ce naiba se întîmplă aşa ceva cînd sînt eu aici?

Mă strecor de-a lungul coridorului şi aud sunete care dovedesc clar că e cineva înăuntru. Se închide o uşă. Zgomot de paşi. Cineva se loveşte de mobile. Rahat. Inima îmi bate ca un ciocan şi, stînd la uşa dormitorului, îmi dau seama că nu sînt în stare să fac faţă unei astfel de situaţii. Ar trebui să o iau la fugă, să alerg afară şi să chem poliţia.

Cînd sînt pe cale să o iau la goană, uşa dormitorului se deschide brusc, iar mie mi se taie respiraţia şi scap lampa, căci dinaintea mea, înfăşurat într-un prosop şi ţinînd o veioză în mîna dreaptă, stă Michael, socrul meu, care mă priveşte speriat.

Nici unul din noi nu scoate vreo vorbă şi îmi închipui că expresia de pe chipul lui o oglindeşte pe a mea. Sîntem şocaţi şi nedumeriţi, dar, din cele două reacţii, şocul este cel mai puternic.

— Ce cauţi aici?

El e primul care deschide gura, iar în spatele lui o zăresc pe Lisa, într-un halat flauşat, care pare îngrozită. Şi eu sînt îngrozită. Şi de ce mi se întîmplă tocmai mie toate astea? De ce nu mi-am dat seama? Lisa şi socrul meu. Vă mai amintiţi ce îndrăgostit era de ea în Franţa? Vă amintiţi cum rîdeam cu toţii văzînd cum îi curgeau balele de cîte ori dădea cu ochii de ea? Toate aceste lucruri îmi revin acum în minte.

În plus, a mai fost şi discuţia noastră de acum cîteva seri. Nu-mi spusese ea oare că situaţia e complicată, că el e însurat, dar nefericit? O, Doamne, e socrul meu.

Mă cuprinde o furie cumplită. Cum *îndrăznește*? *Cum* a putut? El nu-i aparține. E soțul Lindei. Tatăl lui Dan. Cum *îndrăznește*?

Mă uit la Michael, apoi la ea și nu-mi găsesc cuvintele. Vreau să-i trag o palmă. Cînd se uită la mine, expresia de pe fața lui trece de la șoc la vinovăție și, în sfîrșit, la o urmă de regret.

— Îmi pare rău, spune el încet, în timp ce eu mă holbez, nevenindu-mi să cred că prietena mea m-a trădat în felul ăsta.

Singura trădare mai gravă decît aceasta ar fi fost doar o aventură cu Dan, dar nici asta nu e departe. Credeți-mă, nici asta nu e departe.

Rezist impulsului de a-l pălmui și mă uit la Lisa, care stă lîngă Michael și pe a cărei față se citește sfidarea.

— Regret că a trebuit să afli într-o asemenea împrejurare, dar ce cauți tu aici? Ce faci în apartamentul meu? întreabă ea, iar eu nu pot să simt decît dezgust.

— Aveam nevoie de un fax, răspund cu răceală. Dacă o să-ți verifici telefonul mobil, o să găsești un mesaj de la mine. Am crezut că ești plecată, dar e clar că nu mi-am dat seama ce mincinoasă te-ai făcut.

Sînt mulțumită să constat că Michael nu mă mai poate privi în ochi. Dar Lisa se uită țintă la mine și e pe cale să spună ceva în apărarea ei, în apărarea *lor*, dar nu-i permit să deschidă gura, căci nu mă interesează nimic din ce-ar avea de invocat.

— Mă umpli de scîrbă, zic eu pe un ton scăzut.

Ochii lui Michael sînt pironiți în podea, iar el se face tot mai mic cu fiece secundă care trece.

— Amîndoi mă umpleți de dezgust. De-ar ști Linda...

Nu-mi termin propoziția, căci nu e necesar. Michael pare gata să izbucnească în plîns și, în timp ce Lisa îl dă din drum ca să se proțăpească în fața lui, realizez că prietenia noastră s-a destrămat într-o clipă și că nu mai există cale de întoarcere.

— Nu înțelegi. Michael și Linda sînt nefericiți de mulți ani. Noi doi ne iubim. Nu e vorba doar de o aventură de duzină.

— Linda știe că o s-o părăsești pentru altă femeie?

Mă uit la Michael și pufnesc într-un fals hohot de rîs, pentru că firește că nu știe. El n-o să facă asta. Poate că e prins acum în mrejele Lisei, dar pînă și eu îmi dau seama că Lisa se înșală amarnic crezînd că Michael va pleca de lîngă Linda.

Nu vreau să mai rămîn aici, nu vreau să stau în locul ăsta și să mă murdăresc prin prezența mea acolo, nu vreau să mai am nimic de-a face cu ei. Mă întorc și-mi iau faxul, apoi ies pe ușă, trîntind-o în urma mea, cu un gest cam copilăresc.

Linda mi-a atras atenția să nu am încredere în ea, îmi zic în sinea mea, în timp ce mă îndrept în grabă către grădina zoologică. Știa. Știa ce fel de femeie e Lisa, deși nici măcar Linda n-ar fi ghicit că o să se dea tocmai la bărbatu-său.

Linda. Biata de ea. Orice urmă de animozitate pe care o mai simțeam față de ea s-a topit și, dintr-odată, o văd pe Linda în postura de victimă neștiutoare, o victimă a trădării, în condițiile în care ea nu a greșit cu nimic. Recunosc că sînt prima care o să afirme că se poartă ca un satrap, că e încăpățînată și dificilă și că, probabil, există

momente în care nu se poate trăi cu ea, dar oare chiar merită aşa ceva?

Ce-ar putea fi mai rău pentru o femeie trecută bine de cincizeci de ani, decît să descopere că soţul ei se culcă cu alta, care n-are decît puţin peste treizeci şi care nu e chiar oricine, ci o ființă perfectă, aşa cum e Lisa?

Sărmana Linda.

Chiar dacă ai izbuti să-ţi salvezi căsnicia, cum ai putea vreodată să te mai priveşti în oglindă şi să-ţi placă ce vezi? Cum ai putea rezista să nu te compari mereu cu femeia mai tînără şi mai frumoasă? Cum vei mai putea vreodată să îţi accepţi imaginea şi să fii mulţumită de ea?

Biata Linda.

Unde crede că a fost soţul ei weekendul trecut? A trebuit să se confrunte cu sosiri noaptea tîrziu, convorbiri telefonice misterioase, purtate în şoaptă, care se încheiau în clipa în care intra în încăpere şi chitanţe care nu-şi găseau explicaţia?

Lindei i se pot reproşa multe, dar nu că ar fi cumva proastă. E oare într-adevăr posibil să nu ştie? Sau e una din acele femei care ştiu, dar îşi dau seama că mai bine se prefac că nu au habar? E oare una din acele caractere puternice, gen Mary Archer, care consideră că au prea mult de pierdut şi că sînt în stare să ignore indiscreţiile, atîta vreme cît au posibilitatea să-şi ducă mai departe viaţa obişnuită?

Cînd ajung la zoo, mă încearcă un sentiment inedit faţă de Linda. Nu îmi pare rău pentru ea, ci, incredibil, vreau să o protejez. E bizar, dar am o atitudine aproape maternă. Brusc, vreau să ştiu ce mai face, să mă asigur că e în regulă,

să o ajut să treacă peste toate astea şi măcar să fiu alături de ea, să-i fiu prietenă şi s-o sprijin în încercarea de a face faţă situaţiei.

Şi am o revelaţie similară celei simţite cu Emma, mai deunăzi. La bine şi la rău, Linda e rudă cu mine. Orice s-ar întîmpla cu Dan, sînt mama nepotului ei şi, că-mi place sau ba, Linda va fi mereu parte din viaţa mea. Pînă cînd moartea ne va despărţi.

Nu am priceput niciodată cum vine vorba aia, că sîngele apă nu se face, dar încep să-i întrezăresc înţelesul. Poate că uneori nu-mi convine, poate că uneori nu-mi place de ea, dar Linda şi întreg clanul Cooper şi tot ce are de-a face cu ei sînt parte din mine. Parte din familia mea.

— Arăţi îngrozitor. Ce s-a întîmplat?

Îmi croiesc drum prin grupul de mame care le dau de mîncare copiilor lor în cafenea şi mă aplec să-l sărut pe Tom.

— Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune, îi zic, ştiind că fireşte o să-i spun, că trebuie să împărtăşesc cuiva şi să scap de povara unei asemenea veşti.

Cînd mă uit la Trish, sînt fericită că am o prietenă ca ea şi realizez că, în ciuda convingerii mele recente că am foarte multe în comun cu Lisa, Trish este cea mai bună din ele, Trish, cea care nu ar face niciodată aşa ceva. Trish este încă, şi va fi mereu, cea mai bună prietenă a mea.

— Ce?

Şi îi spun.

Cînd termin de vorbit, Trish expiră zgomotos şi apoi mă ia pe după umeri şi mă îmbrăţişează.

— Cum te simţi? mă întreabă grijulie. Eşti bine?

— Sînt puţin amorţită. Îţi vine să crezi? Nu ţi se pare oribil? Pentru numele lui Dumnezeu, Michael e socrul meu, ca să nu mai pomenim de faptul că e însurat.

— Vrei să ştii adevărul? întreabă Trish, iar eu încuviinţez din cap. Ei bine, îmi vine să cred şi nu mă surprinde chiar atît de tare. Uite ce e, eu cred că Lisa e o femeie remarcabilă din multe puncte de vedere, dar e foarte dură şi ştie ce vrea. Femeile de genul ăsta sînt întotdeauna un pic nemiloase şi pun bărbaţii înaintea prieteniei cu alte femei.

— Dar de ce n-ai spus nimic pînă acum? Nu te-am auzit niciodată rostind un cuvînt rău la adresa Lisei. Cum se face că nu mi-ai mai pomenit despre asta?

Trish ridică din umeri.

— Din cîteva motive. Nu-mi stă în fire să mă plîng de prieteni, iar triourile de orice natură mă neliniştesc teribil. Chiar cînd devenim adulţi, într-o prietenie dintre trei femei, una rămîne de regulă pe dinafară şi eu n-am vrut să fiu cea care instigă la asta.

Nu spun nimic, căci Trish are, fireşte, dreptate. Îmi dau seama că Lisa şi cu mine, la întîlnirile noastre de solidaritate, ca între mame singure, am lăsat-o pe Trish pe dinafară, iar acum îmi pare foarte, foarte rău.

— Te-am ignorat, nu-i aşa? întreb eu cu tristeţe, iar ea zîmbeşte şi dă din cap.

— E în regulă, spune. Am observat că aveai nevoie de ajutorul Lisei ca să faci faţă situaţiei şi am înţeles. Nu a trebuit niciodată să fac aşa ceva de una singură, nu ştiam cum e şi eram conştientă că, din anumite puncte de vedere,

Lisa putea să-ţi ofere un sprijin pe care eu nu ţi l-aş fi putut da. Dar, Ellie, spune ea şi se apleacă spre mine, punîndu-mi mîna pe braţ, ştiam că prietenia noastră nu a fost nici o clipă sub semnul întrebării, bine?

Încuviinţez din cap şi îmi înghit nodul din gît. Aş vrea să pot spune şi eu acelaşi lucru. Ce ticăloasă am fost!

— Şi, dacă ţii musai să ştii, continuă ea, mi-am dat seama că avea o aventură, pentru că, în ultima vreme, a fost foarte retrasă. Mă îngrozea ideea că ar fi putut fi Dan. Oricît de oribil ar suna, sînt uşurată că e vorba de Michael.

— Chiar aşa ai crezut? întreb eu şocată. De ce n-ai zis nimic?

— Ce-aş fi putut spune? zice ea cu tristeţe. M-ai fi urît şi pentru că gîndeam asta. Şi nu voiam să te pierd, făcînd pe mesagerul.

— Slavă Domnului că nu ai avut dreptate.

— Ştiu, zice ea. Slavă cerului că există măcar o rază de lumină în întunericul ăsta. Şi acum? Ce ai de gînd să faci? Crezi că e într-adevăr ceva serios?

Stau o clipă şi mă gîndesc, dar nu cred că este serios. Nu pot să cred că Michael chiar ar părăsi-o pe Linda pentru Lisa. Poate că au ei problemele lor, dar sînt convinsă că, în adîncul sufletului, Michael îşi iubeşte soţia şi că e, dacă vreţi, o criză a vîrstei mijlocii, ceva trecător.

— Nu, nu cred. Chiar nu cred. Poate sînt eu naivă, dar nu-l văd renunţînd la tot de dragul Lisei. Doamne, zic eu, clătinînd admirativ din cap. Nu-mi vine să cred că Linda ştia.

— Cum adică?

— Hai să zicem doar că nu erai singura care bănuia că Lisa avea o aventură cu Dan. Linda m-a avertizat în privința femeilor ca ea, după ce au făcut cunoștință, în Franța.

— Nu se poate!

— Ba da! Ea a fost de departe mult mai înțeleaptă decît oricare dintre noi.

— Biata Linda.

— Știu. Exact la asta m-am gîndit și eu.

— Ce intenționezi să faci? Doar nu vrei să-i spui, nu?

Trish are o expresie îngrozită.

— Doamne, nu!

Mă întind și fur un cartof prăjit de pe farfuria de plastic a lui Tom.

— Dar s-ar putea s-o sun. Doar să văd ce mai face. Sînt conștientă că sună bizar, dar simt brusc nevoia să o protejez.

Trish zîmbește.

— Nu mi se pare cîtuși de puțin bizar. E foarte drăguț. Și Dumnezeu știe că ar fi încîntată să primească vești de la tine. Nu asta era toată problema? Faptul că ea voia ca tu să-i fii ca o fiică?

Încuviințez din cap. Cum se face că, dintr-odată, nu mi se pare deloc ciudat?

— Linda? Ellie la telefon.

Un suspin adînc. Apoi tăcere, în vreme ce Linda se reculege.

— Bună, Ellie, mă salută ea pe un ton foarte rece. Cu ce te pot ajuta?

Ei bine, la ce m-aș fi putut aștepta? Să izbucnească în plîns și să-mi spună ce dor i-a fost de mine? Cît de recunoscătoare îmi e că i-am întins

în sfîrşit ramura de măslin? Păi, la drept vorbind, la asta mă aşteptam şi sînt şocată să îi aud vocea rece şi reţinută. În ciuda faptului că am refuzat să vorbesc cu ea luni în şir. *Luni de zile*.

Respir adînc şi spun încetişor:

— Îmi pare rău.

Şi, în vreme ce rostesc cuvintele, simt cum mi se ridică un nod de plîns în gît.

— De ce îţi pare rău? întreabă ea, iar tonul îi e încă îngheţat.

— Pentru tot, răspund şi cedez nervos.

Mă aşez şi încep să suspin în receptor. Încerc să vorbesc, dar, de fiecare dată, mă apucă plînsul. Cînd, în fine, reuşesc să-mi recapăt cumpătul, nici nu mai ştiu dacă e la aparat.

— Linda? Mai eşti acolo?

— Da, Ellie, spune, iar vocea îi sună acum blînd. Sînt încă aici.

— Putem vorbi? întreb, deşi nu îmi pusesem în gînd să fac asta. Ne putem întîlni? Să luăm prînzul?

Se lasă o lungă tăcere. Mă rog să accepte, să nu-mi închidă pur şi simplu telefonul, în ciuda faptului că nu merit altceva, iar ea ar avea tot dreptul să refuze.

— Da, spune ea într-un tîrziu. Cred că e o idee excelentă.

29

— Nu ştiu cum să procedez în legătură cu Lisa, recunoaşte Trish în vreme ce împingem cărucioarele prin parc.

— Ce-i cu ea? mîrîi eu.

— Nu putem pur şi simplu să o îndepărtăm, spune Trish. Tu nu poţi să faci asta. Şi eu sînt îngrozită de purtarea ei, dar ne e prietenă bună şi nu poţi să o judeci doar pentru că a făcut o greşeală.

— Greşeală?

Mă opresc locului şi mă uit la ea, înspăimîntată de-a binelea.

— Greşeală? Asta numeşti tu greşeală?

— OK, e mai serios decît atît, dar gîndeşte-te la toate calităţile Lisei, cît de apropiată ne e amîndurora şi cît de minunat spui că s-a comportat de cînd a plecat Dan. Nu mi se pare corect să o învinuim numai pe ea. Nu e o fată aşa de rea.

— Ei bine, nu e nici tocmai *de treabă*, exclam eu cu acreală.

— Ştiu, oftează Trish. Eu doar încerc să nu mă implic prea tare şi să nu fac vreo alegere.

— Uite ce e, zic oprindu-mă şi întorcîndu-mă spre ea. Serios vorbind, nu-ţi cer să faci nici o alegere. În ce mă priveşte, nu vreau să mai am

nici o legătură cu ea şi, da, te-aş minţi dacă ţi-aş spune că nu m-ar deranja dacă ai continua să fii prietenă cu ea. Dar mai ştiu şi că ar fi o reacţie teribil de copilărească, aşa că nu rupe legătura cu ea de dragul meu. Un singur lucru te-aş ruga, anume să nu-mi povesteşti despre ea, pentru că în clipa de faţă nu vreau să aud nimic.

Ne reluăm plimbarea şi, o vreme, Trish meditează profund. În cele din urmă, spune:

— Probabil că-mi fac griji degeaba. Oricum, nu mi-a răspuns la telefoane. Chiar ai rupt definitiv orice relaţie cu ea?

— Da, definitiv şi iremediabil, răspund, cu aerul că e o decizie finală. În ce mă priveşte, soacră-mea a avut dreptate.

— Şi socrul tău? întreabă Trish. Ce crezi că se va întîmpla cu el?

Din întîmplare, chiar ştiu ce se va petrece în privinţa lui. Ştiu, pentru că, la trei zile după ce am dat peste el şi Lisa, Michael mă sună. Telefonul este dat, fireşte, din siguranţa biroului lui. E evident că se simte jenat. Ascult ce are de spus şi, deşi am afirmat, pe un ton rece, că nu mă interesa, am minţit.

— Voiam să-ţi explic, începe el, dregîndu-şi glasul.

— Nu eşti obligat să-mi dai nici o explicaţie, spun. Cred că totul a fost extrem de clar.

— Ellie, te rog. Ştiu că o să mergi să iei prînzul cu Linda şi trebuie neapărat să-ţi explic. Trebuie să te rog să nu îi sufli o vorbă. Te rog. Desluşesc o undă de teamă în vocea lui. Te rog să nu-i spui Lindei de Lisa.

— Presupun că acum o să spui ceva îngrozitor de „prăfuit“, gen Lisa nu înseamnă nimic pentru tine sau că erai nefericit.

Sarcasmul meu îl face pe Michael să ofteze adînc.

— Ellie, viața nu merge întotdeuna în direcția în care ai sperat și, uneori, mai faci greșeli sau lucruri de care nu ești mîndru. Dar singura cale de a învăța e să greșești...

Îl întrerup, iritată de pioșenia lui.

— Michael, chiar nu mă interesează. Mă bucur că ai găsit o cale de a-ți justifica ție însuți faptul că-ți înșeli nevasta, dar eu...

— Ba nu.

— Ba nu ce?

— Nu am găsit o cale de a mă justifica. Doar că... spune el și oftează, nu i-am putut rezista. O, Doamne, chiar îmi pare nespus de rău, Ellie. Îmi pare rău pentru că nu am intenționat să te supăr sau să o rănesc pe Linda sau să o înșel. Îți jur că nu am plănuit nici o clipă să am o aventură. Pur și simplu am fost flatat de atenția ei. E așa de tînără și...

Preț de o fracțiune de secundă, îmi pare rău pentru el.

Nu, nu voiam să-mi pară rău, dar curiozitatea îmi fusese deja zgîndărită. Mi-l imaginasem pe Michael drept un seducător, cel care pusese la cale trădarea. Era oare posibil să mă fi înșelat?

— Flatat de atenția ei? Ce vrei să spui cu asta?

Inteligent cum e, Michael detectează pe dată hiba din armura mea și pornește la atac, vărsînd întreaga poveste patetică.

Se pare că Lisa fusese cea care începuse să flirteze. El nu era *nefericit* cu Linda, dar, de

mulţi ani, nici fericit nu putea afirma că era. La început, fusese circumspect, cînd Lisa făcuse un comentariu ambiguu şi-l privise în ochi mai mult decît era necesar, mai mult decît o mai făcuse vreo femeie tînără şi frumoasă, de vreme îndelungată.

Se întîmplase cînd eram în Franţa. Fireşte, înainte de accident. Existase o serie de comentarii sugestive făcute de Lisa, pe care Michael încercase să le ignore, dar care îl măguliseră împotriva voinţei sale. Dumnezeule, oare cum de ne scăpaseră aceste lucruri? Cum de n-a băgat Linda de seamă? Căci, oricît de bănuitoare fusese la adresa Lisei, nu-şi închipuise că ţinta avea să fie Michael.

Mi-a explicat că era obişnuit să fie flatat pentru intelectul său, pentru prestaţiile sale în sala de judecată, pentru cunoştinţele şi mintea sa ageră. Dar trecuseră ani de cînd nu mai fusese complimentat pentru felul în care arată, pentru bravura sa, pentru *el însuşi*.

— Ea a fost prima? întreb eu la un moment dat.

Nu că ar fi fost treaba mea şi nici nu aşteptam vreun răspuns. Urmează o lungă tăcere, apoi spune oftînd:

— Trebuie să înţelegi că sînt însurat de treizeci şi cinci de ani. E o perioadă foarte lungă.

Altceva nu a mai zis, dar nu era nevoie. Sărmana Linda.

Lisa îl sunase pe Michael după accident. Îi găsise numărul de la birou pe internet. Motivul telefonului fusese acela că dorise să-şi exprime regretul profund pentru cele întîmplate. Mai întrebase şi dacă putea ajuta cu ceva şi se oferise să

se vadă cu el, dacă Michael dorea să vorbească despre cele întîmplate.

Ticăloasa. S-a folosit de fiul meu ca pretext să înceapă o aventură cu bunicul lui. Nu am nici urmă de îndoială că a premeditat fiecare pas. A hotărît că Michael era exact ce căuta ea şi că va muta munţii din loc, de va fi nevoie, ca să se asigure că îşi va înşela cumva soţia şi că, probabil, o va şi părăsi pentru ea.

Deci, o invitaţie la prînz. O invitaţie nevinovată, îmi spusese Michael, pentru că simţea nevoia să vorbească, iar Linda era plînsă şi extrem de tulburată. În clipa respectivă, m-am abţinut, nevrînd să adaug nimic despre sentimentele mele în acel context.

Iar prînzul, a zis el, a avut deznodămîntul inevitabil.

— O iubeşti? întreb.

Crezusem că nu vreau să ştiu, pretinsesem chiar că nu mă interesează, dar acum, că aflasem, trebuia să ştiu mai multe.

— Iubesc felul în care mă face să mă simt, spune el cu blîndeţe. Iubesc faptul că, atunci cînd sînt cu ea, mă simt tînăr. Dar, pe de altă parte, urăsc sentimentul de vinovăţie. Pentru fiecare clipă minunată, există una oribilă. Urăsc povara vinovăţiei şi mă urăsc pe mine pentru că am cedat unor asemenea şiretlicuri cusute cu aţă albă.

Rămîn tăcută. Nu mai e nimic de spus.

— Am terminat-o cu Lisa, adaugă el. Îmi iubesc familia şi nu vreau să-i rănesc. Am comis o greşeală îngrozitoare şi, din nou, Ellie, regret.

— Lisa ştie?

— Cred că da. După ce-ai plecat tu, am vorbit îndelung. Dar nu sînt prea convins că îi vine să

creadă că totul s-a sfîrşit. Dar ăsta e adevărul.

— Nu-i voi spune nimic Lindei, îl asigur. Adică mă hotărîsem să nu fac asta încă de dinainte să suni tu.

— Mulţumesc, zice el, iar în voce i se simte uşurarea. Mulţumesc, Ellie.

— E-n regulă, îl liniştesc, pentru că, dacă i-aş fi răspuns „cu plăcere", aş fi minţit.

Trish şi cu mine ajungem la locul de joacă şi, în timp ce trecem de copaci, o zăresc pe Lisa şezînd de una singură pe o bancă şi vorbind la mobil. Amy merge în patru labe prin groapa cu nisip.

— Rahat, mormăi eu înşfăcînd-o pe Trish de braţ şi trăgînd-o înapoi, la adăpostul copacilor.

— Ce e?

Ca de obicei, Trish e dusă pe altă lume.

— E Lisa. Nu ne-a văzut. Nu pot, pur şi simplu nu pot să fac faţă situaţiei.

Trish mă aprobă din cap.

— Haide, zice ea, să ne întoarcem la mine acasă.

— O, Doamne, gem eu în vreme ce ne îndepărtăm, alergînd ca nişte fete de liceu. Crezi că va trebui să ne mutăm?

— Am auzit că Muswell Hill e o zonă foarte drăguţă, zice Trish, iar eu, pentru prima oară pe ziua respectivă, încep să rîd în hohote.

Apoi, mă opresc brusc din rîs, pentru că nu numai că Lisa ne-a observat în mod clar, dar se şi îndreaptă spre noi. Nu mai avem unde să ne pitim.

— Salut, spune ea apropiindu-se şi uitîndu-se la mine.

— Salut, Lisa.

Trish zîmbeşte vesel, străduindu-se să-şi ia un ton cît mai normal.

— Ce mai faci?

— OK, răspunde ea ridicînd din umeri. Salut, Ellie.

— Salut, Lisa, mormăi eu.

Reuşesc să o privesc în ochi o secundă, după care mă uit în altă parte.

— Ellie, mi se adresează Lisa, am putea să mergem undeva să vorbim?

— Stau eu cu cei mici, se oferă Trish la repezeală. De ce nu vă duceţi voi două să vă plimbaţi puţin?

O săgetez cu o privire scurtă şi furioasă, dar ea se preface că nu bagă de seamă, iar Lisa mă conduce în jos, pe alee.

O vreme, ne plimbăm în tăcere, după care Lisa spune încetişor:

— S-a sfîrşit, să ştii.

— Da, răspund, ştiam.

— Iar eu, care credeam că povestea asta era cu totul altfel. Oftează din greu. Mă gîndeam că îşi va părăsi soţia pentru mine şi că, în fine, îmi găsisem fericirea adevărată.

— Lisa... încep eu, vrînd să-i spun că nu am chef să aud nimic sau să mai discut despre asta, dar zăresc o lacrimă prelingîndu-i-se pe obraz.

Uimită să o văd pe Lisa atît de vulnerabilă, mă opresc locului şi brusc realizez că nu e vorba de trădarea faţă de mine. E vorba de faptul că Lisa se îndrăgostise şi fusese rănită.

Nu e vorba cîtuşi de puţin de mine.

Mă trezesc că o îmbrăţişez pe Lisa şi, în timp ce o ţin în braţe, ea plînge, cerîndu-şi iertare că

m-a rănit, spunînd că nu intenţionase asta nici o clipă, că sînt cea mai bună prietenă a ei şi că ar fi în stare de orice ca să îndrepte lucrurile în ce ne priveşte.

Printre lacrimi, afirmă că, în ultimă instanţă, poate suporta să-l piardă pe Michael, dar să-şi piardă cea mai bună prietenă ar fi prea mult pentru ea.

Nu credeam că voi găsi puterea să o iert. Mă gîndisem că nu voi mai vorbi niciodată cu ea, dar îmi dau seama că e doar o fiinţă umană, că toţi greşim, că am judecat-o destul pe Linda şi că n-ar fi corect să fac asta şi cu Lisa.

— E în regulă, o asigur eu frecînd-o pe spate. Înţeleg. Şi mie îmi pare rău. Regret că te-am judecat şi nu ţi-am mai dat o şansă. Îmi pare rău.

Şi chiar aşa e.

— Sigur că rămînem prietene.

Cînd ne desprindem din îmbrăţişare, Lisa îmi zîmbeşte, iar eu pricep că nu mai e decît un lucru de făcut: trebuie să-i cer iertare Lindei.

Recunosc că sînt emoţionată. La fel de emoţionată, poate chiar ceva mai rău, decît la prima mea întîlnire cu Linda, în ziua aceea în care Dan m-a dus la ei acasă pentru prînzul duminical, cînd credeam că îmi găsisem bărbatul perfect şi familia perfectă.

Mă simt de parcă m-aş duce prima dată la o întîlnire. Îmi doresc cu disperare încuviinţarea ei. E un sentiment tare ciudat, mai ales că e vorba de Linda. Înainte, nu fusesem obligată să lupt pentru a-i obţine aprobarea. Eforturile mele

se îndreptaseră în direcţia îndepărtării ei, a menţinerii distanţei dintre noi, a găsirii unei căi de a ne integra în familia ei şi de a o integra pe a ei într-a noastră, fără a ne lăsa devoraţi de ea.

Dar, la vremea respectivă, eforturile acestea au eşuat. Nu am ştiut cum să îi fac treptat loc în viaţa mea, iar ea nu a ştiut cum să construiască o relaţie mai lentă între noi, dar care să fie mai trainică. A alergat spre noi cu braţele larg deschise, iar eu am sărit în lături din calea ei şi am ridicat un zid pe care nici nu putea spera să-l treacă.

Mă întreb deseori dacă lucrurile nu ar fi stat altfel în cazul în care accidentul nu ar fi avut loc. Mă întreb dacă am fi ajuns oricum în punctul ăsta, dacă tensiunile dintre mine şi familia lui Dan erau atît de puternice încît ceva tot ar fi cedat, ceva tot ar fi intervenit între noi şi m-ar fi alungat.

În ultimele zile, mi-am pus întrebări legate de posibilitatea ca atitudinea mea să nu se fi îndulcit atît de mult dacă n-aş fi aflat ceea ce ştiu acum. Oare aş mai fi venit aici dacă n-aş fi ştiut că Linda e o victimă, dacă nu mi-ar fi părut rău pentru ea şi n-aş fi vrut să o ajut? Dacă n-aş fi vrut să fim prietene?

Poate că nu sînt pregătită să-i fiu fiică, poate că n-o să-i fiu niciodată, mai ales că, acum, eu şi Dan sîntem despărţiţi, iar situaţia nu pare, pe moment, a da semne că se va schimba în vreun fel în viitorul apropiat. Dar sînt dispusă să-i fiu prietenă. Sau măcar să încerc.

Îmi privesc ceasul. Întîrzie, şi asta nu-i stă în fire. Linda soseşte mereu devreme, în orice împrejurare. Mă uit spre uşă şi o zăresc. Mă ridic şi

îi fac cu mîna. Inima îmi bate cu putere. O, la naiba, liniştește-te. Nu e decît soacră-ta.

Pare bătrînă. Mai bătrînă decît mi-o aminteam. E fardată la fel de mult ca de obicei, dar nu ţin minte să fi avut acele riduri sau, poate, să fi fost aşa de adînci.

Pe cînd se strecoară ca să ajungă la masa noastră, se izbeşte de un scaun şi se scuză. În aceeaşi clipă, realizez că nu o voi mai vedea niciodată în chip de stăpînă absolută a familiei ei. E umană, fragilă şi vulnerabilă. Oare de ce n-am observat latura asta a ei pînă acum?

Se opreşte în faţa mea şi zîmbeşte, iar mie mi se pune un nod în gît şi ochii mi se umplu de lacrimi. O, Doamne, cînd oi fi ajuns aşa o plîngăcioasă? Apoi, ea mă îmbrăţişează şi îmi trece prin minte că, deşi nu e mama mea, nici ca înlocuitor nu e de lepădat. Iar mie îmi pare foarte, foarte rău pentru tot.

Pe urmă, ne aşezăm la masă.

E prima dată cînd simt răceală din partea Lindei. După ce m-a îmbrăţişat la sosire, am presupus că ne vom relua de îndată rolurile, dar ea menţine o politeţe rezervată, ceea ce mă nedumereşte. Nu i-am mai văzut niciodată această latură şi îmi dau seama că îmbrăţişarea nu înseamnă că m-a iertat, că totul e în regulă şi că fac iarăşi parte din familia ei.

Îmbrăţişarea fusese menită să mă liniştească şi nimic mai mult, un răspuns pavlovian la plînsul meu. Stînd aici, în restaurant, jucîndu-mă cu un castron de salată şi făcînd conversaţie, realizez că aş da orice, *orice*, să o alung pe Linda cea rece şi s-o aduc înapoi pe cea de odinioară, pe femeia

pe care credeam c-o urăsc. Pe Linda de care abia acum înțeleg că mi-a fost dor.

Așa că vorbesc despre Tom, o metodă infailibilă ca s-o mai îndulcesc. Îi povestesc tot ce pot despre el. Știu că îl vede în weekenduri, dar nu e de față și la orele de joacă, atunci cînd e cu alți copii și nici nu aude lucrurile haioase pe care le spune. O bombardez cu povești despre nepotul ei și observ că strategia dă roade.

Treptat, începe să se relaxeze și, în vreme ce tragem amîndouă de cîte o ceașcă de cappuccino, îi mai spun încă o dată cît de rău îmi pare și mă apuc să-i explic de ce nu am putut să vorbesc cu ea, de ce am învinovățit-o, dar mă opresc. Nu a mai rămas nimic de spus. Nici eu nu mai știu de ce m-am încăpățînat în halul ăla. Furia mi-a dispărut fără urmă și n-a lăsat nici o umbră. Știu că, pentru ea, nu există pe lumea asta nici o justificare a refuzului meu de a o vedea sau de a-i permite să mai facă parte din familia noastră.

— Ce mai face Dan ? întreb eu ca să rup tăcerea stînjenitoare și luîndu-mi un ton cît mai nonșalant posibil.

Mă întreb dacă îmi poate spune ceva ce nu știu, dacă a aflat de *Lola*, dacă știe la ce se gîndește fiul ei, ce simte el sau ce planuri are în privința noastră. De fapt, dacă mai există un *noi* de care să putem vorbi.

Linda își amestecă zahăr în cafea și privește cum se rotește suprafața lichidului. În cele din urmă, își ridică ochii spre mine.

— Cît de bine poate să facă în condițiile date, spune privindu-mă țintă.

— Mi-e dor de el, spun aproape în șoaptă și realizez că asta e cheia spre inima ei : nu preaiubitul ei nepot, ci preaiubitul ei fiu.

Se destinde vizibil şi, la o oră şi jumătate de cînd am păşit în restaurant, chipul i se îndulceşte în sfîrşit, oglindind-o pe adevărata Linda. Linda cea de odinioară.

— Serios? întreabă ea şi îi citesc speranţa în priviri.

Dau din cap.

— Îmi lipseşte foarte, foarte mult. Şi Tom îi duce dorul şi am vrea amîndoi să se întoarcă acasă. Dar nu cred că ne mai vrea.

— O, Ellie, sigur că vă vrea. Vă adoră pe amîndoi. Nu înţeleg nimic din toate astea. Nu pricep din ce motiv v-aţi *despărţit*.

Se strîmbă cînd rosteşte cuvîntul şi e clar că, indiferent ce crede despre mine, situaţia îi displace profund.

— Dar am încercat să discut cu el şi nu scoate o vorbă. Dacă doreşte să se întoarcă acasă, de ce nu spune?

Linda îşi dă ochii peste cap. Acum, e cu adevărat Linda cea pe care o cunosc, doar că azi nu mă scoate din sărite. Mi se pare chiar drăgălaşă.

— O, Ellie, nu fi aşa de naivă, cotcodăceşte ea. O fi el fiul meu şi cea mai de preţ comoară pentru mine, dar e şi bărbat. Cînd e rănit, Dan nu prea reuşeşte să comunice. Dintotdeauna a procedat aşa, ca acum. Se retrage, se face ghem şi se ascunde pînă trece durerea.

Doamne, mulţumesc. Mulţumesc de mii de ori. Deci nu a scăpat nici el nevătămat din toate astea. Suferă şi el. Pentru prima dată de la întîlnirea din seara aceea, din Belsize Park, încep să întrezăresc un licăr de speranţă.

— Deci, tu crezi că suferă?

Simt nevoia să aud asta de la mama lui, mai ales după ultimele mele închipuiri.

— Sigur că da, pufneşte ea. Nu ştie ce să se mai facă, dar i-a fost atinsă şi mîndria. Iată motivul pentru care n-o să vină el la tine mai întîi, chiar dacă îşi doreşte asta. Va trebui să te duci tu la el. Crede-mă, ştiu că îl cunoşti bine, dar eu îl cunosc de mai multă vreme.

— N-a ieşit în oraş să chefuiască în fiecare seară? Am presupus că s-a întors de îndată la viaţa pe care a dus-o înainte să ne întîlnim.

— Doamne sfinte! exclamă Linda. De unde ţi-o fi venit ideea asta?

— Şi *Lola*? Nu se vede cu ea?

— Lola? Te referi la fata care prezintă noua lui emisiune?

Linda se uită la mine de parcă aş fi spus cel mai caraghios lucru din lume.

— Dar i-am văzut împreună, protestez eu. Iar Lola se dădea la el în mod cît se poate de evident.

Linda clatină din cap.

— E imposibil să fi văzut ce crezi că ai văzut. Îţi garantez. Ea tocmai s-a căsătorit şi aşteaptă un copil. Dan zice că e în al nouălea cer de fericire. A invitat-o la cină ca să discute chestiuni de serviciu, în timp ce soţul Lolei era plecat la lucru, în Leicester, dar îţi garantez că nu era nimic între ei. Mai întîi, ea nu e genul şi apoi, pe Dan nu-l interesează nimeni în afară de tine.

Nu e genul? Îmi amintesc remarca Lindei despre un alt gen de femeie, anume aceea care o şterge cu un bărbat care nu-i aparţine, şi mă foiesc stînjenită pe scaun în timp ce ea pare să-mi ghicească gîndurile.

Face semn chelneriţei să ne aducă nota, apoi se răsuceşte spre mine.

— Ce mai fac prietenele tale? mă întreabă. Trish şi... Lisa?

Îmi joacă mie feste imaginaţia sau chiar a ezitat? I-a rostit cumva numele cu o conotaţie aparte? E posibil să ştie? Ce mă fac dacă mă întreabă? Pot nega? Pot minţi?

— Sînt bine, zic, neputînd să mă uit în ochii ei. Încă ne vedem foarte des.

Se lasă o tăcere neplăcută, pe care încerc să o umplu sorbind din paharul de Perrier, dar, în clipa în care îl duc la buze, constat că e gol.

— Ştii, am avut dreptate în privinţa Lisei, spune Linda pe un ton scăzut, iar mie mi se taie respiraţia şi mă uit la ea.

Doamne, chiar ştie. Cum de-a aflat?

— Cum de-ai aflat?

Fac ochii mari de groază, iar vocea mi-e aproape o şoaptă.

— Nu sînt proastă, zîmbeşte ea trist. Am observat ce se petrecea cînd eram în Franţa.

Stau şi o privesc zăpăcită. Nu ştiu ce să spun. Ce înseamnă asta? Îl părăseşte pe Michael? E capabilă să-l ierte?

— Ce ai de gînd să faci? întreb eu, într-un sfîrşit.

— Să fac?

Se uită la mine şi rîde.

— Nimic! Vedeam că îi face avansuri lui Michael, că flirta cu el cînd avea impresia că noi, ceilalţi, eram cufundaţi în conversaţiile noastre şi că îi arunca priviri lungi, pline de înţeles. Din fericire, bărbatu-meu nu e genul care să aibă o aventură, rîde ea uşor. Dacă n-aş fi ştiut asta, m-aş fi îngrijorat de moarte.

Nu știe nimic. Dar cum e posibil să *nu* știe? Cum e posibil să fi adunat doi cu doi și să-i fi dat trei virgulă cincizeci?

— Deci, între ei n-a fost nimic?

Nu mă pot abține, pentru că mi se pare incredibil că nu știe. Vreau să aud exact ce i-a spus el.

— Nu că ea n-ar fi încercat, pufnește Linda. Știi că a avut chiar îndrăzneala nemaipomenită de a-l invita la prînz, în oraș?

Mă străduiesc să-mi iau un chip nevinovat.

— Serios?

Linda rîde.

— Știu. Nu-mi pot băga în cap de ce-o umbla o fată tînără ca ea după un bărbat între două vîrste și însurat.

Nu am replică.

— N-am fost nici o clipă convinsă că Lisa e genul cu care te-ai împrieteni, pufnește ea. Și cu siguranță n-am avut niciodată încredere în ea. Oricum, Michael și cu mine sîntem foarte fericiți. Seara trecută s-a întors acasă cu bilete pentru un weekend la Florența! Ca surpriză!

Chicotește ca o școlăriță.

— Așa că prietena ta nu și-a ales cuplul potrivit pentru planurile ei!

Încuviințez din cap și privesc în altă parte. S-au spus destule. Faptul că nu s-a înșelat asupra Lisei nu înseamnă că trebuie să afle vreodată mai mult decît știe deja. Dumnezeule, a aflat de invitația Lisei (e posibil ca, la vremea aceea, Michael să nu fi intenționat cu adevărat ca lucrurile să ajungă atît de departe), dar pare fericită, iar eu l-am crezut pe socrul meu cînd am vorbit la telefon. S-a terminat totul și să sperăm că ea nu va ști niciodată ce s-a petrecut în realitate.

Schimb cu dibăcie subiectul şi continuăm să sporovăim pînă sîntem gata de plecare. Acum că Linda s-a relaxat şi părem a fi găsit o cale de ieşire din impas, îmi dau seama cîtă plăcere mi-a făcut să luăm prînzul împreună.

Am crezut că s-ar putea să dăm cărţile pe faţă, iar atmosfera să fie una încărcată de reproşuri. M-am gîndit că vom vorbi despre cine a avut de suferit şi despre cît de mult ne-a durut, despre sentimentele noastre de atunci şi despre cum ne simţim acum.

Mă pregătisem sufleteşte pentru un conflict emoţional puternic şi sînt recunoscătoare că nu a fost nevoie de aşa ceva, că Linda nu doreşte să-mi pun sufletul pe tavă. După cum nu vrea nici să facă o listă cu toate plîngerile pe care le-a acumulat la adresa mea.

Am găsit o cale de a ieşi din impas, fără a fi necesar să ne întoarcem iarăşi în trecut şi să retrăim durerea şi, de data asta, mi-e clar cum am putea să clădim o relaţie şi să ne integrăm una în viaţa celeilalte.

— Deci, eşti convinsă că ar trebui să fac eu primul pas? o întreb în timp ce ne punem hainele şi ne pregătim de plecare.

Linda, conform obiceiului, a plătit şi pentru mine, căci e prea cufundată în rolul de mamă supremă ca să poată renunţa la el.

— Da, sînt, răspunde ea cu un zîmbet şi ezită puţin înainte să mă ia de după umeri şi să mă strîngă la piept, aşa cum făcea Linda cea de demult, cea iubitoare şi drăgăstoasă.

— Sună-l în seara asta şi spune-i că vrei să staţi de vorbă.

Epilog

— Doamne! Nu se poate, glumeşti!

Dan şi cu mine scoatem exclamaţii de încîntare în timp ce lăsăm bagajele pe podeaua de marmură şi ne repezim la fereastra imensă, ca să vedem oceanul.

— E fantastic!

Mă întorc spre Dan şi zîmbesc larg. El mă ia în braţe şi mă sărută pe buze.

— Şi cine zicea că nu vrea să meargă într-o vacanţă de familie? mă întreabă, împungîndu-mă uşurel.

— Păi, da. Dar nu e chiar o vacanţă de familie. Mama ta împlineşte şaizeci de ani, ca să nu mai pomenim de faptul că taică-tău plăteşte pentru tot. Crede-mă că, dacă era după noi, nu ajungeam niciodată aici.

— Crede-mă că, dacă era după noi, nu am fi ajuns vreodată *să ne permitem* asta, rîde Dan.

— Adevărat, încuviinţez eu, complet în asentimentul lui.

Sîntem la Sandy Lane, crema hotelurilor, destinaţia preferată a celor bogaţi şi celebri, un loc unde nici în cele mai nebuneşti vise n-am crezut că o să pot ajunge vreodată. Acum două luni,

Michael ne-a anunţat că va aduce aici întreaga familie, drept cadou-surpriză de ziua nevesti-sii. Ei au sosit ieri, iar Linda nu ştie că noi, ceilalţi, vom apărea în seara asta, la cina aniversară de la The Cliff.

Tom se zgîieşte copleşit la ecranul TV imens, cu plasmă, situat în faţa canapelei din apartamentul nostru, apoi dă fuga în dormitor.

— Mami! strigă el încîntat. Tati! Mai e şi aici un ecran *gigantimens*. Putem să ne uităm acum? Putem, tati? Te rog?

— Nu, dragule, spune Dan, urmîndu-l în încăpere. Azi nu ne uităm la televizor. Se întoarce către mine şi îşi dă ochii peste cap. Nici patru ani n-are şi deja e obsedat de televizor. Ca adolescent, cum o să mai fie?

— Distrage-i atenţia cu un castel de nisip uriaş, zic eu rînjind. La magazinul de suveniruri se vînd găletuşe şi lopăţele.

— Cam la o sută de lire bucata, clatină el din cap.

— Dar sînt pentru iubitul tău fiu, precizez eu. Haide, cumpără-i o găletuşă şi o lopăţică şi du-l la plajă.

Dan îl ridică pe Tom şi-l aşază pe umeri.

— Haidem, domnule T. Ce-ai zice să mergem amîndoi pe plajă şi să construim un castel de nisip?

— Daaa! strigă Tom. Grozavă idee, tati!

Îşi tîrîie bagajul în dormitorul lui ca să-şi scoată costumul de baie şi să se schimbe.

Băieţii se duc la nisip, iar eu o aşez pe Millie cea somnoroasă în pătuţul pe care l-am adus cu noi.

Nu a dormit după-masă şi, deşi s-a comportat minunat în avion, faptul că a stat cu degeţelul în gură şi cu căpşorul sprijinit de pieptul meu e un semn clar că e gata să meargă la culcare.

După cinci minute, mă strecor în camera ei întunecată şi constat că a adormit deja. Genele i se curbează dulce deasupra pometţilor şi încă îşi mai suge blînd degeţelul. Rezist impulsului de a mă apleca să o acopăr cu sărutări, căci ştiu că asta o va deştepta şi că încă nu doarme atît de profund.

E o experienţă cu totul diferită cînd ai o fiică. Îmi fusese mult timp atît de teamă să nu cumva să urmez calea mamei mele. M-am temut că nu eram pregătită să am o fiică şi că poate nu aveam să fiu nicicînd.

Şi totuşi, chiar în clipa în care s-a născut, mi-a fost dragă cu totul. Chiar şi acum, după nouă luni, e foarte diferită de Tom. E mai delicată, mai liniştită şi mai veselă. Tom era foarte serios, Millie nu încetează să zîmbească. Fiind băiat, Tom îmi era oarecum străin, dar, în cazul lui Millie, ştiu exact ce simte, ce gîndeşte şi ce fire are.

O las în camera ei (o, ce bucurie e să ai un apartament cu două camere) şi despachetez hainele înainte să iau un măr din coşul cu fructe şi să merg să mă aşez afară, pe terasă.

Luxul acestui loc mă face să zîmbesc încontinuu. Chiar şi pe terasă au pus o canapea. O canapea! În aer liber! Probabil îl costă pe Michael o avere, dar dacă ăsta e preţul pe care trebuie să-l plătească pentru o indiscreţie din trecut, atunci n-are încotro.

Încerc să nu mă gîndesc prea des la vremurile acelea. La doi ani după ce Dan şi cu mine ne-am

împăcat, am ajuns cu toții atît de departe, iar eu mă simt o persoană cu totul diferită. Cînd totuși îmi zboară mintea la acele zile negre, zilele în care Tom a avut accidentul, în care Dan și cu mine eram despărțiți, iar Michael era încurcat cu Lisa, îmi spun că e extraordinar că acum sînt așa de fericită, avînd în vedere ce incredibil și sfîșietor de nefericită eram atunci.

Îl zăresc pe Dan ținîndu-l de mînă pe Tom și trecînd în revistă rîndurile de balcoane ale Aripii Orhideea, pînă dau cu ochii de mine. Îmi fac amîndoi cu mîna și îmi trimit pupici. Le răspund la fel, pînă cînd se pierd în depărtare.

Am devenit familia la care am visat dintotdeauna. Asta nu s-a întîmplat imediat și nici n-a fost ușor. În primele săptămîni după împăcarea noastră, lucrurile au mers uneori stîngaci, dar ne-am străduit și, cu ajutorul unui consilier marital, am știut că sîntem împreună din motive solide și că amîndoi voiam ca mariajul nostru să reușească, nu doar de dragul copilului, ci și pentru noi.

Retrospectiv, memoria mea a înregistrat schimbarea ca petrecîndu-se peste noapte, deși sînt convinsă că îmi joacă o festă și că nimic nu a fost vreodată simplu. Îmi amintesc că, o vreme, relația noastră a fost umbrită de o ușoară jenă, dar într-o bună zi, totul a fost dintr-odată în ordine. Nu, mai bine decît atît: într-o bună zi, totul a devenit brusc minunat.

Apoi am rămas repede însărcinată cu Millie și, cumva, am știut că îmi va fi imposibil să repet greșelile părinților mei. Tom nu avea să fie niciodată copilul singur la părinți, stîngaci și singuratic, așa cum fusesem eu. Tom va avea un

frate sau o soră, poate doi, poate mai mulţi. Vom avea o familie adevărată.

Pe zi ce trece, fericirea şi mulţumirea mea cresc. Acum, Dan îmi e cu adevărat cel mai bun prieten, soţul meu, iubitul meu, confidentul meu. După cum zicea Sally, e soţul perfect. Sărmana Sally, tot singură e şi în căutări disperate.

Cine ar fi crezut?

Chiar dacă Michael şi Linda nu sînt socrii ideali, am evoluat mult din vremurile acelea întunecate.

Mi-a luat destul timp să-l iert pe Michael. De fapt, mi-a luat o grămadă de vreme pînă să-l pot privi din nou în ochi. Nici lui nu i se păruse o treabă uşoară. Pe zi ce trecea, am observat că relaţia lui cu Linda devenea tot mai caldă, ca şi cînd aventura lui, sau poate finalul acesteia, îl ajutase să-şi amintească de o epocă mai fericită. Fie că asta l-a făcut mai iubitor, fie că Linda a început să-l aprecieze mai mult, cert este că sînt amîndoi de departe mai fericiţi decît erau acum cîţiva ani.

Atunci, demult, nu observasem nici un gest de afecţiune între ei. Michael abia dacă deschidea gura, iar Linda o făcea mai ales ca să-l reducă la tăcere. Acum, îşi vorbesc şi-şi zîmbesc şi chiar am văzut-o pe Linda sărutîndu-şi din senin soţul. Sigur, asta nu se întîmplă foarte des, dar pînă şi Dan a remarcat faptul că părinţii lui sînt mai fericiţi decît i-a văzut vreodată.

Poate s-au molipsit şi ei de fericirea noastră.

Linda e mai dulce decît înainte. Cu mine se poartă mai precaut şi cu mai multă grijă decît în zilele de dinaintea accidentului lui Tom, dar, aşa cum i-am spus şi lui Dan, nu e deloc rău. Aş

prefera să fie precaută decît să mă sufoce, încercînd să mă transforme în fiica ei, după care să mă urască și, ocazional, chiar să mă deteste, pentru că nu mă prind în joc. Am găsit o cale de mijloc.

Linda nu este și nu va fi nicicînd mama de care n-am avut parte, iar eu nu intenționez cîtuși de puțin să fiu fiica ei. Sîntem soacră și noră și, astfel, am devenit prietene. Nu îi fac confidențe și nici nu-i cer sfatul, deși sînt convinsă că i-ar face mare plăcere să mi-l ofere.

Dar ne întîlnim să luăm prînzul împreună, de regulă o dată pe săptămînă, și discutăm despre lucruri banale, de pildă, despre cărți, știri și cunoscuți de-ai noștri. Sporovăim și rîdem. Nu aducem niciodată vorba de chestiuni importante, cum ar fi cele privindu-i pe Michael, pe Dan sau pe copii, mai puțin poveștile despre cît de adorabili sînt aceștia și ce lucruri amuzante au mai făcut.

Pe vremuri, credeam că Linda nu era de acord cu mine, că ea considera că știe cel mai bine și că se pricepe mai bine la toate, inclusiv la creșterea copiilor. Acum, îmi spune că sînt o mamă minunată și, în loc să bănuiesc că ar avea vreun gînd ascuns, prefer să o cred pe cuvînt. Și-așa ne înțelegem binișor.

Se aude o bătaie la ușă și, uitîndu-mă pe vizor, o văd pe Emma afară. Deschid și mă cuprinde strîns în brațe.

— Îți vine să crezi cum arată locul ăsta? întreabă ea plimbîndu-se prin apartament și înșfăcînd o pară, înainte să se prăbușească pe canapea. Nu e cel mai incredibil hotel din cîte ai văzut?

În comparație cu el, Calden e un motel de mîna a doua, rîde ea și mușcă din fruct.

— O, mersi!

Dar nu greșește.

— Și ghici ce? Pot să jur că tocmai l-am zărit pe unul din frații Gallagher jos, la bar. Și, din cîte se aude, săptămîna trecută a stat și Beyoncé aici. Mor de nerăbdare să cobor și să mă ocup serios de spionarea celebrităților, deși, la norocul meu, n-o să dau decît de Michael Winner.

Pufnesc în rîs.

— Deci, ai fost și tu avertizată să te ții departe de plajă?

Îmi vin în minte instrucțiunile scrise la calculator, în care Michael ne spunea ce să facem la sosire, ca să ne asigurăm că Linda nu se va întîlni cu nici unul din noi.

— Știi că avem voie în capătul ăsta. Michael a zis că atîta timp cît rămînem în zona bărcilor, sîntem în siguranță. Se pare că el și maică-ta sînt mai sus, lîngă restaurant.

— Știu, dar pe Jake e cam greu să nu-l remarci.

— Ah, da. Corect.

E vorba de Jake Motrin, cea mai nouă celebritate în materie de bucătărie fină, de care s-a amorezat Londra, ca și Emma, de altfel; în premieră, afirmă că Jake e *Alesul* și pace bună. Omul iese în evidență datorită faimei de care se bucură (ultima lui emisiune a avut ratinguri uriașe și l-a consacrat drept unul dintre cei mai buni cinci în domeniu, iar restaurantul său din Notting Hill e în prezent cel mai tare și mai în vogă din vestul Londrei) și a înălțimii sale (cînd ai un metru nouăzeci și cinci, ești în mod sigur genul care atrage privirile), așa că înțeleg unde

bate Emma cînd afirmă că e mai bine să nu-l plimbăm în văzul lumii, chiar dacă sîntem la capătul opus zonei în care se află Linda.

Nu mă surprinde faptul că Emma e cu cineva ca Jake. În afară de faptul că arată bine, celebritatea lui constituie o atracţie pentru cineva ca ea, pentru o fată căreia îi place să vadă şi să se afişeze cu oamenii potriviţi. Ceea ce însă mă surprinde cu adevărat este impresia că într-adevăr formează un cuplu, ca şi lipsa de grabă a Emmei, lucru nemaivăzut pînă acum. Mă mir şi că s-a mutat în apartamentul de burlac al lui Jake, din Marylebone, şi l-a transformat într-un cămin, fiind acum la fel de fericită să stea acasă şi să se uite la televizor, pe cît era înainte să iasă în oraş şi să petreacă.

Richard e singurul care nu pare a fi evoluat prea mult. E tot băieţelul Lindei, încă mai caută cine ştie ce schemă aiurită şi tot iresponsabil a rămas. Mă întreb deseori dacă va fi vreodată în stare să se maturizeze, dacă nu cumva Linda a întrecut puţin măsura cocoloşindu-l, dacă incapacitatea lui de a prinde rădăcini undeva nu-l va împiedica să găsească fericirea.

Dar, dacă discuţi cu el, Richard va afirma întotdeauna că e fericit. Îţi va povesti despre noua sa idee pentru o serie de clipuri cu Jake (sărmanul, o să ajungă în familia asta de ţăcăniţi), îţi va spune că e minunată, că l-au abordat deja cîteva companii de producţie şi că va face o avere.

Apoi, dacă te consideră un potenţial investitor, va încerca să te tapeze de bani, sau nu, cum îţi e norocul. Dar eu tot o să repet ce-am spus acum mulţi ani, cînd ne-am cunoscut: e încîntător, dar ai mare, mare grijă. Dacă eşti necăsătorită şi îţi

cam place de el, te sfătuiesc să faci cale întoarsă de pe acum, înainte să te alegi cu inima frîntă ca toate celelalte.

Totuşi, Emma e fericită, Dan e fericit şi, cum zic eu de obicei, doi din trei nu-i un scor de lepădat, iar dacă îi mai introducem în ecuaţie şi pe Michael şi Linda, asta îl anulează de-a binelea pe Richard.

Probabil că aţi început deja să vă puneţi întrebări legate de soarta Lisei. Nu e nici o surpriză că nu mai sîntem cele mai bune prietene. Povestea cu Michael a fost un şoc prea mare şi lucrurile nu au mai fost la fel de atunci încoace.

Am iertat-o fără nici o umbră de îndoială, dar ne-am văzut fiecare de drumul ei. Cred că a fost incredibil de dificil pentru ea cînd Dan s-a întors la mine şi, odată cu naşterea lui Millie, care ne-a cimentat legăturile de familie, viaţa Lisei (care tot mai ieşea să petreacă în cluburi şi să socializeze cu oameni frumoşi şi bogaţi) mi-a părut a se desfăşura într-o lume total diferită de a mea.

Încă ne mai întîlnim şi mai luăm prînzul din cînd în cînd. Ne vedem şi pe terenul de joacă, dar nu mai e la fel. Ne prefacem doar că este.

Pe de altă parte, Trish e prietena minunată care a fost dintotdeauna. Poate chiar mai minunată şi, neîndoielnic, cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată.

Cred că am trecut cu toţii prin foarte multe peripeţii.

Ultima oară cînd am văzut-o pe Lisa, mi-a spus că a cunoscut pe cineva. În vremurile de demult, aş fi vrut să aflu amănunte. Cine era, unde s-au întîlnit, cum era relaţia dintre ei şi altele.

Dar acum nu mă mai simt suficient de apropiată de ea ca să pun asemenea întrebări sau destul de interesată să aflu. Sînt fericită că e fericită, îi doresc numai bine și consider că asta ajunge.

Charlie Dutton e celebru la ora asta. S-a căsătorit cu una dintre protagonistele filmelor sale, anume una dintre englezoaicele care au reușit isprava de a da lovitura la Hollywood, alăturîndu-se unor nume precum Catherine Zeta-Jones și Minnie Driver, deși, la drept vorbind, pun pariu că nu arată la fel de bine la prima oră și fără machiaj.

De fapt, chiar acum trei săptămîni, am deschis *Daily Mail* și am dat de o poză uriașă, color, cu Charlie și nevastă-sa hîrjonindu-se în valuri, la, ați ghicit, Sandy Lane.

— De ce nu-l aduci pe Jake încoace? O să comandăm ceva de băut, zic eu, întinzîndu-mi picioarele și admirîndu-mi unghiile roșii, date special cu ojă pentru vacanță. O Piña Colada e exact ce ne trebuie ca să ne trezim.

— Să-ți fie rușine, răspunde Emma și ridică receptorul ca să-l sune pe Jake la el în cameră. Bei în timp ce copilul tău doarme.

Dar rînjește cu gura pînă la urechi cînd spune asta.

— Mai tacă-ți gura! rîd eu. Sînt în vacanță și, în plus, taică-tău plătește pentru tot!

— Exact, spune ea, chiar înainte ca Jake să răspundă. Ar fi mai bine să cerem băuturi duble.

La șapte și jumătate, cînd vine mașina să ne ducă la restaurant, sîntem deja cu chef. Nu

neapărat din cauza alcoolului (deşi Piña Colada a fost delicioasă), cît pentru că ne-am simţit cu toţii ca nişte agenţi secreţi, furişîndu-ne prin hotel, ascunzîndu-ne după colţuri şi verificînd fiecare zonă înainte să ne arătăm la faţă, pentru cazul în care s-ar fi întîmplat ca Linda să se găsească acolo.

Jake ne-a povestit că, în drum spre camera noastră, a trecut pe lîngă bibliotecă şi, aruncîndu-şi un ochi prin uşile de sticlă, a văzut-o pe Linda şezînd la un computer şi verificîndu-şi poşta electronică, dar, din fericire, aceasta era cu spatele la el. Michael era în picioare, uitîndu-se lung afară şi se pare că s-a albit cînd l-a observat pe Jake, dar el a reuşit să se pitească fără să fie zărit de Linda.

— 'Seara, doamnă Cooper, zice portarul. Distracţie plăcută.

— Ei, drăcie, îi şoptesc lui Dan. Cum de-şi aminteşte numele meu?

— De-asta sînt plătiţi. Dar te cam dă pe spate oricum, nu?

— Ai dreptate, zice Jake, încovoindu-se şi îndesîndu-se şi el în spatele nostru. Şi-a amintit şi numele meu.

— Păi, tu eşti celebru, îi dă replica Richard, urcîndu-se şi el. Nu-i chiar aşa de mirare, serios.

— În Barbados nu mă ştie nimeni, protestează Jake. Nici măcar nu m-au mai văzut vreodată.

— Sper că-ţi dai seama, zic întorcîndu-mă spre Emma, că în numărul de săptămîna viitoare din *Daily Mail* vor apărea poze cu tine şi cu dumnealui, hîrjonindu-vă în valuri.

— Desigur, rînjeşte ea. De ce-ţi închipui că mi-am petrecut ultima lună trăgînd de fiare la

sală, ca să nu mai pomenesc şi de noii mei bikini Missoni? Sînt trăsnet.

— Trebuie să recunosc că sînt chiar sexy, zice Jake zîmbind.

— Bleah, exclamă Dan şi Richard în acelaşi timp. Vorbeşti de soră-mea!

Şi, pe cînd maşina demarează către restaurant, ne prăpădim toţi de rîs.

Nu ştiu sigur cum de-a reuşit Michael să obţină cea mai bună masă de la restaurant, dar arată de-a dreptul spectaculos. Sîntem pe platforma de la etaj, cu vedere la marea turcoaz, iar vremea, peisajul şi întreaga ambianţă sînt perfecte pînă în cele mai mici detalii.

Orice sfori va fi fost nevoit să tragă, oricît îl vor fi costat seara şi sejurul, e sigur că totul merită fiecare bănuţ, căci n-am văzut de cînd mă ştiu un loc mai aproape de imaginea paradisului ca acesta.

Pe masă, ne aşteaptă şampania. Toastăm şi sorbim din pahare, stînd toţi cu ochii pe ceas. La opt fără zece, exact cum ne-a anunţat Michael în instrucţiunile sale, îi vedem pe cei doi intrînd în restaurant.

Michael îşi ţine braţul în jurul taliei ei şi-o conduce gentil printre mese. Linda admiră priveliştea şi suspină la vederea unei asemenea frumuseţi. Nici habar nu are că sîntem aici.

Zîmbim larg, iar eu sînt atît de entuziasmată de această surpriză, atît de nerăbdătoare să văd ce faţă-va face, că practic mă zvîrcolesc pe scaun. Apoi, privesc în jurul mesei şi realizez că împărtăşim aceeaşi senzaţie. Fiecare are pe chip un rînjet pînă la urechi, iar cei mai mulţi au lacrimi în ochi.

Michael se oprește lîngă noi, iar Linda îl privește confuză, căci ea crezuse că se îndreptau spre o masă pentru două persoane. Cînd își mută ochii de la el la noi și-și dă seama că e prezentă întreaga ei familie, își acoperă chipul cu mîinile și izbucnește în lacrimi.

Emma și cu mine o imităm.

Ne ridicăm toți și ne îmbrățișăm îndelung și plîngem și rîdem, iar Linda se uită pe rînd la fiecare și ne spune că ne iubește și că asta e cea mai fericită zi din viața ei.

Pe cînd ne așezăm, Dan îmi strînge mîna, iar cînd am luat loc pe scaune, mă cuprinde cu brațul, trăgîndu-mă aproape și sărutîndu-mă pe creștet. Îi destăinuim Lindei prin ce chinuri am trecut ca să păstrăm secretul și-o facem să rîdă istorisindu-i pățania lui Jake din după-amiaza asta, după care o privim cum izbucnește în plîns cînd realizează că și nepoții ei sînt aici, adormiți în camera de hotel.

— Despre asta e vorba, spune Linda cu simplitate, surîzînd printre lacrimi și ridicînd paharul ca să ciocnească cu fiecare dintre cei prezenți. Despre familie.

Ridicăm și noi paharele, înainte de a-i ura la mulți ani și de a sorbi îndelung din ele.

— Pentru Familie, toastăm noi din nou, ridicînd iarăși paharele, iar eu zîmbesc, căci știu că am ajuns în sfîrșit acasă.

Asta am așteptat întreaga mea viață.

Colecția

CHIC

„Jane Green este autoarea perfectă de *chick-lit*. În ultimul timp, termenul acesta pare să dobîndească o semnificație foarte largă, dar aveți în față versiunea cea mai pură, cel mai atent distilată a genului... Eroinele lui Jane Green provoacă întotdeauna emoții intense, fie că este vorba de hohote de rîs sau de un potop de lacrimi."

„O carte care le va da fiori – de plăcere, de groază? – mireselor de pretutindeni."

Daily Mirror

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1125-6

9 789734 611256

www.polirom.ro